PSİKİYATRİST'İN YAZARINDAN

Ne kadar zaman geçtiği önemli değil
Ne kadar değiştiğin önemli değil
Sessizlik seni çıldırtmaya devam edecek

WULF DORN

ŞİZOFREN

Ve dehşetin soğuk pençesini hissedeceksin

ROMAN

Sessizlikten Önce

Cumartesi, 12 Ocak 1985

Silecek çatlak camın üzerinde zorlanarak ilerliyor, giderek azalan bir güçle karları yana itiyor ve sonra eski durumuna dönüyordu.

Bernhard Forstner acıdan aklını yitirecek gibiydi. Gözlerini örümcek ağına benzeyen camdaki çatlağa dikmişti, bakışları ona bir ölünün zayıf elini sallayışını hatırlatan sileceğin hareketlerini takip ediyordu.

Çarpışmadan hemen sonra motor susmuş, farlar son bir kez titremişti. O andan itibaren etrafa sadece kış gecesinin karanlığı hâkim olmuştu.

Forstner direksiyon hâkimiyetini kaybettiği VW Passat'ı kontrol altına almak için elinden gelen her şeyi denemişti, ama çok hızlı gidiyordu ve yol kardan dolayı buz tutmuş, cam gibi kaygandı. Dehşet içinde ormana doğru savrulduğunu gördü, çılgına dönmüş bir şekilde direksiyonu çevirmeye çalıştı, ama araba artık onu dinlemiyordu. Korkunç bir gürültüyle kalın bir çam ağacının gövdesine çarptı. Sarıya boyalı kaporta sanki kâğıttan yapılmış gibi göçüverdi. Sonrasında acıyı hissetti.

Bunların tümü birkaç saniyeden fazla sürmedi, ama Bernhard Forstner sanki yavaş çekimdeymiş gibi her bir detayın farkına var-

mıştı. Belki sadece on dakika geçmişti, ama Forstner'a sonsuzluk gibi gelmişti.

Silecek, postu deldirmek üzere olan bir asker gibi, çam ağacının dallarından düşen karlarla boğuşuyordu. Nihayet pes etti. Son kez titredi ve durdu.

Bernhard Forstner da gücünün tükendiğini hissediyordu. Onu koltuğunun sırtına acımasızca bastıran direksiyonun arkasında sıkışmış halde, çok zamanı kalmadığının bilincindeydi.

Aldığı her nefes, sanki göğsü jiletle kesiliyormuşçasına acı veriyordu. Kaburgalarından pek çoğu kırılmış ve en azından biri ciğerine batmış olmalıydı. Duman bulutu halinde nefes verirken, ağzından daha çok kan çıkması bunu gösteriyordu. Kolları ve bacakları hissizdi. Omurgası sıkışmadan dolayı hasar görmüş olmalıydı.

Bernhard Forstner'ın hiç şüphesi yoktu, o anda oracıkta ölecekti. Doktor olduğu için o anın ne zaman geleceğini biliyordu. Felç belirtileri gösteriyordu ve iç kanaması vardı. Dalga dalga yayılan bir yorgunluğun vücudunu kapladığını hissediyordu. Ağırlaşan göz kapaklarına karşı verdiği savaşı pek yakında kaybedecek ve bir daha uyanamayacağı bir uykuya dalacaktı.

Ama içinde bir yerlerdeki çaresiz, demir gibi bir irade bunun gerçekleşmesine asla izin vermek istemiyordu. Eğer o anda, Fahlenberg korusunun ortasındaki Allahın terk ettiği bu caddede ölürse sadece kendi hayatını kaybetmiş olmayacaktı.

Eğer şimdi ölürse Sven, altı yaşındaki ufak oğlu da kaybolacaktı; Noel hediyesi olarak oyuncak treni için bir tren istasyonu dilemişti. O, babasına her zaman güvenebileceğini biliyordu. Ve şimdi, hayatı söz konusu olduğunda da babasının ona yardım edeceğine güvenecekti – yani Bernhard Forstner gelecek ve onu kurtaracaktı.

Hayatta kalmalıyım.

Forstner inatçı bir kararlılıkla bu düşünceye tutundu. Bir taraftan da bayılmamak için kendini zorluyordu. Şoför kapısının kırık camından içeri girip yüzünü yalayan buz gibi rüzgâra odaklanmaya çalıştı. Aynı zamanda düşüncelerini soğumakta olan motorun tıkırtılarına yöneltti. Tıkırtıları saymaya ve bunda bir melodi bulmaya çalıştı. Önemli olan tek şey bilincini yitirmemesiydi.

Burada birileri beni bulana kadar hayatta kalmalıyım!

Bilincinin mantıklı olan tarafı ne kadar da pervasız, ne kadar da iyi niyetliydi. Dakikalar geçtikçe ciğerleri kanla doluyordu. Birazdan tansiyonu tamamen düşecek ve bilincini yitirmemek için verdiği savaşı kaybedecekti. Şimdiden kafasına çeşitli düşünceler üşüşmüştü bile. Çoktan unuttuğunu düşündüğü, ona sıcaklık ve güven duygusu veren çocukluk anıları ve hisleri – beynin ölüme yaklaşanlarda görülen ve ölümü kolaylaştıran nörolojik mucizeleri. Tabiatın bizi kucağına almadan önce sunmuş olduğu son hediye.

Bu kadar erken bir saatte ve bu hava şartlarında hiç kimse ıssız bir orman yolunu kullanmayı düşünmezdi. Onu en erken öğleden önce, kar ekipleri anayolları açmayı bitirip yanyollara doğru yönlendiklerinde bulabilirlerdi. O zaman da çok geç olacaktı. Hem Forstner, hem de Sven için.

Gözlerinin önünde ışıklar dans etmeye başladı. Önce zayıf, sonra giderek daha güçlü. Çatlak camın yeşil gri ağı parlamaya başladı. Son anda ölümden kurtulmuş insanların o her zaman bahsettiği açık renkli ışığı birazdan görecekti. Tek fark *onun* ölümün elinden kurtulamayacak olmasıydı.

Dur, bir dakika! Bu ışıklar sanrı değildi. Bunlar beyninin, ölümü kolaylaştırmak için giriştiği ufak tefek oyunlardan değildi. Bu ışıklar gerçekti! Bunlar yaklaşan bir arabanın farlarıydı.

Forstner motorun uğultusunu duyabiliyordu. Kar yüzünden biraz boğuktu ama gerçekti.

Umut ona yeni bir güç verdi. Forstner sıkıştığı yerde zayıf düşmüş kaslarının izin verdiğince doğrularak başını kaldırdı.

Araç ona doğru dikkatlice yaklaşıyordu. Artık dikdörtgen farlar iyice belirgindi. Sonra motor sustu ve farlar söndü.

Forstner'ın göğsünden yeni bir acı dalgası geçti, ama düşünceleri karşısındaki arabaya dair yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu anlayabilecek kadar açıktı.

Neden farları söndürüyor? Neden arabadan inmiyor?

Birdenbire yeniden bir ışık gördü. Bu sefer farlardan değil tek bir lambadan geliyordu. Işık gözünü alıyor ve titreyerek ona doğru yaklaşıyordu. Adımlar yaklaştı, karı ezerek ilerleyip sürücü kapısının yanında durdular. Forstner başını çevirebilecek durumda değildi. Bütün gücünü konuşmak için harcadı.

"Lütfen... oğluma... yardım edin."

Yanındaki adam –adımlarına bakılırsa bu bir adam olmalıydı– bir şey demedi. Forstner adamın eldivenini çıkardığını işitti ve elini boynuna koyarak nabzını ölçtüğünü hissetti.

"Lütfen..." dedi Forstner hırıltılı bir şekilde. Adam başını tutup hafifçe kaldırdı ve Forstner daha karşı koyamadan hemen geriye, göğsüne indirdi. Kapalı gözkapaklarının ardında, bu sefer halisünasyondan kaynaklandığı kesin olan ışık lekeleri dans ediyordu.

Yabancı uzaklaştı. Arabanın etrafında dolaştı ve arka kapıyı zorladı ancak karoseri o kadar eğilmişti ki kapı açılmıyordu. Forstner çok sayıda boğuk vuruş duydu. Sonunda pencere camı patladı. Arka koltuğun kaplamasına kaygan bir şey süründü ve Forstner'ın gözünün önüne bir anda evrak çantası geldi.

Sonra adımlar yeniden ona doğru yaklaştı. Adam yeniden Forstner'ın nabzını yokladı.

Bernhard Forstner başını yeniden kaldıramayacak kadar güçsüzdü. Nefes almakta güçlük çekiyordu ve vücudunun geri kalanı kadar hissiz hâle gelmiş olan göğsünde bir hırıltı hissediyordu. Yine de yanında duran adamın kim olduğunu anlayabilecek kadar bilinci açıktı.

Forstner son gücüyle oğlunun adını söyledi. "Ne... oldu... ona?"

Sözlerinin her birine ağzını bakır tadıyla dolduran bir kan akıntısı eşlik ediyordu.

"Şşşt!" dedi adam ona. "Yakında bitecek."

Bernhard Forstner'ın hayatında hissettiği son duygu çaresiz bir kızgınlık oldu.

"Cehenneme... git!"

Karşısındakinin ona çok yakın durduğunu hissediyor, fısıltısını duyuyordu.

"Çoktan oraya gittim bile."

Sonra sonsuza dek karanlık oldu.

I

Yirmi üç yıl sonra

Büyük ofisteki sessizlik dayanılır gibi değildi. Sadece büyük pencereden, kasım rüzgârının uğultusu duyuluyordu. Ormandaki kliniğin park yerinde buz ve kar vaadiyle, ıslık çalarak ilerliyor, ağaçların yapraklarını düşürüyor ve eski binaların pencerelerini zorluyordu.

Jan Forstner o her zaman, yere iğne atsan duyulacak kadar sessiz olan durumlarda içinde açığa çıkan huzursuzluğunu saklamaya çalıştı.

Ne kadar karşı koymaya çalışırsa çalışsın, sessizlik kötü anıları beraberinde getiriyordu. Ortalık sessiz olduğunda içini ürperten görüntüler su yüzüne çıkıyordu.

Gece. Kar. İnin cinin top oynadığı park...

Şu anda evde veya arabada olsa radyoyu açardı. Herhangi bir kanal olabilirdi. Önemli olan sessizliğe son verecek bir ses ve müzikti.

Ancak burada, Prof. Dr. Raimund Fleischer'in ofisinde daha önce buna benzer durumlarda işe yaramış olan bir hileye başvurmaktan başka çaresi yoktu. Jan hemen aklına ilk gelen melodiyi düşündü. Yapması gereken tek şey bütün dikkatini sadece müziğe vermekti, onu gerçekten odanın içinde duyuyormuş gibi hissedene kadar. Bu sefer aklına gelen yönetim binasının misafir otoparkına girdiğinde radyoda çalan Cold Play'in şarkısı "Clocks"tu. Bu akıl dağıtma numarası düşündüğünden de kolay olmuştu. Sürekli tekrarlayan piyano akortları ve gümleyen ritim Jan'ın kafasında yankılanıyor ve anıları siliyordu.

Fleischer hiçbir şey fark etmemiş gibiydi. Klinik yöneticisi, yüzünde dalgın bir ifadeyle deri koltuğunda oturmuş, sanki hakkındaki tüm detayları ezberlemek istermiş gibi Jan'ın dosyalarını inceliyordu. Bu görüntü Jan'a gecenin geç saatlerine kadar çalışma odasında oturup dosyaları karıştıran ve rapor dikte eden babasını hatırlatıyordu.

İnsan yetişkin olduğunda her şey kendisine çocukken hatırladığından daha küçük görünür. Jan için Fleischer bir istisnaydı. Profesör onun için hâlâ bir devdi. Gri kaşmir kazağı geniş omuzlarını sarıyor ve spor yaptığı belli olan vücudunu ortaya seriyordu. Tanıdığı diğer profesörlerin aksine Fleischer spora ve dengeli beslenmeye çok önem veriyor gibi görünüyordu. Psikiyatrist elli yaşını çoktan geçmiş olmasına rağmen çok daha genç görünüyordu. Bunda jöleyle yatıştırmaya çalıştığı hafifçe kırlaşmış gür saçlarının da etkisi büyüktü. Köşeli yüz hatları, geniş elmacık kemikleri, gür kaşlarının ortasındaki çizgi ve büyük okuma gözlükleriyle *Bülbülü Öldürmek* filminde Atticus Finch'i canlandıran Gregory Peck'e benziyordu. Film yeniden çekilecek olsa Fleischer başrolü rahatlıkla oynayabilirdi.

Jan bakışlarını geniş ofiste gezdirdi. Sağ taraftaki duvarda baştan aşağı tıbbi yayınlar ve yıllar boyunca birikmiş *Psikiyatri Uygulamaları* ciltleriyle dolu bir kütüphane vardı. Odanın karşı tarafında cilalanmış bir toplantı masası ve masanın üzerindeki büyük bir vazonun içinde taze çiçekler duruyordu. Arkasındaki duvarda büyük boyutta, sarı ve kırmızı tonlarının hâkim olduğu soyut bir tablo, yanında ise çerçeveler içinde belgeler ve fotoğraflar asılıydı.

Bu fotoğrafların çoğunda Fleischer davet ve kongrelerde görülüyordu. En altta ise oldukça eski olduğu belli bir fotoğrafta bir grup genç objektife gülümsüyordu. Her birinin yüzünde mezuniyet fotoğraflarındaki öğrencilere has o rahatlama ve gurur karışımı ifade vardı. Başardıkları için mutluydular ve geleceğin neler getireceğini merak ediyorlardı. Jan grubun içinde Fleischer'i hemen seçebildi. Yanındakilerden en az bir kafa uzundu. O zaman da gür saçlarını

belirgin biçimde şekillendiriyordu. Sadece şimdiki haline göre epey zayıftı.

Ufak galerinin dış kısmında ikili bir çerçeveye konmuş iki aile fotoğrafı vardı. Fotoğraflardan daha eski olanında iki ufak kız çocuğu kumda oynarken anne babaları şezlongda uzanmış görünmez fotoğrafçıya gülümsüyordu. Diğer fotoğrafta ise iki güzel genç kız babalarını ortalarına almış ve gülerek başlarını onun göğsüne dayamışlardı.

"Onlar benim gururum," dedi Fleischer ve Jan ancak o zaman izlenmekte olduğunu fark etti. "Büyük olanı Livia. Kız kardeşine ise büyükannesinin adını verdik. Annabelle. Onun sayesinde biz de yakında büyükanne ve büyükbaba olacağız."

Jan onun gülümsemesine cevap verdi. "İnsanlar büyüyüp çoluk çocuğa karışıyor."

O anda aklına söyleyecek daha iyi bir şey gelmemişti. Havadan sudan sohbetler için fazlasıyla heyecanlıydı, çünkü bu sohbetin sonu ne olursa olsun Jan'ın sonraki yaşamını belirleyecekti.

Tam bir daha asla kendi mesleğini yapmamak fikrini kabullenmeye başlamıştı ki, iki hafta önce ansızın posta kutusunda Fleischer'in davetini bulmuştu. İlk defa yeniden umutlanmıştı. Elbette bir davetin kabul anlamına gelmediğini biliyordu ama aylardır aldığı ret cevaplarından sonra bu iş görüşmesi en azından bir şanstı – ve bütün olup bitenlerden sonra bir şans daha yakalayabilir miydi, o konuda pek emin olamıyordu.

"Çok doğru. İnsanlar büyüyüp çoluk çocuğa karışıyor, anne babalar ise *yaşlı* insanlar oluyor. İşte öyle."

Fleischer içini çekti ve biraz kederle baktı. Sonra Jan'ın başvuru dosyasını masaya koydu ve başını onaylar gibi salladı.

"Burada görebildiğim kadarıyla siz de bir şeyler olmuşsunuz. Çok iyi bir lise bitirme derecesi, Heidelberg'de tıp eğitimi, isim yapmış meslektaşların yanında asistanlık deneyimleri ve son derece başarılı

bir uzmanlık eğitimi. Üstelik de insanın işini yaparken son derece sağlam sinirlere sahip olmasının gerektiği bir adli tıp kurumunda. Tebrik ederim, Bernhard sizinle gurur duyardı."

"Bu alan üniversite günlerimden beri ilgimi çekiyordu," dedi Jan neredeyse özür diler gibi. İltifat almak onu utandırıyordu.

"Cinsel suçlular?" Fleischer kaşlarını kaldırdı ve okuma gözlüğünü çıkardı. "Kolay bir alan değil, kesinlikle değil. Tezinizden de çok etkilendim. *Summa cum laude*[1]. Siz benden daha iyiymişsiniz. Eğer yanlış bilmiyorsam, pedofil suçluları kategorize etmek üzere geliştirdiğiniz yöntem şu anda pek çok kurumda kullanılıyor."

"Aslına bakarsanız sadece iki kurumda. Öte yandan anket sorularının deneme aşamasında olduğunu belirtmeliyim, onun eklenip eklenmeyeceği de henüz kesinleşmedi."

Fleischer sırıttı. "Sanki karşımda babanız oturuyor. O da sizin gibiydi Jan, son derece hırslıydı ama iltifat aldığında ne yapacağını bilemezdi."

"Şey aslında..."

"Önemli değil," diye sözünü kesti Fleischer geçiştirmek ister gibi bir el hareketiyle. "Bu benim hoşuma gidiyor. Bernhard'ı tam da bunun için severdim. Biz üniversitede okurken de aynıydı. Kendini dünyanın kurtarıcısı sanan ukala tiplerden değildi. Sizde onun bu özelliklerini bulduğuma o yüzden daha da çok sevindim. Yaptıklarının üzerine yatan insanlardan tiksinirim. Ne derler: Bir şey olduğunu sanan bir şey olmayı bırakır. Bu yüzden sizi parlak bir geleceğin beklediğini düşünüyorum."

Şu anda benim mesleki gelecek beklentim sıfıra yakın ve bunu ikimiz de biliyoruz, diye düşündü Jan.

---

1 (Lat.) En yüksek dereceyle. (yay. n.)

"Tahmin edebileceğiniz gibi, sizi buraya görüşmeye davet etmeden önce hakkınızda araştırma yaptım," dedi Fleischer. "Ama aslında sizinle her zaman... yani o *trajediden* sonra da ilgilendiğimi belirtmeliyim. Özellikle de başka bir uzmanlık alanında da olsa Bernhard'ın yolundan ilerlediğinizi öğrendiğimden beri."

Dosyaya parmağını koydu ve Jan'a anlamlı bir bakış attı. "Neden özellikle o alanda uzmanlaşmak istediğiniz ortada – yaşam öykünüz hiçbir şüpheye yer bırakmıyor. Şimdi kendime şunu soruyorum, gerçeği bulma arayışınız sizi herhangi bir sonuca ulaştırdı mı?"

Jan yutkunmak zorunda kaldı. Uzun bir müddet bu görüşmeye hazırlanmış, yöneltilmesi olası soruları kafasından geçirmiş ve aşması gereken iki büyük engel olduğu sonucuna ulaşmıştı. Elbette Fleischer bu sorusuyla Sven'i kastediyordu ve Jan'ın bu ilk engeli tökezlemeden aşması gerekliydi.

Ne zaman kardeşiyle ilgili mesele açılsa, Jan'a olaylar daha dün yaşanmış gibi geliyordu. Jan bu hassas konuya nasıl yaklaşması gerektiğini iyi düşünmüştü. Fleischer'in kendisinden gerçeği duymak isteyeceğini ve bu gerçeğin de son derece kişisel olduğunu biliyordu. Onu çocukluğundan beri tanıyan birine yalan söyleyemezdi. Yine de elinden geldiğince objektif bir biçimde cevap vermeye çalıştı.

"Açıkçası bir sonuca ulaşıp ulaşmadığımdan emin değilim. Suçlunun motivasyonunu anlamaya çalışarak olayı anlamaya çalıştım. Ülke genelinde her yıl kayda geçen en az on iki bin çocuk tacizi vakası var. Bu inanılmaz bir rakam ve kayda geçmeyenlerin sayısının bundan da fazla olduğu düşünülüyor. Bu olayların sadece yüzde sekseninin çözülüyor olması da, bir o kadar inanılmaz."

Jan ellerinin titremeye başladığını hissetti. Kendini her zamankinden çok rahatsız hissediyordu. Tek istediği şey orayı koşarak terk etmekti, ama bunu yapması kariyerinin kesin olarak sona ermesi anlamına gelecekti. Kendisine yeni bir başlangıç için bir şans veril-

mişti ve bunu kullanması için yapması gereken tek şey Fleischer'e karşı dürüst olmaktı.

Klinik şefi Jan'ın düşüncelerini okumuş gibiydi. Ona anlayışla baktı ve cesaret verir gibi başını salladı.

Jan devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Bu istatistiklerin içinde otobandaki park yerinde sadece iç çamaşırları bulunmuş olan küçük erkek kardeşimin olayı da var. Ne suçlu bulunabildi ne de..." Jan yeniden yutkundu, "Sven'in cesedi. Ailemin kalanına ne olduğunu ise zaten biliyorsunuz."

Fleischer sarsılmış bir şekilde pencereden kurşun grisi gökyüzüne baktı.

"Evet, biliyorum. Ve sizin için ne kadar üzüldüğümü anlatamam."

"Cevaplar aradım," dedi Jan. "Yani cinsel suçlularla konuştum. Neredeyse tamamı erkekti. Toplumun her kesiminden geliyorlardı. Öğretmenler, zanaatkârlar, işsizler, alkolikler, rahipler ve hatta bir psikiyatrist. Bu sırada tüm suçluların iki ortak noktası olduğunu gözlemledim. Birincisi: Hepsi de kurbanlarına karşı bir çekim hissetmişlerdi. Aşktan ve derin bir ilgiden söz ediyorlardı, ama yakalanma korkusuyla kurbanlarını öldürmekten çekinmemişlerdi." Jan omuzlarını silkti. "Psikiyatrik açıdan bakıldığında çoğunda güçlü bir dürtüsel hareket ve yaptıklarının suç olduğunun bilincine varmada eksiklik gözlemleniyordu; bu belki bir cevap olabilir. Ancak kişisel olarak Sven'in durumuyla ilgili beni tatmin eden bir cevabı hiç bulamadım. O kayıptı ve hâlâ da öyle."

İşte söylemişti. Jan gerginliğinin biraz azaldığını hissetti. Sözleri kulağa bir sunucununki gibi gelse de sonunda hayatının en karanlık kısmıyla ilgili konuşabilmişti.

"Babam bir seferinde, hayat bazen bize cevabı olmayan sorular sorar, demişti," diye ekledi. "Uzun zaman bunu kabullenememiştim,

ama şimdi onun haklı olduğunu düşünüyorum. İşte araştırmalarımın sonucu *bu*."

Bir an için Jan'a dayanılmaz gelen bir sessizlik oluştu. Sonra Fleischer bakışlarını pencereden çevirdi ve ona baktı.

"Bu arayışta gerçekten çok cesur davrandınız Jan. Sonuçta biraz amacınızın dışına çıkmış görünseniz de bu gerçekten de cesurcaydı."

Şimdi ikinci konuya gelmişlerdi: Jan'ın kendini kaybedişi. Neredeyse doktorluk lisansını yitirmesine neden olan o olay. Şimdi her şey buna bağlıydı. İşin bir tarafında Fleischer'e yaptıklarının nedenlerini anlatmak vardı, diğer tarafında hatalarından ders almış olduğuna onu inandırabilmek. "Bundan yaklaşık bir sene kadar önce çok yoğun bir psikolojik baskı altındaydım ama bunu kendime itiraf etmek istemiyordum," diye açıkladı Jan. "Adli tıp bilirkişisi ve koğuş doktoru olarak görevlerim bütün zamanımı alıyordu ama bunu mesleki bir mücadele olarak görüyordum ve tabii yakında boşalacak olan başhekimlik pozisyonu için de bir şans. Bazı günler neredeyse aralıksız çalışıyordum. Kısa bir süre önce karım boşanma davası açmıştı ve ona evimizin satışı için bir alıcı bulacağıma söz vermiştim. Bir de Laszinski olayını da üstlenince, her şey bana çok fazla geldi. Ne yazık ki bunun farkına ancak iş işten geçtikten sonra vardım."

"Laszinski," dedi Fleischer ve yüzünü buruşturdu. "Çok çirkin bir hikâye."

Gerçekten de öyleydi. Peter Laszinski olayı tüm ülkenin ilgisini çekmişti. Ekmeğine yağ sürmesi için medyaya eşsiz bir fırsat sağlamıştı.

Altmış dört yaşındaki zangoç tutuklandığı güne kadar ufak bir topluluk içinde göze çarpmayan bir yaşam sürüyordu. İçine kapalı ancak kibar biri olarak tanınıyordu. Yaşına rağmen halen evlenmemiş olması sert mizaçlı annesine bağlanıyordu. Laszinski üç yıl önce bağırsak kanserinden ölen annesine yıllarca bakmıştı ve pek çok kişi bunun zavallı Peter için bir kurtuluş olduğunu söylüyordu.

...cen yıl ocak ayında Laszinski'nin oturduğu kasabada iki ufak çocuğu kaybolduğunda, kimsenin aklına onun bu olaylarla ilgili şüphelenmek [illegible] memişti. Ancak internette çocuk pornografisiyle ilgili yapılan başarılı bir araştırmada eyalet suçlar bürosu Laszinski'yi tespit etmişti. Çocukların kaybolmasından on iki gün sonra içinde binlerce fotoğraf ve video film bulunan Laszinski'nin bilgisayarına el konulmuştu. Bir röportajda resmi bir yetkili bu kayıtların hayal edilmeyecek acımasızlıkta sadistlikler içerdiğini söylemişti.

Kayıp kızlar Laszinski'ye ait eski çiftlik evinde, büyük kilerde bulundular. Kızlardan biri kapalı tutulduğu yerde ölmüştü, diğeri ise hayatta kalmış, ancak hayati tehlikeyi uzun süre atlatamamıştı. Laszinski'nin bu kaçırmayı uzun zamandır planladığı ortaya çıkmıştı. Sırf bunun için bodruma kızları birbirinden ayrı tutabileceği iki hücre yapmıştı.

Laszinski'nin ona bu bodrumda olanları ifadesiz bir şekilde anlattığı ilk görüşmeden sonra Jan bu işi gerçekten üstlenmesi gereken kişi olup olmadığından şüphe etmişti. Geriye dönüp baktığında o ilk buluşmanın davayı geri vermek için en uygun an olduğunu görebiliyordu.

Yine de bu adamla çalışmaya devam etmesinin nedeni suçun işleniş biçimiydi. Laszinski, Jan'ın o güne kadar ilgilendiği pedofillere hiç benzemiyordu. Davranışları dürtüsel veya spontane değildi. İçinden bir ses Jan'a Sven'in muhtemel katilinin de aynı şekilde hareket etmiş olduğunu söylüyordu.

Laszinski'nin anlattıkları hâlâ gözünün önüne geliyordu. Zangoç kızlara elini sürmemişti. Bunun yerine onlardan her gece, buz gibi yere çırılçıplak çömelerek Ave Maria duası etmelerini istiyordu. Ancak o zaman onlara önceden içine boşaldığı ve "Komünyon[2]" adını verdiği

---

2 Komünyon: Hıristiyanlıkta kutsal kurban töreni denilen, şarap ve ekmek ayinidir. Bu ayinde kullanılan şarap İsa'nın kanı, ekmek de etidir. Ayin sonunda bu ekmek ve şaraptan yiyen insanlar İsa'yi kendi bedenleri içine almış sayılırlar. (yay. n.)

bir bardak süt veriyordu. Kızlar önceleri reddettiler, ancak günler geçtikçe açlık ve susuzluktan her şeyi yaptılar, demişti Laszinski ve sesindeki duygusuzluk Jan'ın kanının donmasına neden olmuştu.

Yine de Jan raporunu tamamlamak için onunla bir görüşme daha yaptı ve bu sırada da o vahim olay meydana geldi.

Jan geçirdiği cinneti hiç hatırlayamıyordu. Ancak iki gardiyan onu kolundan tutup dışarı çıkardıklarında kendine gelmişti.

Jan yerde kan birikintisi içinde ağlayarak yatan Laszinski'yi gördü ve kendisinin de kanlar içinde olduğunu fark etti. Jan daha sonra kendini kaybetmiş gibi zangoca saldırdığını ve aklını kaçırmış gibi ona vurduğunu öğrendi.

Jan şimdi Fleischer'in kendisine bu kontrol kaybının nedenini sormamasını umuyordu. Bu soruya bir yanıt hazırlamamıştı.

Fleischer bir şey sormadı. Onun yerine Jan'a cesaret veren bakışlarla baktı.

"Bu olaydan sonra taşındım," diye devam etti Jan. "Üniversite yıllarından beri bağlantıda olduğum bir tanıdık bir süre yanında kalmamı önerdi. Onun için son aylarda Allgäu'daydım. Her şeyden uzaklaşmak bana iyi geldi. Yeniden dengemi topladığımı hissediyorum ve yeni bir başlangıç yapmak istiyorum."

Fleischer gülümsedi. Sesi babacandı.

"Sizin yerinizde olsam *ben* nasıl davranırdım bilemiyorum Jan. Yaptığınızı haklı çıkarmak istemiyorum ama bu olayda öfke duymayacak bir meslektaş tanımıyorum. Ayrıca sizin kişisel hikâyenizi de göz önüne alırsak bazı meslektaşların size karşı tavırlarını oldukça abartılı bulduğumu söylemeliyim. Sizi de bu yüzden çağırdım. Sizin kadar hırslı ve genç bir doktor ikinci bir şansı hak ediyor. Bir şeyi açıklığa kavuşturalım: Bu davranışımın babanızla arkadaş olmamla ilgisi yok. Benim teklifim sadece sizin başarılarınıza dayanıyor."

"Teşekkürler," dedi Jan. "Bu benim için gerçekten de çok değerli."

Fleischer başını salladı ve deri sandalyesini gıcırdatarak masada öne doğru eğildi.

"Yeni başlangıcınızı burada yapın. Bir süre genel psikiyatride çalıştıktan sonra kimse geçmişte olup bitenleri konuşmayacaktır. Ancak..." Jan'a derin bakışlarla baktı, "bu teklifim bir şarta bağlı."

Jan, Fleischer'in bakışlarına direndi: "Peki, nedir o şart?"

Fleischer sözlerini düzeltmek ister gibi başını eğdi.

"Bakın Jan, yıllarını çocukluk travmasını aşmakla geçiren birinden birdenbire her şeyi unutmasını beklemiyorum. İkimiz de uzun zamandır bu mesleğin içindeyiz. Bunun bugünden yarına olmayacağını biliyoruz."

Jan hafifçe ürperdiğini hissetti. Elbette Fleischer haklıydı, ama yine de sözleri onu rahatsız etmişti.

"Bay Fleischer, sizi temin ederim ki kendimi gerçekten topladım. Size bahsetmiş olduğum Füssen'deki arkadaşım harika bir psikoterapisttir. Onunla yapmış olduğum konuşmaların bana çok faydası oldu ve bana bir şans verirseniz bunu size kanıtlayabilirim."

"Buna inanıyorum," diye cevap verdi Fleischer. "Ancak doktor ve arkadaş olarak size daha fazla yardım almanızı öneriyorum. Eski bir dost ve meslektaş Dr. Norbert Rauh bir süredir yeniden kliniğimizde çalışıyor. Size son derece başarılı bir tedavi önerebilir. Elbette ki bu gizli kalacaktır."

Jan, Fleischer'in ne demek istediğini anladı. "Şartınız bu mu?"

"Ben sadece sizin iyiliğinizi düşünüyorum Jan," dedi Fleischer ve başını salladı. "Elbette teklifimi kabul edip etmemek size kalmış, ama en azından değerlendirmenizi isterim. Sizin için gerçekten bir şey yapmak istiyorum, sadece iş vermek değil. Yeni bir başlangıç

yapmak için bundan fazlası gerekiyor ve sanırım babanız da böyle düşünürdü. Kendinizi dinleyin, o zaman bana hak vereceksiniz."

Jan düşünceli bir şekilde pencereden dışarı baktı. Başka şansı var mıydı? Fleischer'in teklifini reddedebilir miydi? Eğer kısa sürede iyileşmek istiyorsa hayır. Yoksa herhangi bir işe girip kariyerinin üzerine kalın bir çizgi çekmek zorunda kalacaktı. Hangi klinik, adam yaralamadan dolayı görevine son verilmiş ve uzun bir aradan sonra bir büfede veya nakliyat firmasında para kazanmaya çalışmış bir doktoru işe alırdı ki?

Ayrıca bankada tek meteliği kalmamıştı. Boşanma ve maaşsızlık nedeniyle, evin satışından payına düşen para çoktan suyunu çekmişti. Masraflarını karşılamak için tek geliri, anne ve babasından kalan evden gelen kiraydı – ve bu da evin tamir ve bakım masrafları göz önünde bulundurulduğunda çok fazla bir para değildi.

Tabii ki evi satarak elde edeceği parayla başka bir iş bulana kadar geçen süreyi atlatabilirdi, ama Fahlenberg bölgesinde geçerli emlak rayiçleri düşünüldüğünde bu oldukça kötü bir fikir olurdu.

Her şey bir yana, Jan'ın bu teklife benzer bir başka iş teklifi alması mümkün değildi. Belki de Fleischer haklıydı. Belki de şimdi sadece bir arkadaşla dertleşmek yerine bir terapiye başlamanın tam zamanıydı. En azından denemeye değerdi.

"Pekâlâ," dedi Jan ve Fleischer'in yüzünün aydınlandığını gördü. "Kabul ediyorum. Ne zaman başlayabilirim?"

"Hemen pazartesi günü, tabii eğer sizin için de uygun olursa."

Jan park yerine indiğinde başını kaldırıp Fleischer'in penceresine baktı. Profesöre yöneltmek isteyeceği geçmişe dair bir soru vardı, ancak konuşma sırasında bunu sormaktan vazgeçmişti. Eğer sormuş olsa Fleischer onun geçmişteki olayları kapatmış olduğuna asla inanmazdı. Jan içten içe Fleischer'in bu sorunun cevabını bilmediğine inanıyordu.

Bazen yaşam insana cevabı olmayan sorular sorar, diye düşündü ve arabasına bindi. *Ama bizim için yine de yeni bir başlangıç yapma imkânı vardır.*

2

Hiçbir şey olduğu gibi kalmaz. Bir sonraki TÜV[3] kontrolünü muhtemelen geçemeyecek eski model VW Golf arabasıyla otoyoldan çıkıp şehrin içine doğru ilerleyen Jan'ın aklına bu sözler gelmişti.

Arka koltukta geçmiş bir hayattan kalanlarla, şimdi onun çok daha gerisinde kalan bir zamana geri dönüyordu. Sorunsuz, mutlu bir yaşamın başladığı ve bu yaşamın mümkün olabilecek en kötü yöne döndüğü yere. Daha önceleri onun için tanıdık olan, ancak şimdi tamamen yabancı görünen bir yere.

Fahlenberg değişmişti. Jan'ın orada olmadığı yirmi yıl boyunca şehir epeyce büyümüştü. Şehrin girişinde Jan'ın arkadaşlarıyla birlikte bir zamanlar futbol oynadıkları ve kışın kartopu savaşları yaptıkları yeşil alanlarda şimdi bir araba yıkama tesisi ve indirimli satışlar yapan çok sayıda mağaza vardı. Bahçeli evlerden oluşan ufak site yerini ev malzemesi satan iki devasa markete bırakmıştı. Mezarlığın arkasındaki tarlalarda ise çok katlı beton binalar yükseliyordu.

Jan kırmızı ışıkta durduğunda arkasını döndü ve çirkin gri binalara bakıp arkadaşı Dieter ile birlikte içtiği ilk sigarayı hatırladı – güneşin altında hasat zamanını bekleyen uzun mısırların arasına gizlenmişlerdi. Üzerinden yirmi beş yıl geçmiş olmalıydı ama daha dün gibi gözünün önündeydi. Dieter'in babasından aşırdığı iki filtresiz Roth-Händle marka sigara, yanmamak için epey direnen ucuz

3 TÜV (Technischer Überwachungsverein-Teknik Denetim Kurumu) yetkili uzmanlarıyla sanayi kuruluşları, resmî, özel veya tüzel kuruluşlar adına teknik denetim, muayene ve kontrol görevi yapar, teknik destek hizmeti sunar. (yay. n.)

plastik çakmak, sigaraları yakmaları ve başları döndüğü için hemen unuşleri. Jan öksürük krizine tutulmuş ve bir daha asla sigara içmemeye karar vermişti.

Şimdi ise o beton binalardan birinde bir spor salonu olduğunu gördü. Yanındaki binada ise –Jan gözlerine inanamamıştı– *Love Palace* adında bir erotik mağaza vardı. Bu iki katlı mağaza için daha uygunsuz bir yer bulunamazdı herhalde. Orada pencereden bakan biri karşı taraftaki mezarlığın morgunu görüyordu.

Hemen yanındaki tabela bir zamanlar sadece bir tabakhane ve bir makine fabrikasının bulunduğu endüstri bölgesini işaret ediyordu.

Tüm şehir değişmiş görünüyordu. Bazı dikkat çekici binalar cadde genişletmeleri nedeniyle yıkılmıştı. Ana caddede bulunan eski bakkal dükkânı ve yanındaki fırın şimdi cep telefonu dükkânı ve dönerci olmuştu. Eskiden kalma pek çok ufak dükkân boş duruyordu. Boş dükkânların vitrinlerini kapatmak için asılmış olan bezler ve kartonlar, öğle trafiğinde ilerlemeye çalışan Jan'a kör gözleri hatırlatıyordu.

Arada sırada eskiden tanıdığı bazı şeyleri görüyordu. Elbette kilise hâlâ olduğu yerde duruyordu, okul defterlerini aldığı kırtasiye de öyle. Jan annesinin verdiği paranın bir kısmını çizgi roman alabilmek için biriktirdiğini hatırladı. Komünyon töreninde ve okula başladığı ilk gün fotoğraf çektirdiği fotoğrafçı da yerindeydi. Mutlaka oğlu devralmıştır, diye düşündü Jan.

Kimi tanıdık simalara rağmen Fahlenberg onu soğuk ve ilgisiz karşıladı. Jan kocaman açılmış kollarla karşılanmayı beklememişti –ne de olsa aradan çok fazla zaman geçmişti– ama en azından bir tanıdığın selam vermesine benzer bir şeyler hissetmeyi ummuştu.

Bu yabancılık hissinden kurtulması için, şehir parkına doğru yönelmesi gerekmişti. Yolun devamı eski evine doğru gidiyordu. Eski evlerine yaklaştıkça Jan'a her şey daha tanıdık gelmeye başladı. Burada pek çok şey eskisi gibiydi. Şehir parkı hâlâ çok genişti.

Ağaçların çıplak dalları arasından Fahlenberg gölünün kasım ayının gri gökyüzü altında parlayan yüzeyi görünüyordu.

Jan o tarafa bakmamaya, sadece parkın ve gölün ona hatırlattığı güzel şeyleri düşünmeye çalıştı. Arkadaşlarıyla birlikte yazları yüzmek için göle geldiklerinde dondurma ve limonata aldıkları büfeyi gözlerinin önüne getirdi.

Yine de tüyleri diken diken olmuştu, çünkü hatırladığı başka şeyler, daha güçlü anılar da vardı.

Jan sonunda gideceği yere ulaşıp arabadan indiğinde kendini H.G. Wells'in romanındaki zaman yolcusu gibi hissetti. Sanki burayı hiç terk etmemiş de, sadece bir süreliğine geleceğe yolculuk etmiş gibi gerçeküstü hisler içindeydi.

Tuhaf bir rüyada olduğu izlenimi Rudolf Marenburg'un bahçe kapısına ulaşana kadar devam etti. Hemen karşıda ise kısa süre öncesine kadar yaşlı bir karı kocanın oturduğu Forstner'ların evi vardı. Birkaç ay önce adam ölmüş ve karısı da bir huzurevine yerleşmişti. Jan evin hâlâ son derece iyi durumda olduğunu fark etti. Arada sırada rüyalarında evin bir felaket ya da yangında yok olduğunu görüyor ve her seferinde uyandığında marazi bir rahatlama hissediyordu.

Bu ev o kadar çok acı görmüştü ki, Jan bunların bir kısmının sonsuza dek evin duvarlarına işlemiş olarak kalacağına emindi. Jan anne babasıyla birlikte oturmuş olduğu eve bir daha asla giremeyecekti, orası kesindi. Ama yıllar sonra evin karşısında durduğunda, acaba içeride neler değişmiş olabilir diye düşünmekten kendini alamadı. Acaba hâlâ çocukluğundaki gibi kızarmış ekmek, annesinin bolca kullandığı limonlu temizlik malzemesi ve merdivenler için kullanılan ahşap cilası mı kokuyordu? Bu kokular Jan için o kadar tanıdıktı ki o yaz hafta sonu için eve geldiğinde ve merdivenleri çıktığında şu diğer kokuyu, yabancı kokuyu fark etmemişti. Sonra o...

"Jan?"

Bu ses onu daldığı anılardan kopardı. Jan arkasına dönüp bakmadan bu sesin yaşlı Marenburg'a ait olduğunu anlamıştı. Gırtlaktan gelen tiz sesi çok karakteristikti. Rudolf Marenberg'in ses tellerinde doğuştan gelen bir anomali vardı. Bu yüzden çocuklar onunla alay ederlerdi. Sesi *Muppet Show*'daki kurbağaya benzediği için ona *Kermit* adını takmışlardı.

Marenburg çocuklara kızmıyordu – en azından onlara bağırmaz veya kovalamazdı. Tam tersine, Jan ve ailesinin başına gelen onca kötü olaydan sonra Marenburg, yıllar boyunca onun güvendiği, baba gibi bildiği bir dost olmuştu. Evin kiraya verilmesi ve gerekli tamiratların halledilmesinde Jan'a yardımcı olmuştu. Jan'ın eski evinden uzak kalmaya ihtiyacı olduğunu biliyordu. Marenburg evi pek çok kez satmaya çalışmıştı, ama her defasında emlak fiyatlarının düşük olması nedeniyle çok zarar edileceği gerekçesiyle vazgeçilmişti.

Jan, Marenburg'un evin satışı meselesiyle cidden ilgilenmemiş olabileceğini düşünmüyor değildi. Çünkü ev satılırsa Jan'ın Fahlenberg ile olan son bağlantısı da kopmuş olacaktı ve tabii ki kendisiyle de. Bu yüzden Jan arayıp da geri geldiğini bildirdiğinde çok sevinmişti. Uygun bir şeyler bulana kadar Jan'ın kendisiyle kalmasından onur duyacaktı.

Jan yaşlı dostunun kendisine doğru ilerlediğini gördüğünde, *belki de zamanla her şey değişmiyor,* diye düşündü.

Elbette Marenburg yaşlanmıştı, eskisine göre çok daha fazla kırışığı vardı. Bir zamanlar kızıl olan saçları çoktan bembeyaz olmuştu, ama dış görünüşü hâlâ Jan'ın hatırladığı gibiydi: dizleri aşınmış kahverengi bir kadife pantolon, kolları yukarı kıvrılmış açık renk flanel bir gömlek ve keçe terlikler.

Oldukça içten bir karşılamaydı. Marenburg ona sarıldığında Jan yirmi yıl önce de etrafını saran o tuhaf tıraş kolonyasının kokusunu aldı.

"Yeniden burada olman çok güzel delikanlı," dedi Marenburg ve Jan'a inceleyen gözlerle baktı. Sonra başıyla Forstner'ların evini işaret etti. "Seni eve bakarken izledim. Sanırım yaşlı Cicero[4], geçmişin acılarından azade hatıralar bize huzur getirir, demişti."

Jan tekrar eve baktı ve sonra omuz silkti. "Onun için söylemesi kolay. Orada yaşaması gereken *o* değildi."

Marenburg sırıttı. "Hadi bakalım, önce eşyalarını içeri taşıyalım, sonra bana yeni gelişmeleri anlatırsın, en ince detayına kadar."

Eve girdiklerinde geleceğe seyahat etmiş olduğu duygusu birden uçup gitti. İçerisi hâlâ eski tarzda döşenmişti. Koridorda onları kiraz ağacından yapılmış büyük bir gardırop karşıladı. Hemen yanındaki çerçeve içinde, dağ gölü önünde kükreyen bir geyiği gösteren bir resim vardı. Ahşap bir gece bekçisi heykeli, elinde lambayla kadife örtülü eski tip bir çevirmeli telefonun başında bekliyordu.

Jan, Marenburg'u halıyla kaplanmış merdivenlerden yukarı, birinci katta kendisi için hazırlanmış odaya kadar takip etti. Birkaç hafta boyunca kimin odasında kalacağını gördüğünde Jan'ın içini bir sıkıntı kapladı. Odanın sahibinin kim olduğu sadece raflardaki çocuk kitapları ve duvardaki posterden anlaşılsa da, Jan kısa bir an için Alexandra'nın ruhunun halen orada olduğu hissine kapıldı.

"Umarım seni rahatsız etmez."

Marenburg yatağın üzerinde asılı olan posteri işaret etti. Resimde yüzüne kırmızı bir yıldırım çizilmiş genç David Bowie görülüyordu. Altında ise *Aladdin sane* yazıyordu. Jan'ın dikkatini buradaki kelime oyunu çekti: *A lad insane*, yani çatlak bir herif.

Marenburg çaresiz bir hareket yaptı. "Biliyorsun, bu adama deli oluyordu. Posteri indiremedim. Her hafta çarşaflarını da değiş-

---

4 Marcus Tullius Cicero (MÖ 106 - MÖ 43), Romalı devlet adamı, bilgin, hatip ve yazar. (yay. n.)

tanıyorum, ama yıllar sonra bu yatakta ilk yatan sen olacaksın. Siz psikiyatristlerin bunun için bir açıklaması vardır, değil mi?"

"Bunun için psikiyatrist olmaya gerek yok Rudi," dedi Jan ve elini onun omzuna koydu. "Özellikle de söz konusu olan sevgiyse."

Marenburg bakışlarını Jan'dan kaçırdı ve kapıya doğru yürüdü. "Burada olman çok güzel evlat. Önce sakince yerleş, sonra yeni işini güzel bir yemekle kutlarız. Umarım ev yemeklerini halen seviyorsundur."

"Elbette."

Marenburg koridorda kayboldu ve hemen ardından mutfağa doğru inerken, merdivenler gıcırdadı. Jan içini çekti ve hemen ertesi gün ev aramaya karar verdi. Rudi'yi ne kadar severse sevsin burada kalmak geçici bir çözümdü ve yeni bir başlangıç için hiç de doğru bir yer değildi.

Alexandra'nın taptığı posterdeki o deli herife bir kez daha baktı ve sonra pencereye doğru yaklaştı. Bu pencereden kendi evlerine bakıyor olmak tuhaf bir duyguydu.

Yirmi üç yıl kadar önce kendi odasından bu odaya sık sık ve uzun uzun bakardı. Özellikle de akşam olup da içeride ışık yandığında ve jaluziler henüz aşağı indirilmemişken. Kendisinden altı yaş büyük olan Alexandra Marenburg'u izlerdi. Masasında oturup bir şeyler okuyuşunu veya çizişini gözlerdi. Bazen kulağında kulaklıklar olur ve boş bakışlarla tavana bakardı. O zamanlar onun ne tür müzik dinlediğini, hangi tür müzik sevdiğini tahmin etmeye çalışırdı. Şimdiyse onun David Bowie tarafından çatlak bir herifin dünyasına götürüldüğünü gözünün önüne getiriyordu – Alexandra gibi çatlakların çok normal olduğu bir dünyaya.

Jan'ın babası çatlak *sözcüğünü* sevmezdi. Onun için bu insanların *ruhsal hastalıkları* vardı. Alexandra'yı pek çok kez tedavi etmişti, Jan bunu hatırlıyordu. Jan için ise o ne çatlak, ne de ruhsal olarak

hastaydı. Onun için Alexandra uzun, koyu renk saçlı, hüzünlü bakışlı ve gizemli bir aurası olan güzel bir genç kızdı.

Ona duyduğu hayranlık bugün ergenlik öncesi bir beğeni olarak açıklanabilirdi. Àşık değildi – daha çok penceresinden onu gözlediği zamanlarda veya yolda rastladığında fark ettiği erişilmez, gizemli havası ve çekingen tavırları ona çekici gelmişti.

Ama sonra bu hayranlığın aniden bittiği o gece gelmişti.

Bunu düşündüğünde içi ürperdi. Felaketin gelip çattığı o geceyi.

3

Cuma, 11 Ocak 1985

Jan alt katta çalan telefonun sesine uyandığında hava hâlâ karanlıktı. Tuhaf bir rüya görmüştü – rüyada parçalar halinde kesilmiş yapraklar, bu yaprakların gizemli bir ışınımla çevrelenmiş olduğu ve yaprakları yeniden bir bütün gibi gösteren Kirlian tarzı fotoğraflar vardı. Noel hediyesi olarak almış olduğu tuhaf olaylar üzerine yazılmış bir kitapta bununla ilgili bir şeyler okumuştu. Hayal gücü oldukça gelişmiş olan on iki yaşında bir çocuk için bir sürü ilginç konuyla dolu bir kitaptı: hayaletler, UFO'lar, gizemli daireler ve daha pek çok konu.

İlginç bir rüyaydı. Jan koridordan gelen telefon sesine bu yüzden daha da çok kızmıştı.

Jan yataktan esneyerek çıkıp koridora doğru ilerlerken saat 4:48'i gösteriyordu. Her zaman olduğu gibi kapısının önünde yatan Rufus'un üzerinden atlamak zorunda kalmıştı. Yaşlı Golden Retriever sanki ikincisini de açmaya gerek olup olmadığını anlamak istermişçesine önce tek gözünü açtı. Sonra merak etmiş olmalı ki kalkıp Jan'ın peşinden gitti.

Jan tam merdivenlere ulaşmıştı ki babası aceleyle yatak odasından çıktı. Bernhard Forstner koyu renk çizgili açık mavi bir pijama giymişti –o da Noel hediyesiydi– yüzünde kırmızı bir yastık izi vardı ve saçları havaya dikilmişti.

"Yatağına dön," diye fısıldadı ve Jan'ın yanından hızla geçti. "Nasılsa banadır."

"Kliniktekilere tatilde uyumak istediğimizi söyleyemez misin?" diye homurdandı Jan arkasından, ama babası telefonun ahizesini kaldırmıştı bile.

Jan babasına gece gelen telefonlara çoktan alışmıştı bile. Onlar mesleğinin bir parçasıydı. Sadece tek bir şeye hâlâ sinir oluyordu: Bir kere uyandı mı uyanmış oluyordu. Yeniden yatağa geri dönüp uyumaya devam etmesi mümkün değildi.

Jan bunu yapabilen annesine ve ufak erkek kardeşi Sven'e imreniyordu. Hatta Sven televizyonda heyecanlı bir film gösterilirken oturma odasındaki koltukta uyumayı bile başarıyordu.

"Sen pimpirikli bir tipsin işte," diyordu annesi ve Jan bu cümleden nefret ediyordu. Sanki biri "Böh!" dese altına yapacak biriymiş gibi bir izlenim yaratıyordu. Aslında sınıf öğretmeninin dediği gibi sadece zengin bir hayal gücü vardı. Bazıları bu zengin hayal gücü nedeniyle ona imrenebilirdi: *Ama diğerleri için ben pimpirikli bir tipim – kolayca korkutulabilecek biri, amma da komik, ha ha.*

Şimdi ise pimpirikli tip merdivenlerin başında duruyor ve babasının telefon konuşmasını dinlerken bir yandan da Rufus'un başını okşuyordu.

Önemli bir şey olduğu Bernhard Forstner'ın yüzünden anlaşılıyordu. Çoğu zaman hastabakıcılara verilen birkaç talimat yeterli olur ve Forstner yatağına geri dönebilirdi. Bu seferki ise farklıydı.

Her zaman söylediği, "O zaman dozunu artırın," ya da, "En kötü ihtimalle bağlamanız gerekebilir," gibi cümleler yerine Bernhard Forstner, "Hemen geliyorum," demiş, telefonu yerine çarparak kapatıp hızla yatak odasına geri gitmişti.

Jan'ın arkasından uykulu bir ses, "Ne oldu?" diye seslenmişti.

Sven odasından çıktı. Üzerinde çok sevdiği He-Man pijaması vardı, gözlerini ovuşturuyordu.

"Baba işe gitmek zorunda," diye açıkladı Jan. "Uyumaya devam et."

Sven başını salladı ve yeniden kapının arkasında kayboldu.

Jan da yeniden odasına gitti, kendini yatağının üzerine attı ve dolabına yapıştırdığı Duran Duran posterine keyifsizce baktı.

"Harika," dedi peşinden soluyarak dolaşan Rufus'a, "ben uyandım ama saat daha beş bile değil."

İki dakika sonra Bernhard Forstner evden çıkmıştı. Jan babası avludan çıkarken arabanın motor uğultusunu duydu.

"Peki, ben şimdi ne yapacağım?"

Rufus sanki bu soruya cevap vermek istermiş gibi karşısına oturdu ve gezdirilme beklentisi içinde ona baktı.

Jan pes eder gibi ellerini kaldırdı. İyi o zaman, diye düşündü. O zaman Rufus'u gezdirecekti. Belki de sonra bir kez daha yatağa yatacak kadar yorulmuş olur ve öğlen yemeği saatine kadar uyuyabilirdi. Sonuçta bu son tatil günüydü ve tadını çıkarmak istiyordu. Tatiller bunun içindi.

Forstner ailesinin evi şehrin en doğusunda, Fahlenberg parkına birkaç dakika yürüme mesafesindeydi.

Rufus tasmasını beklentiyle çekiştiriyor ve Jan onun arkasından karların üzerinde yorgun argın sürükleniyordu. Son günler güneşli geçmişti ve neredeyse hiç yeni kar yağmamıştı, ama geceler buz gibiydi. Evin girişine yakın bir noktaya asılmış olan termometre sıfırın altında dokuz dereceyi gösteriyordu, ancak buz gibi gece rüzgârı sanki daha soğukmuş gibi hissettiriyordu.

Park sodyum buharlı lambaların turuncu ışığı altında terk edilmiş gibiydi. Ağaçlar ve çalılıklar donuk zemine uzun gölgeler düşürüyordu. Her şeyin üzerine kışa özgü bir sessizlik çökmüştü.

Üzerindeki kalın kaz tüyü paltosunun içine gömülmüş Jan'ın aksine Rufus soğuğa aldırmıyor gibiydi. Kuyruk sallayarak diğer

köpeklerin bıraktığı işaretleri kokluyor ve kar tepeciklerine kendi koku işaretlerini bırakıyordu. Sonra uçarak yanlarından geçen bir plastik poşeti kovaladı. Jan kaygan zeminde yüz üstü düşmeden onu takip etmek için akla karayı seçiyordu.

Bir süre sonra Fahlenberg gölü kıyısına gelmişlerdi. Jan, Rufus'un tasmasını çözdü. Rufus uzun bir çam ağacının dibine gidip ihtiyacını giderdi.

Jan biraz rahatsızlık hissediyordu ve bunun tek sebebi soğuk değildi. Parktaki sessizlik çok ürkütücüydü. Kar tüm sesleri yutuyor gibiydi. Sadece kış rüzgârının kısık sesli ıslığı, köpeğin soluk alışı ve Jan'ın adımlarının gıcırtısı duyuluyordu.

Orada durmuş etrafı dinlerken uzaklarda polis sirenlerinin sessizliği yırttığını duydu. Muhtemelen otoyolda başka bir yere doğru gidiyorlardı. Jan biraz sonra farklı siren seslerini seçebildi. İki ya da üç polis arabası ve en az bir ambulans olmalıydı. Kesin bir araba kazası olmuştu.

Jan tasmayı yeniden Rufus'a taktı.

"Hadi bakalım gidiyoruz."

Ama Rufus soğuktan titreyen sahibinin sözünü dinlemek niyetinde değildi. Parktaki banklardan birinin yanındaki çöpte ilginç bir şey keşfetmişti: Görünüşe bakılırsa bir güzel koklanacak boş bir hamburger paketiydi.

"Hadi ama yürü," dedi Jan köpeğe. "Dondum..."

Sözcükler boğazına düğümlendi. Jan birden ona doğru yürümeye başlayan beyaz bir karartıya doğru dehşete kapılmış bir şekilde bakakaldı.

Bir hayalet! diye düşündü.

Evet, bu bir hayalet olmalıydı! Kitabında anlatıldığı gibi Berlin şehir şatosunda gezdiği söylenen beyaz kadına, ya da İrlanda kırla-

rında dolaşıp orada dolaşanları felakete sürükleyen bir *Banshee*'ye benziyordu. Gerçek bir insan bu şekilde asla parkta dolaşmazdı. Özellikle de bu saatte ve hava bu kadar soğukken.

Jan bağırarak kaçmak istedi ama korkudan donup kalmıştı. Orada öylece durmuş ağaçların arasından kendisine doğru gelen hayalete bakıyordu. Varlık kendisine birkaç adım daha yaklaştığında bir kez daha dehşete kapıldı, çünkü onun kim olduğunu anlamıştı. Hayalet, *Banshee* ya da beyaz kadın değildi. Beyaz giyinmiş saçlarını sallayarak ona doğru koşan o varlık Alexandra Marenburg'du.

Birden babasını klinikten çağırmalarının ve polis sirenlerinin nedenini anladı: Kaçan hastayı arıyorlardı.

Alexandra'nın üzerinde sadece kısa kollu bir gecelik ve ince bir tayt vardı. Ayaklarında kardan sırılsıklam olmuş yün çoraplar vardı. Çıplak kolları ve yüzü soğuktan morarmıştı. Jan ailesinin izni olmadan arkadaşlarıyla toplandıkları zaman izledikleri korku filmindeki yaratıkları hatırladı. *Şeytanın Ölüsü.* O filmden sonra onların aslında makyajlı oyuncular olduğunu bildiği halde geceler boyunca uyuyamamıştı. Alexandra makyaj yapmamıştı. Bu donmuş, acı ve korkuyla buruşmuş yüz gerçekti. Gözleri kocaman açılmıştı. Ağzı açık duruyor ve soluk alıp verdiğinde sıcak buharlar çıkıyordu.

Birkaç adımlık mesafede durduğunda Jan kızın ağzının kenarından aşağı sarkan donmuş tükürükleri gördü.

Alexandra sanki korkunç bir yaratık görmüş gibi ona baktı ve çığlık attı.

Bu çığlık Jan'ın kemiklerine kadar işledi. Çıkardığı sesin insan sesiyle ilgisi yoktu, daha çok korkudan çıldırmış bir hayvan gibiydi. Karşısında duran odada gizlice gözetlediği on sekiz yaşındaki o güzel kızla hiçbir ilgisi kalmamıştı.

Jan her gün delilerle uğraşan ve onlardan korkmak için hiç neden olmadığını söyleyen babasının söylediklerini düşündü. *Onlar senin benim gibi, sadece ilgi ve özen göstermemize ihtiyaç duyan kişiler.*

Jan bunu hatırladı ve korkmamaya karar verdi. Bu kolay olmadı, ama Alexandra'nın o anda ilgi ve özene ihtiyacı olduğu açıkça ortadaydı.

"Hey," diye fısıldadı ve eldivenli ellerini yavaşça kaldırdı. "Benim. Jan. Jan Forstner."

O anda Rufus havlamaya başladı. O cinsinden olan köpekler gibi cesur değildi ve ufak bir tehlikede hemen kaçardı, ama şimdi en azından güvenilir bir uzaklıktan köpeklik görevini yerine getirmeye çalışıyordu.

Alexandra'nın bakışları Rufus'a yöneldi, sonra tekrar Jan'a baktı ve her ikisinden de uzaklaştı. Jan onun nereye koştuğunu gördüğünde tüm korkusu uçup gitti.

"Hayır!" diye bağırdı arkasından. "Yapma!"

Ama Alexandra devam etti – gölün buz tutmuş yüzeyine doğru.

"Allah kahretsin!"

Jan onun peşinden kıyıya kadar koştu ve durdu. Daha dün akşamüzeri Rufus'la birlikte gezmeye çıktığında buzun güneşin altında çatırdadığını duymuştu –babasının deyimiyle şarkı söylüyordu– park yönetimi BUZ PATENİ YAPMAK YASAKTIR! tabelası asmıştı.

Belki de buz orta kısımlarına kadar sağlamdı, ama Jan bundan emin olamıyordu.

"Dur!" diye bağırdı, sesi kulağına bir düdük gibi tiz geliyordu.

Bu sefer Alexandra onu duymuş gibiydi. Buzun üzerinde birkaç adım daha attı ve sonra dizlerinin üzerine düştü.

"Geri gelmelisin," diye seslendi Jan ona ve anlayabilmesi için sözcükleri tek tek vurguladı. "Dizlerinin üzerinde kal ve yavaşça geri gel."

Park ışıklandırmalarının uzağında Alexandra sadece buzun üzerinde bir karaltıydı. Jan onun ağladığını duyuyordu ancak hareket etmiyordu.

Allah bin kere kahretsin, diye düşündü, kızın kıyıya geri gelmeye hiç niyeti olmadığını görünce. Belki de kendini nasıl bir tehlikeye attığını fark etmişti.

Jan alt dudağını ısırdı. Ne yapmalıydı? Eve koşup yardım çağırmak ya da orada kalıp kızı buzun üzerinden kurtarmak?

Yanında soluyarak oturan Rufus'tan bir fayda yoktu.

Tam buzun üzerine çıkıp kızı geri getirme riskini alıp almamayı düşünüyordu ki, Alexandra onun yerine karar verdi. Sanki deliliği bir süre için yerini mantığına bırakmışçasına Jan'ın söylediklerini yaptı. Dizlerinin üzerinde kalarak dikkatlice geri geldi.

Hıçkırıkları Jan'ın bulunduğu yerden bile duyuluyordu – Jan onu ürperten bir şey daha duydu. Hafif bir çatırdama. Yüz metreden az kalmıştı. Jan buzun o kadar dayanması için dua etti. Biraz sonra seksen metre, yetmiş metre ve altmış metre kalmıştı. Alexandra kıyıya yaklaştıkça hareketleri de hızlandı.

Bir çatırdama daha, bu sefer Jan'ın çok yakınında. Jan buza baktı ve kıyıda oluşan çatlakları gördü. Sanki aceleci bir ressam cam benzeri bir yüzeye bir şeyler çiziyordu.

"Dur!" diye bağırdı ona. "Bu tarafa gelme! Diğer tarafa doğru emekle..."

Gürültülü bir çatırdama sözünü kesti. Yarıklar buzun üzerinde insan gözünün takip edemeyeceği bir hızla ilerledi.

Alexandra paniğe kapıldı. Ayağa kalktı ve koştu. Doğruca Jan'a ve onu kurtaracak olan kıyıya doğru. Tam dört adım atmıştı ki buz kırıldı.

Jan çığlık attı ve Rufus havladı.

Alexandra buz gibi suya düştü. Hızlıca battı ve sonra çırpınarak yüzeye çıktı.

Jan Rufus'u tasmasından tuttu, tasmanın kilidini açıp köpeğin boynundan kurtarmak istiyordu ama eldivenleriyle bunu yapması çok zordu. Alexandra'nın çığlıklarını ve nefes almak için çabalayışını duyuyordu. Aceleyle eldivenlerini çıkardı ve tasmayı çözdü.

Buzun üzerindeki deliğe kadar sadece birkaç metre vardı, ama tasma çok kısaydı.

Jan bütün endişeleri bir tarafa bıraktı. Dizleri ve elleri üzerinde buzun üzerine çıktı. Çatırtılara aldırmayarak Alexandra'ya doğru ilerledi. Kızın hareketleri, eklemleri sertleşmiş gibi, panik halinde ve beceriksizceydi. Parkta koşarken zaten donmuş olmalıydı. Şimdi son noktayı buz gibi su koymuştu.

Jan tasmayı ona doğru attı ama bu komik bir hareket olmuştu. Ondan hâlâ çok uzaktaydı.

Sonra kız yeniden suya gömüldü ve bir daha çıkmadı.

Jan dehşet içinde deliğin ortasındaki suya baktı. Bir an için ta altından beyaz geceliğin akıntıyla kıyıya doğru sürüklendiğini görür gibi oldu, sonra o görüntü de kayboldu.

Bu olayın üzerinden yirmi üç yıldan fazla zaman geçmişti. Jan geçen yıllar içinde o geceyi rüyasında çok kez görmüştü: Buzdaki deliği, altından geçen beyaz geceliği ve gölün koyu renkli yüzeyini.

Bazen bu rüyalar değişiyordu. Bazen Jan deliğe daha yakın, bazen ise daha uzak oluyordu. Bazen Alexandra suyun yüzeyinde daha uzun kalıp ıslak buza tutunmaya çalışıyor ya da suya bir kez battıktan sonra yüzeye hiç çıkmıyordu. Ama hiçbirinde tasma Alexandra'yı kurtaracak kadar uzun olmuyordu – rüyada bile.

Farklı bir rüyası daha vardı. Sonu bambaşka şekilde bitiyordu: Jan kızın ardından suya atlıyor ve gölün buz gibi karanlığına dalarak o talihsiz geceden sonra kendisini bekleyecek olan tüm korkulardan kurtuluyordu.

4

Jan, pazartesi sabahı saat 7:30'da Orman Kliniği 9b servisindeki görevine başladı.

Öncesinde Rudolf Marenburg ona yağda yumurta, kızarmış domuz pastırması, sosis ve dağ gibi tost ekmeğinden oluşan zengin bir kahvaltı hazırlamıştı. Jan dostunun bu ince jestine çok sevinmiş ve normalde sabahları sade bir fincan kahve içtiği halde bolca yemişti. Hem ev sahibini hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu, hem de boşandığından beri bu kadar güzel ve dolu dolu bir kahvaltı etmemişti.

Aslında kahvaltı ettiği günler boşanmadan da öncesinde kalmıştı. Evliliklerinin son yıllarında Martina sabahları çoğunlukla bir elinde Gauloises marka sigara, diğer elinde ise bir fincan kahveyle mutfak masasının başında oturup endişeli ve suçlayan bakışlarla ona bakıyordu. Bakışlarıyla: *Bu gece yine bağırdın* ve *bu hiç bitmeyecek mi? Artık buna katlanamıyorum,* diyordu.

Marenburg'un kahvaltısı ona ilişkisinin başlangıcındaki mutlu günleri hatırlatmıştı; Martina'nın sabahları en fazla iç çamaşırı veya bornoz giydiği ve Jan'ı uykulu ama mutlu bir gülümsemeyle karşıladığı zamanları.

Sabah gösterdiği ilgiyle Marenburg, Jan'ın yıllardan sonra -her ne kadar burada geçici bir süreliğine kalacağını bilse de- ilk defa kendini evinde hissetmesini sağlamıştı. Jan daha uykusu tam açılmamışken güzel yiyeceklerden yemenin ve bir taraftan da Marenburg'la *Fahlenberg Postası*'nın manşetleri hakkında sohbet etmenin tadını

çıkarmıştı. Daha sonra yeni işyerine gitmek üzere merdivenlerden yukarıya çıkarken biraz midesi bulandı ve sabahları bir fincan kahveyle yetinmeye karar verdi.

9 numaralı bina Fahlenberg Orman Kliniği'nin bir parkı andıran arazisinde bulunan toplam on dört binadan biriydi. Giriş katında kapalı bir servis bulunuyordu. Burada kısa bir süre önce yeni meslektaşı, Dr. Andrea Kunert göreve başlamıştı. Bir üst katta ise Jan'ın yeni görev yeri, açık akut servis bulunuyordu.

Jan'ın öğrendiğine göre kendisinden önce orada görev yapan Dr. Mark Behrendt altı hafta önce Hannover yakınlarındaki bir klinikte göreve başlamıştı – özel nedenlerle olduğu söyleniyordu. Bir de Behrendt ile bir meslektaşı arasında bir ilişkiden bahsediliyordu, ama Jan bu meseleyi fazla kurcalamadı. Hastane dedikodularıyla asla ilgilenmemişti.

Profesör Raimund Fleischer Jan'ı ilk gününde klinikteki çalışmalarla ilgili olarak bilgilendirme işini bizzat kendisi üstlenmişti. Önce ona çevreyi dolaştırmış ve Jan'ı –kendi deyişleriyle– *yeni nüfuz alanındaki* çalışanlarla tanıştırmıştı.

Hastabakıcılar üç erkekti. Jan'ın tanıştığı ilk kişi Konrad Fuhrmann'dı. Jan'a kendisini "Konni" olarak tanıtmıştı.

"Bana herkes öyle der," demişti omuz silkerek. "Ve bana sen diye hitap edilmesinden çok hoşlanırım. 'Bay Fuhrmann' bana biraz garip geliyor. Umarım bu sizin için sorun olmaz."

Jan için hiç sorun değildi. Bunun üzerine Konni'nin yüzüne geniş bir gülümseme yerleşmişti. Vücut yapısı Jan'a tüm çalışanlarının Arnold Schwarzenegger dublörü gibi olduğu Adli Tıp Kurumu'ndaki günleri hatırlatmıştı. Gerçekten de orada görevli bazı hastabakıcılar ek iş olarak diskolarda ve kulüplerde koruma görevlisi olarak çalışıyorlardı.

Konni ile aynı yaştaki diğer meslektaşı Lutz Bissinger ise Dünya Açlıkla Mücadele Kurumu için yardım kampanyasında model olarak görev yapabilecek gibi görünüyordu. Ana besin kaynağı sakız gibi görünüyordu. Bütün gün sakız çiğnediğini görmek mümkündü ve verdiği kısa cevaplar çenesinin ritmik hareketleriyle uyumluydu.

Ekipteki üçüncü ve en genç kişi Ralf Steffens'ti. Yaşına göre alışılmadık derecede ciddiydi. Sarı bukleleri ve yüzüne biraz daha erkeksi bir hava verebilmek için bıraktığı, Jan böyle düşünüyordu, bir keçi sakalı vardı.

Ralf, Jan'ın ilk iş gününde gergin olduğunu hissetmiş gibiydi. Onun için elinden geldiğince yardımcı olmaya çalışıyordu. Jan'a 9b'deki günlük akış hakkında detaylı bilgi verdi. Her ne kadar Jan, Ralf ile ilgili yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu hissini içinden atamasa da çok iyi anlaşmışlardı.

Ralf onda tüm parasını lotoya yatırmış ve cumartesi günü yapılacak çekilişi büyük bir heyecanla bekleyen biri izlenimini bırakmıştı. Bir şey onu çok rahatsız ediyor gibiydi. Eğer tanışıklıkları eskiye dayansaydı, Jan ona kesinlikle bunun nedenini sorardı.

Ralf bir şeyler anlatmak konusunda çok iyiydi. Jan onun bunu yaparken gösterdiği hassasiyetten etkilenmişti. Eğer hastalara da böyle davranıyorsa, burada emin ellerdeydiler.

Ralf'ın ve iki arkadaşının tarzı Jan'ın psikolojik rahatsızlıkları olan suçlulara uygulanan sert yöntemlerden çok farklıydı. 9b'de işler Jan'ın daha önce çalışmış olduğu yerlerden çok daha sakin bir şekilde yürüyordu. Öğleden önce hastaların çoğu klinik arazisi içinde geziyordu. Ergoterapiye, hareket programlarına katılıyorlar, müzikle uğraşıyor veya sanat terapisinde resim yapıyorlar, atölyelerde iş hayatına geri dönüşlerine hazırlanıyorlardı.

Jan hastaların yokluğunda, yazılı formaliteler ve kliniğin do-lama sistemi hakkında bilgi edindi. Daha sonra her pazartesi yapıla doktorlar konferansına katıldı. Burada diğer meslektaşlarıyla da tanış

Öğle paydosundan sonra Jan hastalarıyla görüşmeye hazırdı. Bi-kez daha önceki görevini düşündü. Burada, "Ben tesadüfen o okulu bahçesindeydim, o çocuk beni buna zorladı," veya, "İnanın bana, kız ben iş üzerindeyken gırtlağını sıkmama bayılıyordu – belki biraz fazla sıkmış olabilirim," gibi cümleler yoktu.

Burada Jan'ın daha kolay üstesinden gelebileceği problemler vardı. Sosyal açıdan sıkıntılı bir bölgede görev yapan ve spor dersinin ortasında etrafındaki öğrencilerin bağırış çağırış ve isyankârlıklarından illallah geldiği için çıldıran ilkokul öğretmeninin problemleri gibi. Ya da uzun süredir iş bulamamasının tek suçlusunun değersiz bir olması nedeniyle kendisi olduğuna inanan, çocuklarını tek başına büyüten son derece depresif annenin sorunları gibi.

O öğleden sonra son görüşmesi psikotik sanrılarını yetmiş dokuz yaşındaki bayan komşusuna yansıtan bir gençle olmuştu.

"Bunu her gece yapıyor inanın bana," dedi ve oturduğu koltukta huzursuzca bir o tarafa, bir bu tarafa sallandı. "Her Allahın günü. Yatakta, yerde ya da kanapede yatayım, hiç fark etmiyor. Tam uyumak üzereyken, o çirkin kafasını duvardan uzatıp bana küfür ediyor. Koridorda karşılaştığımızda son derece kibar, ama gece duvardan kafasını uzatmayagörsün. Ah! Lanet olasıca yaşlı cadı!"

Hasta hastalığını ve duvardan geçen o cadı kafasının sinapslarının bozuk uyarıları nedeniyle ortaya çıktığına inanmak istemiyordu. Jan hastanın aldığı ilacın dozunu artırmaya karar verdi. Mantıklı bir biçimde konuşulabilecek zeminin yaratılabilmesi için önce sanrıların yok olması gerekiyordu. Hasta hastalığını kabul etmediği sürece başarılı bir terapi pek de mümkün değildi.

Hastası gittikten sonra Jan raporunu yazdı. Başını kaldırdığında kapıda uzun boylu birinin durduğunu gördü. Elleri rahat bir şekilde cebinde, Jan'a gülümsüyordu.

"İlk günden fazla mesai mi? Bunu alışkanlık haline getirmeseniz iyi olur. Elini veren kolunu kaptırır, biliyorsunuz."

Jan'ın karşısındaki adam ellili yaşların ortalarında, sportif, şık giyimlerin tanıtıldığı bir katalogdan fırlamış gibiydi. Jan'ı incelerken takındığı muzip tavrı onu daha da genç gösteriyordu.

"Ben Norbert Rauh," diye kendini tanıttı. "Raimund size muhakkak benden bahsetmiş olmalı."

"Evet, bahsetti," dedi Jan. Demek Fleischer'in "şartı" buydu – Rauh insanın ilk anda sempatik bulup bulmadığından emin olamadığı o nadir insanlardan biriydi.

Rauh davet edilmeyi beklemeden içeri girdi ve Jan'ın misafir koltuğuna oturdu. Jan belli belirsiz reçine kokan bir tıraş losyonu kokusu aldı.

"Sizi yeniden gördüğüme memnun oldum," dedi Rauh. "Son karşılaşmamızda on ya da on bir yaşlarında olmalıydınız. Muhtemelen bunu hatırlamıyorsunuzdur."

"Doğruyu söylemem gerekirse hayır."

"Üzerinden epey zaman geçti." Rauh içini çekti. "Bazen bana sonsuzluk gibi geliyor. Babanızı çok iyi tanırdım. O zamanlar bir araştırma projesinde birlikte çalışıyorduk. Hipnoterapi. Bu konu Bernhard'ın çok ilgisini çekmişti. Ölümü büyük bir kayıptı. Akıl almaz bir olay. Babanız harika bir insandı."

"Birlikte uzun süre mi çalıştınız?"

"İki yıldan biraz fazla bir süre. Bernhard'ın ölümünden sonra bir süre projeyi tek başıma yürüttüm, sonra babanızın yaptıklarına biraz

olsun yaklaşabilecek iki meslektaşımı da bu projeye dâhil edebildim. Babanız sonuçları görebilseydi, memnun olurdu bence."

"Orman Kliniği'nde bir araştırma bölümü olduğunu bilmiyordum."

Rauh başını salladı. "Yok zaten. O zamanlar Ulm Üniversitesi'yle işbirliği yapıyorduk. Daha sonra uzun süre Cambridge ve Oxford'da çalıştım. Ancak dört yıl önce yolu biraz uzatarak Hamburg üzerinden eski memleketime döndüm." Yeniden sırıttı ama bu sefer sırıtışı kendinden emin olmaktan çok melankolikti. "Sanırım köklerine dönmenin ve eski güveni aramanın ne olduğunu biliyorsunuz. Sadece sebepler farklı. Benim durumumda sebep artık inkâr edilemeyen yaş... Ama tahmin edebileceğiniz gibi ziyaretimin sebebi bu değil."

Jan imayı anladı ve doğrudan konuya girmeye karar verdi. "Profesör Fleischer bana sizinle yapabileceğim bir terapiden bahsetmişti. Bana yardım edebileceğinizi düşünüyor."

"Bu doğru." Rauh başını salladı ve Jan'a küçümseyerek baktı. "Peki, siz ne düşünüyorsunuz Jan? Sizce size yardım edilebilir mi?"

Jan bir an için karşısında eski karısını görür gibi oldu. Martina yatak odasında durmuş kalan kıyafetlerini bir bavulun içine tıkıyordu. Dışarıda, pencerenin önünde Jan'ın eski kayınbiraderi bir nakliyat kamyonuyla bekliyordu. Jan, Martina'nın bakışlarını ve kararlılığını hatırladı. Onu ikna etmek imkânsızdı, Jan bunu istemiş olsaydı bile. Zaten o da böylesinin daha iyi olduğunu biliyordu.

Jan Martina'nın kardeşinin yanında, arabaya binip hayatından tamamen çıkmadan önce söylediği son sözleri hatırladı: "Bir gün yardım almadan bu takıntıdan kurtulamayacağını sen de anlayacaksın. Umarım sana birinin yardım etmesine izin verirsin. Sanırım ben bunun için doğru insan değildim."

"Emin değil gibi görünüyorsunuz," diye onu daldığı düşüncelerden sıyırdı Rauh.

Jan cevap vermeden önce duraksadı. Martina'nın sözlerinin içinde yankılanmasına izin verdi. Sonra başını salladı. "Bence denemeliyiz."

Rauh elini memnun bir şekilde bacağına vurdu. "Bu çok iyi, yarın iş sonrası bana, 12. Servis'e gelin."

"Tamam," dedi Jan. "Ama görüşmemizi gizli tutacaksınız değil mi?"

"Resmî olarak kayıtlara uzmanlık alanımdaki bir öğrenci olarak geçeceksiniz," dedi Rauh. Sonra göz kırparak ekledi: "Kim bilir, bakarsınız çalışmalarımın etkinliği sizi ikna eder ve gerçekten de öğrencim olursunuz. Bir Dr. Forstner'la daha yeniden çalışmak güzel olurdu."

Jan, Rauh'la terapiye katılmak konusunda hâlâ rahatsızlık hissediyordu. Geçmişinin derinliklerine inmek ve güçlükle hapsetmeyi başardığı eski hayaletleri serbest bırakmak fikri onu korkutuyordu, ama Fleischer'in şartı buydu. Bir de Martina'nın ayrılırken söylediği sözler vardı. İçinde az da olsa doğruluk payı vardı.

"Evet, sizi daha fazla meşgul etmek istemem." Rauh ayağa kalktı. Neredeyse kapıya ulaşmıştı ki yeniden geriye döndü.

"Nerede kalıyorsunuz? Bildiğim kadarıyla ailenizin evi hâlâ kirada."

"Geçici olarak bir arkadaşımda kalıyorum," dedi ve sonra birden ekledi: "Rudolf Marenburg. Tanıyor musunuz?"

"Marenburg," dedi Rauh düşünceli bir şekilde. "Tanıyorum dersem abartmış olurum. O da benim gibi eski bir Fahlenbergli ve şehir oldukça küçük. İnsan ister istemez karşılaşıyor."

"Eğer o zaman Orman Kliniği'nde çalıştıysanız kızını tanıyor olmalısınız, Alexandra."

"Burada tedavi görürken öldüğünü hatırlıyorum," dedi Rauh ve üzüldüğünü ifade eden bir hareket yaptı. "Ancak fazla bir şey hatırlamıyorum. Çok zaman oldu."

"Depresyon nedeniyle babamın servisinde yatıyordu," diye hatırlattı ona Jan. "Ocak ayında bir gece servisten kaçıp yarı çıplak bir halde gölde boğuldu."

Rauh hatırlamaya başlamıştı. "Ah evet, doğru. Küçük Marenburg güzel bir kızdı. Çok trajik. Olay olduğunda siz de parkta değil miydiniz?"

Rauh'un bu konuya verdiği tepki Jan'ın hoşuna gitmemişti. Adam pahalı kıyafetleri içinde erkek modasını sunan bir model gibi görünse de iyi bir oyuncu değildi. "Neden o kadar paniğe kapılmıştı acaba, hiç anlayamadım," diye devam etti Jan. "Sanki peşinde birileri varmış gibi kafası karışmıştı."

Rauh üzüntüyle ellerini kaldırdı. "Dediğim gibi çok zaman oldu. Depresyonun yanı sıra ileri seviyede fobisi olduğunu da hayal meyal hatırlıyor gibiyim. Ama ölüm sebebi her ne olursa olsun artık bunu değiştiremeyiz. Neden bunu dert ediyorsunuz?"

"Çünkü hâlâ kendime üzerinde sadece bir bez parçası varken insanı kışın parkta koşmaya iten şeyin ne olduğunu soruyorum."

Rauh ciddi bir şekilde başını salladı. "Bu anlaşılır bir şey, ama diğer yandan geçmişi geride bırakmayı da öğrenmelisiniz Jan. Her şey için her zaman bir açıklama yoktur. Size yeniden bugün de yaşamanız için yardım etmeme izin verin. Hayat çok kısa, sadece geçmişte yaşanamayacak kadar kısa, sizce de öyle değil mi?"

Geçmişi geride bırakmak, diye düşündü Jan. *Söylemesi kolay. Hele de o geçmiş insanı cevaplanmamış pek çok soruyla birlikte geleceğe göndermişse.*

5

Jan arabasını Marenburg'un evinin önüne park ettiğinde hava kararmıştı. Mutfakta ışık yanıyordu. Pencereden bakan Jan yaşlı adamı masada otururken gördü.

Jan biraz dolaşmaya karar verdi. Sohbet etme havasında değildi. Kendisini yorgun ve gergin hissediyordu. Tüm yeni izlenimler ve canlanan anılar onu yormuştu. Soğuk havayı içine çekti ve tek bir yıldızın bile görünmediği gökyüzüne baktı. Kalın bulutların arasından belli belirsiz görünen ışık lekesi ayın varlığının tek işaretiydi.

Rauh'un sözleri aklından çıkmıyordu. *Geçmişi geride bırakmak. Bugünde yaşamak.* İnsan bunları birbirinden ayırabilir miydi? Bugün, geçmişte yaşadığımız olayların bir sonucu değil miydi? İnsan ancak geçmişi anladığında bugünü de anlamış olmaz mıydı?

İçini çekerek parka giden patikaya saptı. Jan içinden bir şeyin karşı koyduğunu hissettiyse de adım attıkça bu his azalıyordu. Bu yolu eninde sonunda bir gün mutlaka kullanmak zorunda kalacaktı. Bu şehrin her santimetrekaresi anılarla doluydu, iyi anılar ve kötü anılarla ve üstelik bu sadece park için de geçerli değildi. Bunu daha fazla bastırmanın anlamı yoktu.

Hayallerinde kaç kez o yoldan ilerlemiş ve her adımı düşünüp ne hissedeceğini kafasında canlandırmaya çalışmıştı. Şimdiyse sadece yüzüne vuran soğuk rüzgârı hissediyordu.

Parka geldiğinde Jan göle doğru yürüdü. Sayısız kez burada Rufus'u gezdirmiş ve her seferinde kıyıdaki banka kadar gelmişlerdi.

Bu eski bank hâlâ yerindeydi, tek değişiklik yenilenmesiydi. Jan bankın sırt kısmına yerleştirilmiş bir tabelayı fark etti. Orada yazanları okuduğunda içi ürperdi.

Rudolf Marenburg tarafından Alexandra'nın anısına bağışlanmıştır.

Jan kendini bankın üzerine bıraktı. Fahlenberg'in her santimetrekaresi anılarla doluydu, ama en yoğun noktası burasıydı. Sadece Alexandra yüzünden değil.

Jan elini ceketinin cebine attı ve daimi yol arkadaşını tutup dışarı çıkardı. Ufak ses kayıt aletinin tuşları epeydir aşınmıştı, yazıları okunmuyordu, üzeri de çiziklerle doluydu, ama çalışıyordu. Jan "başlat" tuşuna basmadan önce kaset kısmına sıkışmış bir yün parçasını dikkatlice çekip çıkardı.

Kaset tıkırdayarak dönmeye başladı. Jan aleti kulağına yaklaştırdı. Önce sadece bir cızırtı duyuldu. İnsan kasetin boş olduğunu düşünebilirdi ancak dikkatli dinleyince rüzgârın mikrofonun deliklerinde oluşturduğu hışırtı seçiliyordu.

Sven'in ortadan kaybolmasından sonra adli teknisyenler kaydı detaylı şekilde incelemişlerdi. Bütün sesler filtrelenmiş, güçlendirilmiş ve analiz edilmişti, ama hiçbir ses o gece olanlara dair bir fikir verecek kadar güçlü değildi.

Her ne olduysa sessizlikte olmuştu. Jan için dayanılmaz olan ama yine de dinlemekten kendini alamadığı o sessizlikte.

Kaset metalik bir ses çıkararak durduğunda çıkarıp çevirdi ve aleti yeniden çalıştırdı. Şimdi A tarafı çalıyordu. Jan ve Sven'in henüz birlikte oldukları taraf. Sabırsız bir "Pşşt!" dışında Jan'ın sesi fazla duyulmuyordu, ama her seferinde görüntüleri canlandırmasına yeti-

yordu. Şimdi ise Jan olay yerindeydi. Olay şu anda oturmakta olduğu yerde meydana gelmişti. Ses kayıt aletini bankın üzerine koymuş ve ses çıkarmadan bir şeylerin olmasını beklemişlerdi. Yanında soğuktan donarak bekleyen ufak erkek kardeşiyle birlikte bekleyen on iki yaşındaki birinin inanabileceği kadar çılgın bir şey.

Sonra kasetin tam sonunda Sven konuştu. Sadece bir cümle söylüyordu ama Jan'ın gözlerini doldurmak için yeterli oldu.

"Artık eve gitsek!"

Hemen ardından kaset bitiyordu. Bu sefer kasetin çıkardığı metalik ses Jan'ı irkiltmişti.

Jan artık kendini tutamıyordu. İnleyerek ağlarken ses kayıt aletini avucunda sıktı, parmaklarını GRUNDIG yazısı üzerinde gezdirdi ve sonra aleti yeniden cebine koydu.

Ancak o anda yalnız olmadığını fak etti. Marenburg onu görmüş ve takip etmiş olmalıydı.

"Burası ikimiz için de kötü bir yer," dedi. "Yine de bizi kendine çekiyor."

"Bunun bir sonu olmalı," dedi Jan ve ceketinin koluyla gözyaşlarını sildi. Otuz beş yaşında oturup çocuk gibi ağladığı için utanıyor ama aynı zamanda rahatladığını da hissediyordu.

"Böyle devam edemem Rudi. Açıklama bulmak için yaptığım araştırmalar beni yıprattığı için işimi kaybettim. Karım benden ayrıldı, çünkü bana katlanamıyordu. Onu suçlayamam. Ben bile kendime katlanamıyorum."

"Biliyor musun," dedi Marenburg ve onun yanına oturdu, "*zaman her şeyin ilacıdır* gibisinden bir sürü deyiş var. Bunların hepsi boktan saçmalıklar evlat. Acı asla azalmıyor. İnsanın kendisine işkence eden bir şeyin sebebini araştırmaktan asla vazgeçmeyeceği gibi." Marenburg Jan'ın gözlerine baktı ve teselli etmek ister gibi gülümsedi. "Ama

yaparken beş duyusunu da kaybetmemeye dikkat etmeli. ...htimalle kardeşine ne olduğunu asla öğrenemeyeceksin. Tıpkı benim kızımın neden öldüğünü asla öğrenmeyeceğim gibi. Ama öğrenebileceğimiz şey acıyla yaşamak. Bu her zaman mümkün olmaz, ama her şey biraz sabırla, yıllar geçtikçe daha kolaylaşır."

Jan bu sözleri sindirmeyi bekledi ve sonra: "Ben terapiye gidiyorum. Tek başıma bununla başa çıkamıyorum artık," dedi. Marenburg ondan uzaklaştı ve sonra ayağa kalktı.

"Terapi," diye tekrarladı. Kermit sesinde hafif bir alaycılık vardı. "Evlat, eminim bunu iyi düşünmüşsündür. Belki de sana yardımı olur, ama ben bundan pek emin değilim. Eğer terapiler bir işe yarasaydı, Alexandra'm hâlâ hayatta olurdu. O da bir *terapi* yaptırmıştı," bu sözcüğü neredeyse tükürür gibi söylemişti, "ah, bir de değil, en azından bir düzine. Peki ne faydası oldu?"

"O başka bir şeydi Rudi. Alexandra çok hastaydı. Bildiğim kadarıyla beyin metabolizmasıyla ilgili bir hastalığı vardı. Bu sadece basit bir terapiyle halledilemez. İlaçlar da ancak biraz acısını azaltabilir."

Marenburg'un tekmelediği ufak bir taş beton patikada yuvarlandı.

"Lütfen bunu kişisel olarak üzerine alınma, ama ben bu psikiyatri denen hokus pokusa pek inanmıyorum. Psikiyatrist bir şey anlamadığında, o şeyin adı 'beyinde metabolizma bozukluğu' oluveriyor. Baban meclisten dışarı, ama bana soracak olursan o zamanlar benim kızımı daha da çıldırttılar. Şu lanet olası klinikten her çıktığında daha tuhaf, daha ulaşılmaz oluyordu. Sonra da içine şeytan girmiş gibi buraya geldi ve öldü." Jan'a baktı. Onun da gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Sana terapiden vazgeç diyemem, ama bu yaşlı adama inanmalısın: Herkes hayaletlerinin hakkından tek başına gelmeli. Onları senden başkası kovalayamaz. Hele ilaçların hiç faydası olmaz. Sabret, o zaman başarırsın. Yeni bir başlangıç yaptın ve bana göre bunu yapmak için her şeyin başladığı yerden daha iyi bir seçim olamaz."

"Belki de haklısın," dedi Jan ve ayağının ucuyla yeri eşeledi. "Ama insan kendisi için doğru yolu arıyorsa denemedik bir şey bırakmamalı."

"Âmin!" dedi Marenburg ve gülümsedi. "Pekâlâ, buz gibi bir Fahlenberg Schlossquell birasına ne dersin? Ondan adını telaffuz edemeyecek kadar içtiğinde insanın kalbindeki acı da azalıyor."

Jan teşekkür edip reddetti. Alkol bitkinliğini daha da artıracaktı. Marenburg omuz silkti. Eve gitmek için doğruldu ama Jan onu durdurdu: "Biraz önce, klinikte kalması Alexandra'yı daha çok çıldırttı derken neyi kastettin?"

"Ne söylediysem onu. Ona orada ne yaptıklarını bilmiyorum, ama bu her neyse, onun oradan üzerinde incecik bir gecelikle parkta koşmasına neden oldu. O ölümüne korkuyordu Jan. Sanırım sen bunu benden daha iyi biliyorsun."

Jan bir şey söylemedi. Alexandra'nın acıyla buruşmuş yüzü, yanaklarında donmuş tükürükleri ve kocaman açılmış gözleri gözünün önüne geldi.

Marenburg Jan'ın sessizliğini onaylama olarak algıladı ve anlamlı bir şekilde başını salladı. "O lanet olası klinikten biri onun ölümünden sorumlu. Kanıtlayamasam da buna kalıbımı basarım."

6

Kurşuni renkteki kasım gökyüzünde günlerdir toplanan karın ilk taneleri Fahlenberg'in üzerine düşüyordu. Henüz kar taneleri asfaltın üzerinde uzun süre tutunamıyordu, ama buz gibi rüzgâr devam ederse şehir yakında kar yığını altında kalabilirdi.

Jan araba radyosunu açmış ve arabadaki sessizliği kovalayan yüksek sesli müziğin tadını çıkarıyordu. Jan otoyoldaki trafik sıkışıklığını görüp frene bastığında Billy Idol kendi kendine dans ettiğini söylüyordu şarkıda. Sıkışıklığın nedeni anlaşılmıyordu. Belki de dikkatsiz bir sürücü kış şartlarına rağmen yaz lastikleriyle yola çıkmış ve kaymıştı. Daha birkaç dakika önce radyodaki spiker, karın ilk kez yağmasıyla bu tip kazaların hemen arttığından bahsetmişti.

Sonra Jan üzerinde trençkot olan şişman bir adamın bekleşen arabaların arasında bir o tarafa, bir bu tarafa koşup bağırdığını gördü. Radyoyu kapatıp camını indirdi.

Trençkotlu adamın öndeki arabanın tavanına vurarak, "Doktor!" dediğini duydu. "Burada bir doktor var mı? Lanet olsun, bir doktora ihtiyacımız var!"

O anda adamın mantosundaki kan lekelerini gördü ve arabadan çıktı.

"Ben doktorum! Ne oldu?"

Trençkotlu adam Jan'a doğru koştu. Aklını yitirmiş gibiydi ve ona korkudan kocaman açılmış gözlerle bakıyordu. Sonra Jan'a doğru atıldı ve ceketinin kolundan tutup onu sürükledi.

"Benimle gelin! Tanrım, lütfen çabuk gelin!"

Jan kolunu onun elinden kurtarmayı başardı ve adamın peşinden yürüdü. Çok sayıda sürücü meraklı bir şekilde başlarını arabalarından dışarı uzattılar. Bir erkek sesi yükseldi: "Hey, önde neler oluyor?" Bir diğeri, ne zaman devam edeceğiz, dedi ve küfür etti. Biraz geride korna sesleri duyuldu.

Kaza yeri Fahlenberg şehir merkezini yeni yapılan bir yerleşim yerine bağlayan bir yaya köprüsünün birkaç metre gerisindeydi. Orada Seat marka kırmızı bir araba yolun ortasında yan yatmış duruyordu. Yaklaştıklarında birkaç metre önlerindeki bir kadın acı dolu bir çığlık attı, geri döndü ve yanlarından koşarak geçti.

Trençkotlu şişman adam sanki devam etmeye cesaret edemiyormuş gibi durdu. Jan da durdu. Kaza yapan aracın eğilmiş motor kaputunu gördü. Arabanın camında ise bir delik vardı.

Taş, diye düşündü. *Geri zekâlının biri köprüden aşağı bir şey atmıştı!*

Jan arabanın arkasında koyu renk takım elbiseli genç bir adam gördü. Öne doğru eğilmiş, ellerini baldırlarına koymuş kusuyordu. Zavallı adam Seat'ın sürücüsü olmalıydı. Yaralı değildi. Demek ki Jan'ın taş teorisi doğru değildi.

Jan şişman adamı bıraktı ve kaza yapan aracın etrafında dolaştı. Caddede yatan şeyi gördüğünde ise donup kaldı. Tıp eğitimi sırasında pek çok kötü şey görmüştü, ama bu gördükleri karşısında neredeyse kalbi duracaktı. Arabanın sürücüsünün iç organlarını çıkarmak ister gibi kusmasına şaşmamak lazımdı. Jan da midesinin bulandığını hissetti.

Doktorlar da insandır, demişti bir gün arkadaş olduğu bir cerrah ona. *Tek fark, onları profesyonel yapan bir şalterin kafalarına ekli olmasıdır.*

Jan kendini sıktı ve şalteri indirmeye çalıştı. Biraz takılsa da sonunda indi.

"Ambulans çağırdınız mı?" diye sordu, sanki ona Japonca konuşuyormuş gibi bakan trençkotlu adama. Jan etrafta toplanan meraklılara doğru döndü.

"Hadi ambulans çağırın! 112'yi arayın!"

O anda pek çok cep telefonu çıktı, ama hiçbiri kulağa götürülmedi. Jan o anda kimsenin birkaç resim çekmeden telefon etmeye niyeti olmadığını dehşetle kavradı.

Jan Seat'tan birkaç metre uzakta yatan kurbana doğru yaklaştı. Bir kadındı. Köprüden atlayıp arabaya çarpmış olmalıydı. Köprü sadece birkaç metre yüksekliğindeydi ve oradan atlayışı muhtemelen sadece birkaç kemiğinin kırılmasına neden olacaktı ama hareket halindeki arabayla çarpışmasının sonucu feci olmuştu. Yerdeki koyu siyah fren izlerinden anlaşıldığı kadarıyla sürücünün hemen frene basmış olması da bunu değiştirmemişti.

Jan kadının yirmili yaşların ortalarında olduğunu tahmin etti. Havada birkaç metre savrulmuş olmalıydı. Parçalanmış anorağı bir süre daha sırtüstü sürüklendiğini gösteriyordu. Sol kolu, bacakları ve omurgası kırılmıştı. Yatış pozisyonu buna şüphe bırakmıyordu. Sol bacağı asfalta doğru dönmüştü, sağ bacağı da dışa doğru kıvrık şekilde yerdeydi. Omuriliğinin ortasında sanki başka bir eklem varmış gibi görünüyordu. Sanki biri büyük bir güçle onu S harfi şekline sokmaya çalışmış gibiydi.

Jan ona doğru yaklaştı. Genç kadının kalbi hâlâ atıyordu, ama Jan onun yüzüne baktığında sadece birkaç dakika daha yaşayacağını anladı. Bunun mümkün olduğunca kısa sürmesini diledi. Kızın sol gözü kırık elmacık kemiğinin itmesiyle kafatasına doğru batmıştı. Sağ göz ise titriyordu. Kadının bilinci tamamıyla yerinde gibiydi.

Jan ölmekte olan kadının yanına oturup dikkatlice sağ elini tuttu. O anda kadının parmakları elini kavradı. Jan kadının alnının ortasındaki yaradan, ezilmiş burnundan ve kulaklarından akan kanlara baktı. Kan birikintisi ayaklarına geliyordu. Kadının uzun, koyu renk saçları koyu kırmızı denizin içindeki yosunlar gibi parlıyordu.

Yine de kadının içinde hayat vardı. Elini hâlâ sıkı sıkı tutuyordu ve sağlam olan gözü de hâlâ gördüklerine inanamaz gibi titriyordu.

"Sakin olun," dedi Jan yumuşak bir şekilde. "Sakin olun, yardım geliyor."

Elbette ki bu saçmalıktı. *Her şey iyi olacak* da diyebilirdi. Jan polis ve ambulans sirenlerinin yaklaştığını duyabiliyordu, ama artık çok geçti.Kadın sanki onun düşüncelerini okumuş gibi tek gözünü ona dikti. Jan'ın içinden buz gibi bir ürperti geçti.

Bana nasıl da bakıyor! Şu Allahın cezası ambulans da nerede kaldı?

Kadın korkunç sesler çıkarıyor ve Jan'ın parmaklarını kıracak gibi sıkıyordu. Tam bunun sonun başlangıcı olduğunu düşünmüştü ki kolları sanki kendini bir şeyden kurtarmak ister gibi sallanmaya başladı. Jan gözlerine inanamıyordu, kadın gerçekten de ayağa kalkmaya çalışıyordu, ama sadece kafasını kaldırabildi.

"Kımıldamayın," dedi ve kadının başını okşadı. "Lütfen uzanın. Birazdan her şey bitecek."

Kadın gırtlağından bir ses çıkararak başını geriye doğru yasladı. Sonra hemen Jan'a doğru döndü. Kar taneleri kana bulanmış yüzüne düşüyordu. Tek gözüyle Jan'a yalvaran bakışlarla bakıyordu.

Bana bir şey söylemeye çalışıyor!

Bu inanılmazdı. Kadın cehennem azabı çekiyordu. Alt çenesi kırılmış, aşağı sarktığı ve konuşması imkânsız olduğu halde ona bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

Jan kulağını onun yüzüne yaklaştırdı. Onun sıcak nefesini hissediyor, boğazından çıkan hırıltıyı duyuyordu. Tek bir ses çıkarabilmek için birçok defa kan yutmak zorunda kalmıştı.

"Şeytoo!"

Yeniden yutkundu ve aynı tuhaf sesi bu sefer daha uzun çıkardı: "Şeeytoooo!"

Bu sözcük, ya da acısını ifade edişi yerini bir soluğa bıraktı.

Jan kadına baktı ve yumuşak bir şekilde gülümsemeye çalıştı. Son yolculuğuna çıkışını kolaylaştırmak istiyordu.

Bakışları söndü, elini tutan parmakları gevşedi ve sonra her şey bitti.

7

Geride kalanlar hayata devam eder. Üç saatlik bir gecikmeyle işe gittiğinde aklına bu söz geldi.

Önce tanık olarak ifade vermiş ve kadının ölümünden hemen sonra oraya ulaşan acil müdahale ekibiyle konuşmuştu. Sonra servisi arayıp gecikeceğini bildirmiş ve eve giderek duş almıştı.

Rudolf Marenburg evde değildi. Jan buna sevinmişti. Uzun uzun açıklama yapmaya hâli yoktu. Kana bulanmış ayakkabılarını da temizlemek istemediği için olduğu gibi bir poşete koyup çöp tenekesine atmıştı.

Jan bütün gün kızın parçalanmış kafasını ve tek gözünü aklından çıkaramadı. Ancak öğleden sonra geç saatlerde, bir hastasıyla taburcu olmadan önce son bir defa görüştükten sonra bütün o yaşadıklarının aslında rüya olduğu gibi gerçekdışı bir hisse kapıldı. Evet, her şey bir kâbus olmalıydı, ya da genç hastasının severek izlediği bir korku filmi.

Kevin Schmidt Kont Dracula'ya benziyordu. Koyu renk giysiler, beyaz makyaj, yukarı doğru taranmış siyaha boyalı saçlar. Tabii gerçek bir vampir boynuna güllerden yapılmış bir taç takmazdı.

"Biliyor musunuz doktor, bence hayat hâlâ boktan," dedi basitçe. Bunu söylerken Jan'a bakmadı. Eliyle deri ceketine dikilmiş olan BARLOW RULES yazısını çekiştiriyordu. "Ama bana burada verdikleri şey gerçekten iyi. En azından bok kokusu eskisi kadar yoğun gelmiyor. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi?"

Eğer benim gibi biraz önce ölümle yüz yüze gelseydin olaylara farklı bakardın, diye düşündü Jan.

"Durumunuzun iyileşmesine sevindim."

Jan gülümsemek için kendini zorladı.

"Belki de listeden bir psikopat azaldığı için seviniyorsunuz," dedi depresif vampir ve ayağa kalktı. "Şimdi gidebilir miyim?"

"Evet, hadi kaybolun," dedi Jan. "Gelecek için bol şans."

Kevin Schmidt sadece küçümser gibi bir ses çıkardı ve odadan çıktı. Arkasında bıraktığı ağır parfüm kokusu nedeniyle Jan soğuk havaya rağmen pencereleri açmaya karar verdi. Sonra son raporunu yazdı ve dosyayı bir zarfın içine koydu.

Akşamki randevusuna kadar biraz zamanı vardı. Zarfı hastane postasına vermek yerine arşive kadar giderek biraz dolaşmaya karar verdi.

Koridorda Ralf Steffens ile karşılaştı. Jan bakıcının yine fazlasıyla ciddi göründüğünü düşündü ve ona cesaret vermek istercesine baktı.

"Her şey yolunda mı? Çok solgun görünüyorsunuz."

Ralf omuz silkti. "İyiyim. Özel bir mesele."

Özel mesele özeldir, diye düşündü Jan ve daha fazla bir şey sormadı. İnsanların başkalarıyla konuşmak istemeyebileceği konular olabileceğini en iyi bilenlerden biriydi. Onun için konuyu değiştirdi ve arşive nasıl gidebileceğini sordu.

Ralf tam cevap vermişti ki Konni Fuhrmann onlara doğru gelip arkadaşını telefona çağırdı. Telefonda bir kadının olduğunu söyledi, çok acilmiş. Jan, Ralf'a bu telefonun uzun zamandır beklediği loto ikramiyesi haberi olması temennisini iletti. Hemen altıyı tutturması gerekmiyordu, her neyse, "Bunu daha sonra konuşalım" cümlesi de hiç yoktan iyiydi.

Buz gibi bir rüzgâr ağaçların budaklı dalları arasından yönetim binasının yanındaki, içinde arşivin de bulunduğu ek binaya doğru esiyordu. Kar yağışı durmuştu, ama doğudan gelen kara bulutlar yeni yağışın habercisiydi.

Bina 9b servisine sadece beş dakika yürüme mesafesinde olsa da, Jan iliklerine kadar dondu. Ama hiç dert değildi, çünkü sabah olanlardan sonra kendini kötü hissediyordu ve soğuk hava sayesinde biraz da olsa kendine geldi.

Sonunda arşivin yan girişine ulaştığında tabelaları takip ederek bodrum katına indi.

Kliniğin çoğu binası gibi, L şeklindeki yönetim binası da 1900 yılından kalmaydı. Modern halojen aydınlatmaya rağmen açık renkli ahşap merdivenlerden inerken Jan kendini eski bir zindana girer gibi hissetti. Bu his bodrumdaki koridorda yürüyüp üzerinde ARŞİV yazan çelik bir kapıya ulaşana dek devam etti. Burada pekâlâ ZİNDAN da yazabilirdi, diye düşündü Jan.

Ne var ki kapının arkasında kendisini zindan değil, birkaç metre yürüdükten sonra bir çelik kapıya daha ulaşılan bir koridor bekliyordu. Burada yönetimin tamirat parası bitmiş olmalıydı. Belki de gri duvarların dökülmekte olan sıvasını yenilemeyi, açıktaki su ve kalorifer borularını kapatmayı ve daha iyi bir aydınlatma sistemi kurmayı gereksiz bulmuş da olabilirlerdi. Ne de olsa buraya arşiv görevlisi ve posta bölümündekiler hariç pek kimse uğramıyordu.

Jan kapıyı tıklattı ve "Girin" sesini duymayı bekledi. Cevap alamayınca içeri girdi.

Karşısına yüksek duvarları raflar ve kutularla dolu bir oda çıkmıştı. Eski kâğıt, küflü taş ve duvardaki yangın söndürücünün yanında kocaman bir "Sigara İçilmez" tabelası olmasına rağmen sigara kokuyordu.

Odanın ortasında büyük bir ahşap masanın üzerine yığılmış dosya ve kâğıtlar vardı. Yanında plazma ekranlı bir bilgisayar olmasa, rahatlıkla kırklı yılların siyah beyaz filmlerine yaraşır bir sahne olabilirdi.

Sağ tarafta açık duran bir kapı vardı. İçeriden öksürük sesi geliyordu. Biri yerde kartonları itiyordu.

"Merhaba!" diye seslendi Jan ve sürüklenme sesi birden kesildi.

"Bu kadar erken mi?" dedi bir erkek sesi. Yeniden öksürdü ve üzerinde gri tüvit takım elbisesiyle yaşlı bir adam kapıda belirdi. O da eski zamanlardan kalmış gibi görünüyordu. Ağzının kenarına sıkıştırdığı sigarasıyla ortama tam uyuyordu.

"Ah, yeni biri," dedi yaşlı adam. Masaya doğru gitti ve sigarayı taşmak üzere olan kül tablasında söndürdü.

"Sigara İçilmez" tabelasının anlamı da bu kadarmış, diye düşündü Jan, ama bu düşüncesini kendisine sakladı. Bu karşılaşma ona bir karikatürdeki kadar tuhaf gelmişti.

"Ben de posta bölümündekiler öğle paydosuna çıkmayı unuttular sanmıştım."

Yaşlı adam Jan'a doğru yaklaştı ve nikotinden sararmış kemikli parmaklarını ona uzattı.

"Hieronymus Liebwerk, bu kliniğin arşiv görevlisiyim, ta bin dokuz yüz... her neyse işte, bir tarihten beri."

Jan da kendini tanıttı ve Liebwerk'e elini uzattı. Adamın eli rahatsız edici derecede soğuk ve güçsüzdü.

"Her ne kadar bu günlerde doktorları masa başında çalışanlardan ayırt etmek çok kolay olmasa da, sizin yönetimden olmadığınızı hemen anladım. Eskiden en azından beyaz önlük giyiyordunuz."

"Beyaz önlüğü artık sadece kan alırken giyiyorum." Jan gülümsemeye çalıştı. "Bunun dışında giymek için pek neden olmuyor."

"Doğru. Bugünlerde psikiyatristlerin en önemli aracı konuşmaları ve elbette ilaç çantası."

Liebwerk dilini sarı dişlerinin üzerinde gezdirdi ve yamuk bir şekilde gülümsedi. Açık mavi gözleri birden parlamaya başladı. Jan o yaşlı bedenin içinde uyanık bir ruhun gizlendiğini fark etti.

"Peki, sizi benim unutulmuş krallığıma getiren nedir?" diye sordu Liebwerk ve Jan'ın elindeki karton dosyayı işaret etti. "Hastane postasından tasarruf etmeyi önererek hastane yöneticimizi etkilemek mi istiyorsunuz yoksa?"

Güldü, ama hemen sonra bir öksürük kriziyle sarsıldı.

"Hayır, hazır binadayken," diye kıvırdı Jan, "çalışmalarımın sonuçları nereye gidiyor, bir göreyim dedim."

Liebwerk dosyayı başını sallayarak aldı. "Bürokrasi doymak bilmeyen bir canavardır Dr. Forstner. Sürekli beslenmek ister, ama besinini hazırlarken ne kadar emek verdiğine hiç aldırmaz."

"Kevin Schmidt" ismini okudu ve dosyayı monitörün yanındaki diğer dosyaların üzerine koydu. Sonra etrafına baktı ve kollarını açtı.

"Burada neredeyse yüz yıllık hastane tarihi yatıyor. Hepsi son derece düzgün ayrılmış. İnsan bunu gördüğünde 'kâğıt sabırlıdır' deyimi daha da anlam kazanıyor, değil mi?"

Jan biraz şaşırmıştı. "Dosyalar belli bir süreden sonra imha edilmiyor mu? Bildiğim kadarıyla klinikler dosyalarını en fazla on beş yıl boyunca saklıyor."

"Yanlış." Liebwerk bir deri bir kemik olan işaret parmağını salladı. "Sadece sigorta açısından bakılacak olursa zorunlu saklama süresi otuz yıl, ama burada bizde çok daha uzun zaman önce misafir olmuş kişilerin dosyalarını bulabilirsiniz. 'Akıl Noksanlığı' ve 'Histeri' gibi teşhislerin konulduğu, homoseksüelliğin henüz hastalık olarak kabul edildiği zamanlardan kalma dosyalar. Kimi okuduğum

dosyalara bakılırsa, bazı doktorların birkaç tahtası eksikmiş. Onlarla karşılaştırınkılığında cadı davalarındaki bazı şahit ifadeleri daha gerçekçi görünüyor."

Liebwerk hızlı bir hareketle Jan'a arkasını döndü ve biraz önce içeri girmiş olduğu kapıyı kapadı. "Gelin doktor. Size bir şey göstermek istiyorum."

Jan öksürerek yeni bir sigara yakan yaşlı adamı şaşkınlıkla takip etti.

Yandaki oda o kadar büyüktü ki, burada Opera balosu bile düzenlenebilirdi – tabii kartonlarla dolu olmasaydı.

"Sizce bu nedir Dr. Forstner?" diye sordu Liebwerk ve dev karton yığınlarını işaret etti.

"Şey, bunun şimdiye kadar gördüğüm en büyük hastane arşivi olduğunu söyleyebilirim."

"Benim içinse," dedi Liebwerk ve öksürdü, "bu, hastalıklı ruhun simgesi."

"Bu söylediğinizden ne anlamalıyım?"

Liebwerk sigara dumanını burnundan çıkarıyordu. "Ben burada bilmem kaç yıl önce göreve başladığımda dosyalar yığılmıştı. O zamanlar bir evrak imha aleti vardı, ama herhalde tarih öncesinden kalmıştı. Ben çalışmaya başlayalı daha altı ay olmuştu ki alet ruhunu teslim etti. Ondan beri her yıl dosyalar gelmeye devam ediyor. Yılda on bin hasta olduğundan bu oldukça fazla dosya demek. Ben de eski dosyaları kartonlara dolduruyorum ve yıllara göre buraya diziyorum."

Yine bir öksürük kriziyle sarsıldı. Sonra: "Ve tabii düzenli olarak yeni bir evrak imha aleti talep ediyorum. Bunun bir firmayı imha işiyle görevlendirmekten daha kolay olacağını söylüyorum, nasıl olsa zamanım bol. Ama bu odada yer olduğu sürece kimse buna yanaşmıyor. Tasarruf etmek gerekiyormuş."

"Neyse, en azından işiniz garantide," dedi Jan ve Liebwerk'e gülümsedi. O da başını salladı.

"Şurada emekliliğime az bir zaman kalmış, yani bu konu beni hiç ırgalamıyor, ama benden sonra gelecek olan kişiye şimdiden acıyorum. Sisifos'tan[5] kaya yuvarlama işini devralmış gibi hissedecek."

Jan saatine baktı. Servise dönme vakti gelmişti. Tam Liebwerk'e bu ilginç tur için teşekkür edip gidecekti ki, aklına bir fikir geldi. Düşünceli şekilde karton yığınlarını inceledi ve Liebwerk'e bunu sorup sormamakta kararsız kaldı. Sorsa, ne kaybedecekti ki?!

"Benim için 1985 yılına ait bir dosyayı bulmanız mümkün olabilir mi?"

Liebwerk başını yana doğru eğdi ve ona şüpheyle baktı. "Elbette. Burada her şey düzenlidir. Ama ne yapacaksınız o dosyayla?"

Jan bir hikâye uydurmayı düşündü, ama sonra doğruyu söylemeye karar verdi. Jan her türlü bahse girebilirdi ki, o cin gibi, açık mavi gözler yalan söylese hemen anlardı. "Özel bir merak diyelim."

"Demek öyle," dedi yaşlı adam ve elindeki izmariti hemen girişteki yazı masasının üzerinde duran kül tablasına atmaya gitti.

Jan peşinden gitti ve Liebwerk ona dönüp baktığında gözleri muzip bir şekilde parlıyordu.

"Bunu yapabilmek için bu tozlu kartonların tepesine tırmanmam gerekiyor ve artık pek de genç sayılmam."

Jan onun neyi ima ettiğini anladı ve gülümsedi. "Bunu takdir edeceğim elbette."

Liebwerk güldü. "Birbirimizi anladığımızı görüyorum doktor. İki karton sigara sizin için uygun olur mu?"

"Elbette. Aradığım hastanın adı Alexandra Marenburg."

---

5 Sisifos: Yunan mitolojisinde, yeraltı dünyasında büyük bir kayayı bir tepenin en yüksek noktasına sonsuza kadar yuvarlamaya mahkûm edilmiş kral. (yay. n.)

Liebwerk ona tuhaf bir şekilde baktı. "Özel merak demek, hadi bakalım. Ama tek bir şeyi anladığınızı umuyorum: Bu dosyayla ilgilenmenizin nedeni ne olursa olsun, ben sonrasında *hiçbir* şey bilmeyeceğim ve dosya bu odadan *asla* çıkmayacak. Anlaştık mı?"

Jan bodrum merdivenlerinden yukarı çıkıp temiz havaya ulaştığında üzerinde hâlâ Liebwerk'in bakışlarını hissediyordu. Hata yapmadığını umuyordu.

8

Saat altıyı biraz geçiyor olmasına rağmen gece olmuş gibiydi. Klinik arazisindeki yol aydınlatması karanlığı kırmaya çalışıyordu.

12 numaralı servise doğru giderken Jan'ı karanlıktan daha fazla endişelendiren şey sessizlikti. Hafızasında sessizliği kafasından uzaklaştırabilecek bir melodi aradı. Bu sefer daha çok zorlanıyordu çünkü aklına melodiler yerine sadece görüntüler geliyordu. Ezilmiş yüzünü kar tanelerinin bir ağ gibi kapladığı ölmek üzere olan genç bir kadının görüntüleri.

Sonra aklına müzikle ilintisiz sesler geldi. Bu daha çok boğazı kanla dolu bir insanın çıkarmaya çalıştığı bir sesti.

Şeyto!

Ne ayakkabısının gıcırtısı ne de rüzgârın ağaçları hışırdatması kafasındaki hayali sesi bastırabiliyordu. Jan bu sesin sessizlikten daha kötü olup olmadığını kendine soruyordu.

Şeytooooh!

Bir ambulans sesi onu gerçek dünyaya döndürdü. Jan'ın bulunduğu yerden sadece birkaç yüz metre ileride komşu şehir kliniğinin acil ambulansı bir yere yetişmeye çalışıyordu.

Yeniden sessizlik çökmeden önce Jan gitmek istediği yere vardı. İçini çekerek 12 numaralı servis binasının önünde durdu. İki katlı çirkin bir binaydı. Hemen yanındaki özel servise hiç benzemiyordu.

Bir an içinden cep telefonuna uzanıp Martina'yı aramak ve haklı olduğunu söylemek geçti. *Şimdi zamanı geldi*, demek istiyordu

ona. Sonunda anladım. Bana yardım edilmesine izin vereceğim. Şüphelerim olsa da, içimde sessiz bir yankı gibi dolaşan ve geceleri korkudan bağırmama sebep olan bu dayanılmaz sessizliğe karşı en azından şimdi bir şeyler yapıyorum.

Kendine zar zor hâkim oldu. Belki de, nihayet böyle bir karar aldığı için Jan adına gerçekten sevinirdi, ama onu aramakla sadece eski bir yarayı deşmiş olacaktı. Martina için çoktan kapanmış olmasını umduğu bir yara. Ne de olsa, onun da yeni bir başlangıç yapmaya hakkı vardı. Beraberlerken katlandığı onca şeyden sonra rahat bırakılmaya hakkı vardı; sürekli olarak kendine hatırlatmak zorunda olsa da, bu böyleydi.

Jan anahtarı 12 numaralı servisin kapısına uymadığı için kapıyı çalmak zorunda kaldı. Beklerken özel servisin penceresinden kısa, koyu renk saçlı bir kadının kendisine göz kırptığını gördü. Jan'ın oyuncak ayı olduğunu düşündüğü bir şeyi kucaklamıştı. Jan da ona göz kırptı.

Sonra kapının açma zili duyuldu ve hemşire içeri girmesini söyledi.

"Siz Dr. Rauh'un yeni meslektaşısınız, öyle değil mi?" dedi, kapalı kadınların bulunduğu katta ona eşlik ederken.

Jan orada bulunuşuyla ilgili Fleischer'in bulduğu resmî açıklamadan biraz bahsetti, ama hemşire pek ilgilenmiş gibi görünmüyordu. Koridorun ortasına geldiklerinde Jan'a biraz beklemesini söyledi. Dr. Rauh'a haber verecekti. Sonra servis odasında kayboldu.

Jan duvarda plastik çerçeveler içinde asılı duran resimlere baktı: Bir doğa dergisinden alınmış resimlerdi. Niagara şelaleleri, Yeni Zelanda'da bir yağmur ormanı cenneti ve Avustralya'daki Ayers kayası. Kapalı psikiyatri servisinde yatan bazı hastalar için bu resimler, klinik duvarları dışındaki sıradan insanların gündelik hayatı kadar yabancı ve erişilmez olmalıydı.

"Hey, sen de kimsin?"

Bir kadın sesi onu düşüncelerinden sıyırdı. Jan etrafına baktı ve irkildi. Genç ve güzel bir kızın sesine benziyordu, ama keçe terlikleriyle ayaklarını sürüyerek ona doğru gelen kadın hiç de genç ve güzel değildi. Kafasının büyük kısmı tıraş edilmişti ve devasa bir lekeyle tanınmayacak hâle gelmişti. Jan genellikle kadınlarda görülen bu doku bozukluğuna daha önce de rastlamıştı. Kan pıhtılaşması bozukluklarının bir sonucu olan bu devasa hemanjiyomlar Kasabach-Merritt Sendromu olarak biliniyordu. Jan şimdiye kadar bu hastalığı sadece tıp kitaplarında okumuştu, ancak gerçek çok daha korkunçtu. Aklına on dokuzuncu yüzyılın sonlarına doğru "Fil Adam" olarak ünlenmiş olan İngiliz Joseph Merrick gelmişti.

Kadının yüzündeki leke süngerimsi bir dokuya sahipti. Bazı bölgelerinde kabarcığa benzer değişiklikler meydana gelmişti. Kadının yüzünün yarısını kaplamış ve dudağını doğal olmayan, kalıcı bir sırıtışa mahkûm etmişti.

"Öyle bakacağına," dedi kadın, "bana kim olduğunu söyle."

Jan yüzünün kızardığını hissetti. Bakışlarını kadının üzerine dikmiş olmaktan utanç duyuyordu. Öksürdü ve doğrudan onun gözlerine bakmaya çalıştı.

"Ben 9 numaralı servisten Dr. Forstner."

"Demek bir doktor," dedi kadın ve onun dibinde durdu. Boyu Jan'ın omuzlarına kadar geliyordu ve onu görmek için başını yukarı kaldırmak zorunda kalıyordu. Jan ondan çikolata kokusu geldiğini duyuyordu.

"Ama sen sadece bu değilsin."

"Öyle mi?"

"Hayır."

... zamanı ... sını salladı ve Jan bir an için kanla dol... ...kunun ... ses çıkardığını duyduğu gibi tuhaf bir his... ... ... saçmalıktı.

"Sen ... diğerleri gibisin. Tıpkı benim gibi. Aynı za... ...apishanesi olan bir tutuklu." Kafasını işaret etti. "... ...ılmışsın. Bu hemen anlaşılıyor."

...n urperdi. Kapalı koğuştan bir hastayla konuştuğunu kendisine ... ...da bulunmak için mutlaka sebebi olan bir kadınla. ... hemanjiyom beynini de etkilemişti –bu çok mümkündü, ...ksa ters durumda çoktan ameliyatla alınmış olurdu– bu durumda ... ...kolojik bozukluğu var demekti. Yine de sözleri Jan'ı en ... ...sından vurmuştu.

Ja... ...ının yüzündeki kalıcı gülümsemenin daha da genişledi... ... ...lamadı, ama gözlerinden memnuniyet okunduğundan ...

Haklı olduğunu biliyor, diye geçirdi aklından.

Sorunlu adam Jan Forstner'dan psikiyatri uzmanı Dr. Jan Forstner'a geri dönebilmek için fırsat bulamadan kadın devam etti. "Ben senden daha ilerideyim," dedi ve parmağının ucuyla mor renkli dokuya dokundu. "Kafamdaki zindandan kurtulmak üzereyim. Kötü düşünceler içimden çıkıyor ve hepsi çıktığında her şey üzerimden kopup gidecek. Sonrasında özgür olacağım."

Jan şimdi onun kendisine gülümsediğinden emindi.

"İsa'dan özgürlüğünü dilemelisin, o zaman seni de kutsayacak. Tıpkı beni kutsadığı gibi."

Kadın bunu söyledikten sonra onun yanından uzaklaştı.

"Sibylle sizi rahatsız etti mi?"

Jan servis kapısında duran hemşireye baktı. Olanları izlemiş olmalıydı.

"Tam tersine," dedi Jan. "İlginç bir tanışmaydı."

"O zaman sorun yok. Dört hafta önceki hırsızlık olayından beri zavallı kadın çok huzursuz ve sürekli saçma sapan konuşuyor."

"Buraya hırsız mı girdi?"

"İnanılmaz, değil mi?" Hemşire başını salladı ve alçak sesle konuşmaya devam etti. "Diğer taraftaki erkek servisinden bir hasta bakıcının anahtarlarını çalıp gece bizim bu tarafa geldi. İster inanın ister inanmayın, adam buradan iç çamaşırı çalmak istemiş. Hem de *kirli sepetinden*! Düşünsenize. Sibylle onu suçüstü yakaladı ve şimdi de onun geri gelip kendisine bir şey yapmasından korkuyor."

"Peki, bu yerinde bir korku mu?" diye sordu Jan.

"Daha neler!" dedi hemşire. "Onu 9 numaralı servise, kapalı koğuşa götürdüler." Merdivenlere giden cam kapıyı işaret etti. "Şimdi Dr. Rauh'un yanına gitmelisiniz. Sizi bekliyor."

Jan alt kata giden koridora girmeden önce Sibylle'nin geçtiği kapıya doğru baktı. Orada durmuş kapının ardından ona bakıyordu.

Ben senden daha ilerideyim, deyişini hatırladı. *Kafamdaki zindandan kurtulmak üzereyim.*

Peki ya sonra? diye düşündü Jan. *Başardığında ne olacak? Dışarıda seni ne bekliyor olacak?*

Kadının sırıtışı bir kez daha genişlemeye başladı.

Bekle ve gör, der gibiydi. *Bekle bakalım. Şaşıracaksın.*

Jan biraz sonra kendini o ana kadar gördüğü en alışılmadık terapi odasında buldu. Yerde kırmızı halı vardı. Duvarlar da koyu kırmızıydı. Kırmızının yumuşak ama aynı zamanda boğucu bir tonuydu.

Kartonpiyer arkasındaki saklı aydınlatma tavan ve duvarları sanki kadifeyle kaplıymış gibi gösteren yumuşak ve sıcak bir ışık

yanıyordu. Öte yandan oda gerçekten de sıcaktı. Binanın geri kalanına göre burası daha nemliydi.

Ortada koyu renk, ahşaptan alçak bir masa, etrafında ise bir divan, bir koltuk ve basit bir sandalye vardı. Odada mobilya olarak bir de duvardaki ufak komodin bulunuyordu. Üzerinde bir sürahi, bir termos ile yan yana dizilmiş çok sayıda fincan ve bardak vardı. Odadaki belli belirsiz meyve kokusundan Jan termosun içinde çay olduğunu tahmin etti.

Komodin ve iki adet koyu renkli ahşap kapı dışında duvarlar boştu. Ne pencere, ne resim, sadece giriş kapısının yanında bir saksı çiçeği.

Jan koltuğu seçti. Rauh da bunun üzerine sanki kendi evinin salonunda oturarmuş gibi rahat bir şekilde sandalyeye oturdu. Bugün üzerinde bej renkli, tasarım işi bir kazak ile aynı renkte bir spor pantolon vardı.

"Bu oda," dedi Rauh, Jan'a etrafa dikkatlice bakması için süre tanıdıktan sonra, "bu oda yıllar süren bir araştırmanın sonucu. Bu oda dünyadaki varoluşumuzun ilk izlenimleri ile ilgili çağrışımları uyandıracak şekilde tasarlandı. Duvarların rengi rahminkiyle aynı, odanın sıcaklığı ve arka plandaki belki henüz bilinçli olarak farkına varmadığınız ses de öyle."

Kısaca durdu ve Jan'a odadaki sözde sessizliği dinleme fırsatı verdi. Jan gerçekten de bir ses duydu. Eğer Rauh söylememiş olsa kesinlikle fark edemezdi. Bir kalp atışının ritmik sesi.

"Etkilendim."

"Memnun oldum," dedi Rauh ve bacak bacak üzerine attı. "Özellikle de bu fikrin önemli bir kısmı bildiğiniz gibi babanıza ait olduğu için."

"Yine de sizi kandırmak istemem," diye cevap verdi Jan. "Babamın aksine ben hipnoz ve onun gibi şeylere çok şüpheyle yaklaşıyorum.

Çok dikkat gerektiren bir konu. Elbette etkilerine dair yeterince kanıt var, ama bana sorarsanız tüm bunların nahoş bir yanı da var."

Jan adamın hemen ateşli bir savunmaya geçerek onu çeşitli yayınlardan sayılar ve gerçeklerle bombardımana tutmasını bekledi, ama Rauh sadece başını salladı ve anlayışlı bir şekilde gülümsedi.

"Kendi özgür iradeniz hakkında endişeleniyorsunuz," dedi rahat bir şekilde. "Sevgili Jan, bu konuda yalnız değilsiniz. Bana gelen hemen herkes bu korkuyu ifade eder."

"Ama sonuçta söz konusu olan bir etki altında bırakma, öyle değil mi?"

"Bir anlamda evet, ama maalesef medya bize hipnozu tamamen yanlış bir şekilde sunuyor. İnsanlar tüm iradelerini yitirerek bir tür gösterisinin iradesiz kurbanları olacaklarını düşünüyorlar. Ne var ki hipnoz terapisinin gösteriyle hiçbir ilgisi yok. Sizi ne gıdaklayan bir tavuk gibi odada yürüteceğim, ne de size sonradan hiç hatırlamayacağınız gizli emirler vereceğim."

Jan'a doğru eğilirken yüzü ciddileşti. "Bunların hepsi saçma lakırdılar. Sizi transtan parmak şaklatarak da uyandırmayacağım. Bu tansiyon problemi yaratabileceği için tehlikeli bile olabilir. Hayır Jan, tek yapacağımız şey, içinize yolculuk yapabilmeniz için bariyerlerinizi aşmak. Bir araştırma yolculuğuna çıkacak ve dedektif gibi geçmişinizi inceleyecek, karşınızda çok net resimler halinde göreceksiniz. *Hatırladığınız gibi* değil, *gerçekten olduğu gibi*. Hatıralar aldatıcı olabilir."

Rauh yeniden arkasına yaslandı. "Bunu yaparken uyanık olduğunuzda yapmayacağınız hiçbir şey yapmayacaksınız. Ben hep yanınızda olacağım ve tüm bunların size biraz fazla geldiğini düşünecek olursam, sizi hemen geri döndüreceğim."

Jan kararsızlıkla ellerini ovuşturdu. Bu deneye katılma fikri tüylerini hâlâ diken diken ediyordu. Rol değiştirmek, terapist koltuğundan kalkarak hasta koltuğuna oturmak fikri ona zor geliyordu. Kendini

teslim olmuş hissediyordu. Rauh gerçekten başarılı olursa ne olacaktı? Jan yirmi üç yıl boyunca geçmişin hayaletlerini kilit altında tutmayı başarmıştı. Birçok kere kurtulmaya çalışmışlar ve hatta Laszinski'le karşılaşmasında bunu kısa süre için de olsa başarmışlardı.

Peki ya Rauh bu zindanın kapısını bilinçli olarak açarsa? Ya tüm o kötü olaylar bir kez daha Jan'ın üzerine gelirse?

Ya tüm o anılar vahşi bir bizon sürüsü gibi beni ezip geçerse?

"Buna cesaret etmek istiyor muyum, hiç emin değilim," dedi sonunda. "Hayalimde çok kez o zamanın olaylarına geri döndüm, ama sonuç hep aynıydı: Sorularıma asla cevap bulamayacağım."

"Peki." Rauh başını yana eğdi. "Bu sonuç sizi mutlu ediyor mu?"

Jan gözlerini kapadı. *Bu gece yine bağırdın.*

"Hayır, ama sanırım bununla barışmayı öğrenmeliyim."

"Bu da bir olasılık," diye cevap verdi Rauh. "Ama belki de şimdiye kadar cevap bulmak için yanlış bir yol seçtin. Hipnoz yoluyla geçmişe yolculuk bambaşka bir deneyimdir. Trans hali acı veren olaylara doğrudan bakmamızı engelleyen tüm koruma mekanizmalarını devre dışı bırakabilmeyi sağlar. Hipnoz terapisinin ana teorisine göre, hasta probleminin çözümü için yeterince bilgiye sahiptir. Hipnoz bu çözüm olasılıklarını serbest bırakır ve o yüzden de hızlı bir terapi başarısı sağlamak için çoğu zaman en iyi yoldur."

Rauh Jan'a meydan okur gibi baktı. "Ne diyorsunuz? Bütün bunlara en azından bir şans vermeyi istemez misiniz?"

Jan bunu tek başına başaramayacağını artık anlamıştı. Eğer bu fırsatı değerlendirmezse sonradan kendini çok suçlayacaktı. Bundan emindi.

Bu korkuyu üzerinden atabilmek için elinden gelen her şeyi yapmalıydı. Rauh yanındaydı ve ne yaptığını biliyordu. Ona güvenmek zorundaydı.

"Pekâlâ," dedi Jan. "Deneyelim bakalım, ama beni gıdaklatayım demeyin sakın."

Rauh güldü ve ayağa kalktı. "Sadece siz isterseniz gıdaklayacaksınız."

Terapist komodine gitti ve dört adet bronz kâse aldı. Bunların Tibet'ten gelen ses kâseleri olduğunu söyleyerek onları masanın kenarına yerleştirdi ve bir tokmakla vurdu.

"Her terapistin kendisine göre bir yöntemi vardır," dedi, "ve bence, bu ses insanı bir transa götüren mükemmel bir kılavuz."

Jan kendini Rauh'un direktiflerine bıraktı. Kanapeye uzandı, gözlerini kapadı ve tokmağın kâselerde çıkardığı çınlamalara yoğunlaştı. İki tiz ses tekdüze bir uğultuya eşlik ediyordu.

Rauh'un, "Kendinizi bu seslere bırakın," dediğini duydu. Onun yanında ya da arkasındaydı, ama çok uzaklarda.

"Sakin sakin ve düzenli olarak nefes alın ve lütfen gözünüzün önüne şunu getirin: Büyük bir sinemada oturuyorsunuz."

Bunu hayal etmek Jan için hiç zor olmadı. Gençken sinemaya severek ve sıklıkla giderdi. Onun için Fahlenberg sinemasını hayal etti. Eski zamanlardaki haliyle. Yetmişli yıllardan kalan turuncu, kahverengi çizgili eski moda duvar kâğıtlarını gördü. Duvardaki turuncu renkli plastik ışıklar da aniden belirdi.

Sinema salonu ağzına kadar doluydu. Henüz ışıklar yanıyordu ve herkes heyecanla gösteriyi bekliyordu. Etraf patlamış mısır kokuyordu ve Jan'ın arkasında oturan biri kâğıt hışırdatıyordu.

"Sinemada yalnızsın," diye devam etti Rauh.

Bir anda Jan'ın etrafındaki insanlar kayboldu. Patlamış mısır kokusu bile kalmamıştı. Rauh konuşmaya devam etti. Jan onun yakınlarda olduğunu bilse de, ne demek istediğini anlayamıyordu. Şimdi kendi anılarının sinemasındaydı ve gösteri birazdan başlayacaktı.

Etr... ..akı ışıklar söndü. Geride sadece kırmızı perde kaldı. Ka... bir perdeydi. Çok ağır bir kadife perde. Tıpkı Jan'ın göz kapakları... ...lar... ...bir. Kurşun gibiydiler ve onları kaldırmak için gösterdiği çaba sonuçsuz kalıyordu. Zaten bu önemli değildi. Sadece perde önemliydi. Yavaşça açıldı ve bembeyaz bir sinema perdesi göründü.

Beyazperde genişledi. Jan'ın yüzünün önünü tamamen kaplayana kadar büyüdü, büyüdü ve sonra titremeye başladı. Bir resim belirdi. Önceleri bulanık olan resim, giderek netleşti.

Sonra Jan kendini gördü. Başrol oyuncusu oydu. Sonrasında hiçbir şeyin bir daha asla eskisi gibi olmadığı o günlerin Jan Forstner'ı

9

Rauh Jan'ın yanındaki sandalyeye oturmuştu. Jan gözlerini kapamıştı ve derin bir transtaydı. Koltukta rahatça oturuyor ve elleriyle koltuğun kolçaklarını yumuşakça tutuyordu.

"Hangi gündeyiz Jan?"

Çocukluklarına geri döndürülen hastaların çoğunda olduğu gibi Forstner'ın sesi de her zamankinden daha tizdi. "Günlerden cuma."

"Hangi tarihteyiz?"

"11 Ocak 1985."

"Neredesiniz?"

Jan gözleri hâlâ kapalıyken şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Hey, bana neden siz diyorsun? Kimse öyle demiyor."

"Sen dememi mi tercih edersin?"

"Elbette."

"Pekâlâ, Jan, şu anda neredesin?"

"Buradayım, odamda."

"Tam olarak nerede?"

"Pencerenin önündeki çalışma masamda."

"Yanında biri var mı?"

"Evet, Sven de burada."

"Sven kardeşin mi?"

Jan alaycı bir şekilde gülümsedi. "Hayır, o bir cüce."

"Ne yapıyor?"

"Yatağımın üzerinde oturuyor ve He-man oyuncağıyla oynuyor."

"Peki, sen ne yapıyorsun?"

"Ben masamda oturup kitap okuyorum."

Jan birden irkildi. Parmakları koltuğun kolçağını sıkıca tuttuğu için eklemleri bembeyaz olmuştu. Rauh Jan'ın heyecanı daha da artacak olursa onu geriye döndürmek için hemen yanında duruyordu. Anlaşılan Jan anılarında onu korkutan bir şeyle karşılaşmıştı.

"Jan, sana ne oldu?"

Jan başını iki yana salladı.

"Hayır," diye inledi. "Bu kitap... bu kitap!"

"Nasıl bir kitap o Jan?"

Jan yutkunmaya başladı. Göğsü inip kalkıyordu. Rauh Jan'ın bu anıya karşı koymaya çalıştığını görebiliyordu, ama trans bunu önleyecek kadar derindi. Jan yeniden konuşmaya başlayana kadar bir süre geçti.

"Bu aptal kitap suçlu!" yüzünde korku ve iğrenme karışımı ifadesi vardı. Sonra gözyaşlarına boğuldu.

Rauh onu yumuşak sözlerle sakinleştirdi. Her şey yolundaydı. Şimdi göreceği şey her neyse zaten çoktan olmuştu. Bunlardan hiçbiri ona artık zarar veremezdi.

Jan giderek sakinleşti. Gergin yüzü yumuşadı. Rauh nefes alıp verişinin düzene girmesini bekledikten sonra sordu: "Devam etmeye hazır mısın?"

"Evet."

"Bir kitaptan bahsettin. Neden onun suçlu olduğunu düşünüyorsun?"

"Çünkü yeniden parka gitmemin sebebi o." Jan'ın sesi fısıltı halindeydi. Vücudundan bir ürperti geçti ve sonra bağırdı: "Bu lanet olasıca kitabı okumasaydım parka hiç gitmezdim!"

"Parkta ne oldu Jan?"

Jan yeniden hıçkırmaya başladı. "Ben... ben... ben yapamam."

"Yapabilirsin. Sana hiçbir şey olmayacak, inan bana."

Jan bir an için duraksadı, sonra utangaç erkek çocuğu sesi geri geldi. "Sahi mi?"

"Kesinlikle. Bana ne gördüğünü anlat."

Jan alt dudağını ısırdı. Düşünüyor gibiydi. "Pekâlâ."

Noel tatilinin son haftasıydı. Pazartesi günü okullar başlayacak ve alışılageldik hayat devam edecekti, her ne kadar Jan o cuma akşamından sonra kendisi için bir daha "alışılageldik hayat" diye bir şey olmayacağını hayal edemese de.

Her şey her zamanki gibi olsaydı, okulu düşündüğünde rahatsızlık hissederdi. Daha doğrusu suçluluk duyardı, çünkü aslında tatilde Latince çalışmış olması gerekiyordu. Tüm derslerinde başarılıydı, ancak Latince onun için tam bir işkenceydi. İnsan eğer rahip olmayı düşünmüyorsa asla kullanmayacağı ölü bir dili neden öğrenirdi ki – hiçbir şey ona Latince'den daha uzak olamazdı. Böylece Jan öğrenme işini sürekli ertelemeye başlamıştı. Tatil bittiğinde Latince kitabı hiç ellenmemiş bir şekilde çantasının içinde duruyordu.

O cuma günü okulu ve Latince dersini hiç umursamıyordu. Bir gün önce bir insanın ölümünü yaşamışken bunun ne önemi olabilirdi ki?

Jan saatlerce titremişti. Babası ona bu titremenin şoktan kaynaklandığını anlatmıştı.

Şokun etkileri ancak Jan öğleden önce bir polisle Alexandra'nın ölümü hakkında konuştuktan sonra geçmişti. Önceleri Jan'ın annesi

buna karşı çıkmıştı,çünkü Jan'ın sadece dinlenmeye ihtiyacı olduğunu düşünüyordu – ayrıca polisler Forstner'ların evine geldiğinde Jan'ın babası yeniden kliniğe dönmüştü. Annesi sonra Jan'la kalmış, yanına oturmuş ve Jan gece parkta meydana gelen olayı anlatırken ona sarılmıştı.

Polis bakışları içten, iyi bir adamdı. Jan'a onun yaşında bir oğlu olduğunu anlatmıştı. Jan'ın anlattıklarını sabırla dinlemiş, arada bir kısa sorular sormuş ve her şeyi hatırlayabilmesi için ona zaman tanımıştı. Polis sonra Jan'a kendisiyle gurur duyabileceğini, bu –kendi deyişiyle– "hassas durumda" soğukkanlılığını koruyup kendi hayatı pahasına Alexandra'yı kurtarmaya çalışarak büyük bir cesaret örneği göstermiş olduğunu söylemişti.

Jan "hassas" kelimesinin tam olarak ne anlama geldiğini anlamasa da bir polis tarafından cesareti için tebrik edilmesinden çok memnun olmuştu. Kendisini daha iyi hissetmiş ve cesareti Alexandra'nın Fahlenberg gölünün buz gibi sularında boğulmasını engelleyememiş olsa da bir daha titrememişti.

"Acaba şimdi ne yapıyordur?" diye sormuştu Sven.

Jan yatağının üzerinde bağdaş kurmuş oturan ve elindeki He-man oyuncağını sanki uçuşa geçecekmiş gibi büken küçük erkek kardeşine baktı.

Sven erken dünyaya gelmişti ve yaşıtlarına göre hâlâ daha ufak tefekti. Onu kızdırmak için "cüce" denmesi yeterliydi ve Jan bunu sık sık yapıyordu. Şimdiyse arkasındaki duvarda, Darth Vader, Madonna ve Adam Ant posterlerinin yanında asılı olan devasa Nik Kershaw posterinin hemen altında oturmakta olan altı yaşındaki dağınık sarı saçlı çocuk gerçekten de bir cüce gibi görünüyordu. Yüzü kireç gibi olmuş, olaylardan dolayı bayağı sarsılmıştı.

"Kimi kastediyorsun?"

Sven başıyla camı işaret etti. "Kermit'i."

Jan kardeşinin bakışlarını takip etti ve Marenburg'un evine baktı. Sadece Jan'ın odasının karşısındaki odada ışık yanıyordu. Perdeler kapalıydı, ama dikkatlice bakıldığında birinin silueti seçilebiliyordu.

"Onun masasında oturuyor."

"Sence ağlıyor mudur?"

Jan omuz silkti. Marenburg gibi birinin ağlayıp ağlamayacağından emin değildi, yine de bunun olabileceğini düşünüyordu.

"Belki."

"Bunu neden yaptı?"

Jan aynı soruyu babasına sormuştu, o yüzden onun kendisine verdiği cevabı tekrarladı. "Onun aklı karışmıştı. Ne yaptığını bilmiyordu."

Bu açıklama Jan'ı bile pek memnun etmese de, ikna edici olmasını umuyordu. O anda kardeşinin sorularına cevap vermek içinden gelmiyordu. Elinde olsa hiç konuşmazdı. Odasında birinin varlığı ona iyi geldiği için Sven'i odasından göndermek de istemiyordu.

"Peki, birinin aklı neden karışır?"

"Bunu bilmiyorum," dedi Jan iç çekerek. Kitabını okumaya devam etmek istiyordu. "Bunun gibi şeyleri babama sormalısın, uzman olan o."

"Ah, evet." Sven elindeki oyuncağı yeniden büktü. Şimdi çişi gelmiş gibi görünüyordu. "O hep çalışıyor, hiç zamanı yok ki. Ya da bana anlamak için çok küçük olduğumu söylüyor."

Jan'ın dilinin ucuna kadar, babam belki de haklı, demek gelmişti, ama o sırada Angelika Forstner odaya girdi.

"E, siz ikiniz... Nasılsınız bakalım? Çayını içtin mi Jan?"

Jan içini çekerek çalışma masasında duran çay termosuna baktı. Yarısı hâlâ dolu olmalıydı. O gün üç kere çay içmek zorunda kalmıştı. Üç litre çay – tanrım, neredeyse kulaklarından fışkıracaktı.

[illegible]azından içine biraz şeker koymasına izin verseydi. Sadece bir iki kaşık, ama hayır, bu dişleri için iyi değildi. *Bir harabeye benzeyen dişler istemeyiz değil mi hayatım?*

Keyifsizce termosa ve üzerinde Alf resmi olan fincanının içindeki soğuk çaya baktı.

"Hadi ama hayatım, şunu bitir de sana bir termos daha hazırlayayım."

Sven elini yüzüne kapatarak güldü, Jan da ona dilini çıkardı.

"Şoktan sonra çok sıvı alman gerek," dedi Angelika Forstner ve termosu alıp içinde kalanı Jan'ın fincanına doldurdu. Jan annesini uyarmasa neredeyse bardak taşacak ve kitabını ıslatacaktı.

Jan annesinin de Alexandra'nın penceresine doğru baktığını gördü. Belki o da Marenburg'un perdeye vuran siluetini tanımıştı. Masanın etrafında dolaştı ve jaluziyi aşağı indirdi.

"Anne?" dedi Sven. "Alexandra'nın kafasının neden karıştığını biliyor musun?"

"Hayır, tatlım, bilmiyorum." Angelika Forstner metal termosu masadan aldı ve sanki üzerine bir şeyler kazınmış gibi düşünceli bir şekilde inceledi. "Babanızı da sorularla bunaltmamalısınız. O da olanlardan çok etkilendi. Artık başka şeyler düşünün. Biliyorum kolay değil, ama hayat devam etmeli. Olanları değiştiremeyiz."

Annesi kapıya doğru yürüdüğünde Jan, babasıyla yaptıkları konuşmadan beri kafasını kurcalayan soruyu sormak için doğru zamanın geldiğini düşündü.

"Babam Alexandra'nın ölümünden kendini mi sorumlu tutuyor?"

Angelika Forstner kapıda donup kaldı. Sonra çocuğa doğru döndü. Jan onun yanağında bir damla yaş görür gibi oldu. Cevap vermeden yutkundu.

"Olanları önceden tahmin etmesi gerektiğine inanıyor. Kimse öyle birdenbire paniğe kapılmaz, diyor. Bir doktor olarak olanlardan sorumlu olduğunu düşünüyor. Bu yüzden de çok..."

Cümlenin sonunu getirmedi. Bunun yerine Jan'a baktı ve güçlükle gülümsedi. Şimdi gözyaşı damlası net bir şekilde görülüyordu. "Ona zaman vermeliyiz. Bu hiçbirimiz için kolay değil. Özellikle de senin için hayatım. Eğer istersen, önümüzdeki hafta kendini iyi hissedene kadar evde kalabilirsin."

"Bu haksızlık!" dedi Sven. O da olaylardan dolayı üzülmüştü ve evde kalmak istiyordu. Annesi onu dinlemedi ve yatağa gönderdi.

Jan bir süre sonra yatağında tek başına yatarken jaluziyi yukarı çekti. Alexandra'nın odasında hâlâ ışık yanıyordu. Jan, komşu adamın ölmüş kızının masasında oturmuş ağladığını kafasında canlandırabiliyordu.

Acaba ağlarken sesi nasıldı? Herhalde kurbağa Kermit gibi değildi. Şimdi ona bu adı taktığı için utanıyordu. Jan için Alexandra'nın boğulduğunu görmek çok kötüydü, ama bir baba için tek evladını, hem de bu kadar kötü bir şekilde kaybetmek çok korkunç olmalıydı.

Arama ekipleri Alexandra'nın bedenini bulmak için saatlerce arama yapmak zorunda kalmışlardı. Göl çok büyük değildi ama bazı noktaları çok derindi. Jan birkaç sefer dalmıştı. Nefesini uzun süre tutabildiği halde dibe kadar hiç ulaşamamıştı.

Alexandra'nın yüzü gözünün önüne geldi. Buz gibi suda neredeyse bembeyazdı. Ona kocaman gözleri ve sanki sonsuz bir çığlık atarmış gibi açılmış ağzıyla bakıyordu. Siyah saçları başının etrafını siyah yılanlar gibi çevrelemişti. Arada sırada yüzeye gümüş rengi hava kabarcıkları çıkıyordu...

Jan silkindi. Dalmak şöyle dursun, bir daha asla gölde yüzmeyecekti de. Gölün altında bir ölünün çığlığı hapsolmuştu, bundan emindi.

Kitabını karıştırdı ve oyalanmaya çalıştı.

Bu kitap en sevdiği Noel hediyesi olmuştu. Onun için çok dil dökmesi gerekmişti. Annesi kesinlikle karşı çıkmıştı, ama Jan'ın babası bir süre sonra paranormal olaylar ansiklopedisinin oğlunda kalıcı hasarlar bırakmayacağına dair onu ikna etmiş olmalıydı. Sonunda pes etmiş olsa da annesi hâlâ bunun bir saçmalık olduğunu düşünüyordu.

Jan ise olaya başka türlü bakıyordu. Kitapta inanılması mümkün olmayan saçma şeyler de vardı – havaya yükselme olayı gibi. Burada insanların herhangi bir araç olmadan havada yükseldikleri, hatta uzun mesafeler uçtukları anlatılıyordu. Jan buna inanmıyordu. Evet, bazı şeylerden şüphe edilebilirdi, ama her şeyden değil. Başka gezegenlerde hayat olduğu ve belki de buralardan gelen varlıkların dünyayı ziyaret etmiş olabilecekleri ona göre ihtimal dahilindeydi. Ya da tarih öncesi çağlardan gelen canlı Loch Ness'in derinliklerinde yaşıyor olabilirdi.

Ama onu en çok etkileyen bölüm o anda okumakta olduğu bölümdü – burada Friedrich Jürgenson[6] adındaki İsveçlinin yaptığı bir keşif anlatılıyordu. Bu bölüm Jan'ın aklına on iki yaşında, ancak hayal gücü çok gelişmiş birinin düşünebileceği bir şey getirmişti. Birkaç saat sonra Jan'ın babası eve geldiğinde aklına gelen fikir bir plana dönüşmüştü bile.

"Şu anda ne yapıyorsun?" diye sordu Rauh.

Jan bir süre susmuştu. Koltukta büzülmüş, dizlerini kendine doğru çekmişti. Sanki üşüyormuş gibi onlara sarılmıştı.

"Bekliyorum."

"Neyi bekliyorsun?"

6 *Friedrich Jürgenson (1903-1987): Estonyalı ressam, opera sanatçısı ve belgesel filmci. Elektronik Ses Fenomeni (EVP-Electronic Voice Phenomena) olarak adlandırılan, ses kayıtlarında görülen ruhsal sesler anlamında paranormal bir durumu keşfeden kişi olarak kabul edilir. (yay. n.)*

"Babamı bekliyorum. Çalışma odasından çıkmasını. Oraya girmem gerekiyor biliyorsun."

"Oraya neden girmen gerekiyor?"

Jan başını Rauh'a çevirdi. Gözleri açıktı, ama bakışları Rauh'un içinden geçip gidiyor gibiydi. Şimdi gülümsüyordu. Sesini alçalttı.

"Yoksa planım gerçekleşmez."

"Ne planı Jan? Bana anlatsana."

"Ama kimseye söylememen lazım."

"Söz veriyorum."

"Gerçekten mi?"

"Şeref sözü."

Babası nihayet çalışma odasından çıktığında saat gece yarısını biraz geçmişti. Jan bacaklarını altına toplamış yatağının üzerinde oturuyor ve evin sessizliğini dinliyordu. Sven ve annesi çoktan uyumuşlardı.

Evde gergin bir hava vardı. Bernhard Forstner eve geldikten sonra karısı ona bu olayı bu kadar düşünmemesini söylemişti. Eğer olaya kendini böyle kaptırırmaya devam ederse, midesi rahatsızlanacaktı. Önce yemek yemeliydi. Ama Bernhard Forstner'ın iştahı yoktu. Onun yerine keyifsiz bir şekilde çalışma odasına çekildi. Angelika Forstner bir süre sonra onun kapısını çaldı ve yatmaya gittiğini söyledi.

Jan o andan itibaren karanlıkta beklemeye başladı. Kapının altından görülebileceği endişesiyle ışığı açık bırakmaya cesaret edememişti. Annesi ya da babasının ona bakmak için odasına girmelerini istemiyordu. Eğer bunu yapacak olurlarsa kıyafetlerini hâlâ çıkarmadığını göreceklerdi.

Jan babasının çalışma odasının kapısını kapadığını duydu. Anahtarı çevirmesini heyecanla bekledi. Eğer bunu yapsaydı planından vazgeçmesi gerekecekti. Ama anahtar sesi yerine babasının

... taş zemindeki ayak seslerini duydu. Hemen ardından ... kapağındaki şişelerin sesi duyuldu.

... çekti. Eğer şimdi babasının canı akşamdan kalan ye... yemek isterse, uzun bir süre daha sabretmesi gerekecekti. Babasının bardağa bir şey doldurduğunu duydu. Kısa bir aradan sonra bardak lavaboda yıkandı. Bernhard Forstner daha sonra merdivenlerden yukarı çıktı. Jan da dikkatlice yorganın altından çıktı ve babasının odasına girmesini bekledi. Anne babasının yatak odalarının kapısının açıldığını ve hemen sonra yavaşça kapatıldığını duydu.

Harika, diye düşündü Jan. *Başlayabilirim.*

Yatağından kalktı. İçinden elliye kadar sayıp odasından çıktı. Yatak odasının kapısının altından ışık gelmiyordu.

Ses çıkarmamaya çalışarak alt kata inmek üzere merdivenlere adım attı. Tam aşağıya ulaşmıştı ki yukarıda bir kapı açıldı. Jan korkuyla arkasını döndü. Yukarısı hâlâ karanlıktı.

Sonra ayak sesleri işitildi ve Rufus merdivenlerin başında belirdi. Jan rahatladı ve köpeğe geldiği yere gitmesini işaret etti. Rufus anlamayarak baktı, esnedi ve sonra oturdu.

Jan yoluna devam etti. Rufus'un kendisini takip etmiyor olduğundan emin olmak için arada arkasına bakıyordu. Rufus'un, yatak odasına girmesi yasaktı, aynı şey Jan ve Sven için de geçerliydi. Tabii yasaklar iki çocuk için olduğu kadar Rufus için de çok çekiciydi. Dikkat edilmediği anda, girmemesi gereken yerlere hemen giriveriyordu.

Rufus bu sefer olduğu yerde kaldı, Jan ise çalışma odasına girdi. Masanın üzeri kâğıtlar, dosyalar ve kitaplarla doluydu. Masanın iki yanında duran sandalyelerin üzerleri de.

Bir de bana hep odamı toplamamı söylerler, diye düşündü Jan ve karmaşaya baktı. Masanın çekmecesi sıkışmıştı ama Jan'ın onu çok fazla çekmesi gerekmiyordu. Aradığını hemen önde bulacaktı, bundan emindi.

Arka tarafındaki pencereden giren ay ışığı odaya girerek aradığı şeyi aydınlattı. Bu Grundig marka bir ses kayıt aletiydi – alt kısmında yazdığına göre *bir Stenorette 2000*. Jan onu çekmeceden çıkardı ve kapağını açtı. İçi boştu.

Kahretsin!

Jan çekmeceyi karıştırdı. Hiçbir şeyin yerini değiştirmemesi gerekiyordu, çünkü masanın üstünün aksine burası son derece düzenliydi. Jan sonunda boş kasetlerin olduğu bir paket buldu – elbette çekmecenin en arkasındaydı.

Bir kaset taktı ve ses kayıt aletini cebine attı. Kaset paketini eski yerine koydu ve ağır çekmeceyi kapatıp odadan çıktı. Şimdi sadece babasının ses kayıt aletini hemen yarın sabah aramaması için dua ediyordu.

Koridora çıktığında Jan merdivenlere doğru baktı. Rufus orada değildi. Muhtemelen Jan'ın çok ilginç şeylerle uğraşmadığına kanaat getirip Sven'in odasına uzanmıştı.

Böylesi daha iyi!

Jan anorağını ve eldivenlerini gardıroptan aldı. Kar botlarını da hızlıca giydi –normalde çok kaba olduklarından onları giymeğe katlanamıyordu, ama en azından sıcak tutuyorlardı– ve sonra son hızla evden çıktı.

Yüzüne buz gibi bir hava çarptı. Jan anorağının fermuarını burnunu ve ağzını kapatacak kadar çekti. Sonra yola koyuldu. Bir yerlerde bir köpek havlıyordu. Jan yaklaşan bir dizel motor sesi duydu. Daha arabanın farları köşeyi dönmeden Jan parka giden patikaya doğru ilerlemişti bile.

Bu karanlıkta yanında Rufus olmadan yollara düşmek tuhaf bir histi. Rufus çok iyi bir çoban köpeği olmasa da en azından onunla kendini yalnız hissetmiyordu. Özellikle de şimdi, Jan daha yirmi dört saat önce birinin öldüğü bir yere doğru giderken.

Dürüst olması gerekirse Jan'ın ödü kopuyordu, ama Rufus yapmak istediği şeye sadece engel olurdu. Eğer işe yarayacaksa mutlak bir sessizliğe ihtiyacı vardı. Rufus'un çıkaracağı kesin olan "ses salımları" -kitapta öyle deniyordu-, Jan'ın denemesinin suya düşmesine neden olabilirdi.

Yine de rahat değildi. Bir yanıyla kendini yalnız hissediyordu, diğer yanıyla da hissetmiyordu. Sanki... evet sanki takip edildiğini hissediyordu.

Jan birden durdu ve arkasında baktı. Parka giden patika sokak lambalarının ışığı altında terk edilmiş gibi bomboştu.

Kimse yoktu. Elbette kimse yoktu. Ondan başka kim gecenin bu saatinde, buz gibi soğuk havada parkta yürüyüş yapmak gibi bir çılgınlığa kalkışabilirdi ki? Üstelik de meteoroloji o gece için yoğun kar yağışı uyarısı yapmışken. Hayır, bu gece park sadece ona ait olacaktı. Ona ve...

İşte! Bir çıtırtı! Buzun üzerinde adımlar.

Jan yüzde yüz emindi. Adımlar ona doğru yaklaşıyordu. Buna hiç şüphe yoktu.

Jan neredeyse parka ulaşmıştı. Birden koşmaya başladı ama birkaç metre sonra yavaşladı.

Ben burada ne yapıyorum? Kimden kaçıyorum ki?

İyi bir soru. Kimse onun burada olduğunu bilemezdi. Onu kim ...kip ediyor olabilirdi ki? Sakın onunki gibi saçma bir fikre kapılıp parka gelen başka birileri olmasın? Belki de günün bu tuhaf saatini antrenman için seçmiş bir koşucuydu.

Şimdi bu kişiden kaçmaya başlarsa dikkat çekmekten başka bir işe yaramayacaktı. Buralarda herkes birbirini tanıdığı için de Jan'ın anne ve babası hemen ertesi sabah oğullarının bu gece gezintisinden

haberdar olacaklardı. O zaman da başı muhakkak belaya girecekti. En iyisi saklanmak ve peşindeki kişi geçene kadar beklemekti.

Jan bir ağacın arkasına saklandı. Ağzından çıkan buharların kendisini ele vermemesi için, mümkün olduğunca sakin sakin nefes almaya çalışıyordu, ama bir süre sonra bunu yaparken zorlanmaya başladı. Bir süre sonra Jan merakına yenilerek peşindeki kişinin kim olduğunu görebilmek için ağacın arkasından çıktı.

Parkın loş aydınlatması altında bu kişinin kim olduğunu anlayamıyordu. Yolun kıvrıldığı yerin başında olmalıydı. Adımları yavaşlamıştı. Jan karın üzerindeki gıcırtıları duyabiliyordu.

Jan oturduğu yerde büzüldü. Rauh ona dikkatle baktı.

"Ne görüyorsun Jan?"

Jan sanki korkunç bir kâbus görüyormuş gibi koltukta bir o yana, bir bu yana döndü.

"Bir gölge," diye bağırdı. "Giderek uzuyor."

"Bu gölgenin kime ait olduğunu görebiliyor musun?"

Jan inledi ve yüzünü buruşturdu. Ellerini yumruk yapmıştı.

"Ben bunu istemedim," dedi nefes nefese. "Gerçekten de istemedim."

"Parkta seninle birlikte kim var Jan?"

Jan bir şeye karşı koymak istermiş gibi başını bir o yana, bir bu yana çevirdi.

"Korkacak bir şey yok Jan. Şu anda yaşadığın her şey biraz sonra bitecek. Bana yanında kim olduğunu söyle. Bu kişiyi tanıyor musun?"

Jan başını salladı. "Evet, onu tanıyorum."

10

Carla endişeleniyordu. Telefon konuşmasının üzerinden en az yedi saat geçmişti. Telefonu kapadıktan sonra, çok defa onu geri aramaya çalışmıştı.

Evine gitmiş, kapıyı çalmış, karanlık pencerede bir ışık görebilmeyi ummuştu. Boşunaydı. Yeniden eve dönmüştü. Onu aramanın anlamı yoktu. Anlaşılan aldığı korkunç haberden sonra yalnız kalmak istiyordu, bu durumda Carla da yalnız kalmak zorundaydı.

Lavabonun üzerine eğildi ve yüzüne soğuk su çarptı. Zaman farkı yüzünden mahvolmuştu ve gözleri de ağlamaktan şişmişti. Korkunç görünüyordu.

Bu sabah neredeyse otuz saatlik bir uçak yolculuğundan sonra Almanya topraklarına ayak basmıştı. Sanki üzerinden araba geçmiş gibiydi ama bu şimdikiyle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Her şey değişmişti. Hayatı bir kâbusa dönmüştü.

Yeni Zelanda'dan dönüşünden hemen sonra redaksiyona gitmişti. Çektiği fotoğrafları ve dönüş yolunda yazdığı yazıyı her zamanki gibi elden teslim etmişti. Bu konuda e-postaya pek güvenmiyordu çünkü her zaman ulaşmaları gereken yere ulaşmayabiliyorlardı.

Şimdi ise oraya hiç gitmemiş olmayı diliyordu. O zaman bu kötü haberi almadan önce biraz uyumak için vakit kazanmış olacaktı. Ama yüzünü yeniden soğuk suyun altına tuttuğunda kendini kandırdığını fark etti. Bu haberi ne zaman aldığının bir önemi yoktu ki. Öyle ya

da böyle yüzüne bir yumruk yemiş gibiydi ve buna kendini hazır hissetmesi asla mümkün değildi.

Nathalie ölmüştü. Carla'nın döndüğü uçak Stuttgart havalimanına indiği dakikalarda, o da kendini yaya köprüsünden aşağı atmıştı. Carla, Fahlenberg tren istasyonuna vardığında ise trafik yeniden akmaya başlamış ve yağan yeni karla birlikte bu talihsiz olayın izleri de silinmişti.

Carla yatak odasındaki banyodan bitkin bir halde çıktı. Başı dönüyor, kafasının içinde düşünceler dönüp duruyordu. Acilen dinlenmesi gerekiyordu, ama yatağına baktığında orada da huzur bulamayacağını anladı. Hayır, Nathalie'nin de pek çok kez kalmış olduğu, bir gece ona sırrını anlattığı bu yatakta olmazdı.

Carla ölü arkadaşının, işte *bu yüzden ben böyleyim*, dediğini duyar gibi oldu. Şimdi o da geçmişin hayaletlerinden biri olmuştu. Carla gözlerini kapadı. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyordu.

Bir an öylece hareketsiz durdu, sonra mutfağa gidip kırmızı şarabın kalanını bir kadehe doldurdu ve bir dikişte içti. Sarhoş olduğunu hissediyordu, e n'olmuş yani, neden olmasındı ki? Bu onun hakkıydı. En iyi arkadaşını kaybetmişti – daha da fazlasını, Nathalie onun için bir kız kardeş gibiydi.

"Bunu neden yaptın?" diye sordu elinde kadehle.

Oturma odasında kendini kanepenin üzerine bıraktı. Telefonu aldı ve daha önce de sayısız kez yaptığı gibi yeniden arama düğmesine bastı. Telefonun çaldığını duyuyordu.

Neden telefonu açmıyordu ki? Konuşacak birine ihtiyacı vardı. Nathalie'yi ne kadar özlediğini anlayabilecek tek insan oydu. En azından neden bir telesekreteri yoktu ki?

İçinde dizüstü bilgisayarının olduğu çantayı aldı. Yeni Zelanda havayollarının yapıştırdığı bantları çıkarıp aleti aldı. Bilgisayar açılana kadar sabırsızca bekledi.

Ona sadece tek bir cümle yazdı: LÜTFEN BENİ ARA! Sonra *gönder/kabul* tuşuna bastı. Mesajı veri ağındaki yolculuğuna başladı. Posta kutusunda otuz iki yeni mesaj vardı. Carla iki gündür maillerine bakmamıştı. Görünüşe bakılırsa çoğu da reklam mailleriydi. Tam programı kapatacaktı ki gönderen adresleri arasında biri dikkatini çekti.

Carla kanının çekildiğini hissetti. Neredeyse bayılacak gibi olmuştu. Kocaman açılmış gözleriyle monitöre bakıyordu. Mesajı açmaya cesaret edebildiğinde elleri titriyordu. Buz gibi olmuştu.

11

Jan kendini bölünmüş kişiliği olan biri gibi hissetti. Evet, kahretsin, durumu oldukça şizofrenikti; bir taraftan da elinde babasının ses kayıt aletiyle evden çıkmış on iki yaşında bir çocuktu. Noel hediyesi olarak doğaüstü olaylar hakkında bir kitap isteyen, Noel gecesi ailesiyle birlikte Noel şarkıları söyleyen bir çocuktu. Kendisinden altı yaş büyük, ruhsal problemleri olan komşusunun ölümüne tanık olan çocuktu. Bunların hepsiydi – ve hiçbiri değildi.

En azından artık değildi, çünkü onun diğer yarısı otuz beş yaşında, yetişkin, eşinden boşanmış, transa girmiş bir psikiyatristti.

Jan'ın o anda gördüğü her şey çoktan geçmişte kalmıştı. Karanlık parkta bir hayalet gibi yanında duran Dr. Rauh ona bunu hatırlatıyordu. Rauh bu parka ait değildi. O bambaşka, yirmi üç yıl sonraya ait bir dünyanın parçasıydı. Bu onun görüntüsünden de anlaşılıyordu. Karanlığın ona bir etkisi olmuyordu. Sokak lambalarının ışığı onu aydınlatmıyor, karın üzerine gölgesi düşmüyordu. Rauh aydınlık bir odada duruyormuşçasına açıkça seçilebiliyordu. Zaten öyle de yapıyordu. Sadece burada, 1985 yılının Fahlenberg şehir parkında bir yanılsama, bir tür hologram gibi duruyordu.

Jan için görüntülere dönüşmüş, son derece gerçekçi anıları gerçeklerden ayırmak inanılmaz derecede zordu. Elbette yetişkin benliği Rauh'un değil de, parkın bir yanılsama olduğunu fark ediyordu. Rauh'u, orada, o an yaşadığını düşündüğü her şeyin "*sadece bir anı*" olduğunu söylerken duydu. Doktor, Jan'ın o anda içinde

bulunduğu dünyada sadece bir hayalet gibi görünse de, sesi orada bulunan her şeyden daha gerçekti.

Rauh'un sözleri etkisini gösterdi. Jan'ın gölge korkusu azaldı. Aslında parkın ışıklarıyla giderek uzayan ve ona doğru siyah bir canavar gibi yaklaşan bu gölgenin kime ait olduğunu gayet iyi biliyordu.

Jan'ın anıları ona o zaman çok korktuğunu söylüyordu. Tepeye tırmanmakta olan eski bir lokomotifin tüten bacası gibi buhar çıkıyordu ağzından. Gölge sonunda ona ulaştığında Jan neredeyse altına yapacaktı. Şimdi ise onu tanımıştı – Sven. Kardeşi, üzerine mont giymiş ve kayak şapkası takmış cüce.

Canavarın devasa pençeleri olarak gördüğü şey Sven'in eldivenli ellerinden başka bir şey değildi.

"Sen çıldırdın mı?" diye bağırdı Jan. Bir yanıyla da rahatlamış, şaşırmış ve çok kızmıştı. "Senin burada ne işin var?"

"Ne yaptığını görmek istedim," diye cevap verdi Sven.

"Bu seni hiç ilgilendirmez." Jan kollarını önünde kavuşturmuş duran kardeşine bağırdı. Şimdi bu küçük oyunbozanla ne yapacağını düşünüyordu.

Onu yalnız başına geri göndermek istemiyordu. Ya çok fazla dikkat çekecek, ya da anne ve babasını uyandıracaktı. Onunla birlikte dönmesi ve planından vazgeçmesi de söz konusu olamazdı. Başka şansı yoktu – Sven'e planından bahsetmeliydi. İtiraf etmesi gerekirse artık orada yalnız olmamaktan da pek rahatsız değildi.

"Pekâlâ," dedi Jan. "Göle gidiyorum, Alexandra'nın boğulduğu yere."

Sven'in gözleri kocaman açıldı. "Niye ki?"

"Bir şey denemek istiyorum," dedi Jan ve kardeşine onu takip etmesini işaret etti. "Hadi gel benimle, zaman geliyor."

Sven onu takip ediyordu. "Bir şey mi deneyeceksin? Ne peki? Hadi söylesene!"

Parkta gece karanlığında yürümeye devam ederken adımlarının altında ezilen karların gıcırtısı duyuluyordu. Jan kardeşine kitabında Friedrich Jürgenson hakkında okuduğu ve günlerdir kafasını kurcalayan şeyi anlattı:

Opera sanatçısı ve ressam olan Jürgenson, 1959 yılının yazında tesadüfen inanılmaz bir keşifte bulunmuştu. Jürgenson bir opera gösterisinin radyodaki yayınını ses cihazına kaydetmişti. Daha sonra bu bandı dinlerken müziğin altında birtakım sesler duymuştu.

Jürgenson önce bu seslerin yayından kaynaklanan bir hata olduğunu düşünmüştü –belki iki frekans üst üste yayın yapmıştı–, ama daha dikkatli dinlediğinde tüyleri diken diken oldu. Seslerden birini tanıyordu, bununla ilgili her mahkemede yeminli tanıklık yapabilirdi. Bu ses Jürgenson'un tanıdığı bir sanatçıya aitti ve kayıt boyunca pek çok kez ona ismiyle sesleniyordu. Daha da inanılmaz olanı: Bu arkadaşı yıllar önce ölmüştü.

Jürgenson olayı derinlemesine araştırmak istemişti. Daha kâğıdından çıkarmadığı yeni bir kaseti makineye koydu ve kayıt düğmesine bastı. Sonra odadan çıktı ve kaset bitene kadar kayda devam etti. Ondan sonra olanlar bilim insanlarını günümüze dek meşgul etti.

Jürgenson'un odasındaki sessizlikten başka bir şey kaydetmemiş olması gereken kasetin içinde yeniden sesler vardı. Jürgenson bu seslerden bazılarını tanıyordu, bazıları ise ona yabancıydı. Ama hepsinin tek bir ortak noktası vardı: Kasette sesleri bulunan kişilerin hepsi kayıt yapıldığı zaman ölüydüler.

Jürgenson araştırmaları sırasında yazdığı kitaplarda ses kayıtlarıyla başka bir dünyaya, ölülerin yaşayanlarla bağlantı kurabildiği bir dünyaya kapı açtığını düşündüğü şeklindeki görüşünü paylaştı. Sanki bu yeterince fantastik değilmiş gibi, Jürgenson bir başka tez daha

ortaya atmıştı: Kesinlikle ölülerin özellikle seçtiği bir kişi olmadığını söylemişti. Hayır, Jürgenson'un iddiasına göre, bir kayıt aleti, teyp gibi ses kayıt cihazına sahip herhangi biri böyle kayıtlar yapmak ve ölüler dünyasıyla iletişime geçmek şansına sahipti...

Jan ve Sven gölün yanındaki banka varmışlardı. Orada durdular. Sven ağzını kocaman açmış ağabeyini dinliyordu. Anlaması biraz zaman aldı.

"Sen de böyle bir *kayıt* mı yapmak istiyorsun?"

"Jürgenson sadece ölülere soruları sorup kayıt yapmaya başlamanın yeterli olduğunu söylüyor," diye açıkladı Jan, sanki bu dünyanın en anlaşılır şeyiymiş gibi.

Ses kayıt aletini cebinden çıkardı. Sven inanmayan gözlerle ona baktı. Sonra Jan'ın eldivenli elindeki kayıt aletini gördü ve ağır çekimde gibi başını salladı.

"Bu en az *iki* hafta ev hapsi demek."

"Öyle olsa bile," dedi Jan inatçı bir şekilde, "Buna değer. Alexandra'nın neden parkta koştuğunu, kimden kaçtığını öğrenmeliyim."

Sven yutkundu. Jan'ı takip etme fikrinden pişmanlık duyduğu belli oluyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Jan. "Hâlâ benimle olmak istiyor musun?"

Sven başını salladı. Jan'ın ondan beklediği de buydu. Sven herhalde artık parktan *tek başına* geçip eve gitmek istemeyecekti.

"O zaman başlayalım," dedi Jan.

Bankın üzerine oturdular. Sven ağabeyine iyice sokuldu.

"Neden bunu evde, senin odanda yapmıyoruz?" diye sordu alçak sesle. "Biraz önce bahsettiğin adam da geceleri sokaklarda dolaşmamış."

"Evet, doğru," dedi bu olasılığı da düşünmüş olan Jan. "Ama ben Alexandra'nın ruhunun hâlâ burada olduğunu düşünüyorum.

Daha toprağa verilmedi. O yüzden dikkat et. Sessizce oturup kımıldamayacaksın. Çıt çıkarmak yok, anladın mı?"

Gözleri hâlâ faltaşı gibi açılmış olan Sven dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı.

"Tamam, o zaman başlıyoruz."

Jan öksürdü. Tüm bunlar ona biraz saçma geliyordu ve kardeşinin önünde kendini küçük düşüreceğinden korkuyordu. Ama sonra Jürgenson'u düşündü. İsveç'teki deneyleri ilk okuduğunda hissettiği heyecanı yeniden duydu. Bu ona ihtiyaç duyduğu güveni verdi.

Jan ayağa kalktı, gözlerini kapadı ve yoğunlaştı. Sonra içinden Alexandra'ya soracağı soruyu geçirdi.

Onun neden o kadar korktuğunu ve kendisinden kaçtığını bilmek istiyordu. Onu tanımış olmalıydı, öyle değil mi?

Jan elindeki aletin "kayıt" düğmesine bastı. Kırmızı lamba yanıyordu. Jan işaret parmağını dudaklarına koydu ve Sven'e ses çıkarmamasını işaret etti. Sonra beklediler.

Kasetin her bir yüzü on beş dakikaydı. Bu uzun bir süre değildi ama insan sessiz durmak zorundaysa, yorgunsa ve üstelik soğuktan donuyorsa on beş dakika sonsuzluk gibi gelebilirdi.

Jan ikide birde ses kayıt aletine eğilerek ne kadar süre kaldığına bakıyordu. Bank sokak lambasının altında olsa da aletin kaset bölümü karanlıkta kaldığı için Jan bir şey anlayamıyordu.

Her şey yetmezmiş gibi bir de kar yağmaya başlamıştı. Gökyüzünden kar taneleri düşüyordu, önce tek tük, sonra giderek daha yoğun bir şekilde. Parkın yeni bir kar örtüsü altında kalması an meselesiydi.

Ayrıca Jan'ın çok çişi gelmişti. Annesinin şoktan sonra çok sıvı alması gerektiğini söyleyerek ona gün boyunca içirdiği şu lanet olası çay! Belki de o kadar çok tuvalete gitmek zorunda kalınca insan şoku düşünmeye vakit bulamıyor olabilirdi.

"Artık eve gitsek?"

Sven daha fazla sessiz kalamamıştı. O anda kayıt sona erdi. İlk yüzü bitmişti.

"Sadece ikinci yüzü kaldı," dedi Jan.

"Aman be," diye sızlandı Sven. "Cevap vermesi için o kadar zamana ihtiyacı olmaz herhalde. Ayrıca zaten işe yaramayacak. Hayalet diye bir şey yoktur."

"Kimse seni gelmen için zorlamadı," dedi Jan kaseti çevirirken. "Sen gelmek istedin. Onun için sızlanmayı kes. Bu yüzünü de bitirip ondan sonra eve gideceğiz."

Sven ağzını büzdü ve içi kürklü çizmelerine baktı. "Tamam, ama bak sonra gideceğiz. Yoksa karlar bizim de üstümüzü örtecek."

"Söz," dedi Jan. "Ben şu ağacın arkasına gidiyorum, hemen döneceğim. Kaset o zamana kadar kayda devam etsin, tamam mı?"

Sven korkuyla ona baktı.

"Hey, ben de geleceğim!"

"Çişimi yaparken beni mi izleyeceksin yoksa?"

Sven'in yüzünden, yanında bir hayaletin sesini kaydeden bir aletle birlikte bu bankta oturmaktansa ağabeyini çiş yaparken izlemeyi tercih edeceği anlaşılıyordu. Yine de yetişkin gibi çıkartmaya çalıştığı bir sesle: "Asla, ben homo değilim," dedi. Bu o sıralar sert delikanlılar arasında çok popüler bir deyişti.

"Tamam," dedi bir dakika bile bekleyecek hâlde olmayan Jan, "bunun karşılığında 'kayıt' düğmesine sen basabilirsin. Ama sakın hata yapayım deme, yoksa yarın gece seni buraya tek başına yollarım."

"Tamamdır," dedi Sven ve bu kez sesi gerçekten de bir yetişkin gibi çıkıyordu. "Ama hemen dön."

"E, herhalde."

Jan hızlıca yürüdü, büyük bir çam ağacının arkasında kendine bir yer bulup fermuarını açtı. Neredeyse altına kaçıracaktı. Mesanesi patlayacakmış gibi hissediyordu. Çişi karın üzerinde dumanlar çıkaran büyük bir delik açmış, bir türlü bitmek bilmiyordu.

İşi bittiğinde hemen fermuarını çekti, eldivenlerini taktı ve banka doğru gitti – kasete yabancı sesler karışmasın diye son derece yavaş hareket etti.

Deli gibi kar yağıyordu. Babası yine kar temizlemek zorunda kalacağı için sinirlenecekti.

Jan birkaç metre yürümüştü ki durdu. Sven neredeydi? Bir an için kar yağışından dolayı onu göremediğini düşündü, ama bank boştu.

Sadece kayıt aleti vardı. Üzeri ince bir kar tabakasıyla kaplanmıştı. Tıpkı sanki üzerinde hiç kimse oturmamış gibi görünen bankın üzerinde olduğu gibi. Belki Sven'in de çişi gelmişti, ama öyle olsa kesinlikle Jan'ı takip ederdi.

Jan etrafına baktı. Karın üzerinde hiçbir iz göremiyordu.

Belki de tüm bunlardan sıkıldı ve eve geri döndü.

Hayır, kardeşi o kadar da cesur değildi.

Sven kayboldu. O gitmedi, kayboldu. Başına bir şey gelmiş olmalı!

Jan paniğe kapıldı. İpe sapa gelmez düşünceler birbirini kovalıyordu, –sadece iki, bilemedin üç dakikalığına ortadan kaybolmuştu, bu süre içinde kardeşine ne olmuş olabilirdi ki?–, yine de tahayyül ettiği şeyin korkunç bir mantığı vardı.

"Sven!" Çığlığı parkta yankılandı. "Tanrı aşkına, Sven! Nereye saklandın?"

Cevap yoktu.

"Hey cüce, bırak şu saçmalığı ama! Bir şey söyle!"

Sessizlik.

"Allah kahretsin, Sven!"

Buz gibi sessizlik.

Jan çılgın gibi bağırmaya başladı. Ne kadar bağırırsa bağırsın Sven'den cevap yoktu. Sadece Jan'ın kafasını kötü bir hayvan gibi kemiren soğuk, umursamaz bir sessizlik vardı. Çelikten dişlerini beynine geçirmiş ısırıyordu.

Bağırdı, bağırdı ve bağırdı...

Sonra park kayboldu.

Kar kayboldu.

Sven kayboldu.

Jan kendini kırmızı bir halı üzerinde uzanırken buldu.

"Sakin, tamamen sakin," dedi Rauh ve Jan'ın ayağa kalkmasına yardımcı oldu.

Jan kendini berbat ve kafası karışmış hissediyordu. Rauh onu koltuğuna geri götürdü. Jan oturdu.

"Alın," dedi Rauh ve Jan'a bir bardak su uzattı. "Biraz su için."

Jan suyu bir dikişte içti. Susuzluktan içi yanmış gibi hissediyordu. Su iyi gelmişti.

"Sanırım bugünlük bu kadar yeter," dedi Rauh ve yeniden sandalyesine oturdu. "Çok cesurdunuz Jan, hatta olağandışı cesur. İlk görüşme için oldukça ileri gitme cesaretini gösterdiniz."

"Yine de öncekinden daha çok şey bilmiyorum," diye cevap verdi Jan ve bardağını ses kâselerinin yanına bıraktı. Eli titriyordu.

Rauh başını salladı. "Şu anda önemli olan bu değil. Önemli olan geçmişinizle yüzleşmeniz ve olanları gerçekten olduğu gibi görmeniz. Ancak bundan sonra cevapları bulacaksınız."

Jan yorgun bir şekilde başını salladı ve koltuktan kalktı. "Yanlış anlamayın, ama bugünlük bu kadar. Şimdi temiz havaya ve dinlenmeye ihtiyacım var."

Rauh da ayağa kalktı. "Elbette. Bırakın yaşadıklarınız etkisini göstersin önce, ama sonra mümkün olan en yakın zamanda tedavinin geri kalanı hakkında konuşmak için yeniden görüşmeliyiz."

Jan ceketini giydi ve kapıya doğru yürüdü. "Sizi arayacağım."

Rauh onu gülümseyerek uğurladı, ama Jan onun gerçekte ne düşündüğünü anladığından emindi. Terapist, Jan'ın o gece olanlar hakkında kendisiyle konuşmaya hazır olmadığını biliyordu.

12

Ertesi gece için soğuk hava dalgası geleceği söylenmişti ve hava daha şimdiden buz gibiydi. Jan durduğu yerde zıplıyor, eldivenli ellerini ovuşturuyor ve sabırsızlıkla kayıtsız bir vızıltı çıkaran benzin pompasını izliyordu.

Hâlbuki bir zamanlar Jan benzin doldurmanın çok daha uzun sürmesini dilerdi – babası ve Sven'le birlikte geldikleri zamanlarda.

Fahlenberg girişindeki bu benzinci Jan için zamanın değişim teriminin canlı bir kanıtıydı.

Ellili yılların sonlarına kadar bu üç katlı binada şehir hastanesi bulunuyordu. Bernhard Forstner de, eşi Angelika da orada dünyaya gelmişlerdi. Sonra hemen yakınlarda en az yirmi kat daha büyük bir hastane inşa edildiğinde eski bina özel mülkiyete geçmiş ve konut olarak kullanılmaya başlanmıştı. On yıl sonra da bu benzinlik ve bir süre sonra da hemen yanında bir oyuncakçı dükkânı açılmıştı.

Dükkânın cana yakın sahibi Jan'ın gözünün önüne geldi. Jan ve Sven doğal olarak babalarına benzinciye gittiği zaman severek eşlik ediyorlardı. Özellikle de Bernhard Forstner'ın arabasını da yıkattığı cumartesi günleri. Böylece onlara oyuncakçı dükkânının vitrinindeki harika şeylere bakacak bolca vakit kalıyordu.

Her yıl kasım ayında vitrine tünelleri, dağları, köprüleri ve gölleriyle bir model tren kuruluyordu. O zaman Bernhard Forstner de oğullarıyla birlikte vitrinin önünde duruyordu.

Jan'a babasıyla ilgili en güzel anıları sorulacak olsa hiç düşünmeden her yıl Noel zamanı birlikte geçirdikleri günleri söylerdi. Bernhard Forstner o günlerde her boş anını Jan ve Sven'le birlikte geçirirdi. Akşamları ve babalarının çalışmadığı hafta sonlarında beraberce her yıl yenilenen bir model tren üzerinde çalışırlardı.

Jan oyuncakçı dükkânından yaptıkları son alışverişi daha dün gibi hatırlıyordu: Altı mark ödedikleri bir yük vagonu. Bu Sven'in kayboluşundan üç gün önceydi. Bernhard Forstner'ın belirsiz bir amaçla yola çıkıp sonra da VW Passat aracının içinde öldüğü geceden üç gün önce.

Şimdi, bu kadar yıl sonra bu anılar ona bir yabancıya aitmiş gibi geliyordu.

Jan boş vitrine baktı. İçini hüzün kapladı. Kardeşinin kayboluşu ile ilgili araştırmalar sırasında bu benzincinin sahibinden de şüphelenilmişti. Şüphe hemen ortadan kalkmış olsa da adam benzinliği elinden çıkarmıştı. Aşağı yukarı aynı zamanda oyuncakçı da kapanmıştı.

Acaba bu dükkân ne kadar zamandır boş duruyordu? Kapının üzerinde asılı olan tabeladan anlaşıldığı kadarıyla burada son olarak bir seyahat acentesi vardı. Buz gibi doğu rüzgârı kâğıtları parçalıyor ve yan taraftaki binanın gürültüsünü beraberinde getiriyordu. Eskiden araba tamirhanesinin bulunduğu yere şimdi içine "Fıçıdan" gibi oldukça anlamlı bir isme sahip bir birahanenin bulunduğu alçak bir bina yapılmıştı.

Pompanın tıkırtısı Jan'ın irkilmesine neden oldu. Kış akşamının sessizliğinde bu ses kulağına bir an için bir ses kayıt aletinin "kayıt" düğmesinin sesi gibi gelmişti. Jan hemen aklından bu düşünceyi kovaladı ve pompayı biraz sert bir hareketle yerine koydu.

Benzin deposunun kapağını kapatırken Jan benzin istasyonunun giriş kapısında yaşlı bir adamın bisikletiyle durduğunu gördü. Adamın kırlaşmış saçları kafasını örümcek ağı gibi çevreliyordu. Asker

parkası ve lekeli kadife pantolonu, eski eşya toplama merkezinden alınmış gibiydi. Bisikletini de muhtemelen çöpten alıp kurtarmıştı.

Yaşlı adam tereddütlü bir şekilde bisikletinden indi ve onu motor yağı standına dayayarak zincirle bağladı. Sonra dükkânın girişine doğru ilerledi. Kapının girişinden önce kontrol etmek ister gibi geriye dönüp bisikletine baktı. Sanki o harika aleti bir an için bile yalnız bırakmak istemiyor gibiydi. Sonra içeri girdi.

Jan fazla aydınlatılmış dükkâna girdiğinde burnuna keskin bir koku geldi – küf, sigara dumanı ve ucuz içki karışımı bir koku. Jan'ın kokunun kaynağı olduğunu anladığı yaşlı adam kasadaki sivilceli yüzlü genç adama siparişini vermiş olmalıydı çünkü delikanlı sırıtıyor ve yüksek sesle: "Anlaşılan yeni mala ihtiyacın var, ha?"

Yaşlı adam plastik torbaya koyduğu iki şişe içkiyi aldı. Cebindeki içki şişesini ise önündeki tezgâhta bıraktı. Sonra ceketinin cebinden cüzdanını çıkardı. Sanki üşüyormuş gibi elleri titriyordu.

"Hey Hubbi, elini çabuk tut," dedi kasiyer. "Senin yüzünden buraları bir kez daha saatlerce havalandırmaya niyetim yok. İçeride -ken kıçımız donuyor."

Çocuk tam lafını bitirmişti ki yaşlı adamın elinden cüzdanı kaydı. Bozukluklar yerlere saçıldı.

"Hayır, öf!" Kasiyer sinirli bir şekilde başını salladı ama yardım etmek için yerinden kalkmaya yeltenmedi.

"Bekleyin, hemen hallederiz." Jan yaşlı adamın yanına gitti ve ona paraları toplaması için yardım etti. Adam her tarafı yokluyordu. Jan ve o aynı gazete standının altına kaçmış paraya dokunduklarında adam ona baktı.

Jan karşısında yıllardır içmekten etkilenmiş bir yüz gördü. Sararmış gözleri zarar görmüş karaciğerinin habercisiydi. Sarkmış ve damarları belirginleşmiş cildi köşeli yüzünden buruşuk gri bir örtü

gibi sarkıyordu. Jan bu adamı bir yerlerden tanıyordu ama nereden olduğunu çıkaramamıştı.

Yaşlı adam belli belirsiz bir "teşekkürler" mırıldandıktan sonra elleri titreyerek bir avuç madeni parayı sayarak tezgâhın üzerine bıraktı. Sonra içki şişesini aldı ve bisikletine doğru giderken içip içindekini bitirdi.

"O kimdi?" diye sordu Jan ödeme yaparken.

"Bilmiyorum." Sivilceli surat omuz silkti. "Ona herkes sadece Hubbi diyor. Sadece karanlık olduktan sonra gelir ve ağzını neredeyse hiç açmaz. Ayyaşın biri işte. Başka bir şey istiyor musunuz?"

Jan sigaraların durduğu rafa baktı ve düşündü. Sonra başını salladı. "Bana iki karton da West verin."

Sivilceli surat arkasını döndü ve sanki yavaşlık rekoru kırmak ister gibi sigaraların bulunduğu rafa doğru aheste yürüdü. Sonunda Jan'a sigaraları uzatabildi ve o anda gözleri kocaman açıldı.

"Hay içine sıçayım!"

Jan anlamadan genç adama baktı, sonra arka tarafında bir şeyler olduğunu anladı.

"Kahretsin, kahretsin, kahretsin!" diye sızlandı kasiyer. "Yeter be!"

Jan'ın ondan beklemeyeceği bir tempoyla tezgâhın arkasından çıktı ve hızla kapıya doğru yöneldi.

Jan onun arkasından baktı. O da biraz önce Ayyaş Hubbi'nin bisikletinin durduğu yerde öne doğru eğilmiş kusmakta olan karaltıyı gördü.

Kasiyerin hemen geri dönmesi mümkün görünmediğinden Jan parayı sayıp tezgâhın üzerine bıraktı ve dışarı çıktı. Sivilceli surat orada kendisiyle aynı yaşlardaki, halen midesindekileri asfaltın üzerine boşaltmakla meşgul olan gencin yanında duruyordu.

"Seni domuz!" diye bağırdı ona kasiyer. "Neden birahanenin kapısına kusmuyorsun, ha?"

Jan birahanenin önünde sigara içmek için toplanmış, gülüp onları alkışlayan adamları gördü.

"Lanet olasıca sarhoş!" diye bağırdı kasiyer ona. Sonra Jan'a döndü. "Buradan bu pislikleri ne kadar sık temizlemek zorunda kaldığımı bir bilseniz. Neden içkiyi kaldıramayan herifler bu kadar içiyor ki?"

Jan cevap vermedi, sadece başını kaldırıp salyalarını ceketinin koluyla keçi sakalından silen genç adama şaşkınlıkla baktı. Bu Ralf Steffens'ti, hastanedeki ciddi iş arkadaşı.

Hastabakıcı, "Merhaba Doktor Forstner," gibilerinden bir şeyler mırıldandı. Sonra yeniden öğürdü ve kusmuğunun içine düşmesine ramak kala Jan onu son anda yakasından yakaladı.

Kasiyer şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Onu tanıyor musunuz?"

Jan onu görmezden geldi ve yeniden devrilmek üzere olan Ralf'a destek oldu.

"Yürüyebilecek misin?"

Ralf ona bakmaya çalışsa da bakışlarını Jan'ın üzerine odaklamayı başaramadı.

Jan içini çekti. Genç adamı iki koluyla tutarak arabasına doğru götürdü. Biraz güçlükle de olsa yan kapıyı açmayı başardı ve sarhoş genci arabaya oturttu. Sonra yan camı açtı.

"Eğer mideniz bulanırsa lütfen camdan dışarı kusun, tamam mı?"

Ama Ralf onu duymadı. Jan'ın arabasına oturur oturmaz sızmıştı.

Harika, diye düşündü Jan, *nerede oturduğunu bile bilmiyorum.*

"Hey, bir şey unuttunuz!"

Sivilceli yüz ona doğru yaklaştı ve sigaraları uzattı. Sonra iğrenen bir ifadeyle Ralf'ı işaret etti.

"Siz yufka yürekli bir yardım meleği misiniz?"

"Hayır, ben doktorum."

Sivilceli yüz Jan'ın elindeki sigaraları işaret etti. "Sizin sağlıklı yaşayıp tüttürmediğinizi sanırdım. Her neyse, beni ilgilendirmez." Sonra arkasını döndü.

Jan sigaraları arka koltuğa attı, sonra Ralf'ı uyandırmaya çalıştı, ama başarılı olamadı. Ralf'ın ceketinin ceplerini yokladı, bir anahtarlık ve cüzdan buldu.

Anlaşılan Ralf cebinde ne var ne yok hepsini birahanede bırakmıştı. Cüzdanın küçük şeffaf gözünde bir fotoğraf vardı. Ralf'ın kız arkadaşıyla birlikte çektirdiği bir otomat resmi. Yeni âşık olmuş bir çiftin bir anda aklına gelen ve anı ölümsüzleştirmek için gerçekleştirdikleri spontane bir fikre benziyordu. Öpüşüyorlardı. Bu yüzden uzun saçlı kızın sadece kafasının arka kısmı görünüyordu. Ralf ise gözlerini kocaman açmıştı. Yan koltuktaki halinden çok daha ayık görünüyordu.

Jan resmin arkasındaki kimliğe baktı ve Ralf'ın adresini buldu. Bach Sokağı. O bölgeyi biliyordu. Bir zamanlar birlikte nehirden yengeç yakaladıkları ve kavanozlara koyup eve götürdükleri bir çocukluk arkadaşı burada oturuyordu. Jan oraya doğru giderken arabasının kaloriferini sonuna kadar açtı, ama açık camdan içeri giren buz gibi rüzgâra karşı fazla etkili olamıyordu. Ralf ise hiçbir şeyin farkında değildi. Sarışın genç, ağzını kocaman açmış horluyordu. Sadece arada sırada kötü bir rüya görmüş gibi titriyordu.

Asansör bozuktu, ama bir şekilde Ralf'ın dairesinin bulunduğu dördüncü kata kadar çıkabildiler. Jan sonunda arabasına oturup eve dönerken artık üşümüyordu.

Otobana çıkan en kısa yolu seçti. Yaya köprüsüne yaklaştığında içini bir sıkıntı kapladı. Orada birinin durduğunu gördüğünde göğsünün sıkıştığını hissetti. Biri yukarıda durmuş aşağı bakıyordu.

Jan neredeyse frene basacaktı ama o köprüye yaklaşmadan önce karaltı döndü ve karanlıkta kayboldu.

Jan yine ölen kızın parçalanmış yüzünü ve boğazından çıkan sesi düşündü.

Şeyto!

13

"Bahse girerim bugün doğru dürüst bir şey yememişsindir."

Marenburg oturma odasının kapısında durmuş Jan'a inceleyen gözlerle bakıyordu.

Jan ceketini gardıroba astı ve ev sahibine baktı. "Eski karım gibisin ha."

Marenburg sırıttı. "Çok bitkin görünüyorsun. Sanki klinikte değil de inşaatta çalışıyor gibisin."

Jan gerçekten de kendini saatlerce taş taşımış gibi hissediyordu. Ralf Steffens olayı da bu yorucu günün üzerine tuz biber ekmişti.

Marenburg başıyla mutfağı işaret etti. "Pancarlı ringa balığı salatasına ne dersin? Büyükbabamdan kalan eski bir yemek tarifidir. Oldukça büyük bir porsiyon hazırlamıştım."

Jan yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu. Eski dostuna balıktan hiç hoşlanmadığını söylemek için uygun bir zaman değildi. Marenburg evde özen gösterebileceği biri olmasından çok memnun görünüyordu ve Jan'ın karnı da çok açtı. Gerçekten de henüz bir şey yememişti ve midesi bunu vurgulamak ister gibi gurulduyordu. İki adam güldüler.

"Bu evet demekti galiba," dedi Marenburg.

O mutfağa gitti, Jan da üzerini değiştirmeye. Biraz sonra mutfağa inen merdivenlerdeyken kavrulmuş patatesin o baharatlı kokusunu aldı. Masa kurulmuştu, hatta Marenburg birkaç şişe buz gibi Schlossquell birası da getirmişti.

İkisi ev yapımı yemeklere giriştiler ve Jan balık yemekleri hakkındaki düşüncesini değiştirmesi gerektiğini düşündü. Her ne kadar kırmızı kremalı sos onda kötü çağrışımlar yapmış olsa da salatanın tadı harikaydı. Ertesi gün hasta görüşmeleri için nane şekerine ihtiyacı olacaktı. Marenburg soğanı bolca kullanmaktan kaçınmamıştı.

Jan patatesleri büyük bir açlıkla ağzına atıyordu. Bu sırada Marenburg on altı yaşında denize açılmak için evden kaçan ve sonra bir şekilde kendini Fahlenberg'de bulan büyük babası hakkında hikâyeler anlatıyordu. Marenburg ailesi o tarihten beri burada yaşıyor ve maceraperest büyükbabanın aksine oldukça durağan bir hayat yaşıyorlardı. Rudolf'un babası Siegfried Marenburg, Fahlenberg Elektronik fabrikasında işçi olarak çalışmıştı. Rudolf ise emekli olana dek belediyede ikametgâh bölümünde çalışmıştı.

Marenburg hikâye anlatmayı iyi biliyordu ve Jan bir kez daha onun Fahlenberg'de kim var, kim yok herkesi tanıdığını anlamıştı. Bu onun aklına bir şey getirdi. Tabağını ileri itip, arkasına yaslandı ve Marenburg'a baktı.

"Fahlenberg'de herkesi tanıyorsun, değil mi?"

"Herkesi değil elbette," dedi Marenburg ve ağzını kâğıt peçeteyle sildi, "ama eskileri iyi tanırım. Neden soruyorsun?"

"Hubbi diye birini tanıyor musun?"

Marenburg peçetesini bıraktı ve ekmeğiyle tabağında kalan sosu sıyırdı.

"Hubbi?"

"En azından ona öyle diyorlar. Alkolik gibi görünüyor ve oldukça çökmüş gibi bir izlenim bırakıyor. Yaşını tahmin etmek çok güç, muhtemelen olduğundan daha yaşlı görünüyor."

"Tamam, anladım," dedi Marenburg ve tabağını itti. "Sen kesinlikle Hubert Amstner'den bahsediyordun. O da nereden geldi aklına?"

"Onunla bu akşam benzincide karşılaştım," dedi Jan ve daha konuşurken hatırladı. "Amstner mi? Benzinliğin eski sahibi mi?"

Eskiden babasına hizmet etmiş olan adamın yüzünü hatırladı. Bugün gördüğü o mahvolmuş adamın Hubert Amstner olabileceği aklının ucundan bile geçmezdi.

"Evet, ta kendisi," dedi Marenburg ve birasını yudumladı. "Onunla benzincide mi karşılaştın?"

"Evet."

"Eski *benzincisinde* mi?"

Jan başını salladı ve Marenburg içini çekti. "Orayı bırakamıyor. Çok acıklı bir hikaye. Önce kardeşi, sonra da karısı..."

"Karısı mı?"

"Oyuncak dükkânının sahibiydi."

Jan kulaklarına inanamadı. "O dükkânın sahibi Amstner'in karısı mıydı?"

"Rosalia Amstner." Marenburg başını salladı. "Muhtemelen sen onu hepimiz gibi Rosa olarak tanıyorsun. Sanırım Rosa kendisine *Bayan Amstner* olarak hitap edilmesine hiç alışık değildi."

"Onları ne kaoar iyi tanıyorsun?"

"Flora ve benim gibi, onlar da aynı yıl evlenmişlerdi." Mutfak rafında duran evlilik fotoğraflarını işaret etti. "Onların durumu da bizimki gibiydi: Rosa'nın da çocuğu olmuyordu, tıpkı Flora gibi. Sonra Flora hamile kaldığında bu bizim için bir mucize gibi oldu. Doğumu kaldıramayacağını kim düşünebilirdi ki?" Üzüntülü bir şekilde omuz silkti. "Rosa çocuksuzluğuyla iyi başa çıkıyor gibiydi, ama zavallı Hubert için bu büyük bir yıkımdı. Çocukları çok severdi, biliyorsun. Oyuncakçı dükkânı onun fikriydi. Sonra çocuk sevgisi başına bela oldu."

"Anlatsana ne oldu?"

Marenburg birasını bitirdi ve kalkıp buzdolabından ikisine de birer bira daha getirdi.

"1983 yılı yazı olmalıydı. Gabriele Jost oğlu Christian ile birlikte buraya geldi. Nereden geldiklerini hatırlamıyorum ama isimlerini çok iyi hatırlıyorum." Marenburg şakağına dokundu ve yavaşça gülümsedi. "Emekli olalı yıllar oldu, ama herkesin ikamet adresleri sanki hâlâ burada kayıtlı."

"Evet, Rudi, yaşlılıkta uzun dönem hafızası daha da güçlenir."

"Bunu öğrenmesem de olurdu hani," dedi Marenburg ve Jan'a birasını uzattı.

"Onlara ne oldu?"

"Christian on yaşındaydı ama yaşına göre çok olgun görünüyordu. Tatlı bir çocuktu. Biraz utangaç ve çekingendi ama her zaman arkadaş canlısıydı. Anne ve babası yıllar önce boşanmıştı ve Hubert'i babası yerine koyuyordu. Bu Hubert'in hoşuna gitmişti. Evin arkasında bir tavşan ağılı vardı. Bu on yaşında bir çocuk için harikaydı." Marenburg biranın kapağını rutin hareketlerle açtı ve büyük bir yudum aldı. "Aynı yaz olmalı. Belki Karl Lehmann'ı hatırlarsın, hani şu postacıyı. Biraz orada, biraz burada sohbet etmeye bayılan tiplerdendi. O postayı getirdiği sürece gazetenin yerel bölümünü okumaya hiç gerek yoktu."

Jan gerçekten de onu hatırlıyordu, ama pek de olumlu hatıralar değildi bunlar. Lehmann Rufus'tan hiç hoşlanmazdı. Aslında Rufus'un oyun oynama hevesini yanlış anlıyordu.

"Bir gün öğleden önce," diye devam etti Marenburg, "Karl Hubert ve Christian'ın gölün kenarında oturduklarını gördü. Daha tatil değildi ve çocuğun aslında okulda olması gerekiyordu. Bu Karl'ı kuşkulandırdı. O yüzden olduğu yerden kalkmadı ve onları izledi. Sonra..." Marenburg durdu, sanki bu konuda konuşmakta zorlanıyor gibiydi. "Karl, Hubert'in çocuğa dokunduğunu ve kendisinin, olacak kötü şeyleri son anda önlediğini söyledi. Araya girmiş ve Hubert'i bir

güzel pataklamıştı. Karl pek iriyarı olmasa da, Hubert [illegible] TIR altında kalmış gibi görünüyordu.

Sonra tahmin edebileceğin gibi ortalık karıştı. Hubert sürekli olarak suçsuz olduğunu iddia etti. *Kimse ona inanmadı.* Birden çocuk sevgisi bambaşka görünmeye başlamıştı. *Çocuk onu korudu,* ama Hubert'in onu ne kadar etkilediğinden emin olamamışlardı."

Bu tek olay olamaz, diye düşündü Jan ve [illegible]. Pedofil ilişkilerde uzun süreli bir arkadaşlık dönemi olur ve cinsel ilişki yaşanmadan önce karşılıklı bir bağımlılık ilişkisi gelişirdi. Suçlu yakalanacak olursa, kurbanları onu –çoğunlukla tek dostu olarak gördükleri kişiyi kaybetmek istemediklerinden– korurlardı. Jan için bir çocuğun suçluyu baştan çıkardığı için kendini suçlayışı herhalde meslek hayatının en acı verici anlarından biri olmuştu.

"Çocuğa ne oldu?"

"Annesi ve o hemen o olaydan sonra Fahlenberg'den taşındılar. Eğer yanlış hatırlamıyorsam Augsburg'a. Hubert için bu sonun başlangıcıydı. Dedikodular bitmek bilmedi ve kısa bir süre sonra benzinliği sanki petrol kıtlığı çıkmış gibi görünüyordu. Hubert evini ve dükkânlarını satmak zorunda kaldı. Rosa ile birlikte babasından kalan tren bekçisi evine taşındılar. Orman yolundaki ev, mutlaka hatırlarsın."

"O yıkıntı mı? Orası daha o zaman bile çok kötü bir durumdaydı."

Marenburg omuz silkti. "Başka ne şansları vardı ki? İş bile bulması imkânsızdı."

"Peki, neden Fahlenberg'de kaldı? Kimsenin onu tanımadığı başka bir yere gidebilirdi."

"Bana kalırsa burada kaldı, çünkü eğer gitseydi suçu kabul etmiş sayılacaktı," dedi Marenburg ve elindeki şişenin etiketini söktü. "Elbette damgalanmıştı, ama belki de Hubert zaman geçtikçe bu olayın unutulacağını ummuştu."

"Neden belki de Lehmann'ın doğruyu söylemiş olabileceğini düşünmüyorsun?"

Marenburg mutsuz bir şekilde güldü. "Birincisi; bizim iyi Karl –toprağı bol olsun– boşboğazın biriydi. Onun her dediğine gözü kapalı inanmamak gerekirdi. İkincisi..."

Marenburg evlilik resmine baktı. Biraz duraksadı ve sonra konuşmaya devam etti: "İkincisi; Hubert gençliğinde tam bir zamparaydı. Elinden ne uçan ne kaçan kurtulabilirdi. O zamanlar inanılmaz yakışıklıydı. Bütün kızlar çevresinde pervane olurdu, ne demek istediğimi anlıyorsundur..."

Jan onun ne demek istediğini ve neden duraksadığını anladı.

"Evet, ama sonra Rosa ortaya çıktı ve bizim zampara evine bağlı bir kocaya dönüştü. Bazen olur böyle." Jan'a baktı. "Karısına âşıktı, Jan, bu yanımız ortaktı. Eğer bütün bu pislikler ortaya çıkmasaydı o ikisi hâlâ beraber olurlardı."

"Onu terk mi etti?"

Marenburg başını salladı.

"Onu öyle hemen kaderine terk etmedi." Bir yudum bira içti ve elinin tersiyle ağzını sildi. Bu hikâyeden ne kadar etkilendiği belli oluyordu. "Kardeşinle ilgili hikâye bardağı taşıran son damla oldu. Rosa o zamana kadar hep kocasının yanında olmuştu, hatta o yıkıntı evde yaşamak zorunda kaldıklarında bile. Ama dedikoduların sonu gelmedi, sonra Sven kayboldu. Hemen Hubert'i suçladılar. Polis Hubert'in bütün gece evde olduğu konusunda Rosa'ya inanıyordu, ama insanlar kararlarını çoktan vermişlerdi."

"Kendini mi öldürdü?"

Marenburg başını salladı. "Ormana gitti ve kendini astı. Bu Hubert'in sonunu getirdi. Ondan sonra bütün bağlantılarını kesti.

Artık her şey unutuldu. O zamanlar hayatta olan yaşlıların çoğu öldü, gençler için ise Hubert Amstner sadece yıkıntıda yaşayan Ayyaş Hubbi."

Mutfağa kurşun gibi bir ağırlık çöktü. Jan bunu omuzlarında hissediyordu. Sven'in kayboluşu o kadar kötü şeylere yol açmıştı ki - üstelik sadece kendi ailesinde değil. Jan suçlunun tüm bunları görüp görmediğini ve eğer gördüyse bir şey hissedip hissetmediğini merak etti.

"*Senin* Amstner'le bağlantın var mı hâlâ?"

Marenberg başını salladı. "Hayır. Artık kimseyle konuşmuyor. Belki sadece içki dükkânındaki satıcıyla. Onu suçlayamam doğrusu."

Jan çok yorgun olduğu halde o gece yatakta dönüp durdu. Ölmekte olan kadının görüntüsü, Rauh ile geçirdiği terapi seansı ve Hubert Amstner'in hikayesi kafasının içinde dönüp duruyor ve ona huzur vermiyordu. Sonunda uyuduğunda bir rüya gördü. Aslında bu rüya değil bir anıydı. Uzun zamandır unutulmuş bir şeytan geri dönmüştü.

14

Cumartesiydi, 12 Ocak 1985. Jan merdiven korkuluğunun arkasında çömelmişti. Kollarıyla bacaklarını sarmıştı ve gözleri ağlamaktan yanıyordu. Son saatler boyunca o kadar çok ağlamıştı ki artık gözünden yaş gelmiyordu. Yorgundu, kızgındı ve korkuyordu.

Giriş katındaki oturma odasından annesinin tiz sesi geliyordu. Angelika Forstner hâlâ aklını yitirmiş gibiydi. Annesi tarafından tokatlanmasının ve şuursuzca hırpalanmasının üzerinden saatler geçmiş olmasına rağmen, Jan hâlâ onun darbelerini hissediyordu.

Polis evde olduğu sürece annesi kendine biraz olsun hâkim olabilmişti, ama memurlar gider gitmez yeniden kendini kaybetmişti. Tüm kontrolünü yitirmişti. Bernhard Forstner karısını ne kadar sakinleştirmeye çalışırsa çalışsın, bütün çabaları sonuçsuz kalmıştı.

"İnsan nasıl olur da böyle *beyinsizce* bir şey düşünebilir? Altı yaşında bir çocuğu gecenin bir yarısında parka götürmüş ve üstelik orada yalnız başına bırakmış! Zavallı bebeğim benim!"

Jan için annesinin her sözü canını acıtan başka bir tokat gibiydi. Olanları anlattığı polis ifadesiz bir yüzle onu dinlemiş ve notlar almıştı. O gece Jan'ın aklına gelen fikir hakkında ne yorum yapmış, ne de herhangi bir harekette bulunmuştu. Jan bunun için ona minnettardı. Sonra Jan'a cesaret vermişti.

"Kardeşini arayacağız," demişti polis ve hemen ardından sözünü yerine getirmek üzere meslektaşlarıyla birlikte gitmişti.

Sonrasında anne ve babasının çaresiz kızgınlığı onun üzerinde patlamıştı. Bernhard Forstner büyük oğluna tek kelime etmiş olmasa da, bakışlarından Jan'ın odasına gitmesinin daha iyi olacağı anlaşılıyordu. Jan oturma odasından çıkmak üzereyken de annesi üzerine saldırmıştı.

Jan'ın babası onlara doğru yürümüş ve kızgın kadını odanın diğer ucundaki kanepeye götürmüştü. Jan hâlâ yerdeydi. Ağzının kenarından kan geliyordu. Babasının bakışlarına karşılık verdi ve daha önce hayatı boyunca hiç görmediği bir şeyi gördü: Bernhard Forstner'ın gözlerinde yaşlar vardı. Bu Jan'ı Sven'in kaybolmasından ve annesinin kontrolünü yitirmesinden daha da fazla korkutmuştu.

Jan o güne kadar babasının ne olursa olsun her şeyle başa çıkabileceğine inanmıştı. Her şey için bir açıklaması vardı ve problem ne olursa olsun bir çözüm buluyordu. Şimdi ise Jan'ın her şeye muktedir olan babasına olan inancı iskambil kâğıdından yapılmış bir ev gibi yıkılmıştı.

"Lütfen Jan. Yukarı çık. Annen şokta. Sonra gelip sana bakacağım, tamam mı?"

Jan odasına çıkmıştı, ancak orada olmaya uzun süre dayanamamıştı. Jan da Sven'e kötü bir şey olmasından korkuyordu. İnsanın sadece gazetede okuyabileceği ya da cuma akşamları televizyonda canlı yayınlanan *Dosya Numarası XY* adlı polisiye programda görebileceği türden bir şey.

Anne ve babası için her şeyin suçlusu oydu. Elbette bir hayaletin sesini teybe kaydetmek aptalca bir fikirdi, ama kötü bir amacı yoktu. Ayrıca Sven onun peşinden gelmişti. Onu parka kadar takip etmek Sven'in fikriydi, ama kimse bunu dinlemek bile istememişti. Jan daha büyüktü, o yüzden olanların suçlusu da oydu – ve tabii olacakların da.

"Kardeşini arayacağız," demişti polis. Jan bu sözcüklere bir can simidi gibi yapışmıştı. Onu mutlaka bulmak *zorundaydılar*, sonuçta

pek çok kişinin katıldığı arama ekipleri işbaşındaydılar. Tüm Fahlenberg de olayı duymuştu, her yeri didik didik arıyorlardı. Babası biraz önce annesine böyle söylemişti.

Jan dileğini düşünmeye cesaret edemedi ve onu kalbinin derinliklerinde saklı tuttu. Çünkü onu yüksek sesle söylemek demek aynı zamanda gerçekleşmezse ne olacağını düşünmek demekti ve Jan bunu yapmayı istemiyordu. Yapamazdı. Şimdi olmazdı.

Eğer gerçekten de insanların kalplerini görebilen bir Tanrı varsa o zaman onun dileğini görüp yerine getirecekti. Jan kalbinin derinliklerinde adamların kardeşini sadece bulmalarını değil, *canlı* olarak bulmalarını dilemişti. Sven'in kendisi yüzünden ölmüş olabileceğini düşündükçe aklını yitirecek gibi oluyordu.

Giriş katı yavaş yavaş sessizleşmeye başlamıştı. Bernhard Forstner'in karısına bir süre önce verdiği ilaçlar etki etmeye başlamış olmalıydı.

Rufus da merdivenlerden inip sahibinin yanına gitmeye cesaret edemiyordu. Sven'in odasından kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmış şekilde çıktı ve Jan'ın yanına oturup alçak sesle inledi. Jan onun yumuşak tüylerini okşadı ve kendini biraz daha iyi hissetti. Korkusunu geçiremese de köpeğin yakınında olması onu biraz da olsa teselli ediyordu.

Sven dışarılarda bir yerdeydi ve eve gelmemesinin bir sebebi vardı. Eğer yapabilse çoktan evin kapısına gelmiş olurdu. Sven donuyordu, yorulmuştu ve Jan'ın hayalet avından sıkılmıştı. Eğer onu biri engel olmasa eve gelmemesi için ne gibi bir sebep olabilirdi ki?

Etrafta onu arayacaklar, diye düşündü Jan. *Mutlaka göl kenarını da araştıracaklar.*

Alexandra'yı düşündü ve gözleri yeniden yanmaya başladı. Ya Sven de göle gitmiş, kırılgan buzun üzerine çıkmışsa...

O anda koridordaki telefon çaldı.

İkinci çalışında Bernhard Forstner açmıştı. Yüzü bembeyazdı.

Lütfen Tanrım, ne olur Sven'i bulmuş olsunlar, diye dua etti Jan. *Lütfen onu canlı olarak bulmuş olsunlar. Lütfen, lütfen, lütfen!*

Babasının "Şimdi olmaz," dediğini duydu. "Küçük oğlum kayboldu ve polis onu arıyor."

Sonra Jan tırabzanın parmaklıkları arasından babasının hiddetlendiğini gördü.

"Ne?"

Telefonun ahizesini tutan eli titremeye başladı. Diğer eliyle sanki bitle doluymuş gibi kafasını kaşıyordu.

"Nerede?" diye bağırdı Bernhard Forstner alıcıya. Sonra: "Bir dakika!"

Ahizeyi telefona çarparak kapadı ve gardıroba koşup paltosunu askıdan aldı.

Forstner oturma odasındaki karısının yanına gitmeden kapıdan çıkıp gitti.

Kapı babasının arkasından kapandığında Jan'ın kafasında çığlık gibi yankılanan düşünceler dolaşmaya başladı. Bu bir rüya değildi, bu canlanan bir anıydı.

Bir anda artık on iki yaşında olmadığını anladı. Yetişkindi ve neler olacağını biliyordu. Babası garajın kapısını açacak ve sarı renkli Passat arabasını çalıştıracaktı. Sonra geri geri çıkarken yandaki evin çitine sürtünecek ve bunu fark etmeyecekti. Sonra arabayı deli gibi sürerek vahşi kar yağışının altında sonsuza dek kaybolacaktı.

Jan onu bir daha sağ olarak göremeyecekti. Ona kalacak olan tek şey cenazeden sonraki fotoğraflı mezar taşı ve Bernhard Forstner'ın sabahın o saatinde belirsiz bir yere doğru yola çıkıp sonra da bir ağaca çarparak ölmesine neden olan şeyin ne olduğu sorusuydu.

Jan bunların hepsini biliyordu, çünkü o anda yaşamakta olduğu [illegible] her rüyadan daha fazlasıydı. Belki de bazı şeyleri sanki hiç olmamış gibi, geriye döndürmenin bir yolu vardı. Rüyasındaki Jan da bundan [illegible] gibi aynı şeyi, Bernhard Forstner'in evden aniden çıkışının [illegible] ortadan kaybolmasıyla ilgisi olup olmadığını öğrenmeyi umuyordu. O, gelip geçen yıllar boyunca bunun böyle olduğunu düşünmüştü.

Jan saklandığı yerden kalktı ve merdivenlerden aşağı koştu.

Oturma odası boştu. Aslında orada annesi oturuyor veya [illegible] güçlü ilaçların etkisiyle yatıyor olmalıydı, ama kimse yoktu. Oda sanki yıllardır kimse girmemiş gibi görünüyordu. Mobilyaların üstü tozlanmıştı. Cam vitrinin kapaklarından birinde büyük bir çatlak vardı ve koltuğun üzeri fare pisliğiyle doluydu. Buraya gerçekten de yıllardır ayak basılmamış olmalıydı.

Jan duraksadı. Bu mümkün değildi. Birkaç dakika önce burdan annesinin sesi geliyordu.

Dışarıdan bir motor sesi geldi. Passat! Jan bir anda kapıya koşup dışarı çıktı.

"Hayır! Bekle!"

Ama çığlıkları boşunaydı. Arabanın stop lambalarının karanlığın içinde kayboluşunu gördü ve etrafını buz gibi bir sessizlik kapladı. Bu rüya son derece gerçekçi olsa da, Bernhard Forstner'in kendi ölümüne doğru gittiği gerçeğini değiştirmiyordu.

Jan ellerini yüzüne kapadı ve bağırdı. Kendini çaresizliğe bıraktı ve kendinden geçercesine çığlık attı.

O anda biri elini omzuna koydu. Jan arkasına döndü. Yirmi yaşlarının sonlarında olan bir adamın yüzüne korkuyla baktı. Jan'ı üzgün gözlerle bakıyordu. Jan'ın derhal tanıdığı, son gördüğünde bir çocuğa ait olan gözler.

"Sven?"

Adam başını salladı. "Merhaba ağabey."

O zamana kadar bunun bir rüya olduğundan şüphe ediyor ol[illegible] bile. Jan o anda artık bunun gerçek olamayacağını anlayacaktı.

"Benim zavallı ağabeyim," diye fısıldadı Sven. Jan'ın yüzüne yumuşak bir şekilde dokundu ve gözyaşlarını sildi. "Geçmişi değiştiremezsin. Rüyalarında bile değiştiremezsin, gerçek bu, bunu unutma."

"Ama... sen öldün!"

"Eğer beni aramaya devam etmek istiyorsan," diye fısıldadı Sven, "o zaman şunu aklından çıkarma: Asla dedikodulara inanma."

15

Gerçek adı Dunja Koslowski'ydi ama *Love Palace*'da çalışırken kendisine Mandy diyordu. Eğer bundan sonra kariyerine oyuncu olarak devam edecekse Ukrayna'dan gelen basit bir çiftçi kızınkini andırmayan bir sahne adına ihtiyacı olacaktı. Bir zamanlar öyleydi ve ta o zamanlar ileride bir gün adının Barry Manilow'un yıllar önce söylediği bir şarkıdaki gibi Mandy olacağını biliyordu.

Soyadından henüz emin değildi, ama zamanı gelince bir uzmanının görüşüne başvuracaktı – nasıl yıldız olunacağını bilen birinin görüşüne. O zamana kadar ise sadece Mandy olacaktı.

Neredeyse bütün müşterileri onu böyle çağırıyordu. Sadece biri ona *Carmen* diyordu. Adını söylemek istemeyen uzun boylu yabancı az sayıdaki devamlı müşterilerinden biriydi.

Carmen onun ikinci başrolüydü. İlk başrolünü bir porno dizisinde oynamıştı. Parasını Düsseldorflu sekiz montaj işçisi ödemişti. Kötü bir otel odasındaki bir grup seks partisinde başroldeydi. Büyük bir oyunculuk sergilemesi gerekmemişti, ama o yine de inandırıcı olduğunu düşünüyordu.

Carmen rolü ise daha zordu. Uzun boylu yabancı sadece yatabileceği bir fahişe aramıyordu. Onu özel olarak seçmişti – hani *casting* diyorlar ya, işte öyle bir şey yapmıştı. Her ne kadar seçme kriterlerini hiç anlatmamış olsa da –zaten onunla çok fazla konuşmuyordu dayine de Dunja'ya sadece vücuduna değil, başka şeylerine de önem vermiş gibi geliyordu. Onun yeteneğini fark etmiş olmalıydı.

Her şeyden önce saçları dikkat çekmiş olmalıydı, buna her şeyine iddiaya girebilirdi. Elbette dış görünüşüne önem veriyordu ve vücudu kusursuzdu: uzun, ince bacaklar, sıkı bir kalça ve erkekleri bir mıknatıs gibi çeken ne çok büyük, ne de küçük göğüsler. Elbette bir gram fazlası yoktu. Bir yerlerde okuduğu yıldızlara özel bir diyeti harfiyen uyguluyordu. Madonna, Penelope Cruz ve Cameron Diaz da bu diyeti uyguluyorlardı. Ama en önemli özelliği uzun, kestane rengi saçlarıydı. Tıpkı Monroe'nun sarı saçları ve Julia Roberts'ın bukleleri gibi.

Dunja saçlarını pahalı şampuanlarla yıkıyor, bakımını yapıyor ve bir gün saçlarına harcadığı onca paranın geri dönüşünün olacağını umuyordu. Uzun boylu yabancı bu saçların değerini gerçekten anlayan ilk kişiydi. O yüzden onun Carmen'i olmuştu.

Rolü gereği, ufak dairesindeki büyük yatağın üzerinde bacaklarını iki yana açıyor ve sol kolunu geriye atıyordu. Sağ eliyle de her seferinde yabancının yanında getirdiği kâğıt maskeyi yüzüne tutuyordu.

Maske el yapımıydı, bu anlaşılıyordu. Özene bezene yapılmıştı. Üzerinde güzel bir kadının resmi vardı. Dunja bu kadının *gerçek* Carmen olduğundan hiç şüphe duymuyordu – canlandırdığı kadın.

Daha ilk seferinde ona bu Carmen'in nasıl biri olduğunu, hangi tonda konuştuğunu ve nasıl hareket ettiğini sormuştu. Ezberleyene kadar sayısız kez okuduğu *Oyunculuk Sanatı Hakkında İpuçları* kitabında anlatıldığı kadarıyla gerçek kişileri canlandırırken bu son derece önemliydi, ama adam bir şey söylememişti.

"Bu şekilde doğru yapıyorsun," demişti. Dunja da bunun üzerine hislerine göre hareket edip elinden geldiğince doğaçlama yapmaya karar vermişti.

Adam ziyaretlerinde maskenin dışında bir de kâğıt getiriyordu. Burada Dunja'nın okuması gereken metin bulunuyordu. Elle, büyük ve okunaklı harflerle yazılmış bir metindi.

Dunja'nın yapması gereken ikisi de soyunurken metni ezberlemekti. Sonra kâğıdı geri verip yatağa uzanması gerekiyordu. Sonra adam ona doğru yaklaşıyor, saçlarını mavi saten çarşafın üzerine yayıp göbeğini yatak örtüsü ile kısmen örtüyordu.

Son kısımda doğaçlama yapma sırası adamdaydı. Kızın göbeğindeki piercing hoşuna gitmiyordu – Dunja bunu biliyordu çünkü ilk buluşmalarında adam onu çıkarıp çıkaramayacağını sormuş, Dunja da hayır demişti.

Adam onun duruşundan memnun olduğunda Dunja rolüne bürünüyordu. O zaman sadece Carmen'i oynamıyor, Carmen oluyor ve tüm becerisini gösteriyordu. Maskeyi Venedik'te karnaval zamanındaki gibi yüzünün önüne tutuyor ve metnini söylüyordu. Sözlerinin her birine kulağa sadece ezberden okunuyormuş gibi gelmemesi için duygu yüklüyordu.

"Senin yanındayım," diye fısıldıyordu. "Sonsuza kadar birbirimize aitiz. Bizi hiçbir şey ayıramaz. Yaptığın her şeyi affediyorum. Her şeyi affediyorum."

Adamın içine girdiğini ve hareket ettiğini hissetti. Önce yumuşak ve tereddütlü, sonra ise daha hızlı ve şiddetli.

"Seni seviyorum," diye inledi adam. "Seni seviyorum, seni seviyorum, seni seviyorum."

"Evet, sevgilim," diye fısıldadı Dunja. "Kraliçeni sev." Bunu uydurmuştu ve kulağa hoş geldiğini düşünüyordu. "Her şey affedildi."

"Ben... bunu... istemedim," diye hıçkırdı adam.

Sonra çoğu zaman olduğu gibi ağlamaya başladı. Dunja bu seferkinin diğerlerinden daha çaresiz bir ağlayış olduğunu düşündü. Adamın içinden çıktığını hissetti ve maskeyi kenara bıraktı.

Adam onun önünde durmuş, yüzünü ellerinin arasına almış hıçkırıyordu.

Bir erkeği ağlarken görmek Dunja'nın içini parçalıyordu. Normalde erkekler şiddete eğilimli oluyor, kızıp bağırıyor veya vuruyorlardı. Ancak çok farklı türden bir acı çekiyorlarsa ağlıyorlardı. Özellikle de eğer bunu bir kadının önünde yapıyorlarsa.

Onu o hâlde görünce kalbine bir ağırlık çöktü. Ondan hoşlanıyordu. O diğerlerinden farklıydı. Ona küfretmiyor, diğerlerinin yaptığı gibi "orospu", "fahişe" diye hitap etmiyordu. Tam aksine Dunja'yı bambaşka biri yapıyordu, tabii öncelikle kendisi için, ama bir anlamda Dunja için de.

"Bana onu anlatmak ister misin?"

Adam başını hayır anlamında salladı ve arkasını döndü.

Dunja onun giyinişini izledi. Bu hüzünlü bir manzaraydı. Parayı makyaj aynasının önüne koydu, yanına da minik bir poşet kokain. Kimseye kendisinden bahsetmesin diye, ufak bir hediye. Zaten Dunja'nın da bu uzun boylu yabancıdan kime bahsedebileceği hakkında en ufak bir fikri yoktu.

"Sadece yatmak değil, benimle konuşabilirsin de," diye onu cesaretlendirmeye çalıştı. "Seni dinleyebilirim ve daha zamanımız var."

"Kapa çeneni!"

Parfüm şişelerinden birini aldı ve ona doğru dönüp arkasındaki duvara fırlattı. Odayı ağır bir çiçek kokusu kapladı.

Sonra gitti ve arkasından kapıyı çarptı.

Dunja onun arkasından şaşkınlıkla baktı. Onu daha önc[illegible] böyle görmemişti.

"Konuşmazsan konuşma!"

İçini çekerek cam kırıklarına baktı. Ona fazla yaklaşmıştı, [illegible] laşılan adam bunu istemiyordu. Hay hay! Teklif etmekten fazla[illegible] yapamazdı. Parfümü unutabilirdi, bıraktığı kokainin değeri çok [illegible] fazlaydı.

Kim bilir, belki bir dahaki sefer ondan bahseder.

Bir süre sonra bütün sırlarını anlatırlardı. Er ya da geç.

16

Jan çarşamba günü çalar saatten önce uyandı. Sanki geceyi bir santrifüjün içinde geçirmiş gibi hissediyordu. Rüya kılığına girmiş anılar ve çeşitli düşünceler kafasında dolaşmaya devam ediyordu.

Eğer beni aramaya devam etmek istiyorsan...

şunu aklından çıkarma...

asla dedikodulara inanma...

Sanki görünmez bir el boğazını sıkıyordu. Bir tek gözleri altı yaşındaki halini hatırlatan yetişkin Sven ile karşılaşmak onu dehşete düşürmüştü.

Bu sadece bir rüya diye kendine hatırlattı Jan. Yetişkin Sven uyku sırasındaki psikolojik aktivitelerin bir sonucuydu, hepsi o kadar. Rüyalar sadece düşünce dünyamızda yaşadığımız olaylardır. Eski deneyimlerin kurgular ve dileklerle harmanlanmasından oluşurlar. Jan bunları üniversite eğitimi sırasında öğrenmişti. Aynı şekilde rüyaların çoğunlukla gerçekdışı ve sembolik olduğunu da öğrenmişti. Her türlü bilişsel kuralın devre dışı bırakılabilmesi, rüya görmenin doğasında vardı. Sven'in yaşlanabilmesi ve Jan ile konuşabilmesinin nedeni buydu.

Yine de Jan'ın bilincinin bir kısmı bununla yetinmek istemiyor, psikolojinin mantıklı açıklamalarının dışına çıkmak istiyordu.

Jan'ın bilincindeki mantıkdışı bölüm, *peki ya bu Sven sadece anıların ve dileklerin bir sonucu değilse* diyordu. *Ya ben biraz önce Sven'in hayal edilmiş ruhuyla değil de, gerçek Sven'le karşılaştıy-*

sam? Ya yıllar önce gece kalkıp parka gitmeme neden olan kitapta anlatıldığı gibi, aramızdaki mesafeye rağmen birbirimizle telepatik bir iletişim kurduysak?

Jan gözlerinin dolduğunu hissetti. Can sıkıcı bir soruyu kafasından atmayı çoğunlukla başarırdı, ama bu tuhaf rüyadan sonra savunmasız kalmıştı. Aslında bu soru Sven öldüğünde çok acı çekip çekmediği ve küçük kardeşinin çok kısa süren hayatının sonunda nasıl bir şeyler gördüğü cinsinden bir soruydu.

Ya Sven ölmemişse? Belki de kaçıran kişi onu sağ bırakmış ve evini bulamayacağı kadar uzağa götürmüştü. Bir süre sonra da Sven muhtemelen kim olduğunu, nereden geldiğini ve eskiden başka bir hayat yaşadığını unutmuştu. Belki şimdi başka bir yerde mutluydu, kendi hâlinde bir yaşam sürüyordu ve yirmi üç yıl önce koparıldığı yerde taş üstünde taş kalmadığından haberi bile yoktu.

Peki ya Sven hâlâ ailesini ve Fahlenberg'i hatırlıyor, ama kendini yalnız bırakılmış hissettiği için kırgınlığından geri dönmüyorsa?

Bu teoriler ne kadar çılgın olursa olsun Sven'in ölmüş olabileceği ihtimali gibi dikkate alınmalıydılar. Bir tarafa atılmış bir iç çamaşırı tek başına bir cinayetin kanıtı olamazdı. Elbette çocukla ilgili başka ipucu bulunmaması bu ihtimali güçlendiriyordu, ama kesin olan bir şey yoktu.

Sven'in hâlâ yaşıyor ve bir yerlerde normal, mutlu bir hayat sürüyor olması, Jan'ın severek kabul edebileceği bir olasılıktı, ama diğer taraftan bunun sadece bir temenni olduğunun farkındaydı. Bulunan iç çamaşırı başka bir olasılığı daha güçlü kılıyordu. İç çamaşırı Sven'in kayboluşundan ancak birkaç gün sonra bulunmuştu ve Jan kardeşinin bu dünyadan hızla, fazla acı çekmeden ayrılmış olmasını ummanın daha iyi olduğunun bilincindeydi.

Kumaş yırtılmıştı. Sven'in külotu sadece çıkarılmamış, zorla üzerinden koparılmıştı. Kışın en soğuk günlerinde altı yaşında ka-

yıp bir çocuğun yırtık iç çamaşırı bulunduğunda insanın aklına en kötüsünü düşünmekten başka ne gelebilirdi ki?

Birkaç yıl önce Jan araştırmaları sırasında bir daha aklından çıkmayan bir hikâye ile karşılaşmıştı. İngiltere'de bir erkek çocuğu bir pedofil tarafından kaçırılmıştı. Adam Londra'nın en ünlü kliniklerinden birinde cerrahtı ve kurbanının beyninin içindeki sinirleri kesmişti. Bunun için çocuğun göz pınarından ince bir iğneyi beynine saplamış ve beynin ön bölgesini zedelemişti. Çocuk tüm iradesini yitirmiş bir gölgeye dönüşmüştü. Adam bu haldeki kurbanını yıllarca evinde hapis tutmuş ve taciz etmişti. Çocuk on altı yaşında beyin damarlarının tıkanmasından ölüp de cerrah cesetten kurtulmaya çalıştığında olay açığa çıkmıştı.

Yazıyı yazan kişi bunun tek olay olmadığı kanısındaydı. Kurbanının iradesini kıran ve canlı bir oyuncak gibi kullanan pedofiller yakalanıyordu. Onun için Jan yanlış hayallere kapılmasa daha iyi olurdu – bilincinin mantıkdışı bölümü bunu ne kadar isterse istesin. Çünkü bu bölüm büyük bir naiflikle bilincinin diğer kısımlarının çoktan kabullenmiş olduğu bir bilgiyi yok saymaya çalışıyordu: Belki iyiler masallarda, Hollywood filmlerinde veya romanlarda kazanıyordu, ama gerçek dünya kötülere aitti.

Jan banyoya gitti ve sıcak bir duş alıp kafasındaki düşünceleri biraz olsun düzenlemeye çalıştı.

Şunu aklından çıkarma...

Dedikodulara asla inanma...

Hayır, bunlar Sven'in sözleri değildi. Bunlar Jan'ın kendi düşünceleriydi. Ve ona gerçeği söylüyorlardı: *Olanaksızı ummaktan vazgeç!*

Jan bir süre sonra mutfağa girdiğinde onu kahve makinesinin sesi karşıladı. Marenburg mutfak masasında oturmuş boş bakışlarla pencereden dışarı bakıyordu. Mutfak lambasının ışığı altında sanki

balmumundan yapılmış bir figür gibi tuhaf derecede soluk renkli görünüyordu. Jan Marenburg'un da kötü bir gece geçirmiş olabileceğini düşündü.

Umarım gece rüyamda bağırıp onu uyandırmamışımdır.

"Günaydın, her şey yolunda mı?"

Marenburg cevap vermedi. Sanki ruhu pencerenin dışında dolaşmaya gitmiş gibiydi.

Bir şeyler yolunda gitmiyordu. Kahve makinesi gurultular çıkarıyordu. Jan o tarafa doğru baktığında ürktü. Filtreden cam hazneye sadece su damlıyordu. Marenburg makineye kahve koymayı unutmuştu.

"Hey Rudi, senin neyin var?"

Marenburg eliyle gözlerini kapadı. Jan ancak o zaman onun ağladığını anladı.

"Tanrı aşkına Rudi, ne oluyor?"

Marenburg gazeteyi ters taraftan okuyanlardandı. Onun yaşındaki pek çok kişinin yaptığı gibi önce ölüm ilanlarını, sonra spor bölümünü okuyor ve sonra bölgesel yeni haberlere geçiyordu. Dünya politikası ise biraz beklemek zorundaydı, çünkü çoğunu zaten bir önceki günkü akşam haberlerinde duymuş oluyordu.

Jan Marenburg'un önünde açık duran bölgesel haberlerin başlıklarına baktı. FAHLENBERGLİ ARAŞTIRMACI YENİ ZELANDA KIYISINDA DEV KALAMAR KEŞFETTİ diyordu yazıda. Yazıyı kaleme alan Carla Weller şehrin bu meşhur çocuğu ile onun bulunduğu yerde bir röportaj yapmıştı.

Jan, Marenburg'un bu durumuna ne dev kalamarın keşfinin ne de aynı sayfadaki yan yol genişletmesi veya Rotary tombalasının inanılmaz geliri haberlerinin neden olduğunu düşünüyordu. Sonra haberi fark etti. TRAJİK İNTİHAR başlığı altında bir gün önce köp-

rüden atlayan genç kadının intiharı anlatılıyordu. Bir an ölmekte olan kadının konuşmaya çalışırken çıkardığı sesi yeniden duyar gibi oldu.

Şeytooooh! Marenburg yüzünü gömleğinin koluyla sildi ve Jan'a baktı. Yaşlarla perdelenmiş gözlerinde inanmazlık vardı.

"Ölüm ilanlarına bak." Marenburg'un sesi duygu yüklüydü ve titriyordu.

Jan sondan bir önceki sayfayı çevirdi. Marenburg'un ne demek istediğini hemen anladı. Etrafı haçlar, güvercinler ve ressam Dürer'in dua eden ellerinin resimleriyle çevrelenmiş siyah çerçevenin içinde kısa bir metin vardı.

Hayatının baharında
bizden ayrıldın.
Sevgili mesai arkadaşımız
NATHALIE KÖPPLER
Seni daima hatırlayacağız.

Fahlenberg Şehir Meclisi Ekibi

Jan Nathalie Köppler'in köprüden atlayan genç kadın olduğu konusunda en ufak bir şüphe bile duymuyordu. Yazıda da "genç şehir meclisi çalışanı"ndan bahsediliyordu.

Jan metnin yanındaki fotoğrafı gördüğünde Marenburg'un neden o kadar sarsıldığını hemen anladı. Nefesi kesildi. Kadının yüzünü ve fotoğrafı çeken kişiye gülüşünü gördüğünde gözlerine inanamadı.

"Benzerlik inanılmaz, öyle değil mi?" diye fısıldadı Marenburg alçak sesle. Sanki yüksek sesle bunu söylemeye cesaret edemiyor gibiydi.

Jan sadece başını sallayabildi. Benzerlik inanılmaz olmanın da ötesindeydi. Eğer bunun mümkün olmadığını bilmese, Jan fotoğrafın Alexandra Marenburg'a ait olduğuna yemin edebilirdi. Aynı oval yüz, çıkık elmacık kemikleri, uzun koyu renk saçlar ve Marenburg'un oturma odasındaki resimde görülen gülüş.

Aslında bu bir gülüşten çok, ciddi ve korkmuş bir yüzü fotoğrafçıdan saklama çabasıydı.

Marenburg iç çekerek kalktı ve sandalyesini geri itti. Sandalyenin PVC zeminde çıkardığı gıcırtı Jan'ın kulaklarına Şeytooooh! gibi geldi ve irkilmesine neden oldu.

Marenburg, "Hava almam lazım," diye mırıldandı ve kapıya doğru yöneldi. Bir an durdu ve arkasına baktı. "Tesadüflere inanır mısın Jan?"

Jan hâlâ cevap veremeyecek kadar şaşkındı. Alexandra ve Nathalie Köppler'in sadece birbirlerine inanılmaz derecede benzemeleri değil, aynı zamanda ikisinin de onun gözlerinin önünde ölmüş olmaları gerçeği boğazını sıkıştırıyordu. Eğer bir tesadüfse, bu hayatında başına gelen en korkunç olanıydı.

"Ben inanmıyorum," dedi Marenburg ve mutfaktan çıktı.

Dış kapı kapandıktan sonra Jan, iki büklüm yürüyerek kış sabahının alacakaranlığında kaybolan Marenburg'u mutfak penceresinden gördüğünde eski dostunun haklı olup olmadığını düşündü.

Belki de tesadüflere inanmamızın sebebi tam tersini kaldıramayacak olmamızdır.

17

"Ah, yeni doktor!"

Hieronymus Liebwerk çalışma masasında oturmuş bir parça kara buğday ekmeği yiyordu. Jan'a sırıttığında, nikotinden sararmış dişlerine bulaşan hardal, salam ve ekmek kırıntıları açığa çıktı.

"Size bir şey getirdim," dedi Jan ve masanın üzerine bir plastik poşet bıraktı. "Anlaştığımız gibi iki karton."

Liebwerk daha da çok sırıttı. Poşetin içine baktı ve memnun bir şekilde başını salladı.

"Anlaşmamıza göre ben dosyayı *arayacaktım*, öyle değil mi? O zaman ikimiz de kendi payımıza düşen görevi yaptık."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Liebwerk sigaraları çekmecelerden birine attı. "Hastanın adı Alexandra Marenburg'du değil mi? Yıl 1985?"

"Evet?"

"O senenin bütün kartonlarını aradım, ama Alexandra Marenburg yoktu."

Jan şaşkın bir şekilde başını salladı. "Bu olamaz. 1985 yılında bu hastanenin hastasıydı, bundan eminim."

"Öyle de olsa dosyası yok," dedi Liebwerk ve cılız parmaklarıyla masanın üzerindeki sigara paketini aldı. "Ya o zamanlar dosya açılmadı, ya da o dosya arşive hiç inmedi. Bu da demek oluyor ki..." çakmağını aldı, "aradan geçen uzun süre içinde kaybolan şeyler olabilir."

Jan hayal kırıklığıyla içini çekti. Bir doktorun dosyayı arşive göndermeyi unutması pekâlâ mümkündü, tuhaf olan bunun Alexandra Marenburg'un dosyası olmasıydı.

"Dosya yanlış bir yere konmuş olabilir mi?" Jan bunun kulağa bir suçlama gibi gelmemesi için çaba sarf ediyordu.

Liebwerk başını eğdi. "Dinleyin genç adam, belki burayı yeterince kontrol edemiyormuşum gibi görünebilir, ama her şey kontrolüm altında. Burada hiçbir şey *yanlış yere konmaz.*"

"Hayır, öyle demek istemedim," dedi Jan. "İnsanız, hepimiz hata yapabiliriz."

Liebwerk sigarasından derin bir nefes aldı. Sanki sigaranın tamamını bir nefeste içine çekip filtresine kadar bitirmek ister gibi görünüyordu.

"Belki beni burada paslanmaya bırakmış olabilirler, ama bu klinikte çalışan herkese sorun, size tek bir şeyi söyleyeceklerdir: Hieronymus Liebwerk bir şeyi yaparsa tam yapar."

"Eğer sizi kırdıysam özür dilerim," dedi Jan, bunu samimiyetle söylemişti. "Sadece tam da bu dosyanın kaybolmuş olması bana tuhaf geldi o kadar. Dosyaya ne olduğunu bulmanın bir yolu olabilir mi?"

"Hayır," diye cevap verdi Liebwerk. "Bu günlerde bilgisayarıma bakıp bir dosyanın açılıp açılmadığını ve nerede olduğunu görebiliyorum, ama eski dosyalar hiç kayıt altına alınmadı. Dediğim gibi, eğer kâğıt parçalayıcı çalışıyor olsaydı, yan taraftaki karton yığınları da var olmazdı."

Bir öksürük krizine tutuldu ve sonra: "Bu iki kartonu yine de alıyorum. Tozlu kartonların arasında dosyayı aramak neredeyse üç saatimi aldı. Size bir iyilik daha borçluyum." Yeniden öksürmeye başladı.

Jan, "Sigara içmeyi bırakmalısın," demeden duramadı. "Ciğerlerinizdeki hırıltı stetoskop olmadan bile duyuluyor."

"Hadi canım," diye sırıttı Liebwerk. "Tütsülenmiş et bozulmaz. Bunu bilmiyor muydunuz?"

Jan servise geri dönerken çocukluğundaki bir tekerlemeyi hatırladı.

Vadideki cesetleri görüyor musun?

Onlar Reval içiyorlardı.

Yolun kenarındaki cesetleri görüyor musun?

Onlar Stuyvesant içiyorlardı.

Orada, göldeki cesedi görüyor musun?

Göldeki ceset...

Alexandra.

Neden kaybola koybala onun dosyası kaybolmuştu? Yoksa bu da, Alexandra ve köprüden atlayan genç kadın arasındaki benzerlik gibi, tuhaf bir tesadüf müydü? Jan tesadüfün bu kadarının biraz fazla olduğunu düşünüyordu.

18

Gönderen: Nathalie Köppler

Alıcı: Carla Weller

Konu: !!!

Carla! Neredesin??? Lanet olasıca cep telefonu numaranı bulamıyorum. Lütfen beni ara!!! Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. O gerçekten var!!! Hayal görmüyordum! Kafamın içindeki şeytan gerçek!!! Benim içimde!!! Buna daha fazla dayanamam. Onunla bunun hakkında konuşamam, yoksa beni geri gönderir. Şimdi ne yapacağım ben*???? Carla, lütfen beni ara!!!!!*

Başkomiser Kröger yüzünde ciddi bir yüz ifadesiyle e-posta çıktısını okuyordu. Sanki Nathalie'nin mesajındaki tüm kelimeleri ezberlemek ister gibiydi.

Carla ziyaretçi sandalyesinin üzerinde huzursuzca bir o yana, bir bu yana sallandı. Donuyordu. Fahlenberg polis merkezinde kaloriferler en düşük ayarda yanıyor olmalıydı. Carla Yeni Zelanda'daki yaz sıcaklarından sonra Alman kışına henüz uyum sağlayamamıştı. Aynı zamanda uçak yolculuğunun etkileri de devam ediyordu. Masanın üzerinde polisin plastik bir saklama kabı altına gizlemeye çalıştığı bir paket sigara duruyordu. Carla altı yıl önce sigara içmeyi bırakmıştı, ama şimdi Kröger'den bir sigara istememek için kendini zor tutuyordu.

Tam strese yenilip bu bağımlılığa boyun eğmek üzereydi ki Kröger kâğıdı elinden bıraktı.

"Tuhaf," diye ilk yorumunu yaptı. "Bu mesajı bugün mü gördünüz?"

"Dün akşam. Görevli olarak yurtdışındaydım ve iki gün boyunca e-postalarıma bakamamıştım."

Kröger başını salladı. "Ölen kişiyle yakınlığınız neydi?"

Elbette Nathalie, Kröger için sadece çok sayıda vakadan biriydi, ama yine de onun Nathalie için ölen *kişi* kelimesini rahatça kullanması Carla'nın içini acıtmıştı.

"Nathalie benim en yakın arkadaşımdı," dedi Carla. "Birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz," diye ekledi. Yere baktı. "Kendimi öyle suçluyorum ki..."

Polis ona anlayışla baktı. "Bu doğal bir şey tabii. Peki Bayan Köppler'in sizden başka yardım isteyebileceği biri var mıydı?"

Carla başını salladı. "Hayır, bildiğim kadarıyla yoktu."

"Arkadaş veya ailesi?"

"En azından problemlerini konuşabileceği biri yoktu."

Kröger içini çekerek bir not defteri aldı ve bir şeyler yazdı. Carla onun bu olaydan etkilendiğini görebiliyordu. Nathalie'nin ölümünü öğrendiğinden beri aklını bir soru kurcalıyordu.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz," diye başladı tereddüt ederek, "Nathalie'nin ölümünün intihar olduğundan?"

Kröger bakışlarını not defterinden kaldırdı. "Buna hiç şüphe yok, Bayan Weller. Kaza olması mümkün değildi. Ayrıca olayın olduğu anda arkadaşınız köprünün üzerinde yalnızdı. Dışarıdan herhangi bir etki olmadan köprüden atladı. Bu, birbirini tanımayan iki görgü şahidi tarafından da onaylandı. Ayrıca o sırada kar yağıyordu ve karın üzerinde sadece Bayan Köppler'in ayak izleri tespit edilebildi. Araştırmalarımız sonucu Bayan Köppler'in uzun süre psikolojik

problemleri olduğu gerçeğine de ulaştık. Yakın arkadaş olduğunuza göre bu gerçeği de biliyor olmalısınız."

"O olayı atlatalı çok olmuştu," dedi Carla ve sırtını sert sandalyeye dayadı.

"Bu mesajda yazılanlara bakılacak olursa yeniden başlamış olmalı. Uyuşturucu kullanıyor muydu?"

"Uyuşturucu mu?" Carla acı acı güldü. "Eğer Nathalie'yi tanıyor olsaydınız bu sorunun ne kadar saçma olduğunu anlardınız."

Kröger eliyle bilemem der gibi bir hareket yaptı. "Evet, ama birinin kendi içindeki şeytandan bahsediyor olması oldukça tuhaf, öyle değil mi?"

Carla sustu. Nathalie ona pek çok kez bir şeytandan bahsetmişti ve Carla onun ne demek istediğini biliyordu. Bu bir kişi değil, daha çok Nathalie'nin ona huzur vermeyen geçmişinin bir sonucuydu. Peki, ama şimdi şeytanın içinde olduğunu söylerken ne demek istemişti?

"Arkadaşınız *onunla* konuşamam derken kimi kastediyordu?" diye onu daldığı düşüncelerden sıyırdı Kröger.

"Erkek arkadaşı. Onlar uzun zamandır birlikte değiller, o yüzden onun kendisini anlamayacağını düşündü sanıyorum."

Kröger ona not defterini ve bir kalem uzattı. "Bana erkek arkadaşının adını ve adresini yazar mısınız?"

"Elbette." Carla adresi yazdı.

"Sizce erkek arkadaşının anlamayacağı şey neydi? Arkadaşınızı bu olaya iten ne olmuş olabilir, bir fikriniz var mı?"

"Hayır, yok. Evet, Nathalie'nin psikolojik problemleri vardı, ama bu yüzden intihar edecek biri değildi o."

Kröger'in bakışlarından ona inanmadığı anlaşılıyordu. "Peki, şu 'yoksa beni geri gönderir' cümlesi ne anlama geliyor? Cevabı: Psikiyatriye olmalı!"

Carla derin bir iç çekti: "Evet, sanırım öyle olmalı, ama dediğim gibi, durumu gerçekten çok daha iyiydi. Ayrıca intihar etmek gibi bir düşüncesi hiç yoktu. Klinikte yatmadan önce de."

Kröger arkasına yaslandı ve ellerini koca göbeğinde kavuşturdu. "Bakın Bayan Weller, arkadaşınız ölümü seçmiş olmasının kolay edilebilir bir şey olmadığını anlıyorum, ama size nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum. Gördüğüm kadarıyla Bayan Köppler öldüğünde sağlıklı düşünebilecek bir halde değilmiş. Sebepleri ne olursa olsun. Bu e-postanın içeriği ve Bayan Köppler'in kısa süre öncesinde psikiyatrik tedavi görmüş olması bu şüphemi doğruluyor. Size bu olayla ilgili olarak başka bir şey söyleyemem. Ayrıca sizi temin ederim ki, arkadaşınız uzun süre acı çekmedi. Henüz ambulans gelmeden öldü. Tesadüfen orada bulunan Dr. Forstner de bunu doğruladı. O sırada işe gitmek üzere yoldaymış."

Carla'nın gözleri kocaman açıldı. "Forstner mi? Adı Jan mı?"

Kröger dosyaya baktı ve sonra başını salladı. "Evet, adı bu. Dr. Jan Forstner adını görünce ben de şaşırdım. Ailenin başına gelenler çok kötü. O zamanlar ben genç bir polis memuruydum." Yüzünde etkilenmiş bir ifade vardı. "Evet, Dr. Forstner kısa bir süredir yeniden Fahlenberg'de. Onu tanıyor musunuz?"

Başkomiserin sorusunu yanıtlamadan ayağa kalktı. Veda edip karakoldan ayrıldı. Orada bir süre daha durdu, sert rüzgârdan korunmak için paltosunun yakalarını kaldırdı ve düşündü.

19

Jan, Hubert Amstner'in evine vardığında hava kararmıştı. Tren geçidinin yanına park etti ve motoru kapattı. Karla kaplanmış çakıl taşı patikadan geçerek eve doğru ilerlerken buz gibi rüzgâr saçlarını dağıtıyordu.

En son çocukken bu bölgeye gelmişti. O zamanlar ufak bina boştu. Bina henüz tren yolu bekçilerinin aileleriyle birlikte geçit ve dönüş noktalarının kıyısında yaşadıkları ve şimdilerde bilgisayarla halledilen işleri yaptıkları zamanlardan kalmaydı.

Evin orta bölümü en fazla bir oda genişliğindeydi, solda ve sağda ondan çok da büyük olmayan iki yapı daha vardı. Sağdakinde makas tesisatı bulunuyordu; Jan bunu iyi biliyordu. Şimdi ise pencereye tahtalar çivilenmişti. Eski binanın sıvası, artık sadece duvardaki sık sarmaşık tarafından korunuyor gibiydi.

Biraz daha ileride, daha Jan'ın çocukluk günlerinde bile her an çökecekmiş gibi görünen yıkık bir ahşap kulübe vardı. Çatısına dolmuş karlara karşı direnmeye çalışıyordu.

Havada kesif bir yanık kokusu vardı. Anlaşılan yaşlı Hubert Amstner eline ne geçerse ocağının içine atıp yakıyordu, bu yasal olsun ya da olmasın. Ev karanlıktı ama arka avluda ışık yanıyordu. Jan gıcırdayan bahçe kapısından geçti ve eve doğru uzanan ince patikadan yürüdü.

Avluya ulaşmadan önce bir çığlıkla irkildi. Jan korkuyla olduğu yerde durdu. Bir çığlık duymuş olup olmadığından emin olmak için

dinledi. Sonra uzun bir sızlanma duyuldu. Sanki çok korkmuş ufak bir çocuğun sesine benziyordu. Jan tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Bütün bunlar ne demeye geliyordu şimdi?

Daha ne olduğunu anlayamadan bir darbe sesi duyuldu. Acı çeken çocuk sesi kesildi. Jan eline geçen ilk şeyi – çöp tenekesine dayanmış paslı bir kar küreğini aldı ve avluya koştu. Birkaç adımda oraya ulaşmıştı.

Ne gördüğünü anlaması biraz sürmüştü. Hubert Amstner bir ağaç kütüğünün başında duruyordu. Sağ elinde ağır bir odun vardı, sol elinde ise cansız bir beden sallanıyordu.

Bir tavşan!

Jan büyükbabasının ona anlattığı şeyi hatırladı. Acı çeken veya ölüm korkusu duyan tavşanlar çocuk sesi çıkarıyorlardı. O zamanlar Jan buna inanmamıştı, ama şimdi onun doğruyu söylemiş olduğunu öğrenmişti.

Amstner elindeki odunu karın üzerine attı ve Jan'a küçümseyerek baktı.

"Karları temizlemeye mi geldin?"

Jan elindeki küreğe baktı ve sonra onu evin duvarına dayadı. "Sizinle konuşmak istiyorum."

"Sen genç Forstner'sin, öyle değil mi?"

Jan başını salladı.

"Buraya geleceğini tahmin etmiştim," dedi Amstner ve kütüğün üzerindeki baltayı aldı.

Cılız yaşlı adam örümcek ağı gibi saçlarıyla avlunun ışıkları altında neredeyse bir hayalet gibi görünüyordu.

Bu his ahşap kulübenin kapısına düşen bulanık gölge nedeniyle daha da artıyordu. Jan Amstner'in elindeki baltaya baktı ve bir an kar küreğini alıp almamayı düşündü, ama Amstner arkasını döndü

ve kulübenin kapısına doğru ilerledi. Orada ölü tavşanı karın üzerine koydu ve sonra cebinden birkaç çivi çıkarıp tavşanı arka ayaklarından kapıya astı.

Sonra Jan'a baktı. "Bu iş bekleyemez. Kürkü en kolay henüz sıcakken çıkıyor. Pekâlâ, ne istiyorsun?"

"Beni beklediğinizi söylerken ne demek istediniz?"

Amstner ceketinin cebinden katlanabilir bir bıçak çıkardı ve hayvanın sırtını Y harfi şeklinde kesti. Cansız beden kışın soğuk havasında buharlar çıkarıyordu.

"Sanırım kardeşin hakkında konuşmak istiyorsun, değil mi?"

Jan duraksadı. Amstner'in sadece bilinçli bir şekilde konuşmasına değil, aynı zamanda kendiliğinden bu konuyu açmasına şaşırmıştı.

"Evet, olayı bir de sizin tarafınızdan dinlemek istiyorum. Şu anda sadece herkesin bildiği şeyleri biliyorum."

Amstner acı acı güldü ve tavşanı yüzmeye koyuldu. Arka ayaklarını patilere kadar kesti. Sonra hayvanı kaldırdı ve göbeğinden boynuna kadar kesmeye devam etti. Alkolik adamın elleri hafifçe titriyor olsa da hareketleri kendinden emin ve ustacaydı.

"Herkesin bildiği şeyler mi? Dedikoducuların benim hakkımda anlattıklarını mı kastediyorsun?"

"Size yöneltilen suçlamalar geri alındı."

Amstner Jan'a baktı ve yüzünü sırıtmayı andıran bir şekilde buruşturdu. İçe göçmüş yanaklarında derin yarıklar vardı. O haliyle Güney Amerika halklarının öldürdükleri düşmanlarının kafatasını kaynattıktan sonra sıcak taşlarla doldurarak yaptıkları mumyalara benziyordu.

"Polis suçlamaları geri aldı, evet, ama saygıdeğer Fahlenbergliler benim hakkımda çene çalmaya devam ettiler. Sana bir şey söylemek istiyorum genç adam, benim hakkımda ne duyduysan saçmalıktan

başka bir şey değil. Beni daha önceden damgalamış oldukları için, ne kadar pislik varsa üzerime yığdılar. Bu yobaz hödükler o kutsal dünyalarına uymadığından kardeşine olanlar için bir günah keçisi aradılar. Bazen basitçe açıklanamayacak şeylerin de olabileceğini kafaları almıyordu çünkü. Ne de olsa bir suçlu bulunduktan sonra bu dünyada her şey yoluna girer. O zaman hayatları kaldığı yerden devam edebilir, her şey huzura kavuşur."

Amstner yeniden tavşana döndü ve çakısının kanca şeklindeki ucuyla kürkü arka ayaklardan sıyırmaya başladı. Kapının üzerinden aşağı doğru kan akıyordu.

"Bakın," dedi Jan, "sizi eski suçlamalarla yüzleştirmeye gelmedim..."

"Peki, neden buradasın ki?" diye onun sözünü kesti Amstner ve Jan'a baktı. Sonra gözleri parladı. "Anlıyorum. Gerçeği arıyorsun, öyle değil mi?"

Jan ne diyeceğini bilmez bir şekilde yüzünü buruşturdu. Orada bulunmasının gerçek sebebini anlatması zordu. Klinikten çıktıktan sonra Amstner'i ziyaret etmeye karar verdiğinden beri bu soruya bir cevap bulmaya çalışıyordu, ama bulduklarının hiçbiri onu tatmin etmemişti.

"Size neden burada olduğumu söyleyemem. Söylemek istemediğimden değil, bunu kendim bile tam olarak bilmediğim için. Fahlenberg'de huzuru bulmak istediğim söylenebilir. Ya gerçeği bulacağım, ya da onu hiç bulamayacağım gerçeğini kabulleneceğim."

Amstner başını salladı ve Jan onun bakışlarından kendisini çok iyi anladığını hissetmişti.

"Gerçeği mi duymak istiyorsun? Güzel, işte lanet olası, kimsenin duymak istemediği gerçek şu: Kardeşini kimin kaçırdığını bilmiyorum, tıpkı ona ne yaptıklarını bilmediğim gibi. Benim yaptığıma inandılar. Beni ufak erkek çocuklarına musallat olan bir domuz olarak görüyorlardı. Hem de beni! Bunun ne kadar acı verdiğini bir an için

olsun hayal edebilir misin?" Hemen yan tarafına, kanlı karın üzerine tükürdü. "Yıllar boyunca saygın bir hayat yaşıyorsun, iyi bir Hıristiyansın ve bir gün gelip parmaklarıyla seni işaret ediyorlar. Senin penisi kesilesi bir sapık olduğunu söylüyorlar ve sevgili Tanrı da buna engel olmuyor, iyi mi! O günden sonra ben de kiliseye gitmedim!"

Amstner tavşanın kürkünü aldı ve hızlı bir şekilde aşağı çekti. Jan'a koli bandının çıkardığı sesi hatırlatan bir ses çıktı ve kürk, hayvanın üzerinden bir manto gibi çıktı.

"O zaman gerçekten ne oldu?" diye sordu Jan. "Yani sizinle Christian arasında demek istiyorum? Neden sizin böyle bir şey yapabileceğinizi düşündüler?"

"Vay, demek bunu da duydun?" dedi Amstner. Ceketinin cebinden bir kerpeten çıkardı, kanlı elleriyle tavşanı kapıdan indirdi ve tekrar ağaç kütüğüne doğru gidip tavşanı üzerine yatırdı. Sonra ceketinin koluyla burnunu sildi ve cebinden içki şişesini çıkardı. Büyük bir yudum aldı.

"Bunu hâlâ hatırlar mısın, emin değilim," dedi Amstner, "ama ikinizi de çok severdim, seni ve ufak Sven'i. Vitrinde duran sarı lokomotifi hatırlıyor musun?"

Jan'ın fazla düşünmesi gerekmedi. Elbette, babasının arabası gibi sapsarı olan o küçük dizel lokomotifi hatırlıyordu. O ve Sven babalarına aylarca onu kendilerine alması için yalvarmışlardı.

"Evet, hatırlıyorum. Märklin modeliydi. Onu çok istemiştik."

"Peki, tam Noel öncesinde özel bir fiyatla satıldığını da hatırlıyor musun?"

Jan başını salladı. "Evet, bunu çok iyi..." Tam cümlesinin ortasında durdu. Bir anda Amstner'in ne demek istediğini anlamıştı.

"Eğer bu lokomotif Noel gecesi birinin evinde olacaksa, bunun sizin eviniz olması gerektiğini düşünmüştüm. Yüzlerinizi görmeliydin."

Amstner'in yüzünden belir belirsiz bir gülümseme geçti ve sonra ciddi bir tonda konuşmaya devam etti. "Sana demek istediğim, ikinizi de gerçekten çok seviyordum. Tıpkı Christian'ı da sevdiğim gibi. O da tatlı bir çocuktu. Bu dünya için biraz fazla güçsüzdü, ama tatlıydı. Sonra bir gün göl kenarında onunla karşılaştım.

Çok sıcak bir gündü ve atölyem şeytanın bile kendini fırında hissedeceği kadar sıcaktı. Onun için bir saat ara verdim, birkaç tur yüzmek istiyordum. Göle geldiğimde Christian ile karşılaştım. Ona neden okulu astığını sordum ve o sırada ağladığını gördüm. Christian hassas bir çocuktu, ama o kadar da sulu gözlü değildi."

Jan ne demek istediğini anlamıştı. "Problemleri mi vardı?"

"Bundan emin olabilirsin. O yaşta bir çocuğun ilk aşk acısını çekmeye başlamadan önce sahip olabileceği en kötü problemlere sahipti. Kimse tarafından kabul edilmediğini hissediyordu. Annesinin onun için zamanı yoktu, çünkü sürekli çalışıyordu. Christian'ı çok erken doğurmuştu. Doğum yaptığında kendisi hâlâ çocuktu. Babası da kayıplara karışmıştı. Christian okulda tam olarak kabullenilmemişti. Arkadaş bulamıyordu."

"Sizin dışınızda."

Amstner burnunu çekti. "Arkadaşlığın yerini tutamazdı elbette. Kırılgan, çöp gibi zayıf bir çocuktu. Futbolu sevmiyordu, kavgalardan kaçıyor ve macera romanlarına gömülmeyi tercih ediyordu. Bazen de bana tavşanları beslemekte yardım ediyordu. Kızlarla ise çok iyi anlaşıyordu – elbette platonik olarak. Diğer çocuklar onunla alay ediyordu. Onun bisikletini çalıyor, sandviçini okul tuvaletine atıyorlardı. Bana daha fazla bir şey anlatmadı, ama bunun sadece sandviçle kalmadığını sanıyorum."

Amstner yeniden içki şişesini çıkardı, şöyle bir baktı ve sonra tek bir yudum bile almadan geri koydu. "Her neyse, uzun lafın kısası okul onun için bir cehennemdi ve oraya geri dönmek istemiyordu. Tatile

kadar geçecek olan birkaç gün için bile olsa. Onun ciddi olduğunu anlamıştım. O yüzden ona bir teklifte bulundum: Eğer hemen giyinir ve en azından bugünlük okula geri dönersen, akşam size gelir annenle konuşurum, dedim. Zavallı kadın üç yerde temizliğe gittiği için çok meşguldü. Belki biraz destek ona iyi gelirdi. Son çare olarak Christian'ın öğretmenleriyle de konuşabilirdim, erkek erkeğe. 1984 yılıydı ve Fahlenberg toplumsal gelişmeler açısından imrenilesi bir örnek sayılmazdı."

"Christian teklifinizi kabul etmiş miydi?"

"Evet, etmişti. Senin ve kardeşinin o sarı lokomotife sevindikleri kadar sevinmişti, ama sonra her şey bambaşka oldu."

"Ne oldu?"

Amstner yeniden yere, karın üzerine tükürdü.

"O kadar saçma bir tesadüftü ki eğer her şey bu kadar kötü bir şekilde sonuçlanmış olmasa gülüp geçilebilirdi. Ama buna gülen sadece şeytanın kendisi oldu." Yeniden içki şişesini çıkardı. Bu sefer titreyen elleriyle kapağı açtı. "Christian giyinmek istedi, ama sonra lanet olası fermuarı sıkıştı..."

Amstner içti ve sonra yırtık ayakkabılarına baktı.

"Fermuar takılıp kaldı," dedi alçak sesle. "Lanet olasıca şey ne aşağı, ne yukarı kımıldıyordu. Christian açık fermuarla okula gitmeyi asla istemiyordu. Onun durumunda bunu çok iyi anlıyordum o yüzden ona yardımcı olmaya çalıştım. Bu hayatımın en büyük hatası oldu."

"Karl Lehmann tarafından izlendiniz."

Amstner acı acı güldü. "Özellikle de o dedikoducu tarafından. Beni okul zamanında elinden kız arkadaşını aldığım günden beri hiç sevmezdi. Ve beklediği an gelmişti. O..."

Amstner nefesini tuttu, alnını kırıştırdı ve sonra başını salladı. "Hayır, bu doğru değil. Bana komplo kurmak istediğini sanmıyorum.

O miyop baykuş uzaktan bakınca benim çocuğa gerçekten...." Eliyle bu kötü düşünceyi geçiştirmek ister gibi bir hareket yaptı. "Her neyse, her şey üst üste geldi. Dedikodular acımasızdır. İnsanların kafasına yerleşir ve gerçek olarak kabullenene kadar rahatça beklerler. Kimse bana inanmadı. Tek bir kişi bile. Hatta bir zaman sonra Rosa bile. Bu yüzden hepsinin cehenneme gitmesini diledim."

Amstner ağaç kütüğüne dayalı duran baltayı aldı ve tavşanın başını kesti. Sonra gövdesini rengi solmuş bir leğenin içine atıp üzerine kürkü serdi.

"Neden buradan gitmediniz? Her şeyi satıp başka bir yerde yeni bir başlangıç yapabilirdiniz."

Amstner acı bir gülüşle Jan'a doğru döndü.

"Eğer o kadar kolay olsaydı bunu yapardım, bana inan! Ama o zaman o dedikoducuların ağzına malzeme vermiş olurdum; ne dediğimi anlayacak kadar akıllısın sanırım. Kötü bir şöhret seni her yerde takip eder, onu üzerine bastığın bir köpek pisliği gibi sıyırıp atamazsın."

Jan'a doğru yaklaştı. Jan yeniden yaşlı adamdan gelen kötü kokuyu aldı. Bir an için çocukluğunda okuduğu hayalet hikâyelerini düşündü. Canlılar onlardan uzak duruyordu, onlarsa ölüm için fazlasıyla canlıydılar. Böylece hiçbir yere ait olamadan huzursuz bir şekilde dünyada dolaşmak zorunda kalıyorlardı.

Amstner kanlı, ince parmaklarıyla Jan'ın göğsüne dokundu. Jan geri kaçmamak için kendini zor tuttu.

"Dünya küçük, genç adam, hem de çok küçük. Her yerde senin hikâyeni bilen birileriyle karşılaşırsın. Hele hikâyeyi yanlış tarafından duymuşsa tam yandın. İnan bana bu böyle."

Hubert Amstner bu sözlerden sonra arkasını döndü, içinde tavşan bulunan leğeni aldı ve evin arka girişine doğru yürüdü.

Jan eve girene kadar Amstner'in arkasından baktı ve sonra arabasına doğru yürüdü. Tam bahçe kapısına gelmişti ki Amstner'in ona seslendiğini duydu.

"Hey Forstner!" Yaşlı adam evin ön tarafındaki aydınlık pencerede duruyordu. "Kardeşinin kaybolduğu gece bir şey gördüm."

Jan soğuk rüzgârdan kaynaklanmayan bir ürperti hissetti.

"Ne gördünüz?" dedi ve kapıdan geçip ön bahçeye doğru yürüdü.

"Bir araba." Amstner arkasında belirdi. "Mutfak penceresinden gördüm. Rosa da gördü. Ormana giden yolda deli gibi hızla ilerliyordu. Polise de söyledim, ama hiç iz bulamadılar. Felaket bir kar vardı."

"Nasıl bir araba olduğunu hatırlıyor musunuz?"

Amstner başını salladı. "Hayır. Her şey çok hızlı olup bitti. Etraf çok karanlıktı ve kar yağışı da görüşü azaltıyordu. Ayrıca ben de oldukça sarhoştum. Yine de onun bu karlı hava için fazlasıyla hızlı gittiğini anlayabilecek kadar ayıktım."

20

Jan, Fahlenberg Christopherus kilisesinin boğuk çan sesleri eşliğinde eve doğru yürüyordu. Saat sekiz bucuktu, ama Jan'a sanki gece yarısı gibi geliyordu. Buz gibi rüzgâr sokaklarda dolaşıyor ve buz kristallerini sürüklüyordu. Tüm gün boyunca kar yağmıştı ve sokaklarda kar öbekleri birikmişti. Evin önündeki kaldırım ve giriş temizlenmişti. Marenburg iyi çalışmıştı.

Jan soğuktan kasılmış parmaklarıyla kapıyı açamadan içeriden biri açtı.

"Nihayet geldin," dedi Marenburg ve kapıyı arkasından kapadı. "Endişelenmiştim."

Evin içi sıcaktı. Marenburg odadaki sobayı yakmıştı. Jan yüzünün yanmaya başladığını hissetti. Hubert Amstner'in arka avlusunda hava buz gibiydi. Jan paltosu olmasına rağmen kemiklerine kadar donmuştu. Sobanın yanına oturdu.

"Beni mi bekledin?"

Marenburg bir sandalyeye oturdu ve başını salladı. "Kliniktekiler bana işten sonra hemen çıktığını söylediler."

"Kliniği mi aradın?" Jan'ın sesinde belli belirsiz bir sıkıntı vardı. Rudi ilgi göstermeyi biraz abartmamış mıydı?

Marenburg eliyle kendini savunurcasına bir hareket yaptı. "Lütfen bana darılma. Sadece biri bir saattir sana ulaşmaya çalışıyor, oldukça önemli bir şey gibi geldi."

"Biri beni mi aradı?"

"Evet, hem de üç kez."

Jan kaşlarını çattı. Onu kim aramış olabilirdi ki? Aklına tek gelen Martina'ydı, ama o aramış olamazdı. Onun Rudolf Marenburg ile kaldığını bilmiyordu, bilseydi de aramazdı.

"Kimdi?"

"Bilmem. Bir adam. Ona adını ve sana mesaj bırakmak isteyip istemediğini sordum, ama yine arayacağını söyledi. Sen gelmeyince servisten ulaşmaya çalıştım, ama bakıcı senin uzun süre önce çıktığını söyledi. Her neyse, sokaklar oldukça buzlu ve ben eski arabanla bir çukura girmiş olabileceğini düşündüm."

"Teşekkürler Rudi. Eğer seni kırdıysam özür dilerim..."

"Özür dileyecek bir şey yok," dedi Marenburg ve anlayışlı bir şekilde güldü.

"Amstner'in yanındaydım," diye açıkladı Jan, bir şeyleri düzeltmek ister gibi.

"Hubert'in yanında mı?" Marenburg çok şaşırmıştı.

"Evet, onunla Sven hakkında konuşmak istiyordum."

"Peki, seninle konuştu mu?"

Jan başını salladı. "Amstner o zaman bir şey görmüş. Ormana doğru son sürat giden bir araba. Sanırım bu babamın arabasıydı, kazadan biraz önce. Zaman ve yer uyuyor. Bu beni deli ediyor Rudi. Bu benim şeytanlarımdan biri. Babamın o gece nereye gitmekte olduğunu bilmek için çok şey verirdim."

Rudolf Marenburg derin bir iç çekti ve başını salladı. "Bunu ben de çok düşündüm. Onu gecenin bir vakti, üstelik de o kar yağışının altında ormana gitmeye iten şeyin ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Bunun sadece Sven'le ilgisi olabilir," dedi Jan, "başka bir şey olsa asla evden çıkmazdı. Annemin yanında kalır ve arama ekiplerinden haber beklerdi."

"Ben de aynı fikirdeyim," dedi Marenburg ona. "Bu yüzden de olayın kaçırılma olduğu düşünülmüştü. Gelen telefon ve Bernhard'ın aceleyle evden ayrılışı."

"Biliyor musun Rudi, bu kaçırılma teorisine pek de inanmadım. Sven'i kaçırmak kimin aklına gelirdi ki? Hem niye kaçırsın? Zengin değildik. Elbette babamın kazancı iyiydi, ama evi tek başına geçindiriyordu, evin borcunu ödüyordu ve büyükbabam ona bir servet bırakmamıştı. Aklı biraz çalışan her fidyeci kurbanının para durumunu analiz eder ve bizden alabileceği çok şey olmadığını görürdü. Diyelim ki bu gerçekten de bir kaçırılmaydı, o durumda babamın yola çıkarken yanında fidye parası olması gerekmez miydi?! Bunun için ise bankanın açılmasını beklemesi gerekirdi. Sonra bulunan bir şey daha var. Sven'in..."

Jan sözünün devamını getiremedi. Bunun yerine gözlerini halının üzerindeki ayaklarına çevirdi.

Marenburg düşünceli bir şekilde dudaklarını büktü. "Orada ne aradığı hakkında benim de hiçbir fikrim yok Jan. Yolun devamında Kössingen'e geliniyor, ama Bernhard'ın bu inekleriyle meşhur köye gitmek istediğini sanmıyorum. Neden gitsin ki? Kössingen'de Papa'ya bile çok dindar bir Katolik ne demek öğretirler. Orada kimse ufak bir çocuğu kaçırmaz." Söylediklerini desteklemek ister gibi başını salladı. "Onun dışında bir de yolun yarısında bulunan ormandaki park yeri var. Orada da bir şey bulunamamıştı, polis tüm çevreyi didik didik aramıştı. Fahlenberg ormanın iç taraflarında ormancılar tarafından da kullanılan birkaç av kulübesi var, ama orası da araştırıldı ve bir iz bulunamadı. Kışları orada neredeyse hiç kimse olmaz. O zaman ormanı arayanlar arasında ben de vardım.

Bazılarımız fidyecinin babanı park yerine çağırdığını ve babanın oraya giderken kaza yaptığını düşündü. Bu mümkündü. Yoğun kar yağışı altında bir iz bulmak mümkün olmadı tabii.

Eğer park yeri lastik izleriyle dolu olsaydı bile, orası genç çiftler için gözde bir yer. Kötü niyetli tanıklara bakılırsa, Fahlenberg'in yarısı ana rahmine orada düşmüş. Gündüz oraya dolaşmaya gittiğinde mantardan çok kondoma rastlarsın. Eğer tutku çok büyükse en soğuk kış bile seni üşütemez.

Diğer yandan o zamanlar ben de senin söylediklerini düşünmüştüm. Ben de kaçırılma olayına inanmıyorum. Babana gelince, bence o gün yola çıkmasının sebebini kendiyle birlikte mezara götürdü."

"Korkarım haklısın," dedi Jan. Kendini çıkmaz sokaklarla dolu bir labirentin içinde dolaşıp duruyor gibi hissediyordu.

Telefon çaldı. Marenburg telefonu işaret etti. "Sanadır."

Jan ayağa kalktı, koridora gitti ve telefonu açtı. Hattın diğer ucunda tanıdık bir öksürük vardı. Sonra bunu "Nihayet" kelimesi takip etti.

Hieronymus Liebwerk'in telefondaki sesi uzun zamandır kullanılmayan bir kahve makinesinin sesine benziyordu. "Bugün eve gelmeyeceğinizi düşünmeye başlamıştım."

"Bay Liebwerk?" dedi Jan. "Bu ne sürpriz. Bu kadar acil olan nedir?"

"Sizinle konuşmam gerekiyor, ama telefonda değil. Bugün buluşabilir miyiz?"

"Klinikte mi?"

"Hayır, elbette değil," dedi adam ve öksürdü. "Spinnrad'ı biliyor musunuz? Şehir merkezinde bir birahane."

Jan yüzünü buruşturdu. Yorgundu ve sıcak bir banyoya ihtiyacı vardı.

"Bay Liebwerk, bu gizlilik neden? Bana ne istediğinizi söylesenize."

Bir öksürük daha duyuldu: "Benden istediğiniz şey hakkında. Sanırım bir şey buldum. Ne yapacaksınız? Geliyor musunuz?"

Alexandra Marenburg'un dosyasını bulmuş muydu acaba? Neden bir şey söylemiyordu?

"Hey doktor," dedi kahve değirmenine benzeyen ses ahizeden. "Orada mısınız?"

"Peki, geliyorum."

Liebwerk başka bir şey söylemeden kapattı.

Jan ahizeye bakakaldı. Bu da ne demek oluyordu?

"Her şey yolunda mı?" Marenburg yüzünde endişeli bir ifadeyle koridora geldi. "Bir şey mi oldu?"

"Bilmiyorum Rudi. Bira içmeye ne dersin? Sanırım bu senin de ilgini çekecektir."

21

Bu tuhaf bir duyguydu. Carla kapıyı arkasından kapadı. Sanki yasak bir şey yapıyor gibi hissediyordu. Kilit açıldığında irkildi.

Kalbi deli gibi atarken kapıya yaslandı. Kendini hırsız gibi hissetmesi için bir sebep yoktu. Sonuçta burası onun en yakın arkadaşının eviydi. Nathalie anahtarını hemen ilk akşamdan onun eline tutuşturmuştu. "Belki bir gün çiçeklerimi sulayacak birine ihtiyacım olur," demişti, ikisi birlikte kartonların üzerine oturmuş, bir şişe şampanya içip yeni evine taşınmasını kutlarken.

Peki, o zaman neden buraya bir yabancı gibi giriyorum? Buraya her zaman dilediği gibi girebilirdi, bunu söyleyen bizzat Nathalie'ydi.

Çünkü burası bir ölünün evi, diyordu içinden gelen bir ses – her şeyi olduğu gibi söyleyen ve Carla'nın içini ürperten o soğuk ses. Tüyleri diken diken olmuştu.

Evet, burası bir ölünün eviydi. Arkadaşı bir daha asla gardırobun üzerindeki toprak kabın içindeki anahtarlardan birini almayacaktı. Koridordaki panoya astığı notları okumayacak ve oraya bir daha not yapıştıramayacaktı.

Bunları düşündüğünde Carla kendini neden bir hırsız gibi hissettiğini anladı. Bu evdeki her şey eski sahibi tarafından edebi yerlerine konmuştu. Burada bir şeye dokunan, yerini değiştiren biri onun daha önceki varlığının izlerini yok etmiş olurdu.

Carla cesaretini topladı ve içeriye doğru ilerledi. *Nathalie bunu anlayışla karşılardı,* dedi kendi kendine. *Beni bir kardeş gibi severdi ve bir ipucu aramama hayır demezdi.*

"Anlamak istiyorum," dedi sessizce, panodaki resme bakarak. Nathalie ve o bir Halloween partisindeydiler. İkisi de bolca beyaz pudra ve siyah gözkalemi ile Morticia Addams olarak giyinmişlerdi. Üzerlerinde bol kıvrımlı kolları olan dar siyah elbiseler vardı. Carla koyu renk bir peruk takmıştı. Nathalie ise doğuştan koyu renkli olan saçlarını ortadan ikiye ayırmış ve saçını briyantinle parlatmakla yetinmişti.

Carla hüzünlenerek gülümsedi. Harika bir akşam olmuştu. Haftalar öncesinde bu parti için heyecan duymaya başlamışlardı. Bitpazarında peruğu bulup kostümlerine karar verdikleri anı hatırlamıştı. Neredeyse aynı anda "Morticia Addams" demiş ve kahkahalara boğulmuşlardı.

Fotoğrafı panodan alıp ceketinin cebine koydu. Sonra oturma odasına gitti. Burası ufak ve rahattı. Sahibinin düzen takıntısını ortaya koyuyordu. Carla kendini onun evinde her zaman rahat hissetmişti, her ne kadar arkadaşının *kitch* tutkusunu paylaşmasa da; bu konuda zevkleri hep farklı olmuştu.

İçerisi sanki on iki yaşındaki birinin odası gibiydi. Kanepenin sırt kısmına çok sayıda tüylü hayvan ve bebek konmuştu. Vitrinin içinde plastik ve porselenden balerin figürleri vardı. Hareketlerini yaparken oldukları şekilde sonsuza dek donup kalmışlardı. Kitaplık ise aşk romanları ve Walt Disney DVD'leriyle doluydu. İçlerinden en çok izlenen *Cinderella* olmuştu.

Carla odanın her tarafına baktı. Her şey her zamanki gibi düzenliydi. Hiçbir şey sahibinin kafasının karışık olduğuna işaret etmiyordu – üstelik de kendini yaya köprüsünden atabilecek kadar karışık.

Evin kapısında her an anahtar sesi duyulacakmış gibiydi. Ve halie elinde bir süpermarket poşeti veya köşedeki büfeden alınmış bir yiyecekle içeri girecekti. Cam sehpanın başına oturup yüzüncü kez *Cinderella*'yı, *Cap & Capper*'i veya *Yasak Aşk*'ın bir bölümünü izleyecekti.

Ya da en iyi arkadaşıyla Pedro'nun dondurma dükkânına gidip Latte macchiato içecekti. Carla'yı Yeni Zelanda'daki röportajı hakkında soru yağmuruna tutacaktı. Carla da ona Fahlenberg'le ayrılıp derin denizlerdeki canlıları araştırmak için dünyanın öbür ucuna yerleşmiş mavi gözlü sempatik deniz biyoloğunu anlatacak. Her şey her zamanki gibi olacaktı.

Hayır, hiçbir şey eskisi gibi olmayacak, diye düşündü Carla ve gözyaşlarına engel olabilmek için alt dudağını ısırdı. Bunun gerçek olduğunu kabul etmek istemiyordu. Yeniden e-posta'daki sözleri düşündü: *Uydurmamışım. Kafamın içindeki şeytan gerçek!!!*

Carla mutfağa gitti. Mutfak tam bir kişiye yetecek kadar büyüktü, ama yine de kimi zaman burada iki kişi yemek yapmayı başarabilmişlerdi. Çoğunlukla sebze veya kendi yaptıkları pesto ve salata ile yedikleri makarna çeşitleri.

Carla su ısıtıcısının yanında kendisini şaşırtan bir keşifte bulundu. Nathalie'nin en sevdiği, üzerinde KAHVE -BAŞKA NE OLACAK Kİ? yazan fincanın yanında açık bir paket papatya çayı vardı. Fincanın içinde de kurumuş bir çay poşeti duruyordu.

Nathalie ve çay mı? Nathalie çaya tahammül edemezdi, özellikle de papatya çayına.

Carla yatak odasına gitti. Yatak sanki yeni kullanılmış gibi görünüyordu. Örtü buruşuktu, yorgan ve normalde yastığın yanında duran tüylü fil yere atılmıştı.

Nathalie bu şekilde evden çıkmış olamazdı. En azından Carla'nın tanıdığı Nathalie. Hiç olmadı. Yatak örtüsünü serer ve düzeltirdi. Ve

nıtlı oyuncak sevgilisi olarak tanıttığı fili Dumbo asla günün geri kalanını yerde geçirmek zorunda kalmazdı. Nathalie gibi düzen seven biri için bu mümkün değildi.

Carla daha bu gördüklerine anlam vermeye çalışırken keskin bir koku hissetti. Carla ışığı açtı. Koku klozetten geliyordu. Carla kapağı açtığında burnuna aseton kokusu geldi. Bolca dökülmüş yeşil renkli tuvalet temizlik malzemesi beyaz klozetin içinde kurumuştu. O kadar keskin kokuyordu ki, Carla'nın eli otomatik olarak sifona gitti.

Yeniden koridora çıktı ve derin bir nefes aldı. O sırada telefonun yanındaki not defterine gözü takıldı. Üzerine pek çok çizgi, sembol çizilmişti. Bir yandan bu tam Nathalie'ydi. Arkadaşının telefonla konuşurken dalgın dalgın deftere bir şeyler çizdiğini görür gibi oldu. Diğer yandan ise bu çizilenler onun normalde çizdiklerine hiç benzemiyordu. Nathalie normalde kutucuklar, çiçekler veya çöp adamlar çizer veya yazıların üzerinden geçerdi, ama bu zik zak motifi bir dalgınlığın ürünü değildi. Karışık ve saldırgan görünüyorlardı.

Carla içinden gelen bir sesi dinleyerek telefonu yerinden aldı ve yeniden arama düğmesine bastı. Çevir sesi duyuldu ve sonra telefon çalma sesi duyuldu. Üç kez çaldıktan sonra telesekreter devreye girdi.

"İyi günler," dedi yumuşak bir erkek sesi. "Aile hekimi Dr. Wolfgang Hesse'nin muayenehanesini aradınız."

Telefondaki ses Carla'nın çalışma saatleri dışında aradığını belirtiyor ve acil durumlarda başvurması gereken bir hekimin telefonunu veriyordu.

Carla telefonu şaşkınlıkla yerine koydu. Papatya çayı, bol miktarda tuvalet temizleyici ve şimdi de aranan bir aile hekimi muayenehanesi.

Kafamın içindeki şeytan...

Carla birden kendini çok kötü hissetti. Görünmeyen eller boğazını sıkıyor gibiydi. Oradan hemen çıkmalıydı.

Carla tüm ışıkları kapadı ve evden koşarak çıktı. Soğuk hava o karşıladı ve Carla temiz havayı içine çekti. Hemen ardından kendi daha iyi hissetti, panik atağı geçmişti.

Nathalie'nin penceresine baktı. Ona ne olmuştu? Hastalanmış mıydı?

Ama bir aile hekimine yapılan arama Carla'ya gelen mesajı okuduğu ve aklından çıkaramadığı cümleyi açıklamıyordu: *Kafanın içindeki şeytan gerçek!!!*

Burada yolunda gitmeyen bir şeyler vardı.

22

Kızın evden çıktığını gördüğünde sırtını geriye doğru bastırdı. Sanki karanlıkta araba ile bütünleşmek istiyordu.

Eli hâlâ direksiyondaydı ve kalbi deli gibi atıyordu. Nathalie Köppler'in apartman dairesinde ışık yandığını gördüğünde nasıl da korkmuştu. Önce Nathalie'nin öldüğü günün sabahında ışığı yanlışlıkla açık bırakmış olabileceğini düşündü, ama sonra perdenin arkasında bir gölge gördü. Neredeyse kalbi duracaktı.

Sonra yolda durmuş Nathalie'nin penceresine doğru bakan genç kadını gördüğünde yukarıdaki kişinin o olduğunu tahmin etti.

Bu lanet olası sürtük onun ödünü patlatmıştı. Aslında buraya sadece Nathalie için sessizce yas tutmaya gelmişti. Gömülmediği sürece burası ona yakın olabileceği tek yerdi.

Kadının Mini marka arabasına binip gittiğini gördü ve derin bir nefes aldı. Kadın onu fark etmemişti. Böylesi daha iyiydi.

Yine de ne olur ne olmaz diye düşünerek arabanın plakasını ezberledi. Biraz araştırma yapsa iyi olacaktı. Belki zararsızdı, ama polis olması veya herhangi bir sebeple Nathalie'nin sırrını öğrenmek istemesi de mümkündü. Risk alamazdı.

Aman Tanrım ne yapmıştı! Buna asla izin vermemeliydi, ama kendini kontrol edememişti. Onun için Nathalie ile karşılaşması bir işaretti. Onun sayesinde takıntısından kurtulup huzur bulmayı ummuştu, ama her şey daha da kötüleşmişti.

Carmen her neredeyse ondan öcünü almıştı. Nathalie bedeninde ona geri gelmiş, onun kafasını karıştırmış ve onu felakete sürüklemişti. Bu düşünce ne kadar hastalıklı olursa olsun, gerçek buydu.

Suçluluk bir hastalık gibi, diye düşündü. *Bedenin tüm hücrelerini ölümcül bir hastalık gibi kemiriyor ve bunun için bir terapi de yok.*

Affedilemeyecek suçlar var. Bunu sonunda anlamıştı. Asla affedilmeyecekti, tıpkı kendini asla affedemeyeceği gibi.

Carmen'in açtığı yara hiç iyileşmeyecekti. Tam tersine her seferinde dayanılmaz bir şekilde kaşınıyor ve her kaşıdığında da ona başka kötülükler getiriyordu.

Carmen. Sürekli onu düşünüyordu. Onun görüntüsü sonsuza dek beynine kazınmış gibiydi. Karşısında durup ona yeşil gözleriyle baktığı geceki görüntüsü. Onun kokusunu duyabiliyor ve sesini işitebiliyordu. Sözlerinin bembeyaz parlayan çelik bir bıçak gibi kalbine saplanışını hissediyordu.

Yutkundu ve parmaklarıyla direksiyonu sıkıca kavradı. Bu asla bitmeyecekti. Carmen onu daima takip edecekti. Bununla başa çıkmanın tek yolu, sırrı hangi şart altında olursa olsun saklamak ve kontrolü kaybetmemekti.

Başka hata olmamalıydı!

Nathalie'nin karanlık penceresine baktı ve derin bir acıma ve pişmanlık hissetti.

"Böyle olmasını istemezdim," diye fısıldadı ve nefesinin camda buğu oluşturduğunu gördü.

Sonra bakışlarını biraz önce kırmızı mini etekli kadının durduğu yere çevirdi.

Şimdi her şey onun elindeydi. Durumu kontrol altına almalıydı, ne pahasına olursa olsun.

23

"Spinnrad" Fahlenberg pazar yerine açılan yan sokaklardan birindeydi. Burası Jan'ın başka şartlar altında asla gelmeyeceği bir birahaneydi. Bu daha girişte asılı duran tabeladan bile belliydi: BURASI BİR SİGARA İÇENLER KULÜBÜDÜR.

İçerisi gürültülü, dolu ve boğucuydu. Oturacak tek bir yer bile yoktu. Bira, ahşap cilası ve ter kokusuyla karışmış yoğun bir sigara dumanı havada asılı duruyordu. Hoparlörlerden Almanca pop şarkılar yükseliyor, duvarda oyun makineleri duruyor ve köşedeki televizyondan bir futbol maçının canlı yayını son ses veriliyordu.

Hieronymus Liebwerk onları köşeli bir masada bekliyordu. Jan'ı gördüğünde ona el salladı ve oturmalarını işaret etti.

Yaşlı arşiv görevlisi burada kendini rahat hissediyor gibiydi. Ahşap sandalyede oturmuş, yarım litre bira içiyordu. Önündeki kül tablası dolmuştu bile.

"Burası benim her zaman geldiğim birahane," dedi. "Burada biz bizeyiz."

Jan Liebwerk ile Marenburg'u tanıştırdı.

Liebwerk sırıttı. "Marenburg," diye tekrarladı. "Demek ki bu dosyaya özel ilginin nedeni bu."

"Özel ilgi mi?" Marenburg Jan'a soran bakışlarla baktı, ama Jan ona karşılık vermedi.

"Önce Bay Liebwerk bize telefonda konuşulamayacak kadar önemli olan şeyin ne olduğunu anlatacak."

Daha Liebwerk cevap veremeden garson olduğu anlaşılan iriyarı adam masalarına geldi ve ne içeceklerini sordu. Marenburg bir bira istedi. Jan kola sipariş etti. Garson bunun üzerine ona acıyarak bir baktı.

Önlerine yıpranmış bir not defteri fırlattı ve gitti.

"Buraya kayıt yapmalısınız," diye açıkladı Liebwerk ve yeni bir sigara yaktı. "Buraya sadece üyeler girebilir."

Jan defteri açtı ve merakla "Spinnrad Sigara İçenler Kulübü" üyelerinin kimler olduğunu okudu. Sonra iki isim yazdı. Artık sadece Oliver Kahn, Dieter Bohlen, Harald Schmidt ve Günther Jauch değil Ulla Schmidt ile Horst Seehofer[7] de üye olmuşlardı.

"Bu zorunlu," dedi garson onlara içeceklerini getirdiğinde ve defteri aldı. "Ne de olsa kanunları ben yapmıyorum."

Üç adam bardaklarını kaldırdılar ve içtiler. Sonra Jan titrek elleriyle sigara paketinin jelatinini açmaya çalışan Hieronymus Liebwerk'e döndü.

"Şimdi konumuza gelelim. Bu kadar önemli ne buldunuz?"

Liebwerk sandalyesini masaya yaklaştırdı ve onlara doğru eğildi. "Arşivimde aksayan bir şey varmış, doktor. Sizin sayenizde bunun farkına vardım."

"Benim sayemde mi?"

Liebwerk dudaklarını yaladı ve konuşmadan önce bakışlarını odada dolaştırdı. Bundan önceki karşılaşmalarında Jan arşiv görevlisini kendinden emin ve alaycı görmüştü, şimdi ise huzursuz ve gergin görünüyordu.

---

7 Sırasıyla; Kahn: Bayern Münih ve Almanya milli futbol takımlarının efsane kalecisi; Bohlen: Modern Talking grubunun üyesi ve TV yıldızı; Schmidt ve Jauch: Almanya'nın en tanınmış talk-show'cuları; Ulla Schmidt: Alman Sosyal Demokrat Parti (SPD) üyesi politikacı; Seehofer; Hıristiyan Demokrat Parti (CSU) üyesi politikacı. (yay. n.)

"Siz gittikten kısa süre sonra arşivlemem için bir şeyler daha geldi. Bir dosyaya eklenmesi gereken bir polis tutanağı. Bu dosya henüz düzenlemem için gönderilen yeni evraklar arasındaydı."

"Evet?"

Liebwerk sigarasından derin bir nefes aldı ve konuşmaya devam ettiğinde sözcüklerine bir duman bulutu eşlik etti.

"Çok tuhaf bir şey keşfettim. Eğer başarılı bir şekilde arşiv tutmak istiyorsanız iki şeye ihtiyacınız var: iyi bir isim hafızası ve sıkı iş kuralları. Eğer iyi bir dosyalama sistemi geliştirmezseniz, hemen bocalarsınız. Bu yüzden dosyaları ilkin isimlere göre ayırırım, ancak ondan sonra dosya kutularına koyarım. Çoğunlukla biraz birikmesini beklerim ki, her bir dosya için merdiven üzerinde dans etmek zorunda kalmayayım. Malum, artık pek genç değilim."

"Bunların hepsi çok ilginç," diye sözünü kesti Jan, "ama eğer konuya gelirseniz seviniriz."

"Tabii, tabii," dedi Liebwerk ve sigarasını söndürdü. "Biriken dosyaları anlatmam gerek yoksa *tuhaf* derken neyi kastettiğimi anlayamazsınız. Bugün akşamüzeri polis tutanağını dosyaya koymak istediğimde dosyaların birbirine karışmış olduğunu fark ettim. Alfabetik sıra bozulmuştu. Aradığım dosya en alttaydı, ama aslında onu en üste koymuştum. Doğru şekilde sıraladığımdan kesinlikle eminim. Peki, o zaman dosyaları kim karıştırmış olabilirdi? Aşağıda neredeyse hiç ziyaretçim olmaz. Herkes dosyaları bana hastane postasıyla gönderir ve iş saati dışında da arşiv kapalıdır."

Liebwerk bir öksürük kriziyle sarsıldı. Kıpkırmızı olmuştu. Jan ve Marenburg endişeyle birbirlerine bakmışlardı ki, arşiv görevlisi devam etti: "Ben de arşivime biraz daha dikkatli göz gezdirdim. Önce oraya birinin girdiğine dair başka iz bulamadım. Nasıl bulabilirdim ki, arşiv çok büyük. Sonra bir şey daha fark ettim. Büyük arşiv bod-

rumuna giden kapı sadece *bir kez* kilitlenmişti. Ben ise kapıyı her zaman *iki kez* kilitlerim."

"Peki, bu bir kanıt mı?" diye sordu Marenburg şaşkın bir şekilde.

"Elbette," dedi Liebwerk. "Sadece hukuksal açıdan bakıldığında bile sigorta, kilit en düzgün şekilde kilitleniyorsa zararları karşılar. Eğer kapı iki kez kilitlenebiliyorsa o zaman bu yapılmalıdır. Ayrıca o kilit çok eskidir. Paslı ve işe yaramaz bir şey. Tasarruf önlemleri işte. Her neyse, hepsi bu kadar değil tabii." Liebwerk Jan'a baktı. "Size karton yığınlarını göstermiştim. Aslında hepsi imha edilebilir, ama ben yine de belli bir düzende saklıyorum. Ne olur ne olmaz. Daha dikkatli baktığımda kartonlardan birinin kayıp olduğunu fark ettim. Onun orada olduğunu çok iyi biliyorum çünkü bir gün önce onun içine bakmıştım. Hangi kartondan bahsettiğimi tahmin etmişsinizdir sanırım."

"1985 yılının M ile başlayan kartonu," dedi Jan. "Alexandra Marenburg'un dosyasının içinde bulunması gereken, ama sizin bulamadığınız karton."

"Evet, o karton."

"Bir dakika," dedi Marenburg. "Alexandra'nın dosyasını mı aradınız? Bundan bana hiç bahsetmemiştin."

Jan Marenburg'a suçunun farkında bir bakış attı. "Aslında dosyaların hâlâ orada olduğunu görünce bir göz atmak istemiştim. Belki o zamanlar kafasının o kadar karışmasına neden olmuş olan şeyle ilgili bir ipucu bulabilirim, demiştim. Onun için Bay Liebwerk dosyayı aradı ve Alexandra'nın dosyasının kayıp olduğunu fark etti."

Jan yeniden Liebwerk'e döndü: "Demek şimdi de bütün karton kayboldu öyle mi? Bence bu sadece tuhaf olmaktan daha da öte bir şey. Bundan kesin olarak emin misiniz?"

"Adım gibi eminim."

"Sizden başka arşive girebilen kim var?"

Liebwerk bardağında kalan içkisini bitirdi ve yeni bir sigara yaktı. "Pek çok kişi. Güvenlik, hastane itfaiyesi, yönetici sekreteri... ha bir de posta bölümünde yedek bir anahtar var, ama bu bir şey demek olmayabilir. Bir de *benim* yedek anahtarım var. Eğer anahtarımı unutursam diye onu kapı çerçevesinin kenarında bir yarığa yerleştirmiştim. Gerçi bu hiç olmadı, ama yine de önlem almak lazım."

"O zaman birinin sizin yedek anahtarınızı alıp arşive girmiş olabileceğini mi söylüyorsunuz?"

Liebwerk başını salladı. "Aynen öyle, doktor."

Jan düşünceli bir şekilde kola bardağını elinde çevirdi ve bardağın dışındaki su damlacıklarını sildi. "Yine de anlamıyorum, biri çok eski dosyalarla dolu bir kartonu neden çalmak istesin ki? Eğer gerçekten eski dosyalara ulaşmak istiyorsa, neden önce yenileri karıştırsın ki?"

"Doktor," dedi Liebwerk enerjik bir şekilde, "eğer bunun bu şekilde olduğundan yüzde yüz emin olmasam sizi çağırmazdım. Yeni dosyayı düzgün sıraladığıma kalıbımı basarım."

"Onu demek istemedim," dedi Jan. "Söylediklerinizin hepsine inanıyorum. Sadece aradaki bağlantıyı anlamıyorum."

"Ya Alexandra'nın dosyası uzun zaman önce kaybolmuşsa?" dedi Marenburg alnını kırıştırarak. "Biri ikinizin onu aradığını anladı ve sadece o dosyanın kaybolduğu anlaşılmasın diye de bütün kartonu ortadan yok etti."

"Bu mümkün," dedi Liebwerk.

"İyi de, bunun güncel dosyalarla ne ilgisi var?" diye araya girdi Jan. "Eğer bu kişi arşivi iyi biliyor olsaydı o kısımlara bakmazdı, tabii eğer bir sebebi yoksa. Bay Liebwerk yeni dosyalar arasında hangisinin sırasının bozulduğunu biliyor musunuz acaba?"

"Elbette biliyorum." Liebwerk Marenburg'a yandan bir bakış attı. "Ancak verilerin gizliliği kuralını ciddiye alıyorum, tahmin edebileceğiniz gibi."

"Elbette," dedi Jan. "Ama sonuçta ben kliniğin bir çalışanı olduğuma ve Bay Marenburg da aslında burada olmadığına göre... değil mi Rudi?"

"Zaten bana duman dokunuyor," diye onayladı Marenburg ve bir bardak altlığıyla kendini yelpazeledi.

"Pekâlâ." Liebwerk dumanı burnundan çıkardı. "Nathalie Köppler'in dosyasıydı, hani şu köprüdeki genç kadın. Protokolde bunun intihar olduğu yazıyordu."

Jan sanki biri gömleğinin yakasından buz küpleri atmış gibi irkildi. "Nathalie Köppler Orman Kliniği'nin mi hastasıydı?"

"Evet, kısa süre öncesine kadar öyleydi. Birkaç hafta önce taburcu oldu." Liebwerk büyük bir üzüntüyle sigarasını parmakları arasında çevirdi. "Çok yazık, daha çok gençti. Bir süre daha klinikte kalsa daha iyi olurdu herhalde."

Jan Marenburg'a baktı. Bakışları buluştu. İkisi de aynı şeyi düşünüyordu. Görünüşe göre Alexandra ile Nathalie Köppler arasında şaşırtıcı fiziksel benzerlik dışında da ortak noktalar vardı.

"Ne oldu Jan? Tesadüflere hâlâ inanıyor musun?"

24

Kapısı çaldığında Jan henüz ofisindeki kahve makinesini çalıştırmaya çalışıyordu. Ralf Steffens başını içeri uzattı.

"Dr. Forstner sizinle biraz konuşabilir miyim?"

"Elbette, lütfen içeri girin," dedi Jan, üzerinde İtalyanca yazılar bulunan makineyle boğuşurken. Makine kendisinden önceki kişinin hediyesi olmuştu. Görünüşe göre epey pahalı bir şeydi. Maalesef Dr. Behrendt kullanma kılavuzunu bırakmamıştı.

Aslında Jan'ın şimdi tam da sert bir kahveye ihtiyacı vardı. Liebwerk ile buluşmasından sonra hiç uyuyamamıştı. Yatağın içinde saatlerce bir o tarafa, bir bu tarafa dönmüştü. Gözlerini her kapadığında Alexandra Marenburg ve Nathalie Köppler'in yüzleri gözünün önüne gelmişti. Biri ona buzun içinden bakıyordu. Diğerinin suratı ise yüz olduğu anlaşılamayacak şekilde parçalanmıştı.

Sürekli iki kadının ölümü arasında nasıl bir bağlantı olduğu sorusu kafasını kurcalamıştı. Şimdi işine yoğunlaşması gerekirken de bu düşünceler ona huzur vermiyordu.

"Sizi daha fazla rahatsız etmek istemiyorum," dedi Ralf ve kapıyı arkasından kapadı. "Sadece..."

Jan makineyi çalıştırmaya çalışmaktan vazgeçti. Ralf'a baktı. Ancak o anda adamın ne kadar kötü göründüğünü fark etti. Yüzü şişmişti, gözlerinin altında siyah halkalar vardı.

"Geçen günkü olay için, biliyorsunuz... teşekkürler."

"Ah, hiç önemli değil." Jan gülümsedi. "Bunu alışkanlık haline getirmediğiniz sürece. Dün izinli miydiniz?"

Sarışın genç başını salladı.

"Pek de iyi görünmüyorsunuz. Size ne oldu böyle?"

"Düşündüğünüz gibi değil. Normalde o kadar çok içmem," dedi Ralf ve ayakkabılarına baktı.

"Sorun değil, kendinizi savunmanıza gerek yok. Benimle ne konuşmak istediniz?"

Ralf başını kaldırdı. "Bugün işten sonra vaktiniz olup olmadığını sormak istedim. Sizinle konuşmak isterim – ben ve bir kişi daha."

Jan ona şaşkınlıkla baktı. "Konu nedir?"

"Şey... bu... biraz kişisel."

"Bir doktorun tavsiyesine mi ihtiyacınız var? Onu size burada da verebilirim."

"Hayır, hayır." Ralf ellerini önlüğünün ceplerine soktu ve huzursuzca bir o yana bir bu yana sallandı. "Konu... konu Nathalie Köppler. Siz kaza sırasında oradaydınız."

Jan ona şaşkınca baktı. "Onu tanıyor muydunuz?"

Ralf dudaklarını birbirine bastırdı ve başını salladı. Gözlerinde yaşlar parlıyordu.

"O... benim kız arkadaşımdı."

Jan'ın aklına Ralf'ın cüzdanındaki fotoğraf geldi – Ralf fotoğrafta arkadan koyu renk saçları görünen bir kızı öpüyordu.

Kızın saçları kanların içinde suyun altındaki yosunlar gibi görünüyordu.

Jan titremesini saklamaya çalıştı. Ralf kız arkadaşının köprüden atladıktan sonra nasıl görüneceğini bilecek kadar uzun zamandır bu meslekte çalışıyordu, ama bunu ona tepkisiyle hissettirmek istemiyordu.

"Korkarım size çok fazla bir şey söyleyemem Ralf. Belki bu sizin için bir teselli olur, çok acı çekmedi."

Ralf hıçkırığını bastırmaya çalışıp başını yana çevirdi ve derin nefes aldı. Sonra gözyaşlarını sildi ve Jan'a neredeyse yalvaran bakışlarla baktı.

"Konu o değil. Lütfen, burada bununla ilgili konuşamam. Akşam buluşabilir miyiz?"

Jan kısa bir an için düşündü ve sonra başını salladı. "Pekâlâ, neden saat sekiz gibi bana gelmiyorsunuz?"

Bakıcı kabul etti ve Jan ona adresi yazdı. Ralf Steffens ofisten çıkmadan önce tekrar arkasına döndü.

"Lütfen klinikten kimseyle bu konu hakkında konuşmayın, olur mu?"

Jan söz verdi. Yeniden büroda yalnız olduğunda kendini döner koltuğuna bıraktı ve düşünceli bir şekilde pencereden dışarı baktı.

Ben neyin içine karıştım böyle?

Düşünecek fazla vakti kalmamıştı, çünkü birkaç dakika içinde ilk hastası kapıyı tıklatmıştı. İş yoğunluğu Jan'ı oyaladı, ancak hastane dışından gelen hastalarından biri arayıp öğleden sonraki randevusunu iptal ettiğinde aklına Nathalie Köppler geldi. Jan arşivi bir kez daha ziyaret etmeye karar verdi.

"Buraya yeniden gelmek iyi bir fikir değildi."

Arşiv görevlisi Jan'ı yeniden gördüğü için hiç de sevinmemişti. Yakmadığının farkına bile varmadığı sigarasından derin nefesler almaya çalışıyordu. Jan çalışma masasından çakmağı alıp Liebwerk'e uzattı.

"Nathalie Köppler'in dosyasına bir bakıp gideceğim."

Liebwerk başını enerjik bir şekilde salladı. "Bu hikâyede beni rahatsız eden bir şeyler var doktor. İçimden bir ses burada birlikte görünmemizin pek iyi olmayacağını söylüyor."

"Sanki içeri giren kişinin klinikten olduğuna emin gibisiniz."

"Gibi mi?!" Liebwerk burnundan duman çıkardı. Bunu yaparken çok zayıf bir boğa gibi görünüyordu. "Burayı bilen biri olduğuna şüphe yok. Yedek anahtarımı nerede sakladığımı, ne zaman işimin bittiğini ve nereye bakması gerektiğini biliyordu."

"Anlamıyorum," dedi Jan ve masanın üzerindeki dosya yığınını işaret etti, "içeri giren kişi Nathalie Köppler'in dosyasını yerine koyup eski dosyaların bulunduğu kartonu neden aldı ki? Neden o dosyayı da almadı?"

"Polis raporunu yerine koymak istediğimde bu dikkat çekerdi."

Jan başını yana eğdi. "Bu mümkün, ama Orman Kliniği pek de ufak bir hastane değil. Burada arada sırada bir dosyanın kaybolması hiç görülmeyen bir olay değildir herhalde?"

"Eskiden belki," dedi Liebwerk ve sonra masasına oturdu. Ekranı işaret etti. "Bu günlerde dosyalar elektronik olarak hazırlanıyor, hem de buraya gelmeden önce. Yani yeni tarihli bir dosyayı çalmak mantıklı olmazdı. Yapılması gereken tek şey yeniden basmak olurdu."

Jan başını salladı. Peki, ama o zaman biri neden dosyayı karıştırmıştı? Bunun tek bir açıklaması vardı.

Liebwerk Jan'ın aklındakini söyledi. "Aslına bakılırsa tek ihtiyaç duyulan şey doktorların hasta dosyalarına giriş yapmak, veri girmek ya da değiştirmek için kullandıkları şifrelerden biri. Ama eğer bunun dikkat çekmemesi amaçlanıyorsa yapılması gereken tek şey dosyadaki çıktıyı değiştirmek. Bence buraya girilmesinin sebebi de buydu."

Arşiv görevlisi son sözlerini duyulmaktan korkar gibi fısıldayarak söylemişti.

"Dosyaya bir göz atmak isterdim," dedi Jan.

Liebwerk korkuyla yüzünü buruşturdu. "En iyisi, hemen gitmeniz."

"Dosyayı görmeden olmaz," dedi Jan ve Liebwerk dosyayı ona vermek için harekete geçmeyince: "Doktor olarak görmeye hakkım var biliyorsunuz," diye ekledi.

Adam pes etmiş bir iç çekişle kalktı.

"Ne yaptığınızı biliyorsunuzdur herhalde," diye mırıldandı ve kahverengi bir dosya alıp Jan'a uzattı.

Jan o sırada adamın masasına oturmuş Nathalie Köppler'in dosyasındaki bilgileri bilgisayardaki hasta verileri dosyasıyla karşılaştırıyordu. Liebwerk bir sigara yaktı ve Jan'ın yanında durdu.

Dosyaya göre Nathalie Köppler "Çocukluktaki travmatik bir deneyim sonrası oluşan bir korku rahatsızlığı" nedeniyle tedavi görüyordu. Kliniğe kendi isteğiyle gelmiş ve Dr. Norbert Rauh tarafından 12 numaralı servise alınmıştı. Nathalie onunla on beş hipnoz terapisi seansına katılmıştı.

Dosya Rauh'un Nathalie'nin gelişme gösterdiği ve terapinin son derece başarılı olduğu notuyla bitiyordu. Birkaç seanstan sonra korku semptomları yok olmaya başlamış ve Nathalie'nin durumu stabilize olmuştu.

Rauh hastasının taburcu olduğu zaman tüm belirtilerden arınmış olduğunu belirtmişti. Rauh son notunda hastaneden çıktıktan sonra Nathalie'nin son bir psikoterapi tedavisine katılmasını önermişti.

Jan alnını kırıştırdı. Kendini üç hafta sonra köprüden atan bir hastanın raporu böyle olmamalıydı. Eğer Rauh'un dediklerine inanılacak olursa başarıyla tedavi edilmiş bir hastadan bahsediliyordu. Korkularının nedenine ise hiç değinilmemişti. Bu pek alışılmadık değildi. Jan'ın meslektaşlarının çoğu dosyalarını bu kadar kısa tutarlardı. Klinik doktorlarının üzerindeki zaman baskısı çok büyüktü.

Jan bilgisayar dosyasını kelime kelime çıktıyla karşılaştırdı. Bir fark görememişti. Eğer biri verileri manipüle ettiyse o zaman gerçekten de yeni bir çıktı alıp dosyadaki eskisiyle değiştirmiş olmalıydı.

"Bu bana pek de yardımcı olmuyor," dedi ve ayağa kalktı.

"Pekâlâ doktor." Liebwerk ona yaklaştı. Jan onun nefesinin ekşi kokusunu duyabiliyordu. "Artık sizden gitmenizi isteyeceğim." Arşiv görevlisi her zamankinden de gergin görünüyordu.

Jan ona soran bakışlarla baktı. "Neden korkuyorsunuz?"

Liebwerk nikotinden sararmış dişlerini göstererek çirkin bir şekilde sırıttı. "Korkmuyorum," dedi Jan'a. "Sadece size bu kadar çok şey anlattığım için pişmanım. Tam on yedi ay iki hafta sonra epeydir hak ettiğim emekliliğime kavuşacağım ve bunun tadını çıkarmak istiyorum. Eğer bir an önce bu olaydan uzaklaşmazsam, başımın belaya gireceğini hissediyorum. Bu yüzden gece gözümü bile kırpmadım. Anlıyor musunuz doktor?"

Jan gitmek üzere döndü. "Peki, sizi daha fazla rahatsız etmeyeceğim. Yine de yardımlarınız için teşekkürler."

"Ana kapıdan çıkmayın!" diye seslendi Liebwerk. "Yönetim binasının yanındaki kapıyı kullanın."

Jan başını sallayarak arkasını döndü. "Biraz abartmıyor musunuz?"

"Ne düşündüğünüz umurumda değil," dedi Liebwerk. "Burada görülmenizi istemiyorum o kadar."

Jan bir an için kendine Liebwerk'in korkmakta haklı olup olmadığını sordu. Ya boyutlarını ve tehlikesini tahmin bile edemeyecekleri bir şeylere bulaşmışlarsa?

Ama belki de tüm bunlar sadece bir paranoya ve sana da bulaştı.

Jan yan kapıdan çıkıp da merdivenlerde durduğunda arkasından kapının kilitlendiğini duydu.

Eski yönetim binası Jan'a çocukluğunda okuduğu bir macera romanındaki Şato oteli hatırlatıyordu. Burada da insanın içinde kendini kaybedebileceği çok sayıda koridor, merdiven ve yan kanat vardı. Ama kitaptakinin aksine burada çok sayıda büro, bir fotokopi odası, toplantı odaları ve personel tuvaletleri dışında keşfedecek heyecanlı bir şey yoktu.

Jan yan çıkıştan geçerek bir grup doktorun toplandığı ana salona ulaştı. Çift kanatlı kapının üzerindeki saate baktığında günlük başhekim konferansının birkaç dakika önce bitmiş olduğunu gördü.

Kötü zamanlama.

Norbert Rauh gruptan ayrılıp ona doğru geldi. "Merhaba Jan, bugün çalışmıyor musunuz?"

"Hayır, çalışıyorum," dedi Jan ve orada bulunuşunu açıklayacak bir yalan bulmak için kıvrandı. "Personel bölümüne bir imza için uğrayacaktım, ama herhalde yolumu şaşırmış olmalıyım."

"Burası gerçekten de labirent gibi," dedi Rauh ve gülümsedi.

Jan'a ne taraftan gitmesi gerektiğini tarif etti. Jan tam o tarafa doğru yürüyecekken Rauh onu durdurdu.

"Yarın saat 17.00'de geliyor musunuz? İlk seansta çok şey başardık Jan. Ne kadar çok beklersek bıraktığınız yerden devam etmekte o kadar zorlanırsınız."

Jan Fleischer'in de doktorlar arasında olduğunu fark etti. Profesör ona doğru baktı ve başıyla selamladı.

Rauh ile olan seansı iptal edemezsin, diye düşündü Jan. *Bu terapi Fleischer'in sana işi verirken öne sürdüğü şarttı. Hem geçmişe bakmak senin için hiç kolay olmasa da, bakarsın yardımı dokunur.*

"Elbette," dedi Jan. "Yarın saat 17.00'de."

Rauh bir şey daha söylemek istiyordu, ama Jan'ın çağrı cihazı çalarak onu servise dönmeye davet edince devam edemedi.

25

Jan beş yaşındayken Fahlenberg Anaokuluna gidiyordu. Orada herkesin sadece ***kaçık*** olarak adlandırdığı bir çocuk vardı. Asıl adı Alfred Wagner olan kaçık, grubundaki diğer çocuklardan epeyce uzun boylu, iriyarı bir çocuktu. Açık renk yüzü çillerle doluydu ve bakır kırmızısı saçlarını hiçbir tarak kontrol altına alamazdı.

En ilginç olanıysa Alfred'in gözleriydi. O kadar açık maviydiler ki, insan iki damla suyun birbirine fazlaca yakın olan göz çukurlarını doldurmuş olduğunu sanabilirdi. Tuhaf gözlerdi ve Jan onun bakışlarıyla kâğıtta delik açabileceğini düşünüyordu.

Alfred'in gözlerinde o yakıcı bakış belirdiğinde sanki tamamen değişiyordu; bambaşka biri oluyordu. Küfür ediyor ve kimsenin anlamadığı saçma şeyler söylüyordu. Bu yüzden ona kaçık adını takmışlardı.

Bu ismin bir nedeni de Alfred'in babasının da "birkaç tahtasının eksik olması"ydı. En azından Fahlenberg'deki yetişkinler böyle söylüyordu. Yaş olarak Alfred'in büyükbabası olabilecek olan Hartmut Wagner'in pek çok kez Orman Kliniği'ne getirildiği herkesin bildiği bir sırdı. Fahlenbergli çocuklar Alfred ile dalga geçiyorlardı:

Görevli kapıları açık bırak

Yine Hartmut geliyor koşarak

Çilli oğlu da peşine takılacak

Sonra da hemen kapı kapanacak.

Jan da bu tekerlemeye katılıyordu, ne de olsa herkes söylüyordu. Jan'ın babası ise oğluna Wagner'in şizofreni hastası olduğunu ve bu şekilde pek çok hasta olduğunu açıklamaya çalışıyordu. İlaçlarını aldıkları ve düzenli olarak psikiyatriste göründükleri sürece bu kötü bir şey değildi.

Hartmut Wagner ise psikiyatriste pek gitmiyor ve ilaç almıyordu. Onun için sık sık çocukların dediği gibi kapatılması gerekiyordu.

Bir seferinde süpermarkette tezgâhtar kadın sosis kalmadığını ve üç gün sonra geleceğini söylediğinde sinir krizi geçirdiği için polis tarafından götürülmüştü.

Bir başka sefer de yolda yürüyen yayalar Wagner'in ağlayarak pazar yerinde dolaşarak herkesi birazdan şehri işgal edecek Ruslara karşı uyardığından şikâyet etmişlerdi.

Jan bir süre sonra Alfred'e acımaya başlamıştı, ama tuhaf gözleri onu hâlâ ürkütüyordu. Elbette bunu arkadaşlarına söylememişti, yoksa *kaçığın arkadaşı* olarak damgalanırdı ve böyle bir şeyi Jan hiç istemezdi.

Alfred'in hiç arkadaşı yoktu. Annesi o üç yaşındayken onları terk etmişti. Böylece ruh hastası babasıyla baş başa kalmıştı. Bütün bunları bilmesine rağmen, Jan da diğer çocuklar gibi davranıyor ve Alfred'den uzak duruyordu. Ne kadar acısa da, anaokulundaki eğitmenlerin dediği gibi, Alfred "tuhaf davranışları olan" bir çocuktu.

Jan'ın arkadaşı Marko bir gün bir oyuncak TIR'la oynarken Alfred doğruca ona doğru yürümüş ve fermuarını açıp yerde oturan çocuğun kafasına işemişti. Marko bunu onun yanına bırakamazdı, onun için şiddetli bir kavga çıkmıştı. Eğitmenler bu iki kavgacı horozu birbirinden ayırana kadar Alfred Marko'nun burnunu kırmış ve iki azı dişini dökmüştü.

O günden sonra çocukların hiçbiri bırak oynamayı, kaçığın yanına bile oturmak istememişti.

Kısa bir süre sonra Alfred'in babası da bir kez daha bütün kasabanın diline düşmüştü. Bir çılgınlık anında sayısız konserve aldığı ve gırtlağına kadar borçlandığı konuşuluyordu. Bunun üzerine yeniden hastaneye götürülmüştü. Üç gün sonra da kopmuş bir elektrik kablosuyla kendini dolabın içine asmıştı. Alfred anaokulundan alınıp bir yetimhaneye gönderilmişti. Jan o günden sonra bir daha ondan haber almamıştı.

Ta ki o güne kadar.

Jan Alfred'i hemen tanıdı. Birbirilerini son kez çocukken görmüş olsalar da, çillerle dolu yüzü, kıpkırmızı saçları ve birbirine yakın mavi gözlerini tanımamak mümkün değildi. Gözlerinde hâlâ o yakıcı bakış vardı.

O anda 9 numaralı servisin kapalı kısmındaydı. Jan'ın meslektaşı Andrea Kunert'i sol koluyla kendine bastırmıştı. Sağ eliyle de boğazına bir şırınga tutuyordu.

"Sizi istedi," dedi, kapalı koğuşta görevli diğer iki hastabakıcı arkadaşıyla yardıma koşmuş olan Konni.

Koridorda toplanan hastalar kurşungeçirmez camın arkasından olanları izliyorlardı. Hastabakıcılar hastaları odalarına götürmeye çalışsa da, onlar arkasını döner dönmez merakla yeniden koridora çıkıyorlardı.

"Diğerlerine yardım edin ve insanları odalarına gönderin," dedi Jan hastabakıcıya. "Ve güvenliği arayın. Girişte beklesin, belki ihtiyacımız olabilir. Sadece acil durum için, anlaşıldı mı?"

Konni başını salladı ve önlüğünün cebinden cep telefonunu çıkardı. Jan kapalı cam kapıya doğru yürüdü, Alfred'in görebilmesi için anahtarını kaldırdı ve kapıyı açtı.

O zamana kadar Andrea Kunert ile fazla konuşmamıştı. Birkaç kez karşılaşmışlar ve selamlaşmışlardı, hepsi o. Belki de birbirlerinden fazla hoşlanmadıkları için böyle olmuştu. Jan Andrea Kunert'in kendini beğenmiş bakışlarından hoşlanmıyordu. Kadının da ondan hoşlanmadığı yüzünden belli oluyordu. Şimdi ise kadının bakışlarında tek bir şey vardı: Ölüm korkusu.

Korkudan kocaman açılmış gözlerle Jan'a bakıyordu. Arkasında Alfred bir dev gibiydi. Şırınganın ucu şah damarının üzerindeki deriyi sıyırmıştı bile. Kadının boynundan ince bir kan akıyor ve önlüğünün yakasına bulaşıyordu.

Şırınganın içinde parlak mavi bir sıvı vardı. Jan bu renkte bir ilaç bilmiyordu, ama onun ne olduğunu tahmin etmesi çok da uzun sürmedi. Temizlik malzemesinin keskin kokusu ufak odaya yayılmıştı bile. Alfred bu sıvıyı şah damarına enjekte edecek olursa kadının beynine ulaşması sadece birkaç saniye sürerdi.

"Merhaba Alfred." Jan sesinin sakin çıkması için çabaladı. Yıllarca ruhsal hastalığı olan suçlularla çalışmış olduğundan duygularını göstermemesi gerektiğini biliyordu. Alfred'e durumun tek hâkimi olduğu hissini vermemeliydi. "Benimle konuşmak istediğini söylediler."

"Aynen." Alfred de rehinesi kadar terliyor ve Jan'a delici bakışlarla bakıyordu. "Seninle ilgili her şeyi biliyorum Jan. Herkes hakkında her şeyi bildiğim gibi. Demek sen de baban gibi deli doktoru oldun."

"Evet, öyle."

Jan ona yalvaran bakışlarla bakan meslektaşını işaret etti. Dudakları titriyordu, ama Alfred Wagner'in o anda bir saatli bomba gibi olduğunun bilincindeydi, gıkını çıkarmıyordu.

"Amacın ne Alfred? Benimle konuşmak istiyorsan bunu söylemen yeterli."

"Yok ya?" Alfred alaycı bir gülüşle sırıttı. "O zaman bu geri zekâlıya sor bakalım. Hadi Doktor hanım, bana söylediğinizi tekrar edin."

Andrea Kunert gözlerini yumdu, ağzını da sıkı sıkı kapadı. Kıpkırmızı olmuş yüzünden yaşlar akıyordu.

"Ona söyle diyorum sana lanet olası," diye bağırdı, Alfred onun kulağına.

"Ben... ben Dr. Forstner'ın bu servisten sorumlu olmadığını söyledim." Sesi boğuk bir fısıltıdan ibaretti.

Alfred kızgın bir şekilde yüzünü buruşturdu ve Jan'a baktı. "İşte duydun. Sadece söylemen yeter Alfred, diye bir şey yok. Bok ki bok, dostum."

"Evet, ama şimdi buradayım. Onu neden bırakmıyorsun, sonra da konuşuruz."

"Çünkü bakıcılar üzerime atlar. Burada kimseye güvenmiyorum, sana da. Şimdilik her şey olduğu gibi kalacak, anladın mı?"

"Pekâlâ. Benden ne istiyorsun söyle o zaman." Jan aldırmazı oynadı ve omuz silkti.

"İstediğim," dedi Alfred ve başını eğdi. Tekrar kaldırdığında yüzü değişmişti. Tıpkı anaokulundaki gibi, kaçık gidip de yeniden Alfred olduğu zamanlardaki gibiydi.

"Klinikten çıkmak istiyorum Jan. Burada bana yaptıklarından nefret ediyorum. Sürekli şu lanet olası hapları yutmak zorundayım, sonra da kendimi zombi gibi hissediyorum. İtiraz ettiğimde kıçıma iğne saplıyorlar. O zaman kendimi aynada bile tanıyamıyorum."

"Kimse seni zombi yapmak istemiyor," dedi Jan. "Öyle değil mi Dr. Kunert?"

Kadını da konuşmaya dâhil etmek zorundaydı. Alfred onun da sadece korkmuş bir kurban değil düşünen bir varlık olduğunu anladığı sürece şırıngalı tehdidini gerçekleştirmesinin önünde bir engel var demekti.

"Hayır," dedi kadın, bakışlarını doğruca karşıya dikmişti. "Elbette bunu istemiyoruz."

"Demek öyle?" Alfred'in gözleri çizgi halini aldı. "Bu tuzağa düşeceğimi mi sanıyorsunuz? Bu ilaçları almanın nasıl bir şey olduğu hakkında bir fikrin var mı Jan?"

Jan bakışlarını onunkilere dikti. "Hoş olmayan yan etkilerinin olabileceğini biliyorum, ama bu ilaçlar normale dönmene yardımcı olmak için Alfred. Bu senin iyiliğin için. Eğer yan etkilerden dolayı bu şekilde sıkıntı çekiyorsan dozajı kontrol etmemiz gerekir."

Alfred Jan'ın önerisini bir an için düşündü, ama sonra başını salladı.

"Bu ilacın en kötü yanı nedir biliyor musun Jan?"

"Söyle."

"Şeyini kaldıramıyorsun." Alfred üzgün bir şekilde aşağı baktı. "Bana iftira attılar ve bunu kabul etmiyorlar."

Elini kadının göğsüne doğru kaydırıp sıktı. Andrea Kunert alçak sesle inledi.

"Şeyime dokun," diye fısıldadı ona.

"Alfred kes şunu. Ne yapıyorsun?"

Alfred onu dinlemedi. Bunun yerine kadına bağırdı. "Sana şeyimi tut dedim!"

Andrea Kunert yutkundu. Yüzü korkuyla buruşmuştu. Elini arkaya doğru uzattı ve Alfred Wagner'in bacaklarının arasına dokundu. Jan kadının titrediğini gördü.

"Evet?" dedi Alfred. "Sert mi?"

Jan onlara doğru bir adım attı. "Pekâlâ, Alfred, bu kadarı yeter!"

Alfred hemen tepki verdi. Rehinesini kendine daha sıkı bastırdı ve bir adım geri attı. Şırıngayı batıracakmış gibi kaldırdı.

"Olduğun yerde kal," dedi. "Yemin ediyorum yaklaşırsan seni öldürürüm."

Jan pes eder gibi ellerini kaldırdı. "Tamam, tamam!"

"Şimdi bize şeyimin sert olup olmadığını söyle," diye bağırdı Alfred kadına.

Kadın başını iki yana salladı.

"Hadi söyle şunu!"

"Hayır," diye hıçkırdı.

"Hayır ne?"

"Hayır, sert değil!"

"Ama sen sert penis seviyorsun, yalan mı?

Andrea Kunert alt dudağını ısırdı. Yüzünden yaşlar süzülüyor ve burnu akıyordu.

"Hadi söyle bize!" dedi Alfred.

"Ben... sert penis seviyorum," dedi ve kendini tutamayıp ağlamaya başladı.

"İşte böyle." Alfred mutlu bir şekilde başını salladı ve Jan'a doğru döndü ve kadının göğsünü mıncıklamaya devam etti. "Bunun suçlusu sizsiniz! Eskiden böyle memeler görünce donmuş bir tarlayı delebilecek kadar sertleşirdim, şimdiyse sizin lanet olası ilaçlarınız yüzünden hiçbir şey olmuyor!"

"Peki," dedi Jan. Hâlâ ellerini yukarıda tutuyordu. "Bunu bize etkili bir şekilde gösterdin. Ama şimdi..."

"Düzgün düşünemiyorum bile!"

"Beni dinle Alfred!" diye bağırdı Jan. "Beni iyi dinle! Lütfen beni dinler misin?"

Alfred başını salladı.

"İyi," dedi Jan ve yeniden normal bir sesle konuşmaya devam etti. "Klinikten çıkmak istediğini söyledin. Bunu anlayabiliyorum. Kimse severek burada kalmıyor. Ama seni ancak aklı başında biri olduğuna bizi ikna edebilirsen bırakabiliriz. Bunu anlıyor musun?"

"Elbette," diye homurdandı Alfred ve Jan bir an için adamın yüzünde anaokulundaki o çocuğu görür gibi oldu.

"İlaçlarına gelince," diye devam etti Jan, "dozajlarını dikkatlice kontrol edeceğiz. Bazen ufak bir değişiklik yan etkileri ortadan kaldırmaya yetebiliyor. Buna iktidarsızlık da dâhil. Sana ilaçlarınla ilgili bilgi verirken, bunu da söylediler değil mi?"

Alfred Wagner'in bir şeyler düşündüğü anlaşılıyordu. Bakışlarını indirmiş gözlerini sanki rehinesinin düşüncelerini okumak ister gibi bir o tarafa, bir bu tarafa çeviriyordu. Elleriyle hâlâ pantolonunu tutmuş halde donup kalmış olan kadının göğsünü tutuyordu.

"Hadi Alfred," dedi Jan yumuşak bir sesle. "Onu bırak. Erkek erkeğe konuşalım."

Onlara doğru bir adım attı. Aralarında üç metre kalmıştı.

"Konuşmak," diye mırıldandı Alfred kendi kendine. Sonra başını kaldırdı. Jan kaçığın geri dönmüş olduğunu gördü.

Jan daha hareket edemeden rehinesini öne doğru itti. Sonra şırıngayı kendi boğazına tuttu.

Bu o kadar hızlı oldu ki Andrea Kunert hareket bile edemedi. Sendeledi ve ellerinin üzerine düştü.

"Yıkıl karşımdan!" dedi Alfred. "Beni zaten anlamayacaksın! Beni kimse anlamadı!"

Doktor ayağa fırladı. Hiçbir yere bakmadan Jan'ın yanından geçip kapıya doğru gitti ve yolunu şaşırmış bir kuş gibi cama çarptı. Sonra kapıyı açtı ve odadan çıktı.

"Geri zekâlı orospu!" diye bağırdı Alfred onun arkasından. "Ben kimseye bir şey yapmadım! Külotu sadece koklamak için çaldım!"

Jan 12 numaralı serviste hemşirenin anlatmış olduğu hırsızın kim olduğunu anlamıştı. "Demek o sendin."

Alfred başını salladı. Şırıngayı boynuna bastırıyordu.

"Bir şey yapmak istemedim. Gerçekten de. Sadece gerçek bir kadınla nasıl olabileceğini hayal etmek istedim. Benim gibi bir deliyle zaten kimse yatmak istemez. Eminim sen bunu çok kişiyle yapmışsındır, değil mi Jan?"

Jan başını eğdi.

"Hey, hadi ama Jan, söylesene."

"Pek fazla kişiyle değil."

"Ama en azından bir kişiyle yaptın değil mi?"

"Evet."

Alfred yine bakışlarını yere indirdi. "Beni buradan çıkartmayacaksın, değil mi?"

"Bunu yapamam," diye cevap verdi Jan. "En azından henüz yapamam, ama sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım."

"Yardım mı? Bana yardım etmek mi istiyorsun? Hep öyle söylerler. Sanki yardıma ihtiyacım varmış gibi!"

"Bence var Alfred."

"Saçmalık! Benim deli olduğumu düşünüyorsunuz, ama aslında benim seçilmiş biri olduğumu göremeyecek kadar sıradansınız. Benim nasıl bir yeteneğim olduğu hakkında hiç fikrin yok."

"O zaman anlat bana yeteneğini."

Alfred Wagner'in yüzüne neredeyse saygılı bir ifade geldi. Şırınganın iğnesi boynundan sadece birkaç milimetre uzaktaydı.

Jan'ın elinden tek gelen onu oyalamak ve bir süre sonra şırıngayı indirmesini ummaktı.

"Biliyor musun," dedi Alfred ve boşluğa baktı, "bundan bahsettiğimde kimse beni gerçekten dinlemedi. Yani onlardan. Aslında her yerdeler. Benimle konuşuyorlar ve mesajlarını getirmemi istiyorlar."

"Seninle konuşan kim?"

"Ölüler Jan, ölüler. Onlar aramızda. Cennet diye bir yer yok biliyor musun? Onun için benimle konuşuyorlar, yalnız oldukları için."

"Anlıyorum," dedi Jan ve ciddi bir şekilde başını salladı. "Seninle ne konuşuyorlar?"

Alfred sırıttı. "Evet, evet biliyorum. Şimdi benden onların kafamın içinde olduğunu duymak isteyeceksin ve sonra bana sesler duyduğum için *deli olduğumu* söyleyeceksin ama bu doğru değil Jan. Ölüler benim kafamın içinde *değil.*"

"Peki, o zaman neredeler?"

Alfred bakışlarını odanın içinde gezdirdi. "Her yerdeler tabii. Dolabın içinden, çamaşır makinesinden veya musluktan konuşuyorlar. Hatta radyonun içindeler, sadece dikkatle dinlemen gerekiyor." Kıkırdadı. "Benimle kimlerin konuştuğunu bir duysan. Mesela Hitler. O yaşlı ruh hastası benimle tuvalette sifonun içinden konuşuyor. Ya da Aziz Pio, onu tanıyor musun?"

"Hayır sanmıyorum."

"O iyi bir adam," dedi Alfred ve başını onaylar gibi salladı. "Onunla arada sırada Aziz Christopherus Kilisesinin günah çıkarma kabininde karşılaşıyorum. O zaman etraf gül kokuyor. Edeka süpermarketinin eski sahibi olan Bestler Hans'ı hatırlıyor musun?

"Evet, hatırlıyorum. Onu da mı duyuyorsun?"

Alfred başını salladı ve güldü. "Onun ruhu şu anda marketin girişindeki sigara otomatında sıkışmış duruyor."

"Buna şaşırmadım," dedi Jan. "Deli gibi sigara içiyordu."

Aralarında bir yakınlık oldu. Jan Alfred'in yüzünün yumuşadığını fark etti. Biraz sonra belki onu elindeki şırıngayı bırakmaya ikna etmeyi deneyebilirdi.

"Beni anlayacağını biliyordum," dedi Alfred. "Sen o zamanlar da düzgündün. Diğerleri gibi serseri değildin."

"Böyle düşünmene sevindim."

Alfred gülümsedi ama gözlerinde hâlâ bir zamanlar kaçık olan o çocuğun ifadesi vardı. Şırıngayı indirmeye hiç niyeti yoktu. "Evet, onları duyabiliyorum. Hatta bir seferinde ölen kardeşini bile duydum."

Jan hazırlıksız yakalanmıştı. Korktuğunu gizleyemedi. Sanki Alfred fikrini değiştirip şırıngayı boğazına saplamış gibi irkildi.

"Kardeşimi mi?"

"Evet, küçük kardeşin Sven. Uzun zaman oldu. O artık yeraltındakilere ait."

Jan yine Alfred'in bakışları derisini yakabilirmiş gibi hissetti.

Unut bunu! dedi içinde bir ses. *Alfred saçma sapan konuşuyor ve eğer sen ona cevap vermeyi hemen bırakmazsan ortalık çok karışacak!*

"Bana inanmaman çok yazık," dedi Alfred. "Bunu bakışlarında görebiliyorum."

"İnanıyorum," dedi Jan çabucak. "Sana inanıyorum. Sven hakkında ne biliyorsun? O neden yeraltı dünyasında?"

Alfred alaycı bir şekilde güldü. "Benim yalan söylendiğini ayırt edemeyeceğimi mi düşünüyorsun? Biraz önce çok içtendin, ama şimdi bana yalan söylüyorsun. Şimdi sen de diğerleri gibisin."

"Hayır Alfred. Gerçekten de sana inanıyorum. Ne duydun?"

"Sen sadece yardım gelene kadar beni oyalamak istiyorsun. Belki de çoktan geldiler ve her an içeri girebilirler," dedi Alfred ve

bu sefer sanki tüm bilincini yitirmiş gibi sırıtıyordu. "Ama biliyor musun canınız cehenneme!"

Sonra şırıngayı sapladı. Jan onu durduramadan içindekini boğazına enjekte etti.

Jan çığlık atıp ileriye doğru atıldı. Alfred'in kolunu yakaladı ve boynundan çekti. Sonra birlikte yere düştüler. Şırınga yere düştü. İçinde çok az sıvı kalmıştı.

Alfred titremeye başladı. Gözleri sadece beyazı görünecek şekilde geriye doğru gitti. Jan şırıngayı aldı ve onun dişlerinin arasına yerleştirdi. Alfred'in tüm vücudu kasılıyor ve titriyordu. Jan onun üzerine uzanıp kafasının yere çarpmasını engellemeye çalıştı. Alfred'in titreyen vücudu sanki rodeodaymış gibi onu üzerinden atmaya çalışıyordu.

Jan onun üzerinde duramıyordu. Alfred'in ağzından kanlı köpükler akıyordu. Bir yandan da şırınganın kenarında tarifsiz acıların neden olduğu hayvani bir çığlık duyuluyordu.

Bakıcılar odaya girip Alfred'in kol ve bacaklarını yakaladılar. Konni acil hekim ekibinin gelmekte olduğunu söyledi. Jan halen Alfred'in göğsüne oturmuş hareket eden kafasını tutmaya çalışıyordu. Yanından beyaz bir gölge geçti. Biri Alfred'in başının altına yün bir battaniye koydu. Jan bunun Andrea Kunert olduğunu gördü.

Hemen ardından Alfred'in bedeni öncekinden daha hızlı sarsılmaya başladı ve bu şekilde kaldı. Jan ne olacağını anladı ve onun üzerinden kalktı. Alfred'in boğazından bir gurultu yükseldi ve yeniden yere çöktü. Hareketsiz kaldı.

"Kalbi durdu!"

Jan bu sözü kimin söylediğini hatırlamıyordu. Andrea Kunert olduğunu düşünüyordu, ama emin değildi.

Onu canlandırma çabalarını ve Andrea Kunert'in yardımcı olduğunu hatırlıyordu. Kadının ağzından gelen ekşi kokuyu hatırladı. Kadın muhtemelen odadan koşarak çıktıktan sonra kusmuştu.

Sonsuzluk gibi gelen iki dakika sonra acil hekimler geldiğinde, Jan ve kadın adamı hayata döndürmeyi başarmışlardı. En azından bedeni için bu söylenebilirdi. Kalbi yeniden atmaya başlamıştı ve nefes de alıyordu.

Alfred'i götürdüklerinde Jan kendini servisteki döner koltuklardan birine bıraktı. Kalbi deli gibi atıyordu ve üzerindeki gömleği terden vücuduna yapışmıştı. Konni ve Ralf onun için bir şey yapıp yapamayacaklarını sordular. Jan bir şey söylemeden elini salladığında uzaklaştılar ve onu Andrea Kunert ile yalnız bıraktılar.

Bir şey konuşmadan karşılıklı oturdular. Sonra kadın ayağa kalktı ve önlüğünü çekingen bir tavırla düzeltti.

"Teşekkürler," dedi. "Çok cesurdunuz."

Jan başını yorgun yorgun salladı ve Andrea Kunert başka bir şey söylemeden odadan çıktı.

26

Jan eve yeni gelmişti. O kadar açtı ki, neredeyse üzerinde paltosu ve ayağında ayakkabılarıyla buzdolabına koşacaktı. Marenburg evde değildi ve her zaman yaptığı gibi masaya bir not da bırakmamıştı.

Jan bunun üzerinde fazla durmadan buzdolabındakileri mutfak masasına taşıdı. Kara ekmekten birkaç dilim kesti ve yemeye başladı.

Midesini salam, peynir ve turşuyla doldurdukça, başının içi boşalıyordu sanki. Anlaşılan Jan'ın beyni uzun zamandır ilk defa ona acımış ve bir mola vererek vücudunun diğer ihtiyaçlarını tatmin etmesini sağlamıştı.

Jan yeme krizi geçip de kalan az sayıdaki gıda maddesini dolaba kaldırdıktan sonra birinci kattaki banyoya gitti. Küveti doldurdu ve içine uzanıp boş bakışlarla krem rengi duvara baktı.

Bu fayanslar yetmişli yılların sonunda çok moda olmuş olmalı, diye düşündü ondan sonraki yarım saat boyunca.

Banyo yaptıktan sonra kendini daha iyi hissetti. Mutfağa oturup bir bira aldı. Cebindeki ses kayıt aletini çıkarıp masanın üzerine koydu. Yıpranmış metal kasa mutfak ışığı altında mat görünüyordu. Bir zamanlar üzerinde başlat, kayıt, ileri ve geri için beyaz semboller basılı olan oyuklarda gri kirler toplanmıştı.

Jan "başlat" düğmesine bastı ve sonra hemen durdurdu.

Hatta senin ölen kardeşini de duydum.

Bu ses Alfred Wagner'in sesiydi. Jan bunu kafasında bir yankı gibi son derece net duyuyordu.

O şimdi yeraltındakilerin arasında.

"Bir sanrıdan başka bir şey değil," diye mırıldandı Jan alete doğru.

Alfred bunu bir yerlerden duymuş olmalıydı. Tabii ki o da Sven'in kaybolduğunu biliyordu. O zamanlar Fahlenberg'de yaşayan herkes bunu biliyordu. Belki de şimdi karşılaştıklarında bunu yeniden hatırlamış ya da hiç unutmamıştı.

Diğer yandan...

Yeraltındakiler mi?

Tanrı aşkına, bununla ne demek istemiş olabilirdi? Sven o zaman katili tarafından gömülmüş müydü? O deli bir şeyler mi görmüştü? Yoksa işin içinde onun parmağı mı vardı?

Alfred Jan ile yaşıttı, yani o zamanlar on iki yaşındaydı. "Davranışları oldukça tuhaf"tı. Diğer çocukların kafasına işeyen, burunlarını kıran veya dişlerini döken, üstelik de bunu sadece bir oyuncak için yapan birinin altı yaşındaki bir çocuğu kaçırması da beklenebilirdi. Onu buna iten her ne olursa olsun, bu mümkündü.

Belki de Alfred korkmuştu. Ya da ikisi tartışmışlardı -Sven kaçırılmayı öyle kolayca kabul etmezdi- ve sonra...

Alfred çocukken de güçlüydü. Ya Sven'i köpeklerin ya da arama ekiplerinin ulaşamayacağı kadar derine gömdüyse? Fahlenberg'in etrafı kırsaldı ve tarla yanına ya da ormana yığılmış toprak en dikkatli gözden bile rahatlıkla kaçabilirdi. Aslında Sven'in ölmüş olduğundan emin olunduğunda metan sondalarla da arama yapılmıştı, ama bahçelere yasadışı bir şekilde gömülmüş birkaç evcil hayvan dışında ceset kalıntısına rastlanmamıştı.

Ama bunu kim söylüyordu ki?

Jan Alfred'den başka cevap alamazdı. İşin bitmesine az bir süre kala yoğun bakımı arayıp Alfred'in durumunu sormuştu.

Görevli doktor onun Bay Wagner'i canlandıran meslektaşları olup olmadığını sordu. Jan bu soruya evet diye cevap verdikten sonra doktor ona: "Ona iyilik etmediniz," dedi.

Alfred çok ciddi beyin hasarıyla komaya girmişti. Bu durumda hızlı bir değişiklik olmayacaktı, bunu da vücut sağlığının iyi durumda olmasına borçluydu.

"Yeniden kendine gelmemesi için dua edin," diye ekledi telefondaki doktor. "Beyninin kurtarabildiğimiz kısmıyla bu pek de istenecek bir şey olmazdı."

Sonra telefonu kapadı.

Jan yeniden ses kayıt aletinin "başlat" düğmesine bastı. Sven'in kaybolduğu kısmı dinliyordu.

Mutfak sessizdi. Bir tek mutfak saatinin tik tak sesleri kasetten gelen hışırtıyla karışıyordu. Jan her zamanki gibi başka bir şey duymadı.

O zaman kaset uzmanlar tarafından incelenmiş ve bir ses stüdyosunda en ufak sesler bile filtrelenerek güçlendirilmişti, ama hiçbiri işe yaramamıştı.

Duyulan şey kar üzerindeki, büyük bir ihtimalle Jan veya Sven'e ait olan adımlardı. Gece rüzgârının uğultusu ve kasetin bitiminden hemen önce duyulan kısa ve son derece tiz ses.

Ses teknisyenini en çok kulağa *Fiep!* gibi gelen bu ses ilgilendirmişti. Tekrar tekrar kaydın o bölümünü güçlendirmiş, kayıt hızını azaltmış ve tüm teknik olasılıkları araştırmıştı.

Sonuç ise son derece zayıftı. Bunun onu kaçıran adam tarafından hazırlıksız yakalanan Sven'in tiz sesi olması çok mümkündü. Arkasından ona yaklaşan ve elini onun ağzına bastıran biri tarafından.

Ama belki de bu tiz ses yakındaki bir ufak hayvandan çıkmıştı – bir sincap veya samur. Başka bir şey söylemek mümkün değil denmişti.

Jan zaman göstergesine baktı ve o tiz ses duyulmadan hemen önce aleti kapadı.

9.25, oraya kadar, devamı yok!

Jan yeniden babasının sözlerini hatırladı: *Hayat bazen bize cevabı olmayan sorular sorar.*

Jan hayatın bazen hiç beklemediğimiz anlarda bizi geçmişle yüzleştirdiğini düşündü. Dolaptan temiz iç çamaşırı alırken anılara karşı koymaya çalıştı, ama işte oradaydılar.

Hastaların külotlarını çalan Alfred'i düşündü. Oradan Jan'ın sinir krizi geçirmesine neden olan Peter Laszinski'ye çok minik bir adım kalmıştı.

Jan, Laszinski ile ziyaretçi odasında oturduğunu hatırladı. Sadece ikisiydiler. İki güvenlik görevlisi kapının önünde bekliyordu.

"Yalnız gecelerim için karınızın giydiği bir iç çamaşırı," dediğini duydu Laszinski'nin. "Sonra kardeşiniz için bağlantılarımı devreye sokacağım. O zaman benim gibi birinin eline düşüp düşmediğini öğrenebilirsiniz. Ne dersiniz?"

Jan ne diyeceğini bilememişti. Sadece bir an, ama Laszinski'nin suratında şeytani gülümseme oluşturacak uzunlukta bir an. Bu kısacık anda Lazsinski onun üzerinde hâkimiyet kurmuştu. Onun hassas noktasını bulmuştu, yarasına keyifle tuz basıyordu.

Jan ona bu yüzden girişmişti. Ufak bir kızın ölümüne ve kız kardeşinin ruhunun ağır hasarlar almasına neden olan bir sapığa öfkelenmemişti – hayır, asıl öfkelendiği kendisiydi, bir takıntıya dönüşmüş olan gerçek arayışına ve bundan kurtulmaktaki acizliğine öfke duyuyordu.

Jan, Laszinski'nin sırıtışında kendi takıntısının yansımasını görmüştü. Birinin Sven'e ne olduğunu ona anlatması umudu – ağır bir bağımlılığa benzeyen bir umut.

Bir an için Laszinski'ye inanmak istemişti. Ona Martina'nın iç çamaşırını vermeye hazırdı. Tıpkı ona yeraltındakilerden bahseden Alfred'e inanmak istediği gibi.

Her oltaya atlayan saf bir aptalsın.

Kapının çalışı onu düşüncelerinden kopardı. Jan bir yudum daha bira içip koridora doğru yürüdü. Ses kayıt aletini ceketinin cebine koydu ve kapıyı açtı.

Ralf Steffens her zamanki kireç gibi yüzüyle kapıda duruyordu, yanında ise yüzü kafasındaki kapüşondan dolayı görünmeyen bir kadın vardı.

"Merhaba Dr. Forstner. Bugün zor bir gün geçirdiğinizi biliyorum, ama yine de konuşabilir miyiz?"

Jan ancak o anda randevusunu olduğunu hatırladı. Hasta bakıcıyla konuşacak havada değildi hiç, ama söz vermişti bir kere.

"İçeri girin," dedi ve geri çekildi.

Kadın anorağının kapüşonunu geriye attı ve yanından geçerken Jan'a dikkat çekici bir şekilde tanıyormuş gibi baktı.

"Merhaba Jan."

Jan kapıyı kapadı ve kadını inceledi. Ona hem tanıdık geliyor, hem de gelmiyordu.

"Tanışıyor muyuz?"

Kadın kapüşonun altında karışmış kıvırcık saçlarını geriye attı. "Ben Carla Weller."

Jan alnını kırıştırdı. "Carla Weller. Açıkçası bu ismi hatırlayamıyorum."

Kadın gülümseyerek Marenburg'un dolabın üzerine dizmiş olduğu ahşap gece bekçilerini inceledi ve parmaklarıyla hafifçe tozlanmış biblolara dokundu.

"Doğrusu tanısaydın şaşırırdım. Belki de üzengi kelimesi sana bir şey hatırlatır."

"Üzengi mi?"

"Evet, aslına bakarsan epey zaman oldu. Sana iki ipucu daha vereceğim: Lise, okul avlusu."

Jan birden kızardı. Evet, hatırlıyordu. Birden teneffüslerde çitin orada durup Jan ve arkadaşlarını izleyen kızı hatırladı. Kız o zaman on yaşlarında olmalıydı ve Jan da on iki.

Sven'in kaybolmasından önceki yazdı. Neredeyse bütün öğlen teneffüslerinde çitin orada durur ve gözlerinin Jan'ın üzerinden ayırmazdı. Kıza güzel denemezdi. Koyu renk, kıvırcık saçlarını şekilsiz bir şekilde toplardı. Jan'a annesinin tencereleri temizlerken kullandığı çelik yün topu hatırlatıyorlardı.

Ayrıca fazlasıyla zayıftı. Dişlerinde de dışarıdan lastikle boynuna doğru sabitlenmiş bir tel vardı. Jan onun sürekli kendisini izlemesinden bunalmış olduğu için bir gün onun yanına gitti.

"Benden ne istiyorsun üzengi?" dedi dişlerindeki teli kastederek.

Kız bunun üzerine "Göt!" dedi ve koşarak uzaklaştı.

"Jeton düştü mü?"

Carla onu dikkatle inceliyordu.

"Hmm evet," dedi Jan ve öksürdü. "Sanırım öyle. Hâlâ hatırladığına göre, seni epeyce etkilemiş olmalı."

"Evet etkiledi. Senin de hatırlıyor olduğunu görmekse rahatlattı."

"Şimdi özür dilesem olur mu?"

"Elbette." Carla mutlu bir şekilde başını salladı. "Üzerine sünger çekelim. Nerede konuşabiliriz?"

Jan hâlâ şaşkındı. Mutfak masasını işaret etti.

İkisi masaya oturdular. Jan onlara içecek bir şeyler ikram etti. Carla maden suyu istedi, Ralf da aynısından içeceğini söyledi. Jan'ın birasına baktı ve: "Henüz dünden kalmayım," dedi.

"Pekâlâ," dedi Jan yanlarına oturup, "benimle ne konuşmak istiyorsunuz?"

"Nathalie Köppler hakkında," dedi Carla.

"Evet, bunu Ralf bana söylemişti."

Carla pantolonunun arka cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı ve açıp masanın üzerine yaydı.

"Kendini neden öldürdüğünü bulmaya çalışıyoruz. Ne Ralf, ne de ben buna bir açıklama bulamadık. Nathalie birdenbire köprüden atlamaya karar verecek biri değildi. Ve ayrıca tuhaf bir şey daha var."

Jan'a kâğıdı uzattı. Bu bir e-posta çıktısıydı. Jan tarihi okudu. E-posta Nathalie'nin ölümünden kısa süre önce Carla'ya gönderilmişti. Jan'ın Nathalie'nin üzerine eğilip elini tutmadan birkaç saat önce.

Jan sandalyede arkasına yaslandı. Bu kafası çok karışmış, panik içinde birinin mesajıydı. Korkudan, içindeki tüm kısıtlamalardan kurtulmuş ve kelimelerini nasıl seçtiğine dikkat etmeyen birinin mesajı.

O anda Nathalie düşündüklerini olduğu gibi yazmıştı. Bu yüzden her sözünün anlamı önemliydi. Jan her cümleyi birkaç kez okudu. *Kafamdaki şeytan gerçek!!!* Cümlesinde takılıp kaldı.

Kadının ezilmiş yüzü yeniden gözünün önüne geldi. Kanlı yüzüne düşen kar taneleri. Titreyerek etrafındakileri görmeye çalışan tek gözü. Gırtlaktan gelen o ses.

Şeyto*!*

Jan ağzında ekşi bir tat hissetti. Bu ses Şeytoo...

Kafamdaki şeytan gerçek!!!

Kırık bir çene ile "şeytan" demeye çalışılsa nasıl anlaşılırdı acaba?

Carla onun tepkisini fark etmiş gibiydi. "Ne oldu?"

"Hiç," diye yalan söyledi Jan ve elindeki su bardağına perişan bir şekilde tutunmuş olan Ralf'a baktı. "Sadece bu mesajın paranoyadan mustarip biri tarafından yazılmış gibi göründüğünü düşünüyordum. Bahsettiği şeytan kulağa bir sanrı gibi geliyor."

"Nathalie deli değildi!" diye sertçe onun sözünü kesti Ralf. Sonra gözlerini kapadı. "Özür dilerim... Sadece bunu açıklayamıyoruz. Kliniğe yatmadan önce Nathalie'nin durumu çok iyi değildi, bu doğru. Korkuları vardı, ama sanrıları yoktu. Eve döndüğünde çok daha iyiydi. Eğer onu görmüş olsaydınız ne demek istediğimizi anlardınız."

"Tamam," dedi Jan. "Size inanıyorum ama benden ne istediğinizi tam olarak anlamıyorum."

"Sen psikiyatristsin," dedi Carla "ve sen..."

"Sizin bu konudaki düşüncenizi öğrenmek istiyoruz," diye onun sözünü kesti Ralf. Carla'ya kısa bir bakış attı ve aceleyle bardağından içti.

Jan onlara baktı. O ana kadar kendisine söylediklerinden daha fazlasını bildiklerini düşünüyordu. Belki henüz ona ne kadar güvenebileceklerini bilmiyorlardı.

"Neden bana geliyorsunuz? Neden Nathalie'yi tedavi eden doktorla konuşmuyorsunuz?"

"Çünkü önce tarafsız bir görüş duymak istiyoruz," diye açıkladı Carla.

"Ve sizin bize saçma açıklamalarla gelmeyeceğinize inanıyoruz," diye ekledi Ralf. "Siz de birini kaybetmenin ve neden olduğunu bilmemenin ne demek olduğunu biliyorsunuz."

Jan ona şaşkın bir şekilde baktı. Ralf Sven olayını bilemeyecek kadar gençti. "Kardeşimi nereden biliyorsunuz?"

Ralf utangaç bir şekilde, "Ah, bu sizinle ilgili duyduğum ilk şeydi", dedi.

"Kimden?"

"Hadi ama Jan." Carla ona sanki çok saçma bir şey sormuş gibi baktı. "Fahlenberg gibi yerlerin hafızası çok keskindir."

"Bazen istenildiğinden de keskin," dedi Jan. "Evet, şimdi kartlarımızı masaya açalım. Buradasınız, çünkü daha önce başvurduğunuz yerlerden tatmin edici cevaplar alamadınız, haksız mıyım?"

"Polis intihar olduğunu düşünüyor," dedi Carla. "Bir suç yok, onun için de dosya kapatıldı."

"Peki, tedaviyi yapan doktor ne dedi?"

"Dr. Rauh mu?" dedi Carla yüzünü buruşturarak.

"Hiç."

"Hiç mi?"

"Gizlilik yeminini öne sürdü ve telefonu kapadı."

"Ben ona bir şey sormadım," dedi Ralf. "Klinikte kimse benim Nathalie'yle birlikte olduğumu bilmiyor." Sakalını çekiştirdi. "Kahretsin, hâlâ inanamıyorum."

"Neden Dr. Rauh ile konuşmadınız?" diye sordu Jan.

Ralf başını salladı. "Eğer Rauh ya da başka birine Nathalie'yle birlikteliğimden bahsetsem dedikodu olurdu. Hastalara asıldığım falan düşünülürdü. Onun zaten hastaneye yatmadan önce de benim kız arkadaşım olduğu kimseyi ilgilendirmez, anlıyor musunuz?"

Jan başını salladı. "Elbette. Hastane dedikodusu çok kötü olabilir."

"Ama etrafa kulak kabarttım," diye devam etti Ralf. "Rauh'a göre bu öngörülemeyen bir panik atak sonrası intihar. Evet, işte bu kadar."

"Ama siz ikiniz buna inanmıyorsunuz, öyle mi?"

"Bir anlamda inanıyoruz," dedi Ralf, "ama nedenini anlamıyoruz. Nathalie neden durup dururken panik atak geçirsin? Uzun zamandır psikiyatride çalışıyorum, şimdiye kadar hiç böyle bir şey duymadım."

"Pekâlâ." Jan şakaklarını ovuşturdu. "Demek benim fikrimi duymak istiyorsunuz. O zaman önce Nathalie hakkında daha fazla şey öğrenmeliyim. Kliniğe gitmesine neden olacak nasıl korkuları vardı?"

Ralf ve Carla yine bakıştılar. Ralf başını salladı ve Carla bunu onay olarak kabul etti.

"Nathalie çok tatlı ve gerçekten güzel bir kızdı," dedi. "Beraber dışarı çıktığımızda birinin onunla ilgilenmesi hiç de uzun sürmezdi. Onda erkekleri çeken bir şey vardı."

"Bu erkeklerle flört eder miydi?"

"Hayır, hiç etmezdi," dedi Carla. "Nasıl anlatacağımı bilemiyorum, belki de onlarda koruma içgüdüsü uyandırıyordu, ama hiç ilişki kurmuyordu. Onu tanıdığım sürece hiç erkek arkadaşı olmamıştı. Ta ki Ralf'ı tanıyana kadar."

"Daha önce neden olmadı?"

Ralf öksürdü. "Bedensel yakınlaşmadan korkuyordu, erkeklerle tensel yakınlıktan."

"Yani seksten mi korkuyordu?"

Ralf başıyla onayladı. "Evet, ama sadece bu değil. Ona kaskatı kesilmesine neden olmadan sarılabilmem için epey uzun bir süre geçmesi gerekmişti."

"Ama bu sizin onunla görüşmenize engel olmadı..."

"Dr. Forstner, ben onu *seviyordum!*" diye devam etti Ralf. Bardağını öyle sert bıraktı ki, içindeki su döküldü.

"Bunun kulağa çok saf geldiğini tahmin ediyorum ama öyleydi. Nathalie benim için çok özel biriydi. Onunla sadece seks için ilgilenmiyordum. Ona zaman vermemi istemişti, ben de kabul ettim."

"Özür dilerim," dedi Jan. "Onu demek istememiştim. Sadece olan biteni anlamaya çalışıyorum. Ayrıca şu Dr. Forstner'ı bırak, lütfen bana Jan de. "

Ralf başını salladı. "Anlaştık Jan."

"Nathalie hiç ikinizden biriyle bu konu hakkında konuşmuş muydu? Yani yakınlaşmaktan bu kadar korktuğu hakkında?"

"Evet, benimle," dedi Carla. "Daha sonra da Ralf'la, ama bunu bana daha önce anlatmıştı. Çocukluğuyla ilgiliydi."

"Tacize mi uğramıştı?"

"Hayır," dedi Carla ve yüzüne düşen bir bukleyi çekti. "Ama yine de onun için çok kötüydü."

Carla anlatmaya başladı ve Jan'ın duydukları gerçekten de küçük bir kızı travmatize edecek kadar kötüydü.

Nathalie babasız büyümüştü. Onu hiç tanımamıştı. Annesinin sürekli farklı ilişkileri olmuştu ve bu sayısız sevgililerden hangisinin babası olabileceğini tahmin bile edemiyordu. En azından Nathalie'ye böyle söylemişti. Nathalie de onun hakkında daha fazla soru sormanın anlamsız olduğunu kabullenmişti. Babası yoktu ve bu gerçekle yaşaması gerekiyordu. Nokta.

Nathalie sekiz yaşındayken okuldan eve her zamankinden daha erken gelmişti. Okullarında grip salgını vardı ve öğretmenleri de hastalanıp yerine bakacak biri bulunamayınca çocukları evlerine göndermişlerdi.

Arkadaşlarının çoğunun aksine Nathalie buna pek sevinmemişti. Annesi son zamanlarda keyifsizdi, özellikle de Nathalie tatildeyse veya okula gitmiyorsa. Muhtemelen de bugün yine oyun oynaması için bir arkadaşına ya da sokağa gönderilecekti. Önemli olan başından gitmesiydi.

Elbette annesi onu seviyordu. Nathalie onun her şeyiydi – en azından ona "benim küçük prensesim" dediğinde. Ama bazı günler ise küçük prenses sadece "baş belası" oluyordu ve bu günlerin sayısı giderek artmaya başlamıştı.

Annesine neler olduğunu sorduğunda sadece: "Anlamazsın" cevabını almıştı ve sormamanın daha iyi olduğunu anlamıştı. Bazı şeyler onu ilgilendirmezdi ve Nathalie'nin bir geceyi daha yanan bir yanakla geçirmeye niyeti yoktu.

O gün eve geldiğinde kapıyı yavaşça kapadı ve üzerindekini çıkarırken ses yapmamaya çalıştı. Bazen annesi öğleden önce de uzanırdı – özellikle de gece geç yattıysa.

Nathalie tam odasına gitmek üzereyken bir çığlık duydu, sonra bir tane daha. Çığlıklar annesinin odasından geliyordu. Nathalie korkuyla koridorun sonuna koşup kapıyı açtı.

Carla alnını ovuşturdu ve içini çekti. "O odada olanlar sekiz yaşında birinin algısını aşıyordu. Bana anlattığında bir yetişkin olarak ben bile anlamakta zorlandım."

"Ne görmüştü?" diye sordu Jan.

Carla suyundan bir yudum aldı ve anlatmaya devam etti.

Nathalie annesini gördü. Radyatörün önünde, pencerenin altında dizleri üzerine çökmüştü ve elleri kelepçeliydi. Üzerindeki yırtık çorap dışında annesi çıplaktı. Sırtında çok sayıda sıyrık ve morluk görünüyordu.

Bunlar yeterince korkunçtu, ama Nathalie en çok annesinin yanındaki iki adamdan korkmuştu. Onlar da çıplaktı, sadece yüzlerinde deri maskeler vardı.

Nathalie ilk anda korkudan donup kaldı. Adamlardan birinin annesinin yüzüne vurduğunu, diğerinin ise annesinin arkasına geçmiş maskesinin içinden inlediğini gördü. Sonra kadına vuran adam çocuğu fark etti.

Bir an ölüm sessizliği oldu ve sonra Nathalie alçak sesle "Anne?" diyebildi.

Adam ona defolmasını söyledi. Diğer adam ise sadece sessizce duruyordu.

Nathalie hâlâ korkudan donakalmış gibi annesinin yüzüne bakıyordu. Kadın dönüp baktığında kızı onun ağzının kenarından kan aktığını gördü.

Nathalie bir şeyler yapmak, bağırmak, annesine koşmak ve onu bu canavarlardan korumak istedi, ama yapamadı. Tek yapabildiği orada durup bu anlamadığı görüntüye bakmaktı.

Sonra annesi ona gülümsedi. Acı çekiyor olmalıydı, ama gülümsüyordu. Yüreğinin derinliklerinden geldiği belli olan ve: *Her şey yolunda* diyen o özel gülüş.

"Uslu ol prenses ve gidip dışarıda oyna," dedi annesi sonra. Sesi uzun zamandır olmadığı kadar yumuşak çıkıyordu.

"İnanılmaz!"

Jan arkasına yaslandı ve tavana baktı.

"Annesiyle daha sonra bunun hakkında konuştu," dedi Carla. "Annesi ona kendisine dayak atılmasından ve tecavüz edilmesinden hoşlandığını anlatmaya çalışmış olmalı, ama normal düşünen bir yetişkinin bile anlamakta zorlanacağı bir şeyi sekiz yaşında birinin anlamasını nasıl beklersin."

[illegible]

normal cinsel duygunun bu oldukça [illegible]

kurtulamamış olmalı."

"Elbette daha sonra bütün erkeklerin [illegible]

mişti," dedi Carla, "ama yine de cinsel beraberlik [illegible]

edemiyordu. Korku onu zincirlemiş gibiydi. Ona yardım [illegible]

elimden gelen her şeyi yaptım Jan. Konuyu açtığımda [illegible]

yordu. Bazen bir espri bile yetiyordu."

"Bu korkusuna şeytan adını vermişti," diye ekledi Ralf. [illegible]

rinde yaşlar parlıyordu. "Bir süre sonra bana anlattı. Beni [illegible]

istemediğini, ama henüz benimle beraber olamayacağını söyle[illegible]

"Peki, sen bununla nasıl başa çıktın?"

"Ben... ben ona her zaman yanında olacağımı ve o da iste[illegible]

kadar bekleyeceğimi söyledim. Gerekiyorsa bütün hayatım boyu[illegible]

bekleyebilirdim. Onu seviyordum." Ağlamaya başladı.

"Sonra o da senin için terapiye gitti öyle mi?" diye sordu Jan.

Ralf burnunu çekti, pantolonunun cebinden buruşuk bir kâ[illegible]

mendil çıkardı ve gürültülü bir biçimde burnunu sildi.

"Onu buna ikna ettim," diye açıkladı hâlâ hıçkırırken.

"Ve sonra durumu düzeldi mi?"

Ralf omuz silkerek mendili yeniden kot pantolonunun cebi[illegible]

soktu. "Yatmadık, eğer kastettiğin buysa, ama ona o kasılmadan il[illegible]

kez sarılabildim. Hatta tam tersine bana sokulan o oldu."

"Ona o akşamdan bahset," dedi Carla.

Jan soran bakışlarla baktı. "Hangi akşam?"

"Ölmeden önceki akşam," dedi yeniden kendini toplamış olan Ra[illegible]

"O gün tuhaf bir şey oldu ve aptalca ama ben bunu fark edemedi[illegible]

"Ne oldu?"

"O gün Nathalie ile sinemaya gitmek için sözleşmiştik, ama onu almaya gittiğimde kapıyı açmadı. O zaman cep telefonundan aradım. Merdivenlerdeydim ve telefonunun çaldığını duyuyordum, ama evde yok gibi görünüyordu. Sonra bir süre bekledim, çünkü evden kısa süreliğine çıktığını düşündüm." Ralf masa örtüsüne bakıyordu. Sonra dalgınca gülümsedi. "Bazen canı birden Ahmet'in sebze dönerinden çekiyordu. Evinin hemen köşesinde onun büfesi var."

"Peki, orada değil miydi?" diye sordu Jan.

Ralf'ın yüzündeki gülümseme silindi. "Hayır. Ahmet onu günlerdir görmediğini söyledi. Polo arabası arka avludaki park yerindeydi, onun için evde olmalıydı." Ralf sanki daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi parmağıyla örtünün üzerindeki su damlasına dokundu.

"Aklıma kötü bir şey gelmedi," dedi alçak sesle. "Yine uyku krizlerinden birine tutulduğunu düşündüm."

"Uyku krizi mi?"

"Evet." Ralf ayağıyla yerdeki damlayı ezdi. "Klinikten çıktığından beri sıklıkla oluyordu. Muhtemelen aldığı ilaçlardan kaynaklanıyordu."

"Ona ne vermişlerdi?"

"Trimipramin."

"Evet, bu yorgunluk verebilir," dedi Jan. "Sonra ne oldu?"

"Hiç." Ralf çaresizlikle ellerini kaldırdı. "Sonra eve gittim. Sonra iki kez daha ona ulaşmaya çalıştım, ama açmadı. En sonunda uyuduğunu düşünerek bir daha aramadım. Ancak ertesi gün işyerinden de arayıp hâlâ açmadığında endişelendim. Sonra... sonra Carla aradı ve neler olduğunu haber verdi."

Jan şimdi Ralf'ın ilk karşılaştıklarında neden o kadar ciddi olduğunu anlamıştı. Çocuğa çok acımıştı.

"Ah Tanrım!" Ralf elleriyle masaya vurdu ve her tarafa su sıçrattı. "O kadar aptalım ki! Bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamalıydım."

"Hayır, Ralf," dedi Carla ve elini onun elinin üzerine koydu. "Kendini suçlamak sana bir şey kazandırmaz."

"Bunu öylesine söylüyorsun." Ralf kıza baktı. Dudağının kenarı titriyordu. Sonra yeniden gözyaşlarına boğuldu. "Nasıl olur da onu yeniden kliniğe göndereceğimi düşünebilir? Neden en azından benimle konuşmaya çalışmadı? Ben her zaman onun yanındaydım. Belki de o akşam evdeydi ve korktuğu için kapıyı açmadı. Benden korktuğu için!"

Carla veya Jan bir şey diyemeden Ralf ayağa fırlayıp mutfaktan çıktı. Koridorda hıçkırdığı duyuluyordu.

"Onu biraz yalnız bırakalım", dedi Jan, Carla onun yanına gitmek istediğinde.

"Evet, böylesi belki daha iyi."

Kız yerine oturdu ve düşünceli bir şekilde buklesiyle oynamaya başladı. "Sence bunu neden yaptı?"

"Sadece tahminde bulunabilirim," Jan üzgün bir ifadeyle. "Bu mesajdan anlaşıldığı kadarıyla yaşadığı travma ile ilgili bir şey olmalı. Beklenmedik bir şekilde olan ve sonucunda kendisini köprüden atmasına neden bir olay, tabii bu sadece bir tahmin. Kafasındaki şeytanın gerçek olduğunu söylerken ne demek istemiş olabilir?"

"Bilmiyorum," dedi Carla ve sonra Jan'ın gözlerine baktı. "Polisten onu canlı olarak son görenin sen olduğunu öğrendim."

"Bu doğru."

"Bir şey söyledi mi?"

"Hayır, her şey çok çabuk olup bitti."

Jan, Carla'ya Nathalie'nin ölüm anlarını detaylı olarak anlatmak istemedi. Zaten ölmekte olan genç kızın çıkardığı sesin bir anlamı olup olmadığından emin de değildi.

"Üzgünüm Carla, ama korkarım size pek yardımcı olamadım."

"Önemli değil. Yalnız senden bir şey dan...

"Nedir o?"

"Nathalie'nin evinde bir doktorun telefon numarasını buldum. Onu aradım, ancak bana bilgi vermek istemedi."

"Hmm," dedi Jan. "Şimdi benim doktor olarak konuşmamı istiyorsun sanırım."

"Bana üzengiden dolayı borçlusun, unuttun mu?"

27

Bu sefer ona bir elbise getirmişti. Dunja elbiseyi kutudan çıkardı ve dikkatle inceledi. Bu gece mavisi, yazlık bir abiye elbiseydi ve kumaşı kadife gibi hafifçe parlıyordu.

Hazır elbise, diye düşündü, *kesinlikle pahalı değil ama yine de zarif.*

Böyle bir elbise romantik bir akşam yemeğine de, bir aile toplantısına da giyilebilirdi. Dekoltesi abartılı veya sırtı çok açık değildi. Yine de Dunja bu elbiseyi giydiğinde baştan çıkarıcı görünürdü, çünkü elbise onu taşıyanın güzelliğini perdelemeyecek kadar sadeydi.

Dunja elbiseyi sevmişti. Özellikle de rengi çok hoşuna gitmişti. Çok güzel, güçlü bir mavi. Elbisenin oldukça eski ve muhtemelen ikinci el kıyafet satan bir yerden alınmış olmasını umursamıyordu.

Adam ona ilk defa böyle bir hediye veriyordu. Çoğunlukla sadece paranın yanına bir paket kokain bırakıyordu. Onun için seçmiş olduğu bir elbise çok daha kişiseldi.

"Bu çok güzel, benim için mi?"

"Hayır," dedi adam pencereden dışarı bakarken. "Benim için giymeni istiyorum."

"Pekâlâ." Dunja hayal kırıklığını belli etmemeye çalıştı. "Giyerken beni izlemek istiyor musun?"

"Sadece giy."

Adam ona bakmadı. Onun yerine sadece kadife perdenin arasından sanki aşağıda önemli bir şey görmek istermiş gibi dışarıya baktı. Hâlbuki aşağıda sadece bir mezarlık vardı.

Dunja bu manzarayı sevmiyordu, onu korkutuyordu ama maalesef odaların dağılımında söz hakkı yoktu.

"Yine bir metin okuyacak mıyım?"

Adam arkasını dönmeden başını salladı. "Lütfen sadece giy."

Dunja yine adamdan yayılan hüzünlü soğukluğu hissetti. Adamın bir zamanlar yerinde çok büyük boşluk bırakan bir şey kaybetmiş olduğundan emindi. O günden beri kendisine karşı hissedilen duyguların hepsi bu kara delik tarafından emilip yok oluyor gibiydi. Şimdi de sanki onun varlığını fark etmiyor ve başka bir âlemde geziniyor gibiydi.

Uzun boylu yabancı ona gelen diğer adamlardan çok farklıydı. Onunla hızlıca yatmak veya karısının yapmayı kabul etmediği şeyleri yapmak istemiyordu. Dunja onun karısı ya da kız arkadaşı olmadığından emindi.

Aradığı şey anılarının derinliklerinde gizliydi ve Dunja bu anıyı canlandırıyor olmalıydı. Sadece bir saat için olsa bile.

Adam daha sonra elbiseyi kutusuna koyarken sanki incecik bir camdan yapılmış gibi dikkatliydi. Elbisenin ön tarafı tamamen ıslanmıştı. Neredeyse yarım saat boyunca önünde diz çökmüş, kollarını ona dolayıp mavi kumaşın üzerine gözyaşı dökmüştü.

Dunja onun başını okşamış ve onunla alçak sesle konuşarak sürekli affedilmeyi dileyen adamı teselli etmeye çalışmıştı.

Adam veda bile etmeden gittiğinde Dunja yatağa yattı ve tavandaki aynada kendini izledi. Saçlarını saten çarşafa adamın her zaman yaptığı gibi yaydı.

"Sen kimsin Carmen?" diye fısıldadı aynadaki çıplak görüntüsüne. "Ve neyi affetmelisin?"

28

Jan Marenburg'un televizyon koltuğunda oturup ekrana bakıyordu. Saat gecenin biri olmuştu ama toplumsal değerlerin çöküşü üzerine bir tartışma programı bile uykusunu getirmiyordu. Aklı hâlâ Carla ve Ralf'ın Nathalie Köppler hakkında ona anlattıklarıyla doluydu.

İkisinin Nathalie'nin neden bu kadar trajik bir şekilde hayatına son verdiğini anlamak isteyişlerini anlıyordu. Böyle bir şeyi kabullenmek kolay değildi.

Ralf ve Carla da tıpkı onun gibi cevaplar arıyorlardı. Bu şekilde üzüntüleriyle daha kolay başa çıkabileceklerini umuyorlardı, ama hayat muhtemelen onlara da bir cevap borçlu kalacaktı.

Pencereden içeri bir ışık süzüldü. Sonra evin önünde bir araba durdu.

Eve geç dönen Rudi, diye düşündü Jan. Bu saatlere kadar nerelerde gezmişti acaba? Sonra kapı çalındı. Marenburg anahtarını unutmuş olmalıydı. Jan sandalyeden kalktı ve uzaktan kumandaya basarak değerler tartışmasına son verdi.

Koridora çıktığında yeniden kapı çaldı. Bu kez daha şiddetli çalınıyordu.

"Kes şunu Rudi! Hâlâ uyanığım."

Jan kapıyı açtı. Karşısındaki zayıf adama şaşkınlıkla baktı.

"Bay Liebwerk?"

Arşiv görevlisi kızgın bir şekilde arabasını işaret etti. "Bana arkadaşınızı arabamdan çıkarmak için yardım edin."

Jan adamın işaret ettiği döküntü Mercedes'e baktı. Marenburg şoför koltuğunun yanında öne eğilmiş bir şekilde duruyordu. Kafası torpidoya dayanmıştı.

"Bir şey mi oldu?"

"Ne olacak?" Liebwerk kızgın bir şekilde iç çekti. "Kütük gibi sarhoş. Gecenin bir yarısı Spinnrad'a geldi ve bana mutlaka bir şeyler ısmarlamak istedi. Onun annesini bile tanımayacak kadar içeceğini bilseydim en başında sepetlerdim."

Arşiv görevlisi arabasına geri gitti ve yan kapısını açtı. "Evet, bana yardım ediyor musunuz yoksa burada donana kadar bekleyeyim mi?"

Jan ayağına ayakkabılarını giydi ve Liebwerk'e doğru koştu. Beraberce sarhoş adamı arabadan çıkardılar. Marenburg tek başına ayakta duramıyordu. Tüm ağırlığını yere yıkılmak üzere olan Jan'a vermişti.

Liebwerk arabanın kapısını çarparak kapadı ve direksiyona oturdu.

"Arkadaşınız kendine geldiğinde ona bana baskı yapılmasına izin vermeyeceğimi söyleyin. Bu dosya ile ilgili konuşmayacağım o kadar. Anlaşıldı mı?"

Jan daha cevap vermeden Liebwerk kapıyı kapatıp motoru çalıştırmıştı bile. Kolunda Marenburg ile Mercedes'in egzozundan homurtular çıkartarak uzaklaşmasını izledi.

"Tanrım Rudi," diye içini çekti Jan, "birini epey kızdırmışsın."

Dostunu eve sokmuş kapıyı kapamak isterken Liebwerk ile aynı yöne doğru giden bir arabanın ışıkları dikkatini çekti. Bu saatte buralarda birinin yolda olması alışılmadık bir durumdu.

Daha bunu düşünemeden Marenburg onun kulağına: "Jan, evladım, sanırım kusacağım," diye fısıldadı.

29

Telefondaki sese bakılacak olursa Dr. Wolfgang Hesse epey yaşlı biri olmalıydı. Sekreter onun gerçekten Orman Kliniği'nde çalışan bir meslektaş olduğunu bir telefonla teyit ettikten sonra, Dr. Hesse ile görüşmesine izin vermişti. Aile hekiminin telefondaki sesi sert bir baritondu.

"Üzgünüm ama fazla zamanım yok," diye başladı Jan aramasının sebebini söylediğinde. "Bekleme odam ağzına kadar dolu. Her yıl aynı şey, grip salgını gelip kapıya dayanıyor, ama bir de bakıyorsun hiç kimse aşı olmamış. Her neyse, Bayan Köppler hakkında ne öğrenmek istiyorsunuz?"

"Bayan Köppler'in ölümünden önce tedavi için size geldiğini öğrendim," dedi Jan. "Hangi şikâyetle size geldiğini öğrenmek istemiştim."

"Bu sizin için neden önemli? Yani kadın zaten öldü. Bu arada gerçekten de kötü bir hikâye, beni gerçekten de şoke etti."

"Burada sonuç raporu için ek bir belge doldurmaya çalışıyorum, onun için öğrenmem gerekiyor," diye açıkladı Jan yalanının yeterince inandırıcı olup olmadığını merak ederek.

"Sonuç raporuna bir ek mi? Bir ölüm olayında, bunu yeni duyuyorum."

"Bilirsiniz ya, bürokrasi işte." Jan abartılı bir şekilde içini çekti.

"Bilmez miyim," dedi Dr. Hesse ve o da içini çekti. "Her yıl gittikçe kötüleşiyor. Doldurmamız gereken formlardan yarısını kaldır-

salar onca ormanın kesilmesine gerek kalmaz. Sorunuzun cevabına gelince: Evet, Bayan Köppler kısa süre önce bana gelmişti. İki kere. Mide rahatsızlığı nedeniyle."

"Mide rahatsızlığı mı?"

"Evet, mide bulantısı ve midesindeki basınçtan şikâyetçiydi. Bunun üzerine ona bitkisel damlalar ve papatya çayı önermiştim. Hemen kimyasal ilaçlara başvurmaya gerek yok, öyle değil mi?" dedi telefondaki doktor. Jan'ın gözünün önüne kır saçlı, atkuyruklu ve yün kazak giyen biri geldi. "Eğer iyileşmezse bana gelmesini söylemiştim, öyle de yaptı. Ben de onu daha detaylı muayene ettim. Artık daha fazla idrara çıkma hissi, tansiyon problemleri ve göğüslerinde acı da hissettiği için aklıma bir ihtimal gelmişti."

"Nasıl bir ihtimal?"

"Bir dakika," dedi Dr. Hesse. O sırada arkadan bir kadın sesi duyuldu, yardımcısı olmalıydı. Hesse onunla kısaca konuştu ve sonra yeniden konuşmaya başladı. "Bakın sayın meslektaşım, şimdi gitmem gerekiyor o yüzden kısa keseceğim: Nathalie Köppler beşinci haftasındaydı."

"Hamile miydi?" Jan yanlış anladığını sandı. "Ama bu mümkün değil."

"O da aynı şeyi söyledi," dedi Hesse, "ama test sonucu şüpheye yer bırakmayacak şekilde pozitifti. Şimdi izin verirseniz..."

"Bir soru daha!"

"Peki, ama kısa kesin lütfen."

"Bayan Köppler buna nasıl tepki gösterdi?

"Bunu tam olarak söyleyemem."

"Neden?"

Hesse boğazını temizledi. "Bayan Köppler bana ikinci kez geldiğinde bir dizi test yaptım. Dışkı, kan, idrar, alışıldık şeyler işte.

Şikâyetlerinin bir virüsten ya da benzeri bir şeyden kaynaklanmadığından emin olmak istiyordum. Sonucu ona telefonla haber verdim. Beni o aradı. Ona hamile olduğunu ve bunda hiçbir hata payı olmadığını söylediğimde telefonu kapadı. Sorunuza yanıt vermiş oldum mu? Hastalarım bekliyor."

Jan bilgi verdiği için teşekkür ederken Dr. Hesse telefonu kapamıştı bile.

Jan alnını kırıştırarak büro sandalyesine yaslandı ve telefona baktı. Nathalie Köppler'in paniğe kapılmasının nedenini bulmuş gibi gözüküyordu. Hamile olduğu için kendini öldürmüştü.

Şimdi yeni bir soru ortaya çıkmıştı. Eğer Ralf yalan söylemediyse ve Nathalie'yle arasında seks ilişkisi olmadıysa bebeğin babası kimdi?

30

Orman Kliniği uzun yıllar boyunca salata ve sebze ihtiyacını kendisi karşılamıştı, ama tasarruf önlemleri nedeniyle bahçıvanlık kaldırılmıştı. Şimdi altı sera boş bir şekilde çürümeye terk edilmişti. Diğer üçü ise bahar ve yaz aylarında çalışma terapisi için kullanılıyordu. Kasım ayında burası terapi arasında gizli bir buluşma için en uygun yerdi.

Jan buluşma yerine geldiğinde Carla'nın katlanır sandalyede oturmuş keyifsizce bir müsli gofreti yiyerek boş tarhlara dalgınca baktığını gördü. Ralf onun yanında kısa bir süre sonra üzerinde hastaların Noel hediyelerini paketlemeye başlayacakları masalardan birinin yanında duruyordu. Jan'ı gördüklerinde kalktılar.

"Ne yaptın? Hesse'ye ulaşabildin mi?" diye sordu Carla ve elindeki gofretin yarısını paslı çöp kutusuna attı.

"Evet ulaştım."

Jan Ralf'a dikkatli bir şekilde baktı. Hâlâ üzgün olduğu belli olsa da biraz dinlenmiş görünüyordu.

"Hadi söylesene," dedi Carla, "ne söyledi?"

"Hastaymış değil mi?" dedi Ralf ciddi bir suratla. "Kanser gibi bir şey, onun için yaptı."

Jan başını salladı. "Hayır Ralf. Nathalie hasta değildi." Ona bakan Carla ile kısaca göz göze geldi. "Üzgünüm Ralf, ama gerçek çok acı verici."

"Hadi söyle, benim için nasılsa daha kötüsü olamaz."

"Korkarım olabilir." Jan iç çekti. "O hamileydi."

Ralf ona şaşkın bir şekilde baktı. "Hamile mi?"

"Evet."

"Ciddi misin?"

"Maalesef evet."

Ralf tam yanında yerde duran, içinde çiçek için toprak bulunan plastik poşet gibi bembeyaz oldu.

"Ama..." Carla çaresizlikle bir ona bir Ralf'a bakıyordu. "Ama sen birlikte olmadığınızı söylemiştin..."

"Olmadık da!" diye bağırdı Ralf. Yumruklarını sıkmış Jan'a bakıyordu. "O hamile olamaz, bu saçmalık!"

"Hayır değil," dedi Jan sakince. "Yapılan bütün testler pozitif sonuç vermiş."

Ralf bir çığlık atıp plastik poşeti tekmeledi. Poşet patladı ve koyu renk toprak taş zemine yayıldı.

"Sakin ol." Jan Ralf'ın kolunu tuttu ve onu kendisine çevirerek gözlerine baktı. "Şimdi kendine hâkim olacaksın, duyuyor musun?"

"Buna inanmıyorum," diye hıçkırdı Ralf ve kendini Jan'ın elinden kurtardı. "Bu olamaz anlıyor musunuz? Nathalie ve ben hiç yatmadık. O daha buna hazır değildi..."

Carla Jan'a ondan bununla ilgili bir cevap almak ister gibi baktı.

Bir süre sessizlik oldu. Sadece çatlak camlardan içeri giren soğuk rüzgârın uğultusu duyuluyordu. Jan sessizliğe daha fazla dayanamadığı anda herkesin düşündüğü şeyi söyledi.

"Ralf, eğer bu çocuk senden değilse kimden olabilir?"

Ralf arkasını döndü ve masaya yumruğunu vurdu. Cam binanın içinde bu bir silah sesi gibi yankılandı.

"Bunu nereden bileyim? Ben henüz buna bile inanamıyorum."

"Hamile," dedi Carla ve gözlerini kapadı. "Bana neden bundan hiç bahsetmedi?"

"Çünkü kısa süre öncesine kadar bunun mide problemi olduğunu sanıyordu," dedi Jan. "Gerçeği öğrendiğinde büyük bir şok yaşamış olmalı."

Jan öfkeyle sanki mutsuzluğunun nedeni oymuş gibi çatlamış cama bakmakta olan Ralf'ın yanına gitti.

"Bunun acı verdiğini anlayabiliyorum Ralf."

"Elbette. Tabii anlarsın."

Jan onun bu sözünü duymazdan geldi. "Nathalie'nin senden başka güvendiği biri var mıydı? Bu güveni kötüye kullanabilecek biri?"

Ralf başını salladı ve iç çekti. "Bildiğim kadarıyla yoktu."

"Hayır," diye onayladı Carla. "Hey, ben onun en iyi arkadaşıydım. Eğer Nathalie'nin başka biriyle ilişkisi olsaydı kesinlikle bana gelirdi. Burada sadece eski bir tanıdıktan bahsetmiyoruz. Bunun onun için ne demek olacağını bir düşünün."

Jan omuz silkti. "Bakire Meryem hikâyesini hiç aklım almamıştır..."

"Belki Hesse yaptığı testte yanıldı," dedi Ralf ve yeniden onlara doğru döndü. Bakışlarında böyle olmasını uman çaresiz bir umut vardı.

"Hayır, Ralf," dedi Jan. "Hiçbir doktor hastasına yüzde yüz emin olmadıkça hamile olduğunu söylemez. Nathalie beşinci haftasındaydı ve bu zamanda yapılan testler yüzde yüz güvenilirdir. Ayrıca sadece idrar tahlili de yapılmamış. Eğer bu sonuçlarda farklılıklar olsaydı meslektaşım mutlaka ikinci bir test yapmayı önerirdi."

Carla ona düşünceli bir şekilde baktı. "Beşinci haftada olduğunu söyledin değil mi?"

"Evet, neden?"

"Beş hafta önce Nathalie klinikteydi."

Ralf ona suçlar gibi baktı. "Burada bir hastayla birlikte olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bu mümkün, öyle değil mi?"

"Sadece kadınların bulunduğu bir bölümdeydi." Ralf'in sesi kızgındı.

Carla omuz silkti. "Belki de personelden biriydi, bir hastabakıcı ya da doktor?"

"Kahretsin," dedi Ralf. "Onun o beyaz önlüklülerden biriyle..." Yere tükürdü.

"Hayır," dedi Jan ve başını salladı. "Hiç sanmam. Düşünün bir kere, bu koruma altındaki birine yapılan bir saldırı olurdu. Bunu yaparken yakalandığında mesleğini bir daha icra edememenin yanı sıra bir de hukuksal anlamda başını belaya sokmuş olursun."

"Hadi ama," Ralf eliyle geçiştirmek ister gibi bir hareket yaptı, "sadece penisiyle düşünen o kadar çok meslektaşım var ki."

"Peki, onlar bir hastayla ilişki yaşadılar mı?"

Ralf yere baktı. "Hayır, yaşamadılar."

"Gördün mü bak!"

Ralf ellerini cebine soktu ve yere saçılı toprak topaklarına ayağıyla vurdu. "Yine de klinikte olmuş olmalı."

"Peki ya tecavüze uğradıysa?" diye sordu Carla. "Belki de buradaki sapıklardan biri tarafından."

"Bu çok mümkün değil," dedi Jan. "Tedaviden sonra durumu daha iyiydi. Onun gibi bir travması olan birinde tecavüze uğramanın yaratacağı etkiyi düşünün. Bir şeyleri saklaması veya unutması mümkün olmazdı."

"Ama o hamileydi," diye fısıldadı Ralf. Yüzü yaşlarla parlıyordu.

"Eğer benim mesleki fikrimi soracak olursanız, bana göre Nathalie seks ve şiddetin ayrılmaz bir biçimde birbirinin parçası olduğunu düşünüyordu. Terapiyle bu travmayı atlatabilmişti. Durumu iyiydi. Belki de ondan sonra biriyle kendi isteğiyle cinsel ilişkiye girmişti," dedi Jan.

"Ama insan hamile olduğu için kendini öldürmez," dedi Ralf. "Peki o zaman şeytan olayını nasıl açıklıyorsun? Şeytan gerçek – bunlar onun sözleriydi!"

"Şeytan," dedi Jan ve eliyle geçiştiren bir hareket yaptı, "şeytan bir sembol. Onun korkularının ve aynı zamanda suçluluk duygusunun sembolü. Bir şeye özlem duyduğunda ya da bir şeyden korktuğunda ona geliyordu. Şeytan derken suçluluk duygusunu kastettiğinden eminim. Hem sana, hem de kendisine karşı. Hamilelik haberi onun için bir şok olmuş olmalı. Kısa süre öncesine kadar onun için en kötü şey olan bir şey yapmıştı ve şimdi bunun bir sonucu da olacaktı. Bunu kaldıramamıştı. Bu konu hakkında seninle değil, sadece Carla'yla konuşmak istemesi benim haklı olduğumu gösteriyor. Suçluluk duyuyordu Ralf."

Carla'nın kafasından belli ki bir sürü düşünce dolanıyordu. Olanların sadece böyle açıklanabileceği düşüncesi onu mahvediyordu, ama tek mantıklı açıklama da bu gibi gözüküyordu.

Ralf tek elini yüzüne kapamış yavaşça kendini toplamaya çalışıyordu. Jan onun yanına gitti.

"Nathalie'nin seni aldattığına inanmıyorum," dedi alçak sesle. "Belki tek seferlik bir şeydi."

"Nathalie asla bu şekilde birileriyle yatmazdı!" diye bağırdı Ralf ona.

"Elbette yapmazdı," dedi Jan sakince. "Yine de ortada bir gerçek var: Nathalie biriyle yattı ve hamile kaldı."

"Kahretsin Jan, o kendini öldürdü!" Ralf yeniden öfkeyle yerdeki topakları tekmeledi.

"Ama artık bunu değiştiremezsin Ralf. Nathalie davranışının sonuçlarını kaldıramadı."

Carla düşünceli bir şekilde alnını ovuşturuyordu. "Başka bir şey de olabilir."

Jan ve Ralf ona merakla baktılar.

"Nathalie'nin hastalardan biriyle yattığını düşünelim," dedi Carla. "Onun için bu bir seferlik bir şeydi, ama adam daha fazlasını istiyordu. Belki tam da o zaman Hesse'den hamile olduğu haberini aldı. O zaman şeytan gerçek bir insan olurdu." Onlara gözlerini kocaman açmış bakıyordu. "Belki de onu evde ya da telefonda rahatsız etti, o yüzden kapıyı veya telefonu açmadı."

"Onu korkutan ve ölüme iten biri," diye devam etti Ralf.

Jan başını salladı. "Korkarım başınızı belaya sokuyorsunuz."

Ralf burnunu kırıştırdı. "O zaman bize bu adamın kim olduğunu bulmakta yardım etmeyeceksin, öyle mi?"

"Açıkçası Nathalie'nin sadece onunla yattığı için bu adam tarafından takip edildiği bana çok da inandırıcı gelmiyor."

"Ama bu mümkün," dedi Carla. "Eğer böyle olduysa o zaman Nathalie belki de ölmek istemedi?"

"Peki ya yanılıyorsan?" dedi Jan. "Nathalie'nin ölümünden sorumlu tutacağınız birini arıyorsunuz. Bu anlaşılır bir şey, ama Nathalie'yi geri getirmiyor. Bence bu şekilde bırakmanız en iyisi. Üzüntünüzü anlıyorum, ama gerçekleri kabullenmeniz gerekiyor."

Carla ona alaycı bir şekilde baktı. "Öyle mi? Bunu söyleyene bak hele!"

Jan'ın yüzü asıldı. "Sanırım artık gitsem iyi olacak," dedi alçak sesle. "Randevularım var."

Sonra arkasına bakmadan seradan çıktı.

31

Hieronymus Liebwerk yıllar önce insan vücudunun bir saat gibi olduğu tespitinde bulunmuştu ve bu tespiti sürekli doğrulanıyordu. Her sabah tam saat beşte uyanıyordu –saatini kurmasına hiç gerek kalmadan– saat tam on ikide acıkıyor ve akşam haberlerinden hemen sonra da uykusu geliyordu.

Aynı şey günde üç kez kendini hissettiren mesanesi için de geçerliydi: İşe başlamadan kısa süre önce, öğlen tatilinde ve son olarak da iş bitiminden birkaç dakika önce. Bu yüzden arşiv görevlisinin elindeki son dosyayı ayrılmış dosyaların bulunduğu kartona yerleştirdiğinde saatin dört buçuk olduğunu anlaması için saatine bakmasına gerek kalmamıştı.

Kartonu yıllardır kâğıt imha makinesinin gelmesini bekleyen dosyaların durduğu büyük arşiv odasına taşıdı ve yerine koydu. Sonra merdivenlerden çıkıp personel tuvaletlerinin bulunduğu yönetim binasına doğru ilerledi.

Birkaç dakika sonra arşive geri geldiğinde şaşırdı, kapı hafifçe aralıktı.

Liebwerk şaşkınlıkla kafasını kaşıdı. Evet, eski kapıyı kapanması için oldukça kuvvetli çekmek gerekiyordu, ama artık bu hareket onun kemiklerine işlemişti.

Arşive girdi ve etrafına baktı. Görünürde kimse yoktu.

"Merhaba? Biri var mı?"

Cevap yoktu.

Liebwerk başını salladı. Kapıyı gerçekten de iyi çekmemiş olmalıydı. Artık yavaş yavaş yaşlanıyordu...

Yine de bu oldukça tuhaftı. Kaybolan kartondan ve karıştırılmış olan dosyalardan sonra kendini bu bodrum katında pek de huzurlu hissettiği söylenemezdi. Şimdi de orada yalnız olmadığını hissediyordu.

İçinden bir ses birinin ondan saklandığını söylüyordu. Karanlık rafların arasında ya da büyük arşiv odasında.

Kimbilir, belki ben de deliriyorum, diye düşündü Liebwerk ve kurumuş dudaklarını yaladı. *Kesinlikle çok fazla dosya okudum, iyice paranoyaklaşıyorum.*

Bir sigaraya ihtiyacı vardı, acilen. Eğer hemen bir nefes çekmezse öleceğini hissediyordu.

Liebwerk şüpheyle etrafına bakarak masasına gitti ve sigara paketini alıp titreyen parmaklarıyla bir sigara çıkardı. Otomatik bir el hareketiyle çakmağını aradı, ama yerinde değildi.

Boynunu ovuşturdu. Her zamanki gibi, çakmağı tam da sigara paketinin yanına bırakmış olduğuna yemin edebilirdi. Ama olması gereken yerde değildi.

Liebwerk bakışlarını yine arşivin içinde gezdirdi.

"Kimse var mı?" dedi yeniden ve sesinin mümkün olduğunca enerjik çıkmasına çalıştı.

Sessizlik.

Belki de çakmağı cebime koydum, dedi kafasının içindeki ses. Ceplerini yokladı ve gerçekten de bir çakmak buldu, ama bu gündüz kullandığı çakmaktı.

Sigarasını yaktı. Çakmaktaşının çıkardığı ses ürkütücü derecede yüksekti. Liebwerk derin bir nefes aldı, boğazında o tanıdık kaşıntıyı duydu ve kendini daha iyi hissetti. Dumanı burnundan çıkardı ve dinledi.

Hiç. Sadece bilgisayar havalandırmasının vızıltısı duyuluyordu.

Burada kimse yok.

Ya da var mı?

Hafif bir nefes sesi mi var?

Hayır yok.

Bunu uyduruyorum.

Yaşlılık günlerinde hâlâ çalışıyor olmamayı umarak sigarasından derin bir nefes daha alıp kül tablasında söndürdü ve büyük arşiv odasına doğru yürüdü. Liebwerk tam ışığı söndürüp kapıyı kapatacakken kırmızı bir şey dikkatini çekti. Ondan yaklaşık beş metre ileride, kartonların yanında yerde duruyordu.

Liebwerk derin nefes aldı. Deli değildi işte. Çakmak kartonu diğerlerinin yanına yerleştirirken cebinden düşmüş olmalıydı.

"Yaşlı keçi," dedi kendi kendine ve gergin bir şekilde kıkırdadı. "Deli yaşlı keçi."

Büyük arşiv odasına gitti, plastik çakmağı yerden aldı ve tavandaki ışığa doğru tuttu. Yarısı doluydu. Yazık olurdu, eğer...

O anda ışıklar söndü ve Liebwerk daha ne olduğunu anlayamadan kapı kapandı.

Gümm!

Bir anda etraf zifiri karanlık oldu.

"Hey!"

Liebwerk korkuyla kapıya doğru yürüdü ve kolu bulmaya çalıştı.

Bu oda için sadece tek bir ışık düğmesi vardı ve o da dışarıda, koridordaydı – bunu planlayan her kimse ya kötü bir günündeydi ya da aklı tam olarak yerinde değildi.

Kapının kolunu bulduğunda aşağı bastırmak istedi, ama kol elinde kaldı. Bir anlık korku yerini öfkeye bıraktı.

"Lanet olası şey!" diye küfür etti ve kapıya vurdu.

"Hey, yardım edin! İçerdeyim!"

Diğer odada kapıdan uzaklaşan ve sonra birden duran adım sesleri duydu.

"Paul, sen misin?"

Liebwerk kulak kabarttı. Kapıcı onun çoktan gittiğini düşünmüş olmalıydı, ama neden cevap vermiyordu? Ona bir oyun oynamak istiyordu? Bu ilk olmayacak, diye düşündü Liebwerk ve Paul'un onun sigara paketine yerleştirdiği çikolata sigaraları düşündü.

"Çok komik, gerçekten çok komik, ha ha."

Kızgın bir şekilde kapının kolunu yerine takmaya çalıştı, ama karanlıkta bu çok zordu. Kapının diğer tarafındaki kol da yere düştü.

"Paul, bırak şu saçmalığı da bana yardım et! Kapının kolu kırıldı."

Yine adım sesleri duydu. Hayır, bu Paul Wisniewski değildi. O olsa, şimdiye kadar çoktan cevap vermiş olurdu – sadece bir gülüşle bile olsa.

"Kim var orada?"

Adımlar biraz uzaklaştı ve durdu. Kâğıtlar hışırdadı.

"Açın şu kapıyı!"

Kapının diğer tarafında ses yoktu.

"Beni buradan çıkarın," diye sızlandı Liebwerk. "Karanlığa katlanamıyorum. Lütfen!"

Koridora açılan çelik kapının açıldığını duyduğunda arşiv görevlisi paniğe kapıldı ve tüm gücüyle kapıya vurdu.

"Hey bu kadarı yeter artık! Bu işin şakası kalmadı!"

Çelik kapı kapandı. Yüksek sesli bir tık sesi kapının kapandığını işaret ediyordu. Dışarıdaki her kimse kapıyı düzgün bir şekilde çekmişti.

Liebwerk çaresizlik içinde kapıya vuruyor ve elindeki kapı kolunu kullanıyordu. Sesi kısılana kadar bağırdı, ama kimse gelmedi. Nefes nefese bir kartonu çekti ve üzerine oturdu.

Aşağıda onu kimse duyamazdı. Özellikle de mesai saatinden sonra. Şimdi yönetim binası da boştu. Tek başınaydı. Karanlıktaydı ve içecek tek bir sigarası bile yoktu.

32

Saat 17.00'yi biraz geçiyordu. Jan hemşire odasında durmuş, bir hemşirenin ona ikram ettiği kahveyi içiyor ve Dr. Norbert Rauh'u bekliyordu.

Hemşireler 12 numaralı servisin koridorunda yemek dağıtımı ile uğraşıyorlardı. Asansörden dağıtım tüneli üzerinden kliniğe getirilmiş olan iki tane ağır metal arabayı aldılar. Jan hemen ardından plastik tepsiler üzerinde yükselen çatal bıçak seslerini duydu.

Uzaklarda bir hasta yine salam ve peynir yemek zorunda kaldığı için söyleniyordu.

"Bunun için hayvanlar acı çekiyor," diye kızdığını duydu kadının. "Size bin kez söyledim, bakın bir gün köleler zincirlerinden kurtulup bize saldıracaklar. Şimdi bizim onları yediğimiz gibi onlar da bizi yiyecekler! Bedenlerimizden..."

"Anlaşıldı Sibylle," diye onun sözünü kesti hemşire, "sen sebze çorbası istiyorsun, değil mi?"

"Evet, sebze çorbası istiyorum."

Jan hemşire odasında bir aşağı, bir yukarı yürüdü ve kahvesini içti. Acaba kalkıp gitsem mi diye düşündü. Rauh'un gecikmesini bahane ederek ikinci seans randevusunu erteleyebilirdi, ama sonra kalmaya karar verdi.

Carla'nın seradaki alaycı yorumu ona dokunmuştu. Ama dürüst olması gerekirse haklıydı. Onlara gerçeklerle yüzleşmelerini

söylemişti, ama kendisi bunu yapıyor muydu? Bilmiyordu. İstediği tek şey sonunda emin olmak ve huzur bulmaktı. Başka bir şey değil.

Yoksa öyle miydi?

Bilmiyorum.

Eğer duygularını netleştirmek istiyorsa bunun yolu Rauh'un terapisine katılmaktı. Bu fikir hoşuna gitmese de bu böyleydi.

Jan çalışma masasının üzerindeki büyük panoyu inceledi. Üzeri not kâğıtları, hizmet planı, kartpostallar ve fotoğraflarla öyle doluydu ki mantar zemin güçlükle seçiliyordu.

Fotoğrafların çoğu hastane partilerinde çekilmişti. Bir tanesinde hemşireler ve hastalar mangal yaparken görülüyordu. Bir diğeri karnaval zamanı toplantı salonunda çekilmişti. Üçüncü resimde bir kadın vardı –muhtemelen bir hastaydı– elindeki kedi yavrusunu objektife doğru tutuyordu.

Jan onun biraz altında bir grup resmi buldu. Gülen Norbert Rauh'u personel kantini önünde, kucağında bir demet çiçekle gösteriyordu. Etrafında çok sayıda kadın vardı ve parmaklarıyla kendiyle gurur duyduğu belli olan doktoru işaret ediyorlardı. Jan kadınların arasında 12 numaralı serviste tanıştığı iki hemşireyi seçebildi.

Kadınlardan biri özellikle dikkatini çekti. Sadece çok güzel bir kadın olduğu için değil, aynı zamanda resimdeki tek beyaz önlüklü o olduğu için.

Kadın Rauh'un çok yakınında duruyordu. Kilolu yaşlı hemşirelerden biri tarafından biraz önü kapanmış olsa da, Jan kadının kolunu Rauh'un kalçasına doladığını görebiliyordu.

Kadın Rauh'tan çok genç olmalıydı o yüzden Jan bu koyu renk uzun saçlı kadının onun kızı olabileceğini düşündü. Rauh'a bakışları onun sadece genç bir meslektaş olmadığını düşündürecek kadar cüretkârdı.

"Bu onun göreve başladığı zamana ait," dedi yanında biri.

Jan korkuyla arkasına döndü. Resimdeki kilolu kadın birden yanında belirmişti.

"Geldiğinizi duymadım," diye kekeledi Jan.

"Biraz daha kahve?"

"Hayır, teşekkürler."

Kadın eski moda bir topuz yaptığı kır saçlarını düzeltti. "Sizi beklettiğimiz için üzgünüm Dr. Forstner. Doktor bey nerelerde bilemiyorum. Biraz önce hemen döneceğini söylemişti. Neredeyse yarım saat oldu."

"Önemli değil, vaktim var," dedi Jan ve fotoğrafı işaret etti. "Bu onun kızı mı?"

"Kim? O mu? Hayır." Hemşire muzip bir şekilde güldü. "Karısı. Aslında eski karısı. Doktor bey bizde başladıktan kısa bir süre sonra ondan ayrıldı, ama en iyisi bu konu hakkında kendisiyle konuşmamanız."

"Bunu aklımda tutacağım."

Hemşire ellerini önlüğünün cebine soktu ve derin bir iç çekti. "O kadar genç ve güzeldi ki. Doktor bey ona çok âşıktı."

"Neden ayrıldıklarını biliyor musunuz?"

"Hayır, hiçbir fikrim yok. Beni ilgilendirmiyor da. Bir süre sonra aradaki yaş farkı çok fazla gelmiş olmalı bana kalırsa. Onu sadece bir kez gördüm –bu fotoğrafın çekildiği kutlamada– ama bence yaşam dolu bir kadındı. Ne demek istediğimi anlarsınız herhalde."

Hemşire ona göz kırptı, Jan da aynı şekilde karşılık verdi.

"Doktor bey hâlâ çok çekici bir adam," dedi kadın. Jan onun sesinde bir hayranlık sezer gibi oldu. "Aramızda kalsın ama genç kızlara karşı bir düşkünlüğü var."

"Öyle mi?"

"Hem de nasıl. Duyduğum kadarıyla oldukça da başarılıymış. Ancak genç karısı için uzun vadede yeterince başarılı olamadı anlaşılan."

"Uzun süre mi evli kaldılar?"

Kadın omuz silkti. "Bana çok fazla şey soruyorsunuz. Dediğim gibi doktor bu konuda konuşmaz, bence bu onun hakkı."

"Elbette," dedi Jan başını sallayarak.

"Alfred Wagner olayını duydum," diye konuyu değiştirdi hemşire. "Kötü bir olay."

"Evet, gerçekten de kötü."

"Biliyor musunuz Dr. Forstner, bu olayı duyduğumdan beri suçluluk duyuyorum."

Jan boş fincanını kahve makinesinin yanına koydu ve ona soran bakışlarla baktı. "Neden?"

"Biliyorum kulağa aptalca geliyor, ama insan kendini çok değiştiremiyor." Dalgın bir şekilde yere bakıyordu. "Zavallı adama epey bağırdım. Onu buraya girerken yakaladığımızda. Ayrıca yattığı servisin doktorunu da bilgilendirdim. O da onu 9 numaralı istasyona gönderdi."

"Yine de orada olanlar sizin suçunuz değil."

Başını salladı. "Evet, bunu biliyorum. Böyle şeyler arada sırada oluyor. Düşünmek bile istemiyor insan, ama burada çalışmaya başladığımdan beri birçok hasta kendini öldürdü. Yine de kendimi suçluyorum, anlıyor musunuz?

Jan cevap veremeden Norbert Rauh odaya girdi. Yüzünde kırmızı lekeler oluşmuştu, belli ki koşmuştu.

"Suçlama mı?" diye sordu nefes nefese. "Kim kendini suçluyor? Burada kendini suçlaması gereken biri varsa o da benim, sizi çok beklettim."

Jan'ı güçlü bir şekilde elini sıkarak selamladı. Dışarıdan geldiği halde elleri terlemişti.

"Gelin Jan aşağı ofisime gidelim. Kendimize güzel, sıcak bir çay yapayım."

"İyi fikir."

Jan onu merdivenlere doğru takip etti. Hastaların yemek yedikleri odanın önünden geçerken Sibylle'yi gördü. Kadın onlara doğru bakıyordu. Şekilsiz yüzünde çirkin bir gülümseme vardı. Jan'a başını salladı ve sonra işaret parmağıyla boğazını keser gibi bir işaret yaptı.

Şimdi başın dertte.

33

Yirmi üç yıl sonra Jan 19 Temmuz 1985 Cuma gününün ne kadar sıcak olduğunu çoktan unutmuştu. Üzerinde bir kot pantolon, spor ayakkabılar ve hardal rengi bir tişört olduğunu ve iki haftada bir yıkanması için eve getirdiği kirli çamaşırların içinde olduğu ağır bir sırt çantası taşıdığını da hatırlamıyordu. Rauh'un hipnozu bu detayları geri getirmişti.

Jan yine Fahlenberg tren istasyonunda olduğunu gördü. Havada öğleden sonra sıcağının buğusu titreşiyordu ve Jan çok susamıştı. Ders her zamankinden biraz daha uzun sürdüğü için, her zaman yaptığı gibi yatılı okulun kantininden yolculuk için bir şeyler alamamıştı.

Karlsruhe ile Fahlenberg arasındaki tren bağlantısı arasında uzun süreli beklemeler olmadığından bunu telafi edememiş ve Jan'ın dili üç saatlik tren yolculuğunda zımpara kâğıdına dönmüştü.

Jan Fahlenberg'e vardığında istasyon binasının yanındaki büfe çoktan kapanmıştı. Jan'ın yaklaşık bir buçuk kilometrelik yürüyüş boyunca sabretmekten ve eve gittiğinde buz gibi bir limonata içmekten başka çaresi kalmamıştı.

En iyisi bir şişe, hatta iki, diye düşündü ve yola koyuldu.

Sokaklarda neredeyse kimse yoktu. Aşağı indirilmiş jaluziler ve kapalı kepenkler arkasındaki vitrinlerle tüm Fahlenberg boğucu sıcağın nemli fanusu altında gibiydi. Jan ter içinde istasyon caddesinin yokuşunu tırmandı, yan sokaklardan birine girdi ve yeni Bond filmi

afişinde Roger Moore ve Grace Jones'un olduğu sinemanın önünden geçerek dar bir sokaktan şehir parkına ulaştı.

Her zamanki gibi gölün kenarından geçmemek için parkın en dış kısmındaki yolu kullandı. Her ne kadar uzaktan suya giren çocukların kahkahaları duyulsa ve hiçbir şey altı ay önceki o buz gibi geceyi anımsatmasa da Jan için Sven'in kaybolduğu yeri görmek acı vericiydi.

Sonra Marenburg'un evinin önünden geçti ve adamın elinde iki sulama kovasıyla sebze tarhlarına doğru yürümekte olduğunu gördü. Adama gülümseyerek selam verdi, sonra evlerinin önüne gitti ve iç çekerek orada durdu.

Burası daha geçen seneye kadar çok görkemli bir bahçeydi. Çimlerin üzerindeki çiçek tarhları yeşil bir okyanusun üzerinde renkli adacıklar gibi görünüyordu. Evin doğu tarafında içinde Japon balıkları olan ufak bir süs havuzu vardı. Daha geride ise Jan'ın annesi salata, sebze ve böğürtlen çalılıkları yetiştiriyordu.

Annesi bahçe işlerini çok seviyordu, bahçenin sevgiyle ekmediği ve düzenlemediği bir noktası yoktu. Hatta bir seferinde *Fahlenberg'in en güzel bahçesi* ödülünü de kazanmıştı.

O yıl ise bahçenin eski ihtişamından eser yoktu. Jan girişin yanındaki kurumuş sarmaşık güllerine ve neredeyse dizine kadar geldiği için aradaki çiçek tarhlarının görünmesini engelleyen çimenlere hüzünle baktı.

Sadece annesi ve o kaldıklarından beri çok şey değişmişti. Hayır, sadece çok şey değil, diye düşündü Jan. *Her şey* değişmişti. Çaresiz hüzün ikisini de başka insanlara dönüştürmüştü. Annesi eski annesi değildi. Artık gülmüyor, kendi dış görünüşünü, evi ve bahçeyi ihmal ediyordu.

Raimund Fleischer onun ağır bir depresyon geçirdiğini söylemişti. O ve Jan'ın babası sadece iş arkadaşı değil, aynı zamanda yakın dosttular. Fleischer o trajik olaylardan sonra Jan'ın annesi ile ilgilenmiş, onunla konuşmuş ve ilaç yazmıştı.

Başlangıçta Jan annesinin depresyonuyla başa çıkabiliyordu. Ona ev işlerinde yardım ediyor, hatta okuldan geldikten sonra ikisi için yemek bile pişiriyordu. Geceleri onun yanında oturma odasında oturuyordu. Bunu eskiden çok nadir yapardı, çünkü odasında oturup kitaplarına gömülmeyi daha çok severdi. Şimdi ise onunla birlikte en sevdiği dizi olan *Schwarzwald Kliniği*'ni seyrediyordu. Ama Dr. Brinkmann'ın o harika dünyası bile onu daldığı derin düşüncelerden uzaklaştıramıyordu.

Jan ne kadar çaba sarf ederse etsin annesiyle bağlantı kuramıyordu. Onu hiçbir şey neşelendiremiyordu. Ufacık bir şey bile onun sinir krizi geçirmesine neden olabiliyordu.

İpler Jan'ın kaybolmadan birkaç gün önce kardeşine verdiği bir kaseti geri almak için Sven'in odasına girmesiyle koptu. Annesi onu orada görmüş ve adetâ çılgına dönmüştü. Jan'a vurmuş, bağırmış ve "bir daha asla, asla, asla" o odaya girmemesini söylemişti.

Jan ondan o kadar korkmuştu ki, evden çıkmış ve ancak gece çok geç saatte eve geri gelebilmişti.

Mart ayında okuldaki başarısı o kadar düşmüştü ki, öğretmeni Bay Kaiser Jan'ın annesini çağırmıştı. Onunla uzun süre konuştuktan sonra Jan'ın bir yatılı okula gitmesinde anlaşmışlardı. Öğretmen bu konuyla özel olarak ilgilenmiş, ama ders yılının ortası olduğundan sadece oldukça uzakta olan Karlsruhe'de Jan için bir yer bulabilmişti.

Başlangıçta Jan bundan çok memnun olmamıştı, ama Bay Kaiser bunun annesi iyileşene kadar geçici bir süre için olduğunu

söyleyerek onu ikna etmişti. Jan orada yeni arkadaşlar edinecek ve orası Fahlenberg'den sonra ona iyi gelecekti.

"Biliyor musun Jan," demişti Bay Kaiser ve ona endişeyle bakmıştı, "bence senin biraz uzaklaşmaya çok ihtiyacın var. Büyük bir fedakârlıkla annenle ilgileniyorsun, bu çok hayranlık verici ama diğer taraftan senin kendi duygularından kaçmaya çalıştığını düşünüyorum. Bu iyi değil oğlum, çünkü ne kadar kaçarsan kaç bir süre sonra bu duygular seni bulur."

Böylece Jan yatılı okula gitti ve her iki hafta sonunda bir Fahlenberg'e geldi. Karlsruhe'de gerçekten de arkadaş edinmişti ve haftanın yedi günü evdeki kötü olayların sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalmıyordu. Okuldaki başarısı da artmıştı. Jan yeniden sınıfın en iyileri arasına girmişti. Her şey Bay Kaiser'in dediği gibi olmuştu.

Sadece Jan'ın annesinde bir iyileşme görülmüyordu, o nedenle Jan bahçe kapısından geçip eve doğru ilerlerken posta kutusunun ağzına kadar dolu olduğunu gördüğünde pek şaşırmadı. Postayı aldı, bakımsız kalmış girişten geçerek kapıyı açtı.

Evin girişindeki taş zeminden güzel bir serinlik yayılıyordu. Tatlı bir şey kokuyordu ve Jan önce annesinin kendisine ravent keki pişirdiğini düşündü – bu iyiye işaret olurdu, ama Jan buzdolabından soğuk bir şeyler almak için mutfağa girdiğinde umutları sabun köpüğü gibi söndü.

Ona keki düşündüren tatlımsı koku, evyenin içindeki kirli tabak yığınından geliyordu. Jan içinde kurumuş spagetti bulunan bir tabak gördü, üzeri küflenmişti. Son geldiğinde spagetti yemişlerdi. Kıymalı bir sosla. O pişirmişti. Annesinin her zamanki gibi fazla iştahı yoktu. Jan mutfağa götürdüğünde annesinin tabağının yarısı hâlâ doluydu. Tabak öyle bıraktığı yerde duruyordu. İki tencerenin de içi küf doluydu.

Jan içini çekti. İki haftadır yine kendini toplayamamıştı anlaşılan. Ona söz vermişti, ama bulaşıkları yıkamak gibi basit şeyleri bile yapamıyordu belli ki. Bu süre boyunca muhtemelen konserve gibi hazır şeyler yemiş ya da aç kalmıştı. Geçen yarım yıl içinde Dr. Fleischer ona antidepresan ilaçların yanı sıra iştah açıcı haplar verdiği halde o kadar zayıflamıştı ki.

Jan musluktan iki bardak su içti – evde limonata yoktu. Sonra kirli çamaşırlarını bodrum katına taşıyıp makineye attı.

Evde ölüm sessizliği hâkimdi. Annesi yorganı kafasına çekmiş yatıyor olmalıydı. Yatak onun geri çekilme alanıydı. Orada onu rahatsız etmeye kalkanın ise vay haline.

Jan odasına girdi. Okul kitaplarını çıkardı ve onlara bakıp keyifsizce pazartesi sabahı onu bekleyen İngilizce testini düşündü. Sonra dolaptan bir tişört ve şort alıp anne babasının odasının önünden geçerek banyoya gitti. Ter içinde kaldığı yolculuktan sonra mutlaka duş yapmak istiyordu.

Yavaşça kapının kolunu aşağı bastırdı ve...

"Hayır! Hayır, istemiyorum!"

"Evet, Jan, istiyorsun! Anlatmak istiyorsun. Bırak çıksın. Bırak çıksın artık, ancak bu şekilde bundan kurtulabilirsin."

"Hayır. Bunu yapamam."

"Hayır, Jan yapabilirsin. Her şeyin uzun süre önce olup bittiğini unutma. Bu geçmişin ta kendisi, Jan. Sana artık bir şey yapamaz."

"Ama... bu... çok acı veriyor!"

"Banyoda ne gördün Jan? Söyle bana. Ben yanındayım. Bir şey olmayacak. Ben yanındayım."

"Gerçekten mi?"

Evet, elini tutuyorum. Oraya tek başına girmek zorunda değilsin. Şimdi bana ne gördüğünü söyle."

"Ben... şey... görüyorum..."

Banyo mumlarla doluydu. Çoğu dibine kadar bitmişti. İçerisi renkli bir mağara gibi görünüyordu. Lavabonun kenarından, tuvaletin kapağından ve küvetin yanındaki ufak masanın üzerinden uzun mum sarkıtları aşağı doğru uzanıyordu.

Bazı mumlar mavi fayansların üzerinde is lekeleri bırakmıştı, bazıları ise hemen sönmüştü. Bunun sebebi yarı aralık duran pencereden esen rüzgâr olmalıydı.

Angelika Forstner küvetin içinde yatıyor ve oğluna boş gözlerle bakıyordu. Jan'ın çizgi roman dergilerindeki canavarlardan birine benziyordu. Suyun dışında kalmış olan başı, boynu ve omuzları tuhaf, sarımsı bir renk almıştı. Teni sönmüş bir balona benziyordu. Gözbebeklerinin üzerine sanki beyaz kontak lens takıyormuş gibi süt rengi bir perde inmişti.

Yüzüne sinekler konuyor ve açık duran ağzına, burun deliklerine ve kulaklarına giriyor, saçlarının arasında geziniyorlardı. Saçı gri saman gibi duruyor, daha önceki bakımlı saçlarına hiç benzemiyordu.

Küvetin içindeki su mor renkli bir cama benziyordu. Suyun içinden Angelika Forstner'ın şişmiş bedeni ve kesik bilekleri seçilebiliyordu. Arada sırada çürümeden kaynaklanan bir baloncuk suyun yüzeyine çıkıyordu. Jan belli belirsiz bir fokurtu duyar gibi oldu.

Sadece orada durmuş ölen annesine bakıyordu. Gördüklerine inanamıyordu. Beyni bomboştu, hiçbir şey düşünemiyordu.

Hiçbir duygu yoktu. Sadece boşluk ve sessizlik. Dayanılmaz sessizlik.

Küvetin yanındaki küçük masayı gördü. Normalde üzerinde iki şişe ve bir kitap vardı, yanında ise bir fincan çay. Şimdi ise orada mumlar ve hayatına son verirken kullandığı bıçak vardı. Bıçağın üzerindeki kan çoktan kurumuştu.

Bıçak Jan'ın aklına bir şey getirdi. İki hafta önce pazar günü spagetti sosu için soğanı ve salata için salatalıkları bu bıçakla kesip doğramıştı.

Eminim kullanmadan önce yıkamamışsındır bile, dedi içinde bir ses. Hiç de kendi sesine benzemiyordu. O kadar kızgındı ki.

"Seni bu kadar kızdıran ne Jan? Bıçak mı? Onun bunu yapmak için tam da o bıçağı seçmiş olması mı?"

"Hayır, bıçak değil."

"O zaman sebep ne?"

Sessizlik.

"Kendini öldürdüğü için mi ona kızgınsın? Seni *yalnız bıraktığı* için mi?"

"Evet, o da var, ama esas sebep bu değil."

"Peki ya ne?"

"Fotoğraflar."

"Hangi fotoğraflar?"

Küvetin yanındaki masanın üzerinde iki tane çerçevelenmiş resim vardı. Annesi onları arkasına yaslandığı yerden görebileceği şekilde yerleştirmişti.

Jan çerçeveleri tanıdığı halde oraya doğru yürüdü. İçlerinde ne olduğunu biliyordu. Son geldiğinde oturma odasındaki raflardan birinde duruyorlardı. Bu fotoğraflar ve orada olmayan biri daha.

Fotoğraflara bakarken Jan'ın yüzünden aşağı yaşlar süzüldü. Büyük olanı Bernhard ve Angelika Forstner'ın düğün fotoğrafıydı.

Çift sonbaharda bir parkta sırılsıklam âşık bir şekilde birbirlerine bakıyorlardı. Annesinin beyaz elbisesi sanki Jan'ın gözünü kamaştırmak ister gibi parlıyordu.

İkinci fotoğrafta ise Sven ona gülüyordu. Beşinci yaş gününde, tam pastanın mumlarını üfledikten sonra çekilmişti. Sven'in fotoğrafındaki hayat dolu enerji Jan'ı irkiltmişti. Kan dolu küvetin içinde yatan annesinin cesedinden daha çok hem de. Sven ona gülüyor gibiydi.

Jan sanki kayıp erkek kardeşi ona bir şey söylüyormuş gibi hissetmişti – ona çok acı veren bir şey.

Bir fotoğraf *eksik!* diyor gibiydi. *Evet, ağabey, bir* fotoğraf *eksik.* Senin fotoğrafın*!*

"Beni suçladı," dedi Jan hipnozun etkilerinden kurtulduktan sonra.

Rauh ile karşılıklı oturmuş meyve çayı içiyorlardı. Rauh susmuş ve yeniden günümüze dönmesi için ona zaman vermişti. Şimdi terapist başını sallıyor ve Jan'a acıma, kızgınlık ve anlayış dolu bir bakışla bakıyordu.

"Hiçbirinizin suçu yoktu Jan. Ne siz, ne de anneniz. Hiçbirinizin etkisi olmayan bir trajik olaylar zinciri bu. Annenizin sizi suçlamasının tek sebebi bir suçluya ihtiyaç duyması. Acısıyla başa çıkmaya çalıştı, ama başaramadı." Çay fincanını yudumladı ve konuşmaya başlamadan önce onu bıraktı. "Suçlanmak sizin de işinize geldi. Bunun farkındasınız, değil mi?"

"Bunu nereden çıkarıyorsunuz?"

"En azından buna karşı koymadınız."

"Doğru," dedi Jan ve başını salladı. "Evet, gerçekten de bunu yapmadım."

"Size bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Dün," dedi Rauh ve öksürdü. "Dün Alfred Wagner olayında, onu intihar etmekten vazgeçirmek için elinizden geleni yaptınız. O sırada ne hissettiniz?"

"Doktor olarak görevimi yaptım," dedi Jan kısaca düşündükten sonra.

Rauh ona hafifçe gülerek bakıyordu. "Sadece bu kadar mıydı?"

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Annenizin intiharıyla bir paralellik hissetmediniz mi? Demek istediğim yine biri kendini öldürmek istiyordu, ama bu sefer ona yardım etme şansınız vardı. Anneniz için çok geçti, ama Bay Wagner'de her şey mümkündü."

Jan yeniden düşündü. Sonra başını salladı. "Böyle düşününce haklısınız."

"Peki, Bay Wagner için ne hissettiniz? Bu duyguyu tanımlamak için uygun kelime ne olurdu?"

Jan fincanını ileriye doğru itti. "Sorumluluk."

Rauh sandalyesinde geriye doğru yaslandı. "Şimdi en önemli soru geliyor Jan: Annenizin suçlamasını sorumlulukla karıştırıyor olabilir misiniz?"

"O zamanlar olup biten her şey için kendimi sorumlu hissettiğimi mi söylüyorsunuz?"

Rauh başını salladı.

"Evet, olabilir."

"Bence sadece 'olabilir' değil Jan, kesinlikle öyle. Kardeşinizi o gece parka götürdüğünüz için kaybolmasının ve bunun yol açtığı tüm kötülüklerin sorumluluğunu taşıyorsunuz. Anneniz de bu düşüncenizi, sizin onu bulacak kişi olduğunuzu bilerek intihar etmekle kuvvetlen-

dirdi. Sizin orada olmayan fotoğrafı fark edeceğinizi biliyordu. Onun bakış açısıyla suçlu kişinin fotoğrafını."

Rauh sözlerinin Jan üzerinde etki göstermesini bekledi. Jan çay fincanına bakıyordu. Birden beyaz fincan içindeki kırmızı sıvı ile kanlı suyla dolu küvetin benzerliğini fark etti. İğrenerek başını çevirdi.

"Evet, kendimi sorumlu hissediyorum. Eğer Sven'i yanımda götürmeseydim ona bir şey olmayacaktı."

"Gerçekten mi?" Rauh ona kaşının birini kaldırarak bakıyordu. "Belki de o gece ona bir şey olmayacaktı ama bir sonraki gece olacaktı, ya da ondan sonraki gece. Bunu nasıl bilebilirsiniz? Ama daha da önemlisi: Sven sizi kendi isteğiyle takip etti. Siz onu davet etmediniz." Jan'a doğru eğildi. "Böyle bir olayda kimse suçu on iki yaşında birine yükleyemez, ne anneniz, ne de siz. Anneniz hastaydı Jan, bunu biliyorsunuz. Bu yüzden psikiyatrist olmadınız mı? Annenizi iyileştirmeyi başaramadınız, ama diğerlerini iyileştirmek istediniz. Ailenize ve size felaket getiren kişiyi anlayamadığınız için başkalarını anlamak istediniz."

Rauh kısa bir ara verdi ve sonra elini Jan'ın omzuna koydu. "Kızgınlığınızı kabullenmeyi öğrenin artık Jan. Annenize kızgınsınız, bunu bana biraz önce kendiniz söylediniz, ama elinizde tek kalan kişi o olduğundan ve onu da kaybetmiş olduğunuz için kızgınlığınızı ona yönlendiremediniz. Bunun yerine kendinize kızmayı tercih ettiniz. Annenizin acısı yüzünden kör olmuş bir şekilde ve çaresizlikle davrandığını fark edemezdiniz. Onu kaybetmek size verilecek en büyük cezaydı ve bundan çok önemli bir şekilde etkilenmiştiniz ve bununla savaşmak için çok gençtiniz. O yüzden suçlamaya inandınız ve onu içselleştirdiniz."

Jan tüm vücudunun titremeye başladığını hissetti. Rauh perdenin arkasında onun takıntısını görmüş ve ona kendisini daha önce

görmeye hiç cesaret edemediği şekilde gösteriyordu. Rauh haklıydı, ama Jan bu gerçeğe direnmeye devam ediyordu.

"Ama ben..."

"Hayır Jan, aması yok! Yirmi yıldır taşıdığınız öfkenin kime yönelik olduğunu artık anlayın. Annenize öfkelisiniz!"

34

Hieronymus Liebwerk tekrar tekrar yardım istemiş ve kapıya vurmuştu. Nafile. Sonunda geceyi karanlık arşiv odasında geçirmek zorunda kalacağını kabullenmişti. Ertesi sabah posta bölümü çalışanı geldiğinde onu bu güç durumdan kurtarırdı. Neyse ki adam cumartesi günleri bir an önce işini bitirmek için erkenden geliyordu.

Liebwerk yumruğunu sıktı. Hele bir oradan çıksın, onu buraya hapsedenin vay haline.

Arşiv görevlisi iki karton üzerinde kendine mümkün olduğunca rahat bir yer hazırlayıp uzandı ve sonra kendini öç alma düşüncelerine kaptırıp uyukladı.

Evinden birkaç dakika yürüme mesafesinde bulunan süpermarketi ve kasadaki seksi sarışının kendisine uzattığı bir karton sigarayı hayal etti. Hemen sonrasında dükkânın önünde durmuş ve bir sigara yakmıştı.

Ne harika bir rüya. O kadar gerçekçiydi ki, Liebwerk sigarayı gerçekten içine çektiğini düşündü. Ama sonra...

Liebwerk homurdandı. Bu sigara hiç hoşuna gitmemişti. Tam tersine çok kötü kokuyordu, tıpkı yanan çöp kutusundan çıkan duman gibi.

Öksürerek uyandı, burnunda hâlâ o kötü koku vardı. Dumanı rüyasında görmemiş olduğunu anladığında karanlıkta yüksek sesle küfür etti. Bu keskin koku gerçekti. Nefes nefese ayağa kalktı ve kapının altından gelen titreyen ışıklara dehşet içinde baktı.

"Yangın!"

35

İtfaiyenin yangını tamamen söndürmesi sabahın erken saatlerine kadar sürdü. Alarm çaldıktan kısa bir süre sonra Orman Kliniği'nin kendi ekipleri gelmişti. Bir süre sonra Fahlenberg gönüllü itfaiyesi de onların yardımına koştu.

Adamlar yangını kontrol altına almakta zorlanıyorlardı. Yönetim binası taştan yapılmıştı, ama çok sayıda ahşap tabela, raflar, dosyalar ve alt kattaki kâğıt yığınları ateşi besliyordu.

Cumartesi sabahı hasar tespiti yapılırken sadece arşivin zarar gördüğü anlaşıldı. Ana yönetim kısmı etkilenmemişti ve çalışmaya devam edilebilirdi.

O gün sabah saat beşte kar küreyen kapıcı bir şey fark etti. Paul Wisniewski eski Mercedes'i personel park yerinde görmüştü. Arabanın üzerinde dumanla kliniğin en uzak noktalarına kadar taşınmış olan küller ve kömürleşmiş kâğıt parçaları vardı. Bundan arabanın gece de orada bulunduğu sonucuna vardı.

Aşağı yukarı aynı zamanda arşiv odasında bir erkeğin kömürleşmiş cesedi bulundu. Bu büyük bir ihtimalle yüksek bir karton yığının arkasında saklanmaya çalışmış olan Hieronymus Liebwerk'ti. Alevler kapının altından büyük odaya ulaştığında Liebwerk çoktan ölmüş olmalıydı, penceresiz odada alevler bedenini sarmalamadan çok önce.

Yangının çıkış noktası olarak Liebwerk'in masası belirlendi. Sigaranın ateşinin dosyaların üzerine düşerek yangına neden olduğu

tahmin ediliyordu. Dışarı çıkışın alevlerle kapanmış olması nedeniyle arşiv görevlisi büyük odaya koşmuş olmalıydı. Panikten kapıyı öyle hızlı çekmişti ki, eski kapı kolu yerinden çıkmıştı.

Bu da onun ölüm fermanı olmuştu.

36

O sabah çok sayıda klinik çalışanı arşiv girişinde toplanmıştı. Binanın cephesi üst katlara kadar isle kaplanmıştı.

"Gerçekten çok kötü," dedi Dr. Raimund Fleischer birkaç çalışanın yanından geçip Jan'ın yanına doğru ilerledi.

Jan başıyla onayladı. İkisi de üzerinden buzlar sarkan kapı kirişine baktılar. Yangın söndürme için kullanılan suyun kalıntıları kapının çerçevesini tarih öncesi çağlardan kalan bir canavarın dişleri gibi sarmalıyordu.

Son karşılaşmalarında Liebwerk Jan'ın bu kapıyı kullanmaması konusunda ısrar etmişti. Tuhaf dosya hırsızının onun yaptığını fark etmesinden korkuyordu.

Şimdi ise Liebwerk ölmüştü. Polis ve itfaiye bunun Liebwerk'in ihmalinden kaynaklandığını düşünüyordu. Yine o Jan'ın pek de inanmak istemediği tesadüflerden biri daha. Ama şimdi arşiv görevlisinin korkusu dışında elinde bu kaza teorisini çürütecek bir şey yoktu.

"O yaşlı bunağa sigara içmek için dışarı çıkmasını yüz defa söyledim," dedi Fleischer kendi kendine. "Sağır bir inekten elleri üzerinde ayağa kalkmasını istesem daha iyiydi."

İçini çekti. Ağzından çıkan buhar bir bulut halinde yüzüne doğru yayıldı. Sonra kendisine anlamaz gözlerle bakan Jan'a doğru döndü. Profesör onun sessizliğini onaylama olarak anlamış olmalıydı.

"Bu daha çok sorun çıkaracağa benzer," dedi kafasını sallayarak. "Hazır karşılaşmışken, yarın akşam işin var mı Jan? Eğer size de uyarsa, sizi yemeğe davet etmek isterdim."

"Yemeğe mi?" Jan onu dinlemiyordu. "Evet, memnuniyetle." Sesine memnun bir ifade vermek için kendini zorlaması gerekti. Liebwerk'in ölümü kafasını çok meşgul ediyordu.

"Güzel. O zaman yediye doğru diyelim mi?"

"Saat yedi benim için uygundur."

Fleischer yüzünde geniş bir gülümsemeyle onun omzuna vurdu. "Sizin için güzel haberlerim var. Konu iş sözleşmeniz. Sanırım personel bölümüne süresiz sözleşmenizi iletebilirim."

Jan şaşkınlıkla ağzını açtı. "Ama... sanıyordum ki... deneme süresi..."

"Evet, evet," dedi Fleischer ve eliyle geçiştiren bir hareket yaptı. "Henüz yüzde yüz kesin değil, daha yönetimin imzasını almam gerekiyor, ama hiçbir sorun yok gibi gözüküyor. Aslında sadece bir formalite. Sizin gibi hırslı, genç doktorlara ihtiyacımız var. Onları almak çok kolay olmuyor. Laf aramızda yönetimin başı benim çok eski bir dostum."

"Ben... ne diyeceğimi bilemiyorum," diye kekeledi Jan.

"Şimdilik hiçbir şey demeyin," dedi profesör. "Yarın akşam bize gelin, sonrasını konuşuruz."

Jan mutlaka geleceğine dair söz verdi. Fleischer yeniden memnun bir şekilde onun omzuna vurdu ve sonra yönetim binasına doğru yürüdü.

37

"Belki de buraya gelmek pek iyi bir fikir değildi," dedi Ralf ve Nathalie'nin masasında bulduğu, içinde fotoğraflar olan kutunun kapağını kapadı. "Burada etrafı karıştırdığım için kendimi kötü hissediyorum. Hem de tam cenazenin olduğu gün."

Onun yanında yerde oturan Carla, oturma odasındaki dolabın çekmecelerini karıştırıyordu. Ralf'a baktı ve "Sen gelmek istedin unuttun mu?" dedi.

"Sen de istedin," dedi Ralf ve gergin bir şekilde parmaklarıyla büro koltuğunun plastik kollarına vurdu.

"Elbette, yoksa burada olmazdım." Carla çekmeceyi kapadı ve ayağa kalktı. Dizleri hafifçe çatırdadı. "Bunu onun için yapıyoruz, aklından çıkarma."

Ralf derin bir şekilde iç çekti ve başını salladı. "Gerçeği bulmak istediğimden o kadar emin değilim."

"Başkasıyla ilişkisi olduğunu mu?"

Ralf başını eğdi. "Bunu bana asla yapmazdı." Kocaman mavi gözleri nemli nemli parlıyordu.

"Bunu anlamalısın. Böyle şeyler olur ve eğer onu gerçekten sevdiysen o zaman buna saygı göstermelisin."

Sadece başını salladı.

"Her neyse," dedi Carla. "Hadi devam edelim."

Yatak odasına girdi ve etrafına baktı. Başka nereye bakmalıydı acaba? Her yeri karıştırmış ancak bir sevgiliye dair ipucu bulamamıştı. Eğer Nathalie Ralf'tan bir şey saklıyorsa o zaman bunu çok iyi başarmıştı.

Ralf onu yatak odasına doğru takip etti. Derin bir nefes aldı. "Peki ya tecavüze uğradıysa?"

"Hayır, Ralf," dedi Carla yumuşak ama kesin bir tavırla. "Jan bunun olamayacağını söyledi ve bence de öyle. Bu olmuş olsa başka türlü davranırdı. Klinikten çıktığı gün pizza yemeye gittiğimizi hatırlıyor musun? O akşam Nathalie ne kadar da rahattı."

Ralf başını salladı ve boynunu büktü.

"Gördün mü? Onu şimdiye kadar hiç o kadar mutlu ve tasasız görmemiştim. Sanki her şey kötü bir rüyaymış gibi geliyor, demişti, hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum," diye fısıldadı Ralf sadece.

Birkaç saniye için o anı arkadaş canlısı bir hayalet gibi odada asılı kaldı. İkisi de Sergio'nun pizzacısında akvaryumun yanındaki köşeli masada oturmuş onlarla birlikte şampanya içip kadeh kaldıran Nathalie'yi düşündüler.

Güzel rüyalara, demişti kadeh tokuştururken ve sarhoşken hep yaptığı gibi kıkırdamıştı.

Ve artık görmek zorunda olmadığın kâbuslara, diye düşündü Carla.

"Şey olamaz mı ..." diye başladı Ralf yeniden. Duraksadı. "Farkına varmamış olamaz mı?"

"Farkına varmamış mı?" Carla ona şaşkınlıkla baktı.

"Evet. Yani o farkında olmadan böyle bir şey olmuş olamaz mı?'

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Belki de ilaçla?"

"Ona sakinleştirici ilaç verdiklerini bilmiyordum. Sana böyle bir şeyden bahsetmiş miydi?"

Ralf yeniden başını eğdi. "Hayır bahsetmedi. Aslında böyle bir şeyin olması pek de mümkün değil. İlaçlarının listesine baktım. Resmî olarak o derece bilincini yitirebileceği bir şey verilmemiş. Eğer çok fazla alsaydı kesinlikle dikkat çekerdi. Etkileri içki sonrasındaki o berbat baş ağrısı gibi olurdu..."

Carla'nın yanına, yatağın üzerine oturdu ve şakaklarını ovuşturdu.

"Kabul et bunu," dedi Carla ve kolunu teselli etmek ister gibi onun omzuna attı. "Gerçeğin acı verdiğini biliyorum ama böyle işte."

"Evet, acı veriyor." Ralf acınacak şekilde içini çekti. Sonra yatağın önünde duran halıya tekme attı. Halı tüylü bir pisi balığı gibi laminat zemin üzerinde kaydı. "Üstelik de çok acı veriyor!"

Carla halıyla birlikte ortaya çıkmış olan siyah karton kutuya şaşkınlıkla baktı.

"Hey, bu da ne?"

"Ne?"

"İşte, şurdaki!" Carla ayağa kalktı ve üzerinde bir İtalyan firmasının altın renkli logosu bulunan kutunun önünde eğildi.

"Bir ayakkabı kutusu. Ne olmuş?"

"Bunu sadece bir erkek söyleyebilir." Carla gözlerini devirdi. "Eve girdiğinde ilk ne görüyorsun?"

"Ne mi? Aynalı portmanto."

Carla içini çekerek başını salladı. "Peki, altında büyük ve gözden kaçmayacak ne var?

"Ayakkabı dolabı."

"İşte. Kadınlar ayakkabılarını karton kutuların içinde saklamazlar. Özellikle de böyle pahalı bir markayı. O yüzden kız arkadaşın ayakkabı dolabına 'hazine dolabı' diyordu."

Carla kutunun kapağını merakla açtı. Kutunun içi mektuplar ve kartpostallarla doluydu.

Pek çoğu Carla için tanıdıktı. Nathalie'ye onları yeni bir yazı için gittiği seyahatlerden ya da katıldığı toplantılardan o göndermişti. Daha eski kartlardan bazıları Carla'nın Jörg'le birlikte olduğu zamana aitti. Onunla birlikte çok gezmişlerdi ve eğer Jörg baş başa kalmalarında çok ısrar etmese Nathalie'yi de yanında götürmeyi çok isterdi. Güneşte birkaç gün, sahilde güzel bir otel, lezzetli kokteyller ve egzotik gece hayatı, bunların hepsi Nathalie'ye iyi gelirdi diye düşündü Carla... sadece üzerinde palmiyeler ve sörf yapan delikanlılar olan lanet olası kartpostallar yerine.

Nathalie'yi yanına alıp Jörg'ü çok önceden cehenneme yollamış olmalıydı. Belki Nathalie tatlı biriyle tanışır ve o kişi onu o büyük korkularından kurtarırdı.

Belki, belki, belki. Artık hiçbir şey onu geri getiremezdi, kendini suçlamasının da bir anlamı yoktu.

En eski gazetecilik kuralını düşün ve gerçeklere odaklan, dedi kendine. Burada olmasının sebebi Nathalie'yi hamile bırakan adamı bulmaktı. Onun ölümünden suçlu olan adamı – isteyerek ya da istemeyerek.

Kutudan bir deste mektup aldı ve göz gezdirdi. "Hey, çoğunu sen göndermişsin."

Ralf öksürdü. "Evet, şiirleri çok severdi."

"Çok romantik."

"Kes şunu." Ralf aceleci bir hareketle mektupları onun elinden aldı. "Seni hiç ilgilendirmez"

"Mektupları okumuyorum. Sadece kimden geldiklerine bakıyorum."

Carla kutudan içinde pek çok kartpostal bulunan bir zarf daha aldı. Hepsinde aynı motif vardı. Yeşil yapraklarla dolu kadife bir ze-

min üzerinde sarı bir gül. Ne kadar da *kitch* bir motif diye düşündü Carla. Bazı kartlar diğerlerinden daha eski ve yıpranmış görünüyordu.

Ralf kartlara şüpheyle baktı. "Bu aslında pek de onun tarzı değil."

"Hayır, yanlışlıkla aldı sanırım."

"Peki, o zaman onları neden saklamış? Böyle şeyler her süpermarkette bulunur."

Carla korkuyla irkildi. "Kahretsin!"

"Ne oldu?"

"Pembe şövalye!"

"Kim?"

"Pembe şövalye," diye tekrarladı ve elini alnına vurdu. "Nathalie ona öyle diyordu. Tamamen unutmuşum."

"O da kim?"

"Bilmiyorum. Nathalie de bilmiyordu. Kaçığın biri. Her yıl ona bu kartlardan bir tane bırakıyordu. Ocak ayının başında, herhangi bir yorum yapmadan, eğer yanlış hatırlamıyorsam."

Ralf sanki kız ona bir tokat atmış gibi baktı. "Bunu bana şimdi mi anlatıyorsun?"

"Tamamen aklımdan çıkmış. Nathalie ve ben onu bir an bile ciddiye almadık."

Şimdi her şeyi hatırlamıştı. Nathalie ile birlikte apartmanın içindeydiler. Nathalie posta kutusunu açmış ve istemediğini belirttiği halde bırakılan reklam broşürlerine kızmıştı. Kartpostal da o sırada broşürlerin arasından kayıp yere düşmüştü. Nathalie eğilip yerden kartpostalı alırken başını sallamıştı.

Yine mi, dediğini duymuştu Nathalie'nin.

Gizli bir hayran mı? Hadi ama itiraf et!

Nathalie gülümsemişti. *Bir fikrim yok. Üzerine bir şey yazmıyor. Buraya taşındığımdan beri böyle devam ediyor. Hep bu sarı gül. Beş kart oldu bile.*

Peki, kimden geldiğini bilmiyor musun?

Sadece benim pembe şövalyemin eş sayıları sevdiğini biliyorum.

Eş sayılar mı?

Evet. Her yıl 11'nci ayın 1'inde yeni bir kart alıyorum.

Carla düşünceli bir şekilde kartpostalları elinde tarttı. Altı taneydiler.

"Nathalie'nin pembe şövalyesinin aradığımız adam olduğunu pek sanmıyorum," dedi. "Böyle tipler çoğunlukla utangaç ve tutukturlar. Biri her gün sileceğimin altına bir lale sıkıştırıyordu, ama bir gün tesadüfen onu tam koyarken yakaladığımda kaçtı ve bir daha ondan hiç ses çıkmadı." Kulak memesini çekiştiriyordu. "Diğer taraftan..."

Ralf kartpostalları onun elinden aldı ve iyice inceledi. Sonra Carla'ya baktı.

"Diğer taraftan ne?"

"Ona neden *gerçek* güller göndermediğini soruyorum kendime. Neden sadece bir fotoğraf? Ve neden özellikle sarı güller?"

38

Öğle güneşi gri bulut perdesinin ardında güçsüz ve soluk bir şekilde Fahlenberg mezarlığını aydınlatmaya çalışıyordu. Jan siyah paltosunun altına kalın bir kazak giymiş olduğu halde donuyordu. Kilise buzdolabı gibiydi. Kır saçlı, koyu tenli, muhtemelen Hintli olan rahip neredeyse hiç anlaşılmayan bir aksanla uzun uzun konuşmuştu.

Cenazeye katılanlar Nathalie'nin mezarına doğru yola çıktıklarında, üşüdüğü için kollarını gövdesine dolayan tek kişi Jan değildi. Rudolf Marenberg Jan'ın yanında yürüyordu. Soğuk yaşlı adamın yüzünü kızartmıştı. Burnu akıyordu, ama Marenburg bunu fark etmemiş gibiydi. Jan Rudi'nin bu cenazeye neden katıldığını kendine soruyordu –Nathalie Köppler'i tanımıyordu bile– ama sonra Rudi'nin gazetede gördüğü habere verdiği tepki aklına geldi. Belki Rudi bu şekilde Nathalie'nin Alexandra ile olan benzerliğiyle başa çıkmaya çalışıyordu.

Ya da belki kız Marenburg'un eskiden çalıştığı devlet dairesinde çalıştığı için gelmişti.

Mezarlığa kadar Rudi tek kelime bile etmedi, çakıl patikada sadece tekerlekler üzerinde çekilen tabuta baktı.

Jan'ın gözü ise sürekli mezarlığın arkasındaki evlere takılıyordu. *Love Palace* yazılı sönmüş neon ışıklarını gördü. Erotik bir mağazanın burada kurulması ona kötü bir şaka gibi geliyordu, ama yine de mezarlığın yakınında bir genelevin varlığı düşüncesi onu biraz

oyalıyordu. Jan cenazelerden nefret ederdi. Bu törenlerde gerçek dışı bir şeyler vardı.

Bu gerçek dışılığı ilk olarak anne ve babasının cenazelerinde fark etmişti ve sonra her cenazede bu görüşü pekişmişti. Ve şimdi Marenburg ile bir mezar taşının biraz uzağında durup, Carla ile Ralf'ın Nathalie'ye veda etmelerini izlerken de aynı şeyi hissetmişti.

Jan'ı korkutan özellikle tabut olmuştu. Üzeri ne kadar süslenirse süslensin tabut sonuçta basit bir tahta sandıktı. Yaşarken ne kadar hayat dolu olursa olsun, insanın bu kişiyle ilgili aklında kalan son resim o tahta sandığın içindekiydi. İnsan tabutun aşağı doğru indirildiğini görüyor ve bu insanın cansız kafasının ipek yastığın üzerinde bir o yana, bir bu yana sallandığını hayal edebiliyordu. Sonra sandık çukura indiriliyordu. Bizden kalan son resim buydu.

Nathalie Köppler için bu belki de en iyisi, diye düşündü Jan, çünkü yaşayan Nathalie ile ilgili onun aklında kalan son resim tahta bir sandıktan çok daha kötüydü.

Jan etrafına baktı. Cenazeye gelenler az sayıdaydı. Yaklaşık yirmi beş kişi olmalıydı. Tanıdıklar, komşular, belki iş arkadaşları. Hiçbiri Nathalie'nin yaşlarında değildi. Carla ve Ralf dışında yaşıt arkadaşı yoktu anlaşılan.

Jan kendini etrafta duran adamlara bakıp içlerinden birinin Nathalie'nin doğmamış bebeğinin babası olup olamayacağını düşünürken yakaladı. Ancak Jan oradakilerden hiçbirinin olamayacağına karar verdi, tabii Nathalie'nin kel kafalı, koca göbekli yaşlı adamlara özel bir ilgisi yoksa.

Jan biraz daha uzakta, o gün orada görmeyi bekleyeceği son kişiyi gördü. Neredeyse yanlış gördüğünü düşünecekti, ama mezarların arasında duran kişi gerçekten de Hubert Amstner'di. Loş kış ışığı altında bir hortlak gibi görünüyordu. Kafasını çevreleyen saçları da hâlâ örümcek ağı gibiydi.

Amstner ona doğru başını salladı. Jan da selam verdi.

Carla çok metanetli, diye düşünmüştü Jan, kızın sırtı ona dönük olsa da. Omuzlarının titremesinden ağladığı anlaşılıyordu, ama dik duruyordu. Ralf sanki vücudundaki tüm kaslar alınmış gibiydi. Hastabakıcı, ayakları üzerinde güçlükle duruyordu. Eğer Carla ona destek olmasa mezara giden çakıl patikada birkaç kez düşerdi. Hıçkırarak kıza tutunuyordu – acı verici bir manzaraydı.

Hepsi mezarın başında toplandıklarında rahip konuşmasına başladı. Sözleri bir ilahiye dönüştü, ama mezarlığın yanındaki otoyol gürültüsünden Jan hangi ilahi olduğunu tam anlayamadı. Dışarıda hayat devam ediyor, her zaman olduğu gibi, biz artık parçası olamasak da.

Mezarlıktaki çanın çalmasıyla tabut mezara indirildi. Rahip dua okuduktan sonra görevli bir müzik seti getirdi. Ozzy Osbourne'ün "Dreamer" şarkısı duyuldu.

Muhtemelen Nathalie'nin en sevdiği şarkıydı, diye düşündü Jan. *Herhalde Ralf*'ın fikriydi.

Toprak atmak için mezara ilk yaklaşan Ralf oldu. Arkasını döndüğünde diğer katılanları ilk kez fark etti. Kimse mezara yaklaşmaya cesaret edemiyordu. Ralf insanlara öfke saçan gözlerle bakıyordu.

"Ne bakıyorsunuz öyle?"

Carla onun yanına gitti. Onu sakinleştirmeye çalışıp kolunu yakaladı, ama Ralf onu itti.

"Bırak beni!" diye bağırdı. "Senin de onlardan farkın yok! Sizi lanet olası ikiyüzlüler!"

Ozzy Osbourne Tanrı'nın mı, yoksa İsa'nın mı daha büyük bir güç olduğuna aldırmadığını haykırırken görevli müziği kapadı.

"Sen..." Ralf Jan'a doğru bir adım attı, "en ikiyüzlüsü de sensin! Senin için Nathalie sadece önüne çıkan ilk kişiden hamile kalan bir

fahişeden başka bir şey değildi. Onu hiç tanımadınız! Sizin için bir önemi yoktu!"

Marenburg endişeyle Jan'a baktı, ama o bir şey demedi. Ralf acı ve çaresizlikten ne dediğini bilmiyordu. Eğer öfkesini Jan'a yönlendirmek onu rahatlatıyorsa Jan için bu sorun değildi.

"Nathalie'nin nasıl olduğu sizi hiç ilgilendirmiyordu," dedi Ralf sıkmış olduğu yumruklarını kaldırarak. Yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Kimse onun yanında değildi. Sadece ben... sadece ben. Şimdi o öldü. Benim Nathalie'm öldü, anlıyor musunuz?"

Carla onu yeniden sakinleştirmeye çalıştı. Ama ona dokunduğunda Ralf onu itti.

Carla dengesini kaybetti ve üzeri suni çimenle kaplanmış bir tümseğin üzerine arka üstü düştü. Yeşil plastik kaydı. Jan ve Marenburg yetişip onu paltosundan yakalamasalar Carla az kalsın mezara düşecekti. Ayağa kalkmasına yardım ettiler.

"Sorun değil," dedi Carla ve üzerindeki pislikleri ve karı temizledi. "Hadi Ralf, Ralf..."

Ralf gitmişti. Herkes Carla'nın düşüşü ile meşgulken gitmiş olmalıydı. Jan etrafına baktı. Hubert Amstner ortadan kaybolmuştu.

O anda fren sesi duyuldu. Konuklar başlarını çevirdiler ve alçak mezarlık duvarından aşağıdaki otobana baktılar. Bir TIR'ın tüm gücüyle frene asıldığını gördüler. Bunu yaparken ön kısmı saldırıya hazırlanmış bir boğanın kafası gibi öne eğilmişti. TIR'ın arkası yan tarafa doğru kaydığında arkadan ve karşıdan gelen araçlar kornalarına bastılar.

Ralf yolun ortasında duruyordu. İsa heykeli gibi kollarını iki yana açmıştı. Uzakta olduğu halde Jan onun gözlerini kapadığını görebiliyordu. Dudakları hızla hareket ediyor, nefesi beyaz bulutlar halinde çıkıyordu.

Jan şaşkın bir hırıltı çıkardı. Arkasında bir kadın bağırdı. Sonra çarpışma duyuldu. Kısa ve sert. Sanki çıplak elle tenekeye vurulmuş gibi bir sesti. Havaya atılmış bir bebek gibi Ralf'ın bedeni ters yöndeki şeride doğru sürükleniyordu. İki araç durumun geç farkına varmış, onun üzerinden geçip birbirlerine toslamışlardı. Üçüncü bir araç onların yanından geçti ve yan duran TIR'ın kasasına çarptı. Bir minibüs de zamanında fren yapamadı ve ancak motor kaputu ezildikten sonra asfalt bisiklet yoluna çıkarak durabildi. Birkaç saniye içinde otoyola tam bir karmaşa hâkim olmuştu.

Carla dehşetle açılmış gözlerle mezarlığın duvarına yaklaştı. Durdu ve arabalardan birinin altında görünen Ralf'ın bedenine baktı. Ralf'ın adını haykırdı. Bu haykırış buz gibi havada çınlıyordu.

39

Üniversite eğitimi sırasında Jan'ın profesörlerinden biri Jean Jacques Rousseau'dan alıntı yapmıştı. Yaşam bir savaş alanı, demişti ünlü filozof bir seferinde. Doğumumuzla adım attığımız ve ölünce terk ettiğimiz bir savaş alanı.

Jan şimdi parkta gölün kıyısındaki bankın yanında durup Fahlenberg gölünün karla kaplı buz yüzeyine bakarken bu sözü hatırlamıştı.

Bu sözün anlatıldığı dersin konusu "intihar"dı – genç doktorlar bu konuyla meslekleri boyunca sıklıkla karşılaşacaklardı, hem de istemedikleri kadar. Profesör böyle söylemişti. Çünkü tüm hastaların bu savaşı sonuna kadar sürdürecek cesaretleri, güçleri ya da istekleri yoktu.

"Her ne kadar büyük dinler aksini söyleseler de, kendi isteğiyle bu savaş alanını terk edenleri yargılamak bize düşmez," demişti profesör. "Ama insanları uğruna savaşacak bir şeyler olduğuna ikna etmek bizim görevimiz. Çünkü sadece tek bir savaş alanı var. Bilimsel olarak bakıldığında ikinci bir şansımız olduğuna dair bir kanıt bulmak pek de mümkün değil."

Ralf başka çıkış yolu bulamamıştı. Nathalie'nin mezarı başında hiçbir şeyin onu geri getiremeyeceğini kesin olarak anlamış olmalıydı. Bu yüzden de savaşı bırakmıştı.

Jan Fahlenberg'e döndüğünden beri intihar eden üçüncü kişi olmuştu Ralf. Hem de gözlerinin önünde. Sanki felaketleri çekiyor gibiydi.

Hâlbuki buraya döndüğünde normal bir hayat sürmeyi umut etmişti. Şimdi bunun sadece bir hayal olduğunu anlıyordu.

Hayat bir savaş alanı, onu dileklerimize göre şekillendirebiliriz. Kontrolümüzde olan tek şey ise savaş sırasındaki duruşumuzu belirlemek.

Rauh Jan'ın duruşunu *takıntı* olarak tanımlamıştı ve bunda kesinlikle haklıydı. Yüzü lekeli kadın hasta Jan'ın bir tutsak olduğunu söylemişti ve bu da doğruydu. Peki, ama buna karşı ne yapabilirdi?

Jan yıllar önce arkasına gidip çişini yaptığı çam ağacına doğru yürüdü. Eğer bunu yapmasaydı belki kardeşi kaybolmayacaktı.

Ağacın gövdesine vurdu. Bir daha. Sonra bir daha ve bir daha.

Dallardan üzerine karlar düşüyordu, ama o hiç farkında değildi. Ağaca attığı her tekmede içindeki gerginlik çözülüyordu ve en sonunda o gerginlik anlaşılması güç çığlıklar halinde dışarı çıktı.

Jan bağırdı, ağacı tekmeledi ve yine bağırdı. Bağırmak iyi geliyordu. Ancak bir hırlama sesi duyduğunda kendine geldi ve arkasını döndü. Arkasında bir Golden Retriever vardı. Boynunda tasması yoktu, tüyleri de bakımsızdı. Gözlerinde ürkütücü bir pırıltı vardı. Jan onun dişlerini gördüğünde korkudan donup kaldı.

Eskiden kızıla çalan tüyleri çamura bulanmış ve neredeyse siyah görünüyordu. Bir an için Jan köpeği tanıdığını sandı.

"Rufus?"

Köpek havlamayı bıraktı.

"Sen misin eski dostum?"

Rufus olması imkânsızdı. Hiçbir köpek o kadar yaşayamazdı. Ayrıca köpeği yatılı okula gitmeden önce bir arkadaşının Fahlenberg'e otuz kilometre uzaklıkta oturan tanıdığına vermişti. Yine de seslenmesi köpeğin havlamayı kesmesine yetmişti.

Bir iki dakika boyunca Jan ve köpek karşılıklı hareketsiz durdular. Etraflarını sadece parkın buz gibi sessizliği sarmıştı. Sonra köpek başını yana eğdi ve Jan'dan uzaklaşıp çalılıklara doğru yürüdü ve ortadan kayboldu.

Jan eve geri döndü. Şafak sökmek üzereydi. Parktaki bankın üzerinde ne kadar zaman geçirdiğini fark etmemişti.

Uzaktan Marenburg'un arabasını evin önünde park ettiğini ve güçlükle indiğini gördü.

"Carla nasıl?" diye sordu Jan onun yanına geldiğinde.

"Ağlaya ağlaya uyudu."

"Bir şey söyledi mi?"

"Pek fazla değil," dedi Marenburg kısaca ve Jan'ın yanından geçip arabanın bagajına doğru yürüdü.

"Neden benim de yukarı çıkmamı istemedi?"

Marenburg Jan'a şöyle bir baktı, omuz silkti ve sonra bagajı açtı.

"Beni suçluyor değil mi?" dedi Jan. "Eğer onlara bebeğin babasını bulmakta yardım edeceğime söz vermiş olsaydım Ralf'ın elinde yaşamak için bir sebep olacaktı."

Marenburg bir bira kasasını arabanın bagajından hızlı bir hareketle kaldırdı ve kapağı kapadı.

"Sen de mi öyle düşünüyorsun Rudi? Çocuğun kendini otoyolun ortasına atmasının benim suçum olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Ben artık hiçbir şey düşünmüyorum Jan," dedi Marenburg alçak sesle. "Ve bunun böyle kalması için de şimdi içeceğim."

Jan içinin kaskatı olduğunu hissetti.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi Rudi. Hiçbir şeyi! Anlıyor musun?"

Ama Marenburg arkasını dönüp ona bakmadı. Kapıya doğru ilerledi ve bira kasasıyla birlikte gözden kayboldu.

40

Rudolf Marenburg bir süre sonra gitmişti. Carla bunu fark etmişti. Onun yavaşça evden çıktığını, kapıyı arkasından yavaşça kapadığını duymuş ve onun ne kadar tatlı olduğunu, hatta kendisine biraz babasını hatırlattığını düşünmüştü. Sonra yeniden uykuya dalmıştı.

Ama bu dinlendirici bir uyku değildi. Biraz yorgunluktan bayılma gibiydi. Yeniden kendine gelip de evinde, mavi battaniyesine sarılmış yatarken gözünün önüne uyurken de aklında olan görüntü gelmişti.

Ralf gövdesinin üst kısmını oturma odasının tavanından, sanki sudan çıkar gibi yarıya kadar çıkarmıştı. Yüzü çizilmiş ve kazadan dolayı parçalanmıştı. Carla onun ezilmiş göğsünde üzerinden geçen arabaların lastik izlerini seçebiliyordu.

Ralf kolunun birini ona doğru uzatmış ve kırık işaret parmağıyla onu gösteriyordu.

"Onu yalnız bıraktınız," dedi mahkemedeki bir savcı gibi. *"Sen de Carla. Özellikle de sen!"*

Sonra birden uyanmıştı. Önce nerede olduğunu anlayamamış ve panik içinde ışık düğmesini aramıştı. Sonra başını tavana kaldırdığında Ralf'ın orada durmuş parmağını kendisine doğru sallıyor olduğunu gördüğünü düşünmüştü, ama bir şey yoktu. Odada sadece onu hâlâ takip eden sözleri yankılanıyordu.

Gecenin geç saatleriydi. Kâbusun üzerinden saatler geçmiş olmalıydı.

Carla banyoda, ellerini lavabonun kenarına dayamış duruyordu. Bukleleri beyaz lavabonun içine kıvrılmış tüylü bir hayvan gibi görünüyordu. Elinde bir makas vardı.

Carla başını kaldırdı ve aynada kendine baktı. Saçlarını kısacık kesmişti.

"Merhaba Sinéad," dedi dili dolaşarak. Sonra kenara koyduğu şarap şişesini alıp bir yudum daha içti. Aynanın yanına iliştirdiği Nathalie'nin evinden aldığı fotoğrafa baktı.

Nathalie ve o.

Kol kola.

İkisi de gülüyorlar.

Üzerlerinde aynı kostüm.

İki *kız kardeş* gibi.

Gözleri yaşlarla doldu. Silmek istediğinde şarap şişesi elinden kaydı. Kalın halı şişenin kırılmasını engelledi.

Hareketsizce şarabın şişeden yerdeki fayansa akıp araları doldurușunu izledi.

Merlot, diye düşündü. *Tıpkı eski zamanlardaki gibi.*

Sonra yeniden aynaya doğru döndü ve kendine yabancı gelen görüntüsüne bakıp aynanın yanındaki ufak dolabı açtı.

Rujların, aspirin kutularının ve ağız gargarasının yanında aradığını buldu. Jörg mutlaka ıslak tıraş oluyordu –bu elektrikli makineyle olandan çok daha iyiydi– ilişkileri bittiğinde jilet onun geride bıraktığı üç şeyden biriydi.

İkincisi tatil fotoğraflarıyla dolu bir albüm, üçüncüsü ise Linda adında sarışın bir pislik tarafından kalbine açılan derin bir yaraydı.

Yoksa adı Lisa mıydı?

Ya da Lydia?

"Her neyse," dedi aynadaki görüntüsü başını sallayarak.

Jörg'den pozitif bir şey kalması önemliydi. Yani jilet.

Jileti eline aldı ve daha önce hiç görmemiş gibi bir süre baktı. İnce çelik banyonun ışığı altında mavimsi parlıyordu. Carla üreticinin adını okudu ve jiletle yapmayı planladığı şeyin doğru olup olmadığını düşündü.

"Korkuyorum tatlım," diye fısıldadı fotoğrafa.

Sözler dudaklarından güçlükle çıkıyordu. Hem sarhoş olduğu için, hem de bu konuda konuşmak olayı daha da büyüteceğinden. Söze döküldüğünde bu silinip atılacak bir düşünce olmaktan çıkacaktı. Söylenen şey söylenmişti. İnsan kendi kendine söylese bile.

Nathalie hâlâ fotoğraftan ona doğru gülümsüyordu. Nathalie *Addams Family*'deki Morticia kılığındaydı, bir daha hiç yapamayacağı gibi muhteşem güzellikteki saçlarını ortadan ayırmış ve dar bir elbise giymişti. Çaresizlikten kendini öldüren Nathalie. "Şeytan" olarak adlandırdığı bir şeyden korktuğu için. *Ya da birinden korktuğu için.*

O gerçek!!!

Carla jileti parmaklarının arasında döndürdü. "Ama senin korkmuş olduğun kadar korkmuyorum."

Şarap şişesine ve yerdeki şarap birikintisine baktı ve zamanında onu yerden kaldırmadığı için pişman oldu. Bir yudum daha içmek ona iyi gelirdi.

Diğer taraftan bu sadece bir gecikme olurdu. Ne yapması gerektiğini biliyordu. Tüm cesaretini toplaması gerekiyordu.

Ama başlanan şeyin sonunun getirilmesi gerekiyordu.

41

Rudolf Marenburg, Jan işe gitmek için evden çıktıktan hemen sonra uyandı. Güçlükle yataktan kalktı, pencereye doğru ayaklarını sürüyerek ilerledi ve perdeleri çekti. Sabahın erken saatlerinin gri ışığı gözlerini acıttı ve başı daha da çok zonklamaya başladı. Başı çok ağrıyordu.

Hatırlayabildiği kadarıyla bir kasa biranın yarısını içmiş olmalıydı. Gençken bunu rahatlıkla kaldırabiliyordu ama artık yirmi yaşında değildi.

Yine de hiçbir baş ağrısı onu pazar sabahı alışkanlığından alıkoyamazdı. Titreyen bacaklarıyla mutfağa indi ve masanın üzerinde bir termos buldu. Kapağı açtığında burnuna kuvvetli bir kahve kokusu çarptı.

"İyi çocuk," diye mırıldandı ve gülümsedi.

Büyük bir fincan doldurdu ve ilk yudumla Jan'ın termosun yanına bıraktığı iki tane aspirini aldı.

İşten sonra ev aramaya gideceğim.

Yemeye beni bekleme.

Evet, diye düşündü, *belki de en iyi çözüm bu. İkimiz için de.*

Marenburg içini çekerek notu sabahlığının cebine koydu. Banyoya gitti ve soğuk bir duş aldı. Sonra kendini daha iyi hissetti – en azından mezarlığa gidebilecek kadar iyi. Yarım saatlik yürüyüş onu

yeniden canlandırırdı. Zaten çok az hareket ediyordu. Ayrıca yürüyüş de bu ritüelin bir parçasıydı. Yürürken kendini Alexandra'nın mezarına gitmeye hazırlıyordu.

Gerçekten de yürüyüş ve soğuk Marenburg'un baş ağrısına iyi gelmişti. Bir süre sonra benzin istasyonuna ulaşıp da alışılageldik pazar günü alışverişini yaptığında şakaklarında hafif bir zonklama dışında bir şey kalmamıştı. Bununla yaşanabilir, diye düşündü, şeffaf bir şekilde paketlenmiş sarı gülü kolunun altına sıkıştırdı ve yoluna devam etti.

Mezarlığa geldiğinde bu sefer doğudaki parsellerin yanından dolaşmasını gerektirecek şekilde yan kapıdan içeri girdi. Nathalie Köppler'in mezarının yanında geçmeyi hiç istemiyordu. Henüz bir gün önce yaşadığı dehşet çok canlıydı.

Çocuk mezarlarının yanından geçti. Her iki dünya savaşının şehit ve kurbanları için asılmış tabelaları gördü ve sonra mezarın bulunduğu sıraya girdi.

Kırk bir yıl önce Marenburg karısı için en güzel mezarı seçmişti. Flora çiçekleri çok severdi. Salkım söğüdün altındaki boş mezarı gördüğünde Flora'nın buraya gömülmek isteyeceğinden bir an bile şüphe etmedi.

Pastırma yazındaki güneşli günü çok iyi hatırlıyordu. Flora ile evlendikleri gün giydiği siyah takım elbiseyi giymişti. Yeni evli bir çiftin yalnız kaldıklarında yaptıkları şeyi yapmadan önce Flora'nın dikkatli bir şekilde çıkarıp düzgünce katlayarak yatağın yanına koyduğu takım elbiseyi.

Flora'nın cenazesinde ağlamamıştı. Daha bir yaşında bile olmayan kızının, babasının çaresizliğini hissetmesini istememişti. Onun çocukluğu sevinçle ve tasasız geçmeliydi; Alexandra'nın, annesi olmadan da mutlu bir çocukluk geçirmesi için elinden geleni yapacağına kendine söz vermişti.

"Her zaman senin yanında olacağım," diye fısıldamıştı kızının kulağına ve kızı da ona kocaman bebek gözleriyle bakmış, dişsiz ağzıyla gülümsemişti. O sırada çevredekiler Flora Marenburg'a veda ediyorlardı.

On sekiz yıl sonra Alexandra Marenburg annesinin yanına gitmişti. Şimdi onun yanında karanlık bir çukurda üzeri Rudolf Marenburg tarafından özenle bakılan çiçekler ve bitkilerle örtülü şekilde yatıyordu.

Gülü paketinden çıkardı ve paket jelâtinini buruşturup cebine koydu. Çiçeği de mezarın yanındaki ince vazoya yerleştirdi.

Annesinin ağaçları sevdiği gibi Alexandra da gülleri seviyordu. Özellikle de sarı gülleri. Katlanmış güneş gibi görünüyorlar, demişti dört yaşındayken. O günden sonra her pazar günü ona sarı bir gül vermişti. Onlar için o gün katlanmış güneş günüydü. On dört yıl boyunca kahvaltı masasında, yirmi üç yıldır da Alexandra'nın mezarında.

Marenburg mezarın ayakucundaki küçük kabın içinden karları dikkatlice çıkardı ve aralarına bir süre sonra kendi ismi de eklenecek olan iki ismin üzerine kutsal su döktü. Sonra bir süre orada durdu, cilalanmış mezar taşlarına baktı ve içinden o hafta olan olayları anlattı. Her zaman olduğu gibi Flora ve Alexandra yanındaymış gibi hissediyordu.

"Sizi çok özlüyorum," dedi alçak sesle. Her pazar günü onlara böyle veda ediyordu. Sonra yeniden dizlerinin üzerine çöktü ve vazonun içindeki çiçeği biraz düzelterek: "Hiç vazgeçmedim canım. Neden parka kaçtığını bulacağım. Sana söz veriyorum,"dedi.

Mezarlıktan ayrıldığında her zamanki yoldan değil yeni yerleşim bölgesine doğru yürüdü. *Love Palace*'ın karşısında bir otobüs durağı vardı. Parmağıyla otobüs listesinin üzerinden geçti, doğru sokağı ve oraya giden hattı bulduktan sonra durakta beklemeye başladı.

Orada sabah sessizliğinde bekliyordu. Sadece arada sırada bir araç geçiyordu. Sonra asfaltın üzerinde topuk sesleri duydu ve hemen sonra Dunja onun yanına gelip durdu.

"Merhaba," dedi ve ona gülümsedi. Kadının ağır parfüm kokusunu alabiliyordu. "Niye bu kadar erkencisin?" diye sordu ve çantasından bir aylık bilet çıkardı. "Sonunda işim bitti. Hemen gidip yatmak istiyorum, tabii uyumak için." Kıkırdadı.

Marenburg gözlerini devirdi ve ayaklarındaki tuz lekelerine baktı.

"Bugün pek konuşma havanda değilsin anlaşılan?" diye devam etti kadın. Ukrayna aksanı iyice belli oluyordu. "Burada birlikte durduğumuz için utanmana gerek yok. Ben arka taraftan binerim, tamam mı?"

Ona bakmadan başını salladı. "Lütfen beni rahat bırak."

"Seni zavallı. Yine çok üzgün görünüyorsun. Yine bana gel, seni neşelendirebilirim, bunu biliyorsun."

Marenburg tam onun üzerine saldırıp kendisini rahat bırakmasını söyleyecekken otobüs geldi.

Dunja söz verdiği gibi arka tarafa oturdu ve ona bakmadı bile. Marenburg en ön sırada bir yer buldu. Elleri hâlâ yumruk halindeydi

42

Fotoğrafta Ralf Steffens vardı. Fahlenberg pazar alanında bir dondurmacının önünde oturuyordu. Gözlerini güneşten dolayı hafifçe kısmış ve fotoğrafı çeken kişiye koca bir meyve tabağının ardından gülümsüyordu. Fotoğrafın çekilmesinin üzerinden çok zaman geçmemiş olmalıydı, belki de bu yaz çekilmişti.

Konrad Fuhrmann ve Lutz Bissinger meslektaşlarının resmini açık renkli ahşap bir çerçevenin içine koymuş ve servisteki odaya yerleştirmişlerdi. Çerçevenin sağ köşesine siyah bir kurdele iliştirmişlerdi. Normalde kahve makinesinin durduğu yerde şimdi kırmızı cam mumluğun içinde bir mum yanıyordu.

Sabah devir teslimi sırasında servis odasında hüzün hâkimdi. Konni monoton bir sesle bir gece önceki olayları anlatıyordu.

Hep bildik olaylar. İki hasta uyuyamadıkları için ek doz ilaç talep etmişlerdi, bunun dışında nöbet sakin geçmişti.

Lutz dalgın bakışlarla onun yanında oturmuş sakız çiğniyordu. Konni raporunu bitirip gitmek için ayağa kalktığında Lutz ağzını açtı.

"Ah, az kalsın bir şeyi unutuyorduk," dedi ve Jan'a bir dosya uzattı. "Yeni bir hasta var. Bu sabah, saat dörde doğru geldi. Onu görmelisiniz. Şimdiye kadar pek konuşmadı."

Sonra o da kalktı ve Konni'nin peşinden koridora çıkıp kartını bastı. Sabah vardiyasındaki arkadaşları ise hastaların kahvaltılarıyla uğraşıyorlardı.

Jan da ayağa kalktı ve Ralf'ın resmine hızlı bir bakış atıp bürosuna doğru yola koyuldu.

Jan moralsizliğiyle savaşıyordu. Parktaki çam ağacına gidip köpek gelene kadar yaptığı gibi –rahatlamak için– biraz daha tekme atmak, bağırmak istiyordu ama bunu yapacak olsa eninde sonunda geleceği yer yine Orman Kliniği olacaktı, bu kez hasta olarak.

Jan kafasındaki düşünceleri bir tarafa attı ve kendini dosyaya verdi. Kişisel bilgileri okudu. Sonra bürosuna birkaç adım kala birden durdu. Konni'nin arkasından servisten çıkmak üzere olan Lutz'a baktı.

"Bir dakika!" diye bağırdı onun arkasından.

Sıska bakıcı arkasını döndü. "Ne var?"

"Hangi odada kalıyor?"

"Sekiz numara," diye cevap verdi Lutz.

"Teşekkürler."

Jan tekrar Konni'nin kötü el yazısıyla dosyaya yazılmış olan isme baktı ve başını salladı.

Sekiz numaralı oda çift kişilik bir odaydı ama şu an sadece tek bir hasta vardı. Bu durum en az dört hafta içinde değişecekti. Noel zamanı burada tek bir boş yatak kalmazdı.

Jan kapıyı çaldı. İçeriden hafif bir, "Evet," sesi duyduğunda içeri girdi.

"Merhaba Carla," diye başladı, ama koyu renk uzun saçlı genç kadını arkası ona dönük bir halde yatağın üzerinde oturup pencereden dışarıyı seyrederken gördüğünde durdu.

"Şey," dedi, "günaydın. Özür dilerim, ben sizi biriyle karıştırdım..."

Kadın ona yüzünü döndüğünde yine sustu. Bu gerçekten de Carla Weller'di. Onu hemen tanıyamamıştı. Peruğu şaşılacak kadar gerçek duruyordu ve yüzü de değişmişti.

Onu ele veren gözleriydi.

"Sana ne oldu böyle..." dedi Jan ve kızın bandajlı bileklerine baktı.

"Merhaba Jan," dedi Carla ve ona selamı verdi.

Jan kapıyı arkasından kapadı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Ne ne demek oluyor?" dedi kız ve ona meydan okuyarak baktı.

"Saçların ve... ne yaptın böyle?"

"Bu gece bileklerimi kestim," dedi sanki onu hiç ilgilendirmeyen bir şeyden bahsedermiş gibi.

"Biliyorum." Jan elindeki dosyayı inceledi. "Enine kesmişsin."

"Ne olmuş?"

Jan dudaklarını büktü. "Kendini öldürmeyi düşünmüyordun. Yoksa dikine keserdin."

Kız sustu ve gözlerini kapadı.

Jan başını salladı. "Carla, Carla neden bunu yapıyorsun? Hem şu peruğun anlamı ne?"

Kız elini çarşafın üzerinde gezdirip ona baktı. "Bunu neden yaptığımı çok iyi biliyorsun."

Jan sustu. Carla başını yana eğdi ve elini peruğunda gezdirdi. "Sana birini hatırlatıyor muyum?"

Evet, demek istedi. *Eğer yirmi üç yıl önce donuk bir göle düşüp boğulmasa karşımda duracak olan Alexandra'ya benziyorsun.*

Ama bu yorumu yapmadı, bunun yerine bir sandalye çekti ve oturdu.

"Carla, bütün bunlar ne demek oluyor? Kendini öldürmek istemedin değil mi? Yoksa polisi çağırmazdın."

Carla bir kez daha o meydan okuyan bakışlarıyla karşılık verdi. "Buradayım, çünkü Nathalie'ye ne yaptıklarını öğrenmek istiyorum."

"Ona ne yaptıklarını mı?"

"Evet." Kız yataktan kalktı ve Jan'ın yanına gidip bir sandalyeye oturdu. "Düne kadar buna inanmak istemiyordum ama sonra..." Çaresiz bir hareket yaptı. "Ralf olayından söz ediyorum... O, o kadar emindi ki Jan. Nathalie'nin onu aldatabileceğine hiç inanmıyordu. Ona bunun tek olası açıklama olduğunu söyledim, ama artık buna inanmıyorum."

"Ralf bir şeyler..."

"Hayır," diye sözünü kesti onun. "O haklıydı. Nathalie bunu yapacak bir tip değildi. Onun şüphesini dikkate almadığım için de inanılmaz derecede üzgünüm."

Jan içini çekti. "Bunun için mi bileklerini kestin?"

"Ancak böyle bana birkaç ilaç verip yollamak yerine beni buraya yatırmalarını garanti edebilirdim."

Jan yeniden başını salladı.

"Jan anlamıyor musun, eğer Nathalie'ye bu klinikte bir şeyler olduysa, eğer isteği dışında bir şeylere zorlandı ya da hatta haberi olmadan normalde asla yapmayacağı şeyler yaptırıldıysa, bunu ortaya çıkarmanın tek yolu bu. Yem olarak ben burada olacağım."

Jan onun sözünü kesecekmiş ve söylediklerinin hepsini aptalca olarak nitelendirecekmiş gibi aceleyle konuşuyordu.

Jan söyledikleri tüylerini diken diken etse de onun konuşmasına izin verdi. *Daha atlatılamamış bir travma sonrası takıntılı davranışlar,* diye düşündü. *Bu tanı sana tanıdık geliyor, öyle değil mi?*

"Lütfen Jan." Carla iki eliyle masanın üzerinden onun elini tuttu. "Gerçeği bulmalıyım. Belki yanılıyorum. Belki Ralf da yanılıyordu, ama gerçeği sadece aynı yoldan gidersem bulabilirim."

"Bu kadar emin olmanın sebebi ne?" diye sordu Jan ve sanki kalkıp gitmesine engel olmak ister gibi onu tutan ellere baktı.

"Gazeteci içgüdüsü diyelim. Bir nevi olay yerinde araştırma. Gizli olarak. Eğer burada ona bir şey yapan biri varsa o zaman Nathalie'ye ikizi kadar benzeyen birini gördüğünde oldukça şaşıracaktır."

Gözlerine baktığında Jan onun ne kadar kararlı olduğunu gördü. Ama aynı zamanda bir şey daha gördü – ona tüm gerçeği söylemiyordu. Birden anladı.

"Rudi'nin bu olayla ne ilgisi var?"

Kız onu bırakıp geriye doğru kaçtı. "Hangi Rudi?"

"Anlamamış gibi yapma, kimi kastettiğimi biliyorsun."

"Marenburg mu? Onun bununla ilgisi olduğunu nereden..."

"Dün uzun süre sende kaldı." Elini şakağına dokundurdu. "Yavaş yavaş her şeyi anlıyorum. Bu yüzden seni eve götürmeye o kadar istekliydi. Bu şüphe hakkında konuştunuz, değil mi? O da sana Alexandra'yı anlattı. Ve Alexandra'ya o zaman bir şey yapmış olduklarından şüphe ettiğinden bahsetti, öyle değil mi? Onun aklını yitirmesine neden olacak bir şey."

"Evet, bana onun ölümünden bahsetti ve bunun mantıklı bir açıklaması olmadığından da. Tıpkı Nathalie'de olduğu gibi."

"Kalıbımı basarım ki sana inanılmaz benzerliklerinden de söz etti. O yüzden peruk taktın."

Carla sandalyesinde geriye yaslandı. Dudaklarını birbirine bastırdı.

Jan ona suçlayarak baktı. "İkiniz de beni sadece kullanıyorsunuz."

Kız başını salladı. "Hayır Jan. Seni *kullanmıyoruz*, sana *ihtiyacımız var.*" Yine elini tutmuştu. "Beni anlayacağını umuyordum. Gerçeği bilmemenin nasıl da insanın içini kemirdiğini en iyi sen bilirsin."

Jan elini geri çekti. "Bu tamamen başka bir şey."

"Öyle mi? Nathalie bana yakın olan tek insandı. Hayatımdaki en önemli insan. Bunun senin kardeşinden farkı ne?"

Jan bakışlarını kaçırdı. Elbette haklıydı. Tek fark Carla'nın Nathalie'nin ölmüş olduğunu bilmesi, kendisinin ise ara sıra Sven'in bir yerlerde yaşıyor olduğuna dair umuduydu. Belki de olay yerinde bulunan yırtık külot Sven'in bir cinsi sapığın saldırısına uğradığını düşündürmek için bırakılmış yanıltıcı bir ipucuydu.

Jan Carla'nın dosyasının durduğu masaya bakıyordu. O bu sorulara nasıl yanıt arıyorsa Carla da Nathalie'nin intiharının sebebini araştırıyordu. Marenburg da Alexandra'ya olanların sebebini arıyordu. Üçü de takıntılıydı.

Jan Carla'ya baktı. "Nathalie ile nasıl tanıştınız?"

Carla başını önüne eğdi ve bileklerine baktı. "Kimsesiz olduğum bir zamandı."

"Anlatsana."

Sanki ağlayacakmış gibi alt dudağını ısırdı ama ağlamadı.

"Beş yıl oluyor," dedi duygu yüklü alçak bir sesle. "Evden ayrılalı altı ay olmuştu. Evde kalmaktan hoşlanıyordum. Annem babam ve ufak erkek kardeşimle çok iyi anlaşıyordum ama kendi ayaklarım üzerinde durmak istiyordum. Sonra..." Yutkundu, derin bir nefes aldı ve kaldığı yerden konuşmaya devam etti. "Arada sırada ailemle beraber alışveriş yapmak için buluşuyordum. Bu babamın fikriydi. Ailenin sık sık beraber bir şeyler yapmasının önemli olduğunu düşünüyordu. Bazen bir geziye gidiyor, bazen yemek yiyor, bazen de alışveriş yapıyorduk. Hep beraber dükkânları geziyorduk. Çoğunlukla Philipp, annem ve babam. Bu çok komikti, çünkü erkekler nedense kendilerine ya bir numara küçük, ya da bir numara büyük kıyafetler alıyorlardı."

Hüzünlü bir şekilde güldü. "Haziran başında bir salı günü annem aradı, cumartesi günü zamanım olup olmadığını soruyordu. Müsait değildim, çünkü çok işim vardı. O zamanlar Fahlenberg Postası'nda işe başlamıştım ve deneme süresi sonrasında işe alınmak için deli

gibi fazla mesai yapıyordum. O yüzden reddettim. Önemli değil, dedi annem. Sözleri hâlâ dün gibi kulağımda. Önemli değil, *sen de bir dahaki sefere gelirsin* ve ben de: *Elbette, bir dahaki sefere mutlaka geleceğim*, dedim. Ama bir dahaki sefer hiç olmadı."

Yaşların akmaması için gözlerini kapadı, ama çok geçti. Yanaklarından aşağı yaşlar akıyor ve göz kalemini de akıtıyordu.

Jan ona zaman verdi ve sustu.

"Bir adam vardı. Adı Peschke'ydi. Eduard Peschke. Yetmiş iki yaşında. Mercedes'iyle babamın her zaman park ettiği caddenin yan sokağında gidiyordu. Arka taraftan vergi dairesine çıkılan yer. Nereyi kastettiğimi biliyor musun?"

Jan başıyla onayladı. "Evet, o caddeyi biliyorum. Orada hâlâ ücretsiz park edilebiliyor mu?"

"Sadece sabahın erken saatinde orada olman lazım. Babam park etmek için vereceği parayı kahveye ya da eve dönüş için harcamayı tercih ettiğini söylerdi hep. Yaya yoluna kadar yürüyerek de gidilebilirdi. Bu onun tipik davranışıydı. Eğer olacakları bilse..." Yine yutkundu. "Bu Peschke, felç geçirdi. Tam da Philipp ile annem ve babam arabadan indikleri anda. Yaşlı adama kramp girmiş olmalı. Birden gaz pedalına basıp park eden arabaların arasına daldı. Annem ve babam hemen oracıkta öldüler. Philipp yoğun bakıma alındı. Komada iki hafta yattı, ama kendine gelmedi. O da iki hafta sonra öldü." Elinin bandajlarıyla gözyaşlarını sildi. "Kimsem kalmamıştı Jan. Bütün ailem bir anda yok olmuştu. Sadece yaşlı bir adam felç geçirdiği için. O zaman yanımda sadece Nathalie vardı. Benimle ilgilendi. O zamana kadar çok yakın değildik, ama ondan sonra bu durum hızla değişti. Kardeş gibi olmuştuk. Bunu onun için neden yaptığımı şimdi anlıyor musun?"

Jan derin bir nefes aldı ve sandalyesinde arkasına yaslandı.

Kız ona soran gözlerle baktı. "Bana yardım edecek misin?"

"Carla beni dinle. Seni 12 numaralı istasyona yatıracağım. Oradaki görevli Dr. Norbert Rauh. Nathalie'yi tedavi eden doktor da oydu."

"O zaman sen de orada bir şeylerin yolunda gitmediğini düşünüyorsun, öyle mi?"

"Hayır, düşünmüyorum. Düşündüğüm tek şey, Nathalie'nin kaybının seni çok etkilediği. O kadar ki onun ölümünün sebebini anlamaya çalışıyorsun. Eminim Rauh sana yardım edecektir."

"Yani Nathalie'nin ölümünün klinikle ilgisi olduğunu düşünmüyorsun." Carla'nın sesindeki hayal kırıklığı çok belirgindi.

"Neye inanmam gerektiğini hiç bilmiyorum Carla. Lütfen bana bir iyilik yap. Eğer dedektifçilik oynamak istiyorsan Rudi'yi bu oyunun dışında bırak. Anlıyor musun?"

"Neden böyle yapayım?"

"Rudi zaten kliniğin her şeyin sorumlusu olduğunu düşünüyor. Onu daha fazla şüphelendirecek şeyler söylememelisin. Eğer illa ki biriyle konuşman gerekiyorsa, lütfen önce benimle konuş." Ona gülümsedi. "Beni de ancak elle tutulur kanıtlarla ikna edebilirsin. Ve hazır konu açılmışken, Rudi şu anda ne yapıyor? Onun bu plandaki rolü ne?"

43

Schlesisch caddesi savaştan hemen sonra Südetler sürüldükleri topraklardan gelip Fahlenberg'e yerleşirlerken yapılmıştı. Fahlenbergliler tarafından "Mülteci Yerleşimi" olarak adlandırılan bu evler aceleyle inşa edildikleri halde, yapımında iyi kalitede inşaat malzemeleri kullanılmıştı.

Rudolf Marenburg'un yanından yürüdüğü evler oldukça bakımlıydı. Sahiplerinin maddi durumuna göre bazı ahşap pencere pervazları yeni plastik yalıtım pervazlarıyla değiştirilmiş, kapılar yenilenmiş ve dış cepheler boyanmıştı.

Ufak evlerden biri kırmızıya boyanmıştı, beyaza boyalı diğer evlerin yanında epey göze çarpıyordu.

Hieronymus Liebwerk'in evi kırmızı evin tam yanındaydı. Evler yan yana sıralanmıştı. Çevreleri de ince bir çimenlikle çevriliydi. İki büyük çöp tenekesinin yan yana konacağı genişlikte yer vardı. Kışları bu oldukça pratik bir çözüm olsa gerek, diye düşündü Marenburg eve baktığında. En azından kar temizlenecek alan çok geniş değildi. Liebwerk'in evi komşularınınki kadar bakımlı değildi. Evin ahşap kapısında yılların yıpranmışlığının izleri görülüyordu. Dış cephe boya istiyordu ve girişe giden taş merdivenlerde betonla eğreti biçimde tamir edilmiş bir yarık vardı.

Marenburg kapıdaki ufak kapağı inceledi ve memnun bir şekilde komşu eve doğru yürüdü.

İkinci çalıştan sonra saçları bigudili yaşlı bir kadın kapıyı açtı.

"Evet, buyurun?" dedi ve Marenburg'a şüpheyle baktı. Karşısındaki adamın gazete aboneliği, elektrikli süpürge ya da yaklaşan kıyamet günü hakkında konuşmak istemediği belliydi.

"İyi günler," dedi Marenburg. "Kedi için geliyorum. Eşim sizi aramış."

"Kedi mi?"

"Evet, yan komşunuz Bay Liebwerk'in kedisi."

"Aa," dedi. "Bundan hiç haberim yoktu. Herhalde kocam yine bana söylemeyi unuttu. Birinin başvurması ne güzel. Luzi'yi bizim eve almak isterdim, ama maalesef mümkün değil. Kocam ve alerjisi, bilirsiniz. Bay Liebwerk akrabanız mıydı?"

"Kuzenim," diye yalan söyledi Marenburg ve ağırlığını bir bacağından diğerine verdi. "Bana anahtarı verebilir misiniz? Bugün hava oldukça soğuk da."

"Bilemiyorum," dedi komşu şaşkın bir ifadeyle. "Sizi tanımıyorum bile. Adınız neydi acaba?"

"Ah, kusura bakmayın. Marenburg, Rudolf Marenburg."

Kadın başını hafifçe yana eğdi ve Marenburg'u baştan aşağı inceledi. "Bay Liebwerk sizden hiç bahsetmemişti."

"Aslında pek de sıkı bir ilişkimiz olduğu söylenemez," dedi Marenburg. "Ama eminim Luzi'nin benim yanımda olduğunu bilse mutlu olurdu. Artık aramızda olmadığına göre."

"Kötü bir hikâye," dedi komşu kadın. "Hâlâ şoktayım."

"Evet, hepimiz öyleyiz," dedi Marenburg aynı acıklı tonla. "Gerçekten çok kötü. Bir an önce yan tarafa geçebilir miyim?"

Kadın biraz daha düşündü ve sonra eve girip yedek anahtarla geri döndü. "Eğer Luzi orada değilse..."

"O zaman daha sonra geri gelirim," dedi Marenburg ve anahtarı aldı.

"Bazen saklanıyor," diye arkasından seslendi komşu kadın.

Marenburg her tarafa iyice bakacağına söz verdi ve sonra Hieronymus Liebwerk'in evine girdi.

Daha koridorda yüzüne sigara kokusu çarptı. Satın almak isteyenlere göstermeden önce burasını iyice havalandırmaları gerekecekti.

Ev dışarıdan ufak görünüyordu. İçerisi daha da ufacıktı. Giriş katında ufak bir oturma odası ve mutfak, üst katta da yatak odası ve banyo vardı.

Odalar son derece düzenliydi, ama dikkatle bakıldığında mobilyaların arasındaki toz tabakası görülüyordu. Liebwerk temizliğe pek dikkat etmiyordu anlaşılan.

Kurtların kemirdiği yazı masasının yanında duran kedi sepeti boştu. Marenburg buna çok sevinmişti. Kedi nerede olursa olsun şimdi etrafı iyice aramak için bir bahanesi olmuştu.

O akşam Spinnrad'da gereğinden fazla içmişti ve Liebwerk'in dosya hakkında söylediklerini hayal meyal hatırlıyordu. Sadece arşiv görevlisinin dosyaları evine götürdüğünü söylediğini hatırlıyordu. Peki, nereye koymuş olabilirdi?

Marenburg etrafına baktı ve sonra yazı masasına doğru gitti. Masa bitpazarından alınmış olmalıydı. Belki de aile yadigârıydı. Kapağını açtı. Aslında kilitli olmasına rağmen biraz zorlayınca açılmıştı. Burada da işi dolayısıyla her şeyi belirli bir yerde tutmaya alışmış bir adamın düzen tutkusu görülüyordu. Marenburg'un arayışı çok uzun sürmedi, aradığı şeyi çekmecelerden birinde buldu.

Adamın çatlak sesiyle *arkadaşınız dosya ile ilgili bir sorun olduğunu düşünüyordu*, deyişini hatırladı. *Ama pek çok kez okudum, hatta bir fotokopisini alıp evde yeniden inceledim, ama içinde garip bir şey bulamadım. Onun için artık beni rahat bırakın!*

Marenburg dosyayı ceketinin içine soktu, fermuarını yukarı çekti ve gitmek için arkasını döndü. Birden arkasındaki komşu kadının kapıda durmuş onu gözlemekte olduğunu gördü.

"Burada ne yapıyorsunuz?"

"Kedinin aşı kâğıtları var mı diye bakıyordum."

"Aşı kâğıtları mı?"

"Evet, ama bir şey bulamadım."

"Mutlaka vardır," dedi komşu kadın ve odaya girdi. "Luzi'nin kulağına bir gün kaybolursa diye bir numara dövmesi bile yaptırmıştı."

Marenburg acelesi varmış gibi saatine baktı. "Artık gitmeliyim. Karım beni yemeğe bekliyor. Dediğim gibi sonra yeniden gelirim. Gördüğüm kadarıyla kedi evde değil."

"Biliyor musunuz, bu çok tuhaf," diye söze başladı komşu kadın.

"Nedir o tuhaf olan?"

"Biraz önce bir bey Luzi için aradı."

Marenburg ona şaşkınlıkla baktı. "Kedi için mi?"

Kadın omuz silkti. "Bay Liebwerk için aradığını söyledi. Ben de bunun üzerine eğer kedi için arıyorsa onu almak için birinin geldiğini söyledim. Bunun üzerine o da kedi için aradığını söyledi."

"Adını söyledi mi?"

"Hayır." Kadın başını salladı. "Kısaca konuştuk. Birazdan buraya gelip sizinle konuşacağını söyledi."

"Benimle mi? Ona benim kim olduğumu söylediniz mi?"

"Evet," dedi komşu kadın, "o da sizi tanıdığını söyledi."

Marenburg kendini tuhaf hissetti. "Herhalde kayınbiraderim olmalı," dedi. "Yeğenim uzun zamandır bir kedi istiyordu da."

Komşu kadın tam evcil hayvanların çocuklar için ne kadar önemli olduğu hakkında konuşmaya başlayacakken Marenburg onun yanından geçip evden çıktı.

"Peki ya kayınbiraderiniz ne olacak?" diye seslendi kadın arkasından.

Marenburg şimdi onu beklemek için gerçekten zamanı olmadığını söyledi. Sonra gözden kayboldu. İçinden bir ses telefondaki kişiyle karşılaşmamasının daha iyi olacağını söylüyordu, en azından dosyada ne olduğunu öğrenmeden önce değil. Ne var ki otobüs durağına doğru aceleyle yürürken biri tarafından izlediği hissinden kendini kurtaramadı.

44

Genç, soluk yüzlü, yaka kartında *Hemşire Sabine* yazan görevli Carla'yı merdivenlerden alt kata, 12 numaralı servise götürdü.

Carla'yı şaşırtan bir odaya girdiler. Duvarlar tamamen kırmızıydı. Aynı şekilde kırmızı olan zeminde adımları kadife üzerinde yürüyormuş gibi duyuluyordu.

"Dr. Rauh birazdan yanınızda olacak," dedi hemşire ve odada oturabileceği yerleri işaret etti. Bir divan, bir koltuk ve basit bir ahşap sandalye.

"Lütfen oturun."

Carla sandalyeye oturdu.

Sabine ona gülümsedi. Jan tarafından doldurulmuş olan formu ahşap masanın üzerine koydu ve bir şey demeden bu garip odadan kayboldu.

Oda Carla'da klostrofobik hisler uyandırıyordu. Geniş olmasına ve az sayıda mobilya ile döşenmesine rağmen burada güçlükle nefes alabildiğini hissediyordu.

Belki de bunun sebebi ona organik bir şeyi hatırlatan kırmızıydı. Onu yutmak isteyen bir gırtlak gibi.

Nathalie de kendini burada bu kadar tuhaf hissetmiş miydi acaba? Normalde Nathalie de güçlü duvar renklerinden hoşlanırdı. Evinin duvarları turuncu renkteydi. Bu odanın kırmızısı ise onun da hoşuna gitmezdi. Dr. Rauh bu oda ile ne yapmaya çalışıyordu acaba?

Ben genelev odalarının böyle olduğunu düşünüyorum, diye düşündü Carla ve gergin kıkırdamasını bastırmaya çalıştı. *Bir loş ışıklar ve misk kokusu eksik.*

Aslına bu odada da bir koku vardı –ona meyve tabağını hatırlatan bir koku– ama bu belli belirsiz bir kokuydu. Buradaki her şey farkında olmadan insanın bilincine giriyor gibiydi.

Belki de bu oda o yüzden bu kadar rahatsız ediciydi. Bu oda bir şekilde... nasıl dese, *dürüst değildi.* Sanki onun sırlarını sinsice ele geçirmek ister gibiydi.

Nathalie de burada sırlarını anlatmış mıydı? Bu odadan hiç bahsetmemişti. Klinikte ona ne yaptıkları hakkında zaten çok az konuşmuştu.

Carla, Nathalie'nin böyle bir atmosferde, özellikle de karşısında bir erkek otururken sadece bir kız arkadaşıyla baş başayken anlatacağı şeyleri anlattığını hayal edemiyordu. Belki de yanılıyordu. İnsan bu odaya kendini bıraktığında belki de daha sonra başka kimseyle bunun hakkında konuşmak istemediği için bir sır haline gelen yakın bir ilişkiye de kendini bırakmış oluyordu. Ruhsal düzlemde yakın bir ilişki.

Nathalie'nin "şeytan" derken kastettiği bu muydu? Carla'nın bulvar gazetelerinde çalışan arkadaşlarının "ruhsal sevişme" olarak adlandıracağı bir şey.

Ama bundan hamile kalınmazdı.

O anda kapı hafifçe çalındı. İçeri bir adam girdi. Yaşı ellinin üzerinde olmalıydı, ama yaşına göre oldukça yakışıklıydı. Vücudu atletik, görüntüsü bakımlı ve üzerinde özel tasarım kıyafetler vardı.

Kadınlar ona bayılıyorlardır, diye düşündü Carla. Adam her ne kadar biraz süse düşkün bir izlenim bıraksa da, üstü açık pahalı arabasını gideceği mekânın hemen yakınına bırakacak birine benzemiyordu.

Adam onu gördüğünde şaşırdı. Carla onun kireç gibi beyaz olduğuna yemin edebilirdi, ama sonra adam kendini toparladı. Dosyayı eline aldı.

"Bayan Weller, benim adım Rauh," diye onu selamladı. Hoş, neredeyse akıl çelici bir sesi vardı. Yumuşak ve sıcak bir tını.

Carla ayağa kalktı ve adamın elini sıktı. Adamın el sıkışı güçlüydü, sadece elleri biraz terlemişti.

"Lütfen rahatsız olmayın, oturun," dedi kibar bir şekilde.

Oturdular. Rauh koltukta, Carla sandalyede. Carla adamın bundan pek de memnun olmadığını hissediyordu. Rauh dosyaya baktı ve dikkatle inceledi. Yeniden masanın üzerine bıraktıktan sonra da Carla'ya gülümsedi.

"Gördüğüm kadarıyla sizi bana meslektaşım Forstner yollamış."

"Sizin elinizde güvende olacağımı söyledi."

"Bu beni onurlandırıyor." Rauh halen gülümsüyordu, ama Carla onun bir şeyler düşündüğünü hissedebiliyordu. "Sizi neden kendi tedavi etmek istemedi?"

"Bunu meslektaşınıza sormanız gerek."

"Bunu yapacağım, ama belki önce bana neden burada olduğunuzu anlatırsınız."

"En yakın arkadaşım öldü," dedi Carla ve bu sırada onun tepkilerini izledi.

Rauh başını salladı ve ona anlayışlı bir şekilde baktı. "Bununla başa çıkmakta zorlanıyor musunuz?"

"Evet."

"Onun için mi peşinden gitmek istediniz?"

Carla bandajlarına baktı ve başını salladı. "Evet."

"Hayır," dedi Rauh ve başıyla onun bileklerini işaret etti, "bununla intihar girişiminizi kastetmiyorum, buraya gelişinizi kastediyorum."

Carla kanın beynine çıktığını fark etti.

"Sizin benzerliğinize nasıl tepki vereceğimi görmek istediniz," dedi Rauh sakin bir sesle. "Buradasınız, çünkü Bayan Köppler'in neden beklenmedik bir şekilde kendini öldürdüğünü bildiğimi düşünüyorsunuz, öyle değil mi?"

Tam isabet, diye geçirdi Carla aklından. *Onu gafil avladın, şimdi o da seni gafil avlamaya çalışıyor.*

"Biliyor musunuz peki?"

Rauh yeniden gülümsedi ama bu sefer Carla'ya gülüşü daha da sahte geldi.

"Daha önemlisi *sizin* bu konuda ne bildiğinize inandığınız. *Bu konuda* konuşmalıyız."

"Ben sizin Nathalie'nin kendisini öldürmesinin sebebini bildiğinize inanıyorum," dedi Carla onu sakin ses tonunu taklit ederek.

"Hmm," dedi Rauh. Gülümsemesi silindi.

"Ayrıca bu sebebin klinikle bir ilgisi olduğunu düşünüyorum."

Doktor bir şeyler düşünüyordu. Bu kuşku olabilirdi, ya da onun suçlamalarından dolayı duyduğu kızgınlık.

"O zaman bir suçlu arıyorsunuz, öyle mi?"

Carla omuz silkti. "Eğer öyle diyorsanız, evet."

"Ben de sizin baş şüphelinizim."

"Kim bilir," diye cevap verdi ve adamın bakışlarında kızgın bir pırıltı yakaladı.

"Bu sohbet nereye gidecek Bayan Weller?"

"Gerçeğe?" Carla doktora kayıtsızca baktı.

"Sizin memnuniyetle duymak istediğiniz bir gerçeğe." Rauh'un sesi yükseldi. "Korkarım başka bir gerçeği kabul etmeyeceksiniz."

"Bu denemeye bağlı."

"Pakâlâ," Rauh içini çekti ve sabırsız bir hareket yaptı. "Gerçek ağır bir korku travması geçiren eski bir hastamın birkaç gün önce kendini öldürmesi. Bir başka gerçek de arkadaşının beni bundan sorumlu tutması. Hatta bundan o kadar emin ki, bu klinikte tedavi edilmek için bileklerini bile kesiyor. O hastam gibi giyiniyor ve klinikte çalışan başka bir doktorla konuşup, onu kendisini buraya sevk etmesini sağlıyor. Hepsi arkadaşına *yaptığım şeyi* ona da *yapacağımı* umduğu için. Bunun ne olduğunu hayal ettiğiniz acaba Bayan Weller?! İşte size *o* duymak istediğiniz gerçek."

"Peki, Nathalie'ye *ne yaptınız?*" diye sordu Carla.

Rauh boynunu uzattı, derin bir nefes aldı ve sonra yeniden ona baktı. "Onunla konuştum. Şimdi sizinle konuştuğum gibi. Korkularını dinledim."

"Size korkularından asla bahsetmezdi."

Rauh Carla'yı iten kibirli bir şekilde güldü.

"Kıskançlık mı seziyorum yoksa? Böyle olduğunu nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü Nathalie'yi tanıyorum," dedi istediğinden daha sert bir şekilde. "Herkesten daha iyi."

"Öyle mi?" Rauh tek kaşını kaldırdı. Eğleniyor gibi görünüyordu. "O zaman Bayan Köppler'in ilk görüşmemizde *sandalyeye oturmadığını* da tahmin etmeliydiniz."

"Sandalye mi? Bunun ne anlamı var ki?"

"Düşündüğünüzden çok daha fazla Bayan Weller."

Rauh deri koltuktan yumuşak bir hareketle kalktı. Kapıya doğru gidip açtı.

"Gitseniz iyi olacak," dedi onu karşılarken kullandığı sakin ses tonuyla.

"Beni dışarı mı atıyorsunuz?"

"Bugünkü görüşmemizin burada bitmesinin daha iyi olacağını düşünüyorum. Terapi gerçekten ilginizi çekerse geri gelin, ki bunu size şiddetle tavsiye ederim. Bunları yapmayacaksınız klinikte niye bulunduğunuzu kendine sormanız iyi olur."

Carla ayağa kalktı. "Bana net bir cevap vermediniz."

"Bayan Köppler hakkında size daha fazla bilgi vermeyeceğim," dedi Rauh sertçe. "Gizlilik yeminim bunu yasaklıyor. Bu hastamın ölümünden sonra da geçerlidir. Bayan Weller, benim de size bir soru olacaktı."

"Evet?"

"Rudolf Marenburg'u tanıyor musunuz?"

Carla bu soruya o kadar şaşırmıştı ki, hemen cevap veremedi.

Rauh başını salladı ve sonra kapıyı kapadı.

45

Klinik yöneticisinin evi Orman Kliniği'nin güney kısmına yakındı. Hastane arazisindeki binaların çoğu gibi o da ana hastane binasının yapıldığı yıllarda inşa edilmişti – böyle kurumların yöneticilerinin krallar gibi muamele gördükleri ve yaşadıkları yıllarda.

Jan dev pencereli, parlak parkeli giriş holüne girdiğinde patronunun ailesiyle akşam yemeğine değil de, bir şato gezisine davetli olduğunu düşündü.

"Aramızda kalsın, ama burada kendimizi hiç rahat hissetmedik," dedi Fleischer, yemek yerlerken Jan onlara evin ihtişamlı dekorasyonundan bahsettiğinde. "Hâlâ aklımda burayı çocuk ve gençler için bir psikiyatri servisi olarak kullanıma açmak ve Hannah ile birlikte daha ufak bir eve taşınmak var. Nasılsa kızlar da artık bizi daha seyrek ziyaret ediyorlar."

"Baba haksızlık ediyorsun," diye itiraz etti Annabelle. Fleischer'in küçük kızı sarışın bir güzeldi. Annesinin kopyasıydı. "Sizi sürekli ziyaret ediyoruz." Elini karnındaki şişlikte yumuşakça gezdirdi. "Belki de üç ay sonra huzurlu geçirdiğiniz her dakikanın kıymetini bileceksiniz. Küçük derviş yine deli gibi tekmeliyor."

"Siz ziyaretimize hiçbir zaman çok sık gelmeyeceksiniz," dedi Bayan Fleischer. "Eğer bir gün daha ufak bir evde yaşayacak olsak bile bir şey değişmeyecek."

"Öğrenciliğim sırasında şimdiki banyomuzdan daha ufak olan bir yerde yaşadım," dedi Fleischer ve Jan'a patates tabağını uzattı. Jan teşekkür ederek reddetti.

"Ondan sonraki evim de daha büyük sayılmazdı." Hannah Fleischer kocasına göz kırptı. "Ama çok sıcak bir evdi, değil mi Raimund?"

Fleischer karısına gülümsedi. "Üstelik temizlikçiye de ihtiyacımız olmuyordu."

"Seni gidi yaşlı şovenist," diye gülümsedi Bayan Fleischer kocasına ve Jan'ın kadehine şarap doldurdu.

"Sevgili Hannah bu *yaşlı* sözünü hemen geri alıyorsun."

"Burada kendimi hep şu birdenbire prenses olan kız ile ilgili filmin kahramanı gibi hissettim," dedi Annabelle. "O filmi biliyor musunuz?"

"Korkarım ki hayır," dedi Jan.

"Bir gün birden bir şatoya taşınan bir kız hakkında," dedi kız ve peçetesiyle kazağındaki lekeyi sildi. "Tabii o şatonun önünde ruh hastaları dolaşmıyordu."

"Annabelle lütfen," dedi Hannah Fleischer kibar bir öfkeyle. "Onun kusuruna bakmayın Doktor Forstner, Annabelle babasının mesleğini hiçbir zaman pek sevmedi."

"Bu yüzden bir biyologla evlendim," dedi Annabelle ve kalktı. Masanın etrafından dolaştı ve babasına sarıldı. "Ama tabii ki bu babamın dünyanın en iyi babası olduğu gerçeğini değiştirmiyor."

Babasının yanağına bir öpücük kondurup mutfağa gitti.

"Görüyorsunuz Jan," dedi Fleischer ve hamile kızının ardından büyük bir gururla baktı. "Kadınlar hâlâ etrafımda pervane oluyor." Büyük siyah gözlüğünü düzeltti. Jan bir kez daha onda Gregory Peck'i hatırlatan bir şeyler olduğunu düşünmeden edemedi.

"Aileniz var mı Jan?" diye sordu Bayan Fleischer.

"Hayır, ben," Jan öksürdü, "boşandım."

"Ah, üzüldüm. Çocuklarınız var mı?"

"Hayır."

Hannah Fleischer başını salladı, anlamış gibi görünüyordu. Sonra et tabağını işaret etti. "Biraz daha geyik eti alır mısınız Jan?"

"Hayır, teşekkürler, tıka basa yedim."

Jan yanaklarının kızardığını hissetti. Çocuklar ve eşler hakkındaki konuşmalardan hoşlanmıyordu. Böyle zamanlarda kaybetme korkusu alnına yazılmış gibi hissediyordu – çocukluğunu yaşamamasının sebebi. Sonuçta bu hiçbir zaman birlikte olduğu kadınlardan kaynaklanmamıştı.

"Aşçının eline sağlık," dedi hızla ve ev sahibesine gülümsedi. "Çok lezzetliydi."

"Memnun oldum. Raimund yakınlarda bir avcıyla ahbaplık ediyor. Bay... Adı neydi?"

"Hesse," dedi Fleischer. "Hermann Hesse, tıpkı şu meşhur yazar gibi. Oğlu burada aile hekimi. Hoş biri, çok yetenekli."

"Evet," dedi Jan. "Kendisiyle tanışmıştım."

Fleischer şaşırmıştı. "Öyle mi? Dünya ne kadar küçük. Ama geyik için aslında Norbert Rauh'a teşekkür etmeliyiz. O, yaşlı Hesse'yle çok daha sıkı fıkı. Norbert'in daha kısa pantolon giydiği zamanlardan tanışıyorlar. Her neyse, Norbert geri geldiğinden beri dondurucumuzda Kössingen av eti eksik olmuyor."

"Kössingen," diye tekrar etti Jan. Bu sözcük ona acı veriyordu. Boş orman yolu gözünün önüne geldi. Kar. Ağaca çarpmış sarı bir VW Passat...

Ev sahibinin bakışlarını fark etti ve dalgın bir şekilde gülümsedi.

"Evet," Hannah Fleischer kalktı ve tabakları üst üste koydu, "ben mutfağa, Annabelle'e bir bakayım. Beyler kahve ya da tatlı bir şey istiyorlar mı?"

"Kahve harika olurdu," dedi Jan ve Fleischer de hemen ekledi: "Onu benim çalışma odamda içeriz. Orayı görmeniz lazım. Yönetimdeki ofisim burayla karşılaştırıldığında telefon kulübesi gibi kalır."

"Etkileyici," dedi Jan Raimund Fleischer'in çalışma odasına girdiklerinde. Burası bir oda değil, neredeyse balo verilebilecek bir salondu.

"Isınma masraflarımız daha da etkileyici," diye güldü Fleischer. "Eğer burayı bir gün servise dönüştürecek olursak ısı yalıtımına epey yatırım yapmamız gerekecek."

Hannah Fleischer onlara kahve getirdiğinde ikisi geniş kütüphanenin önünde duran oturma grubuna yerleştiler.

"Biraz önce Kössingen'den bahsettiğimde babanızı düşündünüz değil mi?" Fleischer fincanına iki kaşık şeker attı ve karıştırmaya başladı.

Jan başını salladı. "Sizce o gün nereye gidiyordu?"

"Hiçbir fikrim yok." Profesör kahvesini yudumladı ve fincanı sehpaya bıraktı. Arkasına yaslandı. Deri koltuk onun ağırlığıyla gıcırdadı. "Bakın Jan, dürüst olmak istiyorum. Sizin için endişeleniyorum."

"Endişelenmek mi?" Jan ona şaşırarak baktı. "Benim için mi?"

"Evet. Dün Norbert Rauh ile konuştum. Merak etme bir şey anlatmadı. Sadece terapinin genel olarak nasıl gittiğini merak etmiştim."

Jan da fincanını bıraktı. Ellerinin içinin terlediğini hissetti. "Onun görüşü ne?"

"Oldukça ilerlediğinizi söylüyor, ama hâlâ kendinizi kapatıyormuşsunuz."

"Rauh beni iki kez gördü. Nasıl böyle bir kanıya varabiliyor?"

Fleischer bacak bacak üstüne attı ve parmaklarını göğsünde üçgen olacak şekilde birleştirdi. "Bu kliniğin çok fazla gözü kulağı var Jan. Sizin araştırmalar yaptığınızı duyuyorum. Eski dosyalarla uğraşıyorsunuz. Pek çok kez Liebwerk'in yanına arşive indiniz, öyle değil mi?"

Jan omuz silkti. "Evet, doğru."

"Birbirimizle açık konuştuğumuza sevindim." Fleischer memnun bir şekilde başını salladı. "Zaten sizden başka bir şey beklemiyordum Jan."

"Sorularımla kimseye zarar vermedim," diye kendini savundu Jan.

"Kendinize zarar veriyorsunuz," dedi Fleischer sakince. "Geçmişinizi unutabilmeniz için size yardımcı olmak istediğimden burada ikinci bir şans veriyorum, ama bu ancak yüzünüzü ileriye doğru dönerseniz mümkün olur. Bunu yapmanın kolay olmadığını biliyorum. Sonuçta burası her şeyin başladığı yer, öte yandan bunun mesleğe geri dönmek için tek şansınız olduğunu unutmayın. Özellikle de Laszinski'nin ölümünden sonra."

Jan dimdik doğruldu. "Lazsinski öldü mü?"

"Evet, beraber kaldığı iki mahkûm tarafından tecavüze uğradı ve döverek öldürüldü."

Jan irkildi. "Bu duyulursa bütün eski kirli çamaşırlar yeniden ortaya dökülecek."

"Korkarım bu kaçınılmaz," dedi Fleischer. "Henüz bu bilgi resmî değil ve araştırmalar sürdüğü sürece de açıklanmayacak, ama basın konuyu öğrendiğinde epey tantana kopacak."

Jan eski gazete manşetlerini yeniden görür gibi oldu: BEYAZ ÖNLÜKLÜ PSİKOPATLAR veya SUÇLULAR KURBAN OLURSA gibi manşetler nispeten masum olanlardı.

Laszinski olayı medyada sadece birkaç gün yer almış olsa bile, bu tip suçluların bir arada tutulması hakkında yeni spekülasyonların ortaya atılması için bundan daha iyi bir fırsat olamazdı, hele de hapishanedeyken öldürüldüyse. Hastasını hastanelik edene kadar döven Dr. Jan Forstner olayı daha da önem kazanacaktı.

"Bu yüzden," diye devam etti Fleischer, "tam da bu noktada teklifimi değerlendirmeniz çok önemli. Dediğim gibi süresiz sözleşme imzalamanızın önünde bir engel kalmadı sayılır. Şimdi dışarıdakilere ne kadar iyi bir doktor olduğunuzu gösterme sırası sizde."

Jan dalgın bir şekilde büyük çifte pencereden dışarı baktı. Parktaki ağaçlar cılız yol aydınlatması altında güçlükle seçiliyordu.

Altın bir kafes, diye düşündü Jan. *Fleischer bana altın bir kafeste koruma teklif ediyor. Ama yine de ben bir tutsağım.*

"Bu şansı kullanmak istiyor musunuz?" diye sordu Fleischer.

"Evet. Evet, sanırım kullanacağım."

"Bu çok iyi," diye onu onayladı profesör. "Bilmeniz gereken bir şey daha var. Norbert Rauh'a Alexandra Marenburg'u sormuşsunuz."

"Evet, sordum." Jan özür dileyen bir hareket yaptı. "Eski hikâyeleri kurcalamamak gerektiğini biliyorum ama..."

"Bakın Jan," diye onun sözünü kesti Fleischer. "Genç kadın şizofreni hastasıydı. Bay Marenburg'un ısrarla vurguladığı gibi sadece depresif değildi. Sanrılar görüyordu ve bu esnada ne yapacağı hiç kestirilemiyordu. Jan, onu tedavi eden kişi babanızdı, ama ilaçlar çok etkili olmamıştı. O yüzden sıklıkla klinikte kalıyordu. Başka çare yoktu." Konuşmaya devam etmeden önce kısa bir ara verdi. "İntihar ettiği gece yine kötüydü. O sırada personel açığımız vardı. Tek bir bakıcı bütün servislerle ilgilenmek zorundaydı. O diğer katları dolaşırken olmuştu. Genç kadın koridorda bağırarak koşuyordu. Sonra...", içini çekti, "sonra pencerelerden birinden atlayıp kaçtı. Bakıcı hemen polise haber verdi. Hikâyenin devamını zaten biliyorsunuz."

"Evet," dedi Jan ve ceketinin cebindeki ses kayıt aletini düşündü. Birden gençliğinde yaptığı o aptallık, bir hayaletin sesini kaydetme düşüncesi o kadar tuhaf geldi ki, neredeyse yüksek sesle gülecekti.

"Sizin özel işlerinize burnumu sokmak gibi bir niyetim yok," dedi Fleischer ve Jan'a doğru eğildi, "ama size bir tavsiyede bulunmak isterim: Rudolf Marenburg'a dikkat edin. O bizim kızının hayatını kaybetmesinden sorumlu olduğumuz düşüncesine saplantı derecesinde inanıyor. Bu neredeyse hastalıklı bir takıntı. Beni ya da Norbert Rauh'u kaç kez aradığını bir bilseydiniz. Gecenin bir yarısında ve zil zurna sarhoşken. Üstelik Norbert onu tedavi eden doktor bile değildi. Şizofreni hastalarında hipnoz uygulamak mümkün değildir."

Fleischer'in dostu hakkında kötü konuşması Jan'ı kızdırıyordu ama profesörün haklı olduğunu biliyordu: Rudi bu konuda kötü bir kılavuzdu. Jan bunu Carla'ya da anlatmaya çalışmıştı.

Başka bir şey daha kafasını kurcalıyordu. Fleischer'e sormaya karar verdi. "Bay Liebwerk birkaç gün önce Alexandra Marenburg'un dosyasını aradığında onu bulamadı. Bunu nasıl açıklarsınız? Bir tesadüf mü?"

Fleischer kahvesini aldı, bir yudum içti ve Jan'a fincanının üzerinden baktı. "Bu tesadüf değil Jan. Eğer biraz düşünürseniz dosyaya ne olduğunu bulabilirsiniz."

Jan ona şaşırarak baktı. "Ben mi? Bu nasıl olacak?"

"Dosya babanızdaydı," dedi Fleischer. "Alexandra onun hastasıydı ve Bernhard raporları yazmak için sık sık dosyaları eve götürürdü. Eğer dosya dediğiniz gibi arşivde değilse, o zaman tahminimce babanızdadır. Trajik olaylar sonrasında kaybolmuş olması çok mümkün. Tahmin edebileceğiniz gibi burası o iki kötü olay sonrasında oldukça karışıktı."

Jan oturduğu koltuğun kollarına sıkıca tutundu. Fleischer haklıydı. Jan bunu tahmin etmeliydi. Belki de içten içe bunu biliyordu da bilmezden gelmişti.

Ben tüm bu zamanlar boyunca cevabı yanlış yerde mi aradım?

"Biraz daha kahve?" diye sordu Fleischer ve boş fincanlarını işaret etti.

"Hayır, teşekkürler", diye mırıldandı Jan.

Bugünlük bu kadarı yeterdi.

46

Yarım saat önce bunun hayatının en mutlu günü olacağı Dunja'nın ölse aklına gelmezdi, ama şimdi onun yanında lüks bir limuzinin içinde oturup şampanya içiyor ve talihine inanamıyordu.

Önce çok normal, ortalama bir arabaya bindiğini ve elindekinin de benzin istasyonundan alınmış ucuz köpüklü şarap olduğunu düşündü. Biraz sonra ne kadar yanıldığını anladı.

"*Böyle yanılırsın* işte," demişti adam, Dunja şaşkınlığını sözcüklere döktüğünde.

Bunda çok haklıydı. Sonuçta onun hakkında da yanılmıştı. Ondan kaç kez kâğıt maskeyi yüzüne tutmasını ve onu düzerken daha önceden verdiği metinleri seslendirmesini istemişti, ama bütün bunların sebebinin onun oyunculuk gücünü test etmek olabileceği hiç aklına gelmemişti. Bu uzun boylu yabancının gerçekte kim olduğunu bile anlamamıştı.

Şimdi ise kimliğini açık etmişti, inanılır gibi değildi. En büyük rüyası gerçekleşmişti. Robert de Niro'nun yanında oturuyordu.

Bazen bunun sadece bir rüya olarak kalmasından korksa da adı gibi emindi: Bir gün gelecek ve onu içinde bulunduğu bataklıktan kurtaracaktı. O karanlık suretlerin, itilmişlerin, kimi zaman çirkinlerin ve çoğunlukla şipşak seks için gelen şişmanların olmadığı yere. İnsan tüm o denen müsvettelerden çok uzağa.

Şimdi her şey geride kalmıştı. Şimdi onun yanında oturuyor, ona her bakışında kalbi mutluluktan uçacak gibi oluyordu.

Aynı sinema perdesindeki gibiydi. Bu kadar harika bir adam için makyöze ne hacet. Smokiniyle De Niro'nun Don Vito Corleone zamanına benziyordu. O çekimler sırasında otuz yaşlarında olmalıydı. Yaşlanmak bu sinema tanrısı için hiç önemli değildi, altmışını geçmiş olsa da – Robert de Niro bunun canlı kanıtıydı.

"İnanılmaz yakışıklı görünüyorsunuz," demeye cesaret edebildi. De Niro ona benzersiz gülümsemesiyle karşılık verdi. Biraz *Angel Heart*'taki Louis Cyphre'a ve *Sleepers*'taki Peder Bobby'e benziyordu.

Sağ yanağındaki bene bayılıyordu. Bu bene dokunabilmek, öpebilmek için oyunculuk okuluna gitmek için biriktirdiği tüm parayı verebilirdi.

Love Palace'tan çıkıp sadece evine, küvetine kavuşmak istediği andaki tüm yorgunluğunu unutmuştu. Bu yüzden neredeyse onun arabasına binmeyecekti, ama sonunda merakına yenilmişti. O kadar keyifliydi ki. Ona sonradan şampanya olduğunu anladığı köpüklü şarap ikram etmiş ve harika bir şey göstereceğini söylemişti. Şimdi onun kim olduğunu anladığında... evet, bu gerçekten de *harikaydı*!

"Uygun giyinmiş miyim?" diye sordu şüpheyle.

"Elbette bebek," dedi De Niro ve yine enfes bir şekilde gülümsedi. "Kendine şöyle bir bak. Senin üzerinde her elbise bir silaha dönüşüyor hayatım."

Kendine baktı. Gerçekten de üzerinde bu derin dekolteli şarap kırmızısı elbise mi vardı? Bunu giydiğini hiç hatırlamıyordu. Şampanyadan olmalıydı. Sarhoş olmamaya dikkat etmeliydi. Bu sadece utanç verici değil, aynı zamanda kariyeri için de öldürücü olurdu.

"Saçmalama bebek," dedi De Niro ve elini onun bacağına koydu. "Bir yudum daha iç. Şovda daha rahat olmanı sağlar. Bunu hepimiz yapıyoruz."

Sadece adamın elini hissetmek bile ıslanmasına yetmişti. Kendini toplaması gerekiyordu, o yüzden içkisini aceleyle içti. Şampanya midesini gıdıklıyordu. Ufak bir geğirtiyi bastırdı.

Umarım fark etmemiştir. Tam bir köylü gibi davranıyorum ha.

De Niro ise sadece güldü. O da onun gülüşüne katıldı. Sonra adam sustu.

"Ah Bob," dedi. Adam ondan kendisine Bob demesini istemişti -bütün yakın arkadaşları ona Bob diyordu- içinden o gece "ah Bob" kelimelerini daha çok kez onun kulağına fısıldamayı umuyordu. "Burası neden bu kadar karanlık?"

"Sahne arkasındayız bebek," dedi Bob ve ona göz kırptı. "Buradan perde açılacak ve çok aydınlık olacak, dikkat et."

Onu merdivenlerden yukarı takip etti ve parlak zemine bastı. Henüz çok karanlık olduğundan sahneyi göremiyordu, ama Bob onun elini tuttu ve nerede olduklarını açıkladı. Bob buraları avucunun içi gibi biliyordu.

Yüksek topukları onu sahnenin ortasına doğru takip ederken tıkırdıyordu. Perde kapalıydı, ama diğer taraftan sesler duyuyor gibiydi. Sadece onun için çıkan heyecanlı mırıltılar

"Hazır mısın, tatlım?"

Sadece başını sallayabildi. Aslında içinden koşarak kaçmak geliyordu. Sahne korkusunun bu kadar kötü olabileceğini hiç tahmin etmemişti.

Ama hey, bu senin en önemli anın, onun için cesur ol!

Bob'a makyajının bulaşmış olup olmadığını, rujunun abartılı durup durmadığını, dekoltesinin biraz fazla derin olup olmadığını sormak istiyordu. Tanrım neredeyse göbeğindeki *piercing* görünüyordu. Geleceğin film yıldızları *piercing* takmazdı, bunu nasıl unutabilmişti?

"Şşşt," dedi Bob ve onun çıplak omzunu okşadı. Yine içinin titrediğini hissetti.

"Sakin ol tatlım. Hepimiz başlangıçta böyle hissederiz. Hislerini belli etmemelisin." Göz kırptı ve yanağındaki ben biraz yukarı çıktı. "Bir profesyonel olmanın kuralı bu. Şimdi hazır mıyız?"

Dunja derin bir nefes aldı, göz kırptı ve kendinden emin bir şekilde "Evet," dedi.

Böyle iyi, diye düşündü. Şimdi *tam bir profesyonel oldun.*

Robert de Niro –Bob– memnun bir şekilde gülümsedi ve perdenin arkasında kayboldu. Alkışlar duyuldu, sonra adamın sesini duydu.

"Teşekkürler bayanlar baylar, çok teşekkürler! Ancak bugünkü alkışlar bana değil. Size bu yılın parlayan ismini tanıtmama izin verin. Eğer biri Oscar almayı hak ediyorsa bu, birazdan sahneye çıkacak olan genç bayandır."

Dramatik bir ara verdi ve gergin mırıltılar daha da arttı.

"Bayanlar baylar alkışlarınız harika, benzersiz, etkileyici... Dunjaaaa Koslowskiiii için!"

Onun ismini uzattı ve bununla perdenin açılışını vurguladı. Kalın kadife perde açıldı ve seyirciler göründü. Kocaman tiyatro salonunun tüm koltukları doluydu. Her taraf fraklı ya da smokinli erkekler ve gece elbiseli kadınlarla doluydu. Elbiselerin bazıları klasik ve şık, bazıları ise Dunja'nın elbisesinden bile iddialıydı. Parlak renklerde ışıldıyorlardı ve üzerleri payetliydi. 20th Century Fox'un tanıtım müziği duyulduğunda alkışlar yükseldi.

"Bu senin için bebek," dediğini duydu De Niro'nun, ama parlak ışıklardan dolayı onu hiçbir yerde göremiyordu. Ön sıralarda kimlerin oturup onu alkışladığını gördüğünde heyecandan neredeyse kalbi duracaktı.

Film dünyasının bütün büyükleri oradaydı. Dunja Bette Davis'i, Jane Russel'ı, Liz Taylor'ı, Marilyn Monroe'yu gördü... ve işte... o Bergman değil miydi? Evet, oydu! Aman Tanrım gerçekten oydu! James Dean, Clark Gable ve Cary Grant'ın yanında duruyordu. Yanında kızı Isabella Rossellini duruyordu. İki diva yerlerinden kalkıp Dunja'yı ayakta alkışladılar. Sonra herkes ayağa kalktı.

Tanrım cennetteyim, evet burası gerçekten de cennet!

Dunja şimdi bir şey yapması, bir şeyler söylemesi gerektiğini biliyordu. Yüksek sesli alkışlar yüzünden sesini duyurması mümkün değildi. Bunun üzerine kollarını açtı, divalara yakışan bir sesle başını arkaya attı ve giderek artan ışıklarda kendini tanıttı.

"Bu senin beş dakikalık şöhretin," dediğini duydu De Niro'nun, o kadar haklıydı ki.

Bu *onun* anıydı! Bu...

Şehirlerarası hızlı tren ona saatte 270 km hızla çarptı. Bu o kadar hızlı oldu ki, Dunja Koslowski rayların altına çekilip parçalandığını hissetmedi bile.

47

Gece saat ikide Norbert Rauh Fahlenberg benzin istasyonu önünde durdu. Arabasından indi ve gerinip soğuk havayı içine çekti

Gökyüzünde tüm yıldızlar görünüyor ve ertesi günün de soğuk bir gün olacağını müjdeliyordu. Aslında çoktan yatakta olmalıydı, ama uyumak için fazlasıyla heyecanlıydı.

Tezgâha doğru ilerledi. Saçları yeşil boyalı genç bir kız camın arkasında oturmuş sakız çiğniyor ve sıkıntıyla bir müzik dergisini karıştırıyordu. Rauh'un geldiğini görünce mikrofona doğru eğildi.

"Evet," diyen sesi duyuldu.

"İyi akşamlar," dedi Rauh ve kızın arkasında duran sigara rafını inceledi.

Düşünceli bir şekilde çenesini ovaladı. Sanki yasak bir şey yapıyormuş gibi hissediyordu.

"Ne istiyordunuz?" diye sordu kız sıkıntıyla. "Bu saatte alkol satılmıyor, ona göre."

Rauh bir karton Marlboro almaya karar verdiğinde rahatlamış gibi görünüyordu. Anlaşılan gece geç saatlerde bambaşka müşteri isteklerine alışıktı. Rauh kıza parayı uzattı, teşekkür etti ve arabasına geri döndü.

Çok sessizdi. Sadece otoyoldan tek tük geçen araçların sesi duyuluyordu. Sonra yeniden sessizlik oldu. Fahlenberg derin bir uykudaydı.

Rauh arabasının direksiyonuna geçti, kapıyı kapadı ve paketi açtı. Sonra torpido gözünden gümüş rengi bir çakmak aldı. Üzerine kazınmış olan C harfinin üzerinde parmağını gezdirdi ve bir sigara yaktı. Yedi yıl sonra içtiği ilk sigaraydı. Eskiden baca gibi tütüyordu - sigara içmeye on beş yaşında başlamıştı ve sonunda bırakabildiğinde bir daha ağzına sigara koymayacağına yemin etmişti. Şimdi ise umrunda değildi.

Rauh öksürdü, gözleri sulandı ve başı döndü, ama sonra bir nefes daha çekti ve daha da şiddetli öksürdü. Sonra yan pencereyi açtı, sigarayı fırlattı ve arkasından paketin tamamını da attı.

Motoru çalıştırıp eve gitti. Birkaç saat uyumanın, ya da en azından uyumaya çalışmanın zamanı gelmişti. Sabah uzun zaman önce yapmış olması gereken şeyi yapmak için dinç olmalıydı. Çok fazla beklemişti. Artık zamanıydı.

48

Carla kahvaltı tepsisinin kapağını kaldırdı. İki ufacık ekmek, bir ufak paket tereyağı, bir paket diyet margarin, bir çilek reçeli ve bir de salam. Pek de iştah açıcı değildi.

Tepsiyi yana itti ve kahvesini yudumladı, ama o kadar açık renkti ki onu önce çay zannetmişti.

Carla odayı iyice görebilmek için özellikle pencerenin yanındaki ufak pencereyi seçmişti. Kadınların çoğu eşofmanlar, tayt ya da rahat kazaklar giyiyorlardı. Bazıları birbirleriyle konuşuyor, bazıları ise konuşmadan ekmeklerini kemiriyordu.

Sumo güreşçisi gibi kolları olan şişman bir kadın yan masadan Carla'ya bakıyor ve onun tepsisini işaret ediyordu.

"Onu yiyor musun?"

"Hayır." Carla gülümseyerek başını salladı. "Hayır, bu sabah aç değilim."

"O zaman bana verebilirsin," dedi kadın bakışlarını Carla'nın kahvaltısından ayırmadan.

Carla ona tepsiyi uzattı ve kadın teşekkür bile etmeden yemeye başladı.

Nathalie kendini burada nasıl hissetmişti acaba? Bu kadınların çoğunun psikolojik problemleri olduğunu anlamak zor değildi. Sanki hastalıkları yüzlerine yazılmış gibiydi. Ürkek bakışları vardı, bazıları sebepsiz yere gülüyor ve sanki arkalarında duran görünmez birinin fısıldadığı önemli mesajları duymak ister gibi odayı dinliyorlardı.

Bu, dışarıdaki dünyadan çok farklı, apayrı bir dünyaydı. Nathalie de Carla gibi kendini yabancı hissetmiş olmalıydı.

Nathalie'nin onunla neden bu serviste hiç görüşmek istemediğini anlıyordu. Ana girişin yanındaki kafeteryada ya da yürüyüş yapmak için klinik parkında buluşuyorlardı. Nathalie utanmış olmalıydı. Yine de derinlere kök salmış korkularından kurtulmak için ona yardım edeceklerini umduğundan orada kalmaya devam etmişti.

Carla sonunda normal bir hayat sürebilmek için burada her şeyi göze almış olan arkadaşına derin bir hayranlık duydu. Gerçekten sevdiği Ralf'la birlikte yeni bir hayat.

Odaya bir kadın girdi. Tepsisine sıkı sıkı yapışmış, oturacak bir yer arıyordu. Carla kadının yüzündeki tuhaf tümörü gördüğünde korktu. Kadın Carla'yı gördüğünde ondan daha çok korktu. Titredi ve bakışlarını Carla'dan ayırmadan tepsisini bir masaya bırakıp onun yanına geldi.

"Yine burdasın," dedi alçak sesle Carla'nın yanına geldiğinde. "Yeniden geleceğini biliyordum."

Carla bir şey söyleyemedi. Yüzündeki mor renkli tümör her hareketinde jöle gibi titriyordu.

"Ah sen hiç de o değilsin," dedi kadın ve Carla'ya daha yakından baktı. Carla tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. "Ama onun gibisin."

"Benim adım Carla." Carla ona elini uzattı, ama kadın görmezden geldi. Onun yerine Carla'nın masasına bir sandalye çekti ve oturdu.

"Ona çok benziyorsun. Adı Nathalie'ydi."

"Biliyorum. Nathalie benim iyi arkadaşımdı. Peki, siz kimsiniz?"

"Bana Sibylle diyorlar. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Hayır."

"Kâhin," dedi Sibylle korkutucu bir ses tonuyla. Carla'nın önünde yüzü balmumundan yapılmış bir bebek gibi kaskatı duruyordu. "Bazen başkalarının görmediği şeyler görüyorum, ama dışandakilerin çok azı bana inanıyor." Eliyle pencereyi işaret etti. "Arkadaşın bana inanmıştı. Buraya ait değildi ama yine de bizlerden biriydi. Senin durumun ise tam tersi. Sen de bizim gibisin, ama buraya ait değilsin."

Elbette kadın deliydi, sözlerinden belliydi, ama yine de Carla'nın içindeki bir ses ona Sibylle'nin ilk sıcak ipucu olduğunu söylüyordu. Nathalie'yi tanıyordu – ve anlaşılan aralarında normal iki hasta arasında olandan farklı bir bağlantı olmuştu.

"Nathalie size sorunlarından bahsetmiş miydi?"

Sibylle gülümsedi ve tuhaf yüzü değişik bir yüze dönüştü. "Şeytanı mı söylüyorsun?"

Carla irkildi. "Sizinle onun hakkında konuştu mu?"

"Ah evet, konuştu," dedi Sibylle ve başını hızlı hızlı salladı.

"Size ne anlattı?"

Sibylle etrafına baktı ve sonra Carla'ya döndü. Sesini alçalttı. "Onu birkaç kez ziyaret etti. Rüyalarında. Aslında rüya olmayan rüyalar."

Carla içinin ürperdiğini hissetti. "Bu... bu ne demek oluyor?"

"Senin de böyle bir şeytanın var mı?" diye sordu Sibylle neredeyse korkarak. "Seni rüyalarında rahatsız eden bir hayalet?"

"Hayır," diye cevap verdi Carla. "Sanmıyorum."

Sibylle başını salladı. "Hayır, var. Hepimizin bir şeytanı var. Benim var, senin var, arkadaşının da vardı. Burada genç bir doktor tanıyorum, onun da birden fazla var. Ama hepimiz kendimizi yorgunluktan sakınmalıyız."

Yorgunluktan, diye düşündü Carla. Nathalie'nin uyku atakları. Acaba bunu mu kastediyordu?

"Ama Nathalie'nin şeytanı gerçek değil mi?"

"Hepsi öyle." Sibylle derin bir iç çekti ve sandalyesini itip ayağa kalktı. Carla'ya yeniden delici bakışlarla baktı. "Kırmızı odadaki doktora dikkat et."

"Dr. Rauh mu?"

Sibylle başını salladı. "Kendine öyle diyor."

"Onun nesi var?" diye sordu Carla.

Sibylle yeniden etrafına baktı. Sanki birinin onu dinlemesinden korkuyordu. Sonra fısıldayarak: "Gölgeler diyarından şeytanları getiriyor," dedi.

49

Bazı yaralar asla iyileşmiyor. İnsan kabuğun altında yeni bir deri oluştuğunu sanır, ama orayı kaşıdığı anda yara yeniden kanamaya başlar.

Ruhsal yaralar da farklı değil, diye düşündü Rudolf Marenburg. Çok yıl geçmiş olmasına ve artık acıya alıştığını düşünmesine rağmen Alexandra'yı düşündüğünde eski bir yarayı kanatıyormuş gibi oluyordu.

Nathalie Köppler'in dosyasıyla ne kadar uğraşırsa Alexandra'yı o kadar fazla hatırlıyordu. Nathalie ve Alexandra'nın görünüşleri dışında da ortak noktaları vardı. Her ikisinin de korkuları vardı. İnsanları yanlarına yaklaştırmak konusunda sorun yaşıyorlardı. Aradaki fark Nathalie'nin korkuları gerçeklere dayanırken Alexandra'nın sadece hayal ettiği şeylerden korkmasıydı.

Ama iki hasta da Orman Kliniği'nde bulunmuşlar ve sonra korkudan akıllarını yitirmiş gibi ölüme koşmuşlardı. Her iki olayda da önceden böyle bir şey olacağını gösteren bir ipucu yoktu.

Marenburg dosyayı ipucu ya da tutarsızlık bulmak için inceledi. Satır satır okudu, ama bir şey bulamadı.

Pes edip dosyayı oturma odasına koydu. Sonra kalkıp koridordaki telefona gitti. Telefonun hemen yanında, üzerinde Carla'nın telefon numarası bulunan bir kâğıt vardı. Onu aramayı çok istiyordu, ama başka kararlar almışlardı. Carla yeni bir şey öğrendiğinde onu arayacaktı, o yüzden zor da olsa sabretmesi gerekiyordu.

İçini çekerek şakaklarını ovuşturdu. Yeniden oturma odasına gitti ve fincanındaki soğuk kahveden son bir yudum aldı. Alexandra'nın fincanı diye düşündü David Bowie'nin resmine bakarken. Kısa bir an için kızının yaşasaydı, günü geldiğinde kendisiyle tanıştıracağı delikanlının da acaba bu pop yıldızı gibi incecik biri olup olmayacağını merak etti. Cevabını asla alamayacağı bir soru daha.

Marenburg boş fincanıyla mutfağa gitti ve kalan kahveyi fincana doldurdu ve sabahtan beri çektiği baş ağrısı için bir tane aspirin aldı.

Kapı çaldığında saate baktı. Saat sekiz buçuktu. Postacının gelmesi için henüz erkendi. Bu saatte kim olabilirdi ki?

Marenburg esnemesini bastırdı ve koridora yürüdü. Belki en iyisi bir iki saat uyuduktan sonra dosyayı yeniden incelemesiydi. Bazen biraz ara vermek düşüncelerini toparlamak için iyi gelirdi. Belki de daha önce gözüne çarpmayan bir şeyi görebilirdi.

Kapıyı açtığında gözlerine inanamadı.

"Hangi cehennemden çıktın sen!"

"Merhaba Rudi," dedi Norbert Rauh.

"Ne istiyorsun?"

Rauh cevap vermeden önce etrafına baktı. "İçeri gelebilir miyim?"

50

Jan üç misafir sandalyesinden birinde oturmuş, Orman Kliniği'nin terapi seçenekleri hakkındaki reklam broşürünü inceliyordu. Neredeyse yarım saattir bekliyordu. İçini çekip broşürü yan tarafa bıraktı ve yeniden duvardaki saate baktı.

Dr. Fleischer'in sekreteri Carolin Neuhaus yazı masasının ardında oturuyor ve bilgisayarına son sürat bir şeyler yazıyordu. Jan'ın bakışlarını fark ettiğinde içini çekti. Dikte aletinin kulaklıklarını çıkardı ve ona acıyarak baktı.

"Üzgünüm," dedi. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Hemen geri gelecekti."

Bunu yarım saat önce de söylemişti. Sadece bu kez kahve teklif etmemişti.

Jan hastalarının başına dönmek zorundaydı. Belki de başka zaman gelmek daha iyi olacaktı. Tam kalkıp gidecekken koridorda ayak sesleri duydu. Profesör acele adımlarla odaya girdi. Yürürken paltosunu çıkarmaya başladı.

"Jan," dedi nefes nefese. "Geciktiğim için kusura bakmayın. Yangın sigortasından gelen adamı öldürmek üzereydim. Liebwerk'in sigara içmesi başımızı belaya sokuyor, ayrıca o lanet olası eskimiş kapı kolu..."

"Sorun değil," dedi Jan ve Fleischer'in peşinden bürosuna gitti. "Daha sonra da gelebilirdim."

"Hayır, hayır," dedi Fleischer ve ona oturması için bir yer gösterdi. "Bu çok önemli. Bunun için size söz verdim."

Masanın üzerindeki dosya yığınları arasından bir dosya aldı ve zafer kazanmış gibi bir ifadeyle Jan'a dosyayı uzattı. "*Voilà*, Dr. Forstner. İşte süresiz iş sözleşmeniz. Sadece sizin imzanız eksik."

Jan dosyayı açtı ve Fleischer alnındaki terleri silerken belgeleri inceledi.

"Evet? Memnun musun?" diye sordu Fleischer.

"Evet," dedi Jan.

"Ama?"

"Aması yok. Sadece benim yüzümden başınızın belaya girmesini istemem."

"Yok canım," dedi Fleischer. "Endişeye gerek yok. Belki her zamanki yollardan ilerlemedik ama personel dairesi bu pozisyonu doldurmanın kendi işim olduğunu söylediğimde bunu mantıklı buldu. Yeni bir kişinin alınması gerekliydi ve bu konuda kime öncelik tanıyacağım tamamen bana kalmış. Dürüst olmam gerekirse, bunu babana borçlu olduğumu düşünüyorum. Ama bu aramızda kalsın."

Ceketinin iç cebine elini attı ve Jan'a bir dolmakalem uzattı.

"Peki öyle olsun," dedi Jan ve sözleşmenin altına imzasını attı. "Bu şansı bana tanıdığınız için çok mutluyum."

"Bunu hak ettiniz sevgili Jan," dedi Fleischer ve dosyasını aldı. "Bu şansı iyi değerlendirin. Geleceğe bakın ve artık geçmişi kapatın."

Jan kendini kötü hissetti. Profesörün elindeki dosyaya şüpheyle baktı. "Bu, sözleşmemizin şartlarından biri mi?"

Fleischer ona baktı. Sonra başını salladı. "Hayır, elbette değil. Bunu sadece sizin iyiliğiniz için söylüyorum. Babanızın bu eski arkadaşına kulak verin."

Jan başını salladı. "Vereceğim."

Fleischer muzip bir çocuk gibi dosyayı önüne koydu ve masasının bir çekmecesini açtı. "Daha saatin çok erken olduğunu ve işyerinde alkol içilmesinin yasak olduğunu biliyorum, ama bence bu özel anı..."

Devam edemedi. Carolin Neuhaus kapıyı çalmadan odasına daldı.

"Dr. Forstner," diye bağırdı. "Hemen eve gitmelisiniz!"

Jan sandalyesinden fırladı. "Ne oldu?"

"Acil durum."

Sekreterin yüzündeki ifade kanını dondurdu.

51

"Dr. Rauh nerede?"

Bir Sumo güreşçisinin kollarına sahip olan şişman kadın kızgın bir yüzle hemşire odasının önünde duruyordu. Ellerini kalçalarına dayamıştı ve sanki bir yüzme simidini gövdesine bastırıyor gibi görünüyordu.

"Üzgünüm Bayan Lippert ama hiçbir fikrimiz yok," dedi Hemşire Sabine ve onun yanından geçip koridora çıkmaya çalıştı.

Carla onları koridordan izlerken aklına balina tarafından durdurulan bir yılan balığı geldi.

"Nasıl hiçbir fikrimiz yok?" dedi şişman kadın. "Burada yarım saatten fazladır randevumu bekliyorum."

"Yoksa yok," dedi hemşire sinirli bir şekilde ve tüm gücüyle onu itti. "Hiçbir fikrim yok."

"Bu çok acayip," dedi şişman kadın ve odasına doğru yürüdü. "Burada insana sanki tahtaları noksan gibi davranıyorlar."

Ortalık durulduğunda Carla merdivenlere açılan kapıya doğru yürüdü. Etrafına baktı ve kimsenin onu izlemediğinden emin olunca merdivenlerden aşağı kata indi.

Rauh'un terapi odasının elektrik düğmesi kapının yanındaki yeşil bir bitkinin arkasındaydı. Işığı açtı, içeri girdi ve kapıyı mümkün olduğunca sessiz bir şekilde kapadı. Bir anda yine daraldığını ve

nefesinin sıkıştığını hissetti. Sanki bu odadaki hava başka yerlerden daha yoğundu.

Carla birkaç kez derin nefes aldı ve klostrofobisinin azaldığını hissetti. Gazeteci olması nedeniyle birkaç kez girmemesi gereken alanlara girmek zorunda kalmıştı. Bazı meslektaşları bunun işlerinin güzel yönü, çorbadaki tuz olduğunu söyleseler de Carla buna katılmıyordu. Yasak şeyler yapmak, özel alanlara girmek ve tabuları yıkmak onu her zamanki gibi rahatsız ediyordu.

Oraya girerken onu iten güç gerçeği aydınlatma isteğiydi. Bir şeyler yapmazsa gerçek karanlıkta kalacaktı. Rauh'un bir şeyler sakladığından adı gibi emindi.

Terapi odasını hızlıca araştırdı. Koyu renkli dolabın çekmecelerinde fazla bir şey yoktu. En üstteki çekmecede şık teneke kutular içinde çeşitli çaylar ve iki paket şeker, diğer iki çekmecedeyse çok sayıda ses kâsesi vardı. En alt çekmecede ise bir bebek ve tüylü oyuncak koleksiyonu bulunuyordu. Şüpheli bir şey yoktu.

Bir gün önce Rauh ile karşılıklı oturduğu masanın da bir çekmecesi vardı. Carla oraya baktığında içinde çeşitli mantra'lar ve anlamlı sözler bulunan bir not defteri buldu.

Carla ikinci kapıya baktı. Belki de o kapının ardında Rauh'un esas ofisi vardı. Kısa bir süre koridora kulak kabarttı. Sessizdi. Sonra odaya girdi.

İkinci oda da gizli aydınlatmayla aydınlatılmıştı, ancak burada duvarlar Carla'ya çayırları hatırlatan canlı yeşil renkteydi. Birden daha fazla nefes alabildiğini hissetti.

Kare oda terapi odasıyla aynı büyüklükteydi, duvarlarda bulunan raflar ve çerçeveler sayesinde daha geniş görünüyordu.

Carla, üzerinde dosyalar ve belgeler bulunan masanın yanına gitti. Bir dizüstü bilgisayar vardı. Carla bilgisayarı açtı. Tam da beklediği gibi şifre istiyordu, onun için kapattı.

Sonra şarap kırmızısı, deri bir randevu defteri gördü. Carla işaretlenmiş olan sayfayı açtı ve kendi adını okudu.

Rauh dünkü randevularını girmiş ve yanına İG yazmıştı. Carla biraz düşündü ve sonra aklına Hemşire Sabine'nin onu terapi odasına alırken söyledikleri geldi: Dr. Rauh sizi *ilk görüşme* için bekliyor.

Carla Nathalie'nin ismini bulana kadar geri gitti. Kalbi çarpmaya başladı. Rauh'un kayıtlarına göre Nathalie taburcu olduğu güne kadar toplam dokuz kez gelmişti. Nathalie'nin randevularının çoğu öğleden sonraydı. Dört kez de son sıradaydı.

Bu dört randevu Carla'nın dikkatini çekmişti. Bu kayıtların altına R harfi yazılmıştı. Bu R ne demek oluyordu?

İG ilk görüşme anlamına geliyordu. Peki R...

Carla birden koridordan sesler duyunca irkildi. Daha yüksek olan ses sumo güreşçisi kolları olan kadına, ikinci ses ise Norbert Rauh'a aitti.

Carla aceleyle defteri yerine koydu, kapıya doğru yürüdü ve ışığı söndürdü. Sonra birden terapi odasının kapı kolunun aşağı doğru indiğini gördü.

52

Jan mavi ışıkları çok uzaktan seçebiliyordu. Kalbi deli gibi atıyordu. Marenburg'un evinden yaklaşık elli metre ileride polis yolu kapatmıştı. Jan park edecek bir yer aradı, bulamayınca şehir parkı kıyısında park etmenin yasak olduğu noktaya bıraktı. Sonra eve doğru koştu.

Polisin kapattığı noktada insanlar toplanmıştı. Merakla eve girip çıkan ve bahçeyi araştıran beyaz kıyafetli adamları izliyorlardı. Jan insanları itmeye çalışırken etrafta bir ambulans görmeye çalıştı. Görünürde yoktu.

"Korkunç," dedi yan tarafındaki bir delikanlı. "Her taraf kan içinde."

Jan ön tarafa doğru ilerlerken başının döndüğünü hissetti. Sonunda girilmez bandının olduğu noktaya ulaşmıştı.

"Geride durun!" diye bağırdı polis ona. "Geride durun bayım!"

"Ben burada yaşıyorum!" diye seslendi Jan onun arkasından.

Polis bir şey söylemedi, arkasını döndü ve evin bahçesine doğru yürüdü. Biraz sonra başkomiser Kröger üzeri karla örtülü çalılığın arkasından çıktı ve Jan'ı yanına çağırdı. "Gelin!"

Kröger'in yanında kalın deri ceket giymiş, keskin yüz hatları olan zayıf bir adam duruyordu. Jan, Kröger'in yanına geldiğinde komiser ona üzgün bir ifadeyle baktı. "Dr. Forstner, hep böyle kötü olaylarda karşılaştığımız için üzgünüm. Burada mı oturuyorsunuz?"

"Geçici olarak," dedi Jan nefes nefese. "Ne oldu?"

"Çok üzgünüm Dr. Forstner," dedi Kröger ciddi bir yüzle. "Bay Marenburg bir saldırıya uğradı."

"Öldü mü?"

"Hayır, yaşıyor," dedi Kröger, "ama hayatta kalma şansı fazla değil."

"Yakını mısınız?" diye sordu deri ceketli zayıf adam.

"Bir arkadaş," dedi Jan.

"Başkomiser Eberts, Cinayet Büro," diye kendini tanıttı zayıf adam.

"Burada ne olmuş?" diye sordu Jan.

"Görünüşe göre arkadaşınızı biri ziyaret etmiş, hırsızlık için olmadığı kesin," dedi Eberts monoton bir sesle. "Gelen kişi kapıda ona sert bir cisimle vurup kaçmış. Daha sonra yoldan geçen bir kadın açık duran kapıyı fark etmiş. Gelip baktıktan sonra bize haber verdi."

Jan'ın dikkatini evden çıkmakta olan olay yeri inceleme memuru çekti. Eldivenli elinde plastik bir poşet vardı, içinden bu sabaha kadar koridordaki ayakkabı dolabının üzerinde duran ahşap gece bekçisi figürü seçiliyordu. Figür kan içindeydi.

Eberts bir şeyler söylediyse de Jan hiçbirini işitmedi. Şöyle bir silkelendi. "Pardon, ne dediniz?"

Eberts yüzünü buruşturdu. "Bugün öğleden önce saat sekiz ila on buçuk arasında neredeydiniz?"

"Klinikte," dedi Jan robot gibi.

"Tanığınız var mı?"

"Elbette." Jan, Kröger'e döndü. "Bay Marenburg şimdi nerede?"

"Şehir kliniğine götürüldü." Kröger avucuna hohladı. "Kahretsin, bugün ne kadar soğuk."

"Sorularımız olabilir, lütfen erişilebilir durumda olun," dedi Eberts ve sonra gitmek için döndü. "Geliyor musunuz Bay Kröger?"

Kröger başını salladı ve Jan'a baktı. "Bu kasabaya ne oldu böyle! Aynı günün sabahında iki olay. Bu daha önce hiç olmamıştı."

"Bir olay daha mı var?" diye sordu Jan.

Şişman polis ellerini ovuşturdu ve başını salladı. "Bu sabahtan beri kendini trenin önüne atan bir kadının kafasını arıyoruz. Korkunç, gerçekten çok korkunç. Dr. Forstner, o genç kadın kendini köprüden attığından beri sanki tüm Fahlenberg aklını yitirmiş gibi."

53

Carla neredeyse bir saat karanlıkta durmuş ve yan odadaki konuşmaları dinlemişti. Bu arada şişman kadının Bayan Claudia Lippert olduğunu, kronik yeme bozukluğu bulunduğunu, gizlice tatlı yediğini, yakın ilişkiler kuramadığını, mesleki başarı, saygınlık ve yüksek kazanca önem verilen bir aileden geldiğini öğrenmişti. Konuşmanın son on dakikasında kadın neredeyse sadece ağlamıştı.

Rauh pek çok kez bürosunun kapısına yaklaşmıştı. Orada hastası için dolaptan kâğıt mendil ve çay almıştı. Onun yaklaştığını her duyduğunda Carla'nın kalbi duracak gibi oluyordu.

Rauh hastasına veda edip ona servise kadar eşlik etmeyi teklif ettiğinde Carla çok rahatladı. Yan odanın kapısı kapanana kadar bekledi. Sesler koridorda uzaklaşıyordu.

Carla karanlık terapi odasında el yordamıyla yolunu bulmaya çalışıyordu. Bacağını sandalyenin ayağına çarptı, alçak sesle küfür etti ve kapıya ulaştı. Başarmıştı!

Dikkatlice kapıyı açtı. Tam koridora çıkmıştı ki, Rauh ile burun buruna geldi. Doktor olduğu yere çakıldı.

"Bayan Weller, burada ne arıyorsunuz?"

"Ah, demek geldiniz," diye kekeledi Carla. "Ben de sizi arıyordum. Bir randevu için. Sizin önerdiğiniz gibi."

"Beni aptal yerine koymayın." Rauh'un kendine hâkim olmaya çalıştığı belli oluyordu. "İzinsiz olarak büroma girdiniz."

"Kilitli değildi."

Rauh'un şakaklarındaki damarlar şişmişti ve solaryum ile bronzlaşmış teni kızarmaya başlamıştı. "Bu gerekli değildi, çünkü daha önce gazeteciler burayı karıştırmamışlardı."

"Peki, şimdi ne yapacaksınız?" diye sordu Carla ve karanlık bir şekilde gülümsedi. "Bileklerini kesmiş bir hastayı kapının önüne mi koyacaksınız? Tedavi etmeyi mi reddedeceksiniz? Eminim bu harika bir manşet olurdu."

Rauh ona doğru yaklaştı, tam önünde durup gözlerinin içine baktı. Koridorda ölüm sessizliği vardı. Sadece nefesi ve tavandaki neon aydınlatmaların uğultusu duyuluyordu.

"Gerçekten yardıma ihtiyacınız var," dedi Rauh tehditkâr derecede alçak bir sesle.

"R ne anlama geliyor?" diye sordu Carla.

"R mi?"

"Nathalie'nin isminin altına düştüğünüz R harfi."

Carla Rauh'un sıcak nefesini teninde hisseder gibi oldu. Kızgınlıktan genişlemiş gözbebekleri mavi gözlerini nerdeyse kaplamıştı, ama Carla halen plazma küresinin yıldırımlarına benzeyen açık renk sinirleri seçebiliyordu.

"Büyük bir hata yapıyorsunuz."

Yine alçak sesle ve sanki Carla'ya bağırmamak için kendine hâkim olmakta zorlanıyormuş gibi konuşuyordu. Sonra arkasını döndü, terapi odasına doğru gidip kapıyı arkasından kapadı.

54

Jan yoğun bakım servisi koridorunun sonunda felç olmuş gibi duruyor ve pencereden dışarı bakıyordu. Yanındaki içecek otomatı uğulduyordu. Uzaklardan, servis odasındaki transistörlü radyodan gelen müzik sesi duyuluyordu. Bir piyano konseri, muhtemelen Edvard Grieg. Dışarıda akşam olmak üzereydi.

Acil ameliyatın başlamasının üzerinden saatler geçmiş olmalıydı. Dört, beş saat kadar. Jan tüm zaman mevhumunu yitirmişti. Olay yeri inceleme ekibindeki adamın kanlı bir poşet içinde dışarı taşıdığı ahşap figür gözünün önüne geliyordu – ve lambayı tutan kırılmış eli.

Böyle bir şeyi kim yapardı ki?

Kim yaşlı bir adama vurup onu kendi kanı içinde ölüme terk ederdi?

Neden?

"Saygıdeğer meslektaşım?"

Jan irkildi. Etrafına baktı. Ufak tefek, Güney Asyalı görünümünde bir adam yuvarlak gözlükleri arkasından ona bakıyordu. Ellerini önlüğünün cebine sokmuştu ve yorgun görünüyordu.

"Benim adım Sikandar Mehra. Bay Marenburg'u ben ameliyat ettim."

"Durumu nasıl?" Kendi sesi Jan'ın kulağına yabancı geliyordu. Çatlak, boğuk ve alçak.

"Onu suni komaya sokmamız gerekti," dedi Dr. Mehra. "Ağır bir kafatası kırığı vardı. Beynin ne kadar etkilendiğini henüz tam olarak söyleyemiyoruz. Nörolojik bazı testler yapmamız gerekecek ama bunun için biraz beklemek istiyorum."

"Bu kurtulacak demek mi oluyor?"

Doktor dudaklarını büktü. "Bu, geceyi atlatıp atlatamayacağına bağlı. Bay Marenburg çok kan kaybetmiş. Tespit ettiğimiz üzere olaydan önce çok miktarda asit bazlı kan seyreltici ağrı kesici almış olmalı. Aspirin olduğunu düşünüyorum. Ona kan verdik ve tansiyonunu stabilize edebildik. Şimdi metabolizmasının çökmemesi için dua etmekten başka çaremiz yok."

Jan'ın boğazında hâlâ bir yumru vardı. Sebebi çocukluğundan beri yaşadığı yine kendine yakın olan birini kaybetme korkusuydu.

"Şansı nedir?"

"Biliyor musunuz," dedi Dr. Mehra Jan'a bembeyaz dişlerini gösterip gülümseyerek, "ben pozitif düşüncenin gücüne inanıyorum. Eğer hayatımızla uyum içindeysek o zaman kader de bize iyi davranır. O yüzden ben arkadaşınızın bedensel durumuna güvenmeyi tercih ediyorum. Bir şey için söz veremem, söyleyebileceğim tek şey, bu akşamı atlatması hâlinde bir şansının olabileceği."

Jan doktorun gülümsemesine karşılık vermeyi çok istese de yapamadı. Pozitif şeylere inanmak hayatın hep karanlık tarafındayken çok zor geliyordu. Yine de doktorun sözleri içine bir sıcaklık verdi. Bunun için ona minnettardı.

"Arkadaşınızın şanssızlık içinde şanslı olduğunu söylemeliyim," diye devam etti Dr. Mehra. "Ona vurdukları cismin sivri bir kısmı olmalı..."

Jan başını salladı. "Evet, ahşap figürün kolu."

"Bunu tahmin etmiştim," dedi Sikandar Mehra. "Bu kol hedefini milimetreyle ıskalamış ve kafatasını yandan sıyırmış. Bu şekilde Bay Marenburg'un kafa derisi yırtılmış ve sağ kolu neredeyse kopmuş ama bunların hepsini düzeltebildik. Bunları sadece birkaç dikiş iziyle atlatabilecek."

Jan sanki sırtına buzlu su dökülmüş gibi titriyordu. "Yanına gidebilir miyim?"

"Arkadaşınızın şimdi dinlenmeye ihtiyacı var." Dr. Mehra Jan'ın bileğini tutup dostça sıktı. "Görünüşe göre sizin de öyle. Yarın gelin. O zamana kadar pozitif düşüncenin gücüne güvenmelisiniz. Tahmin ettiğinizden daha çok işe yarayabilir, inanın bana."

Jan'ın elini bıraktı ve gitmek için arkasını döndü. Asansörün oraya geldiğinde yeniden dönüp Jan'a baktı. "Ne dersiniz Bay Marenburg klasik müzik seviyor mudur?"

"Bilmiyorum," dedi Jan şaşkınlıkla. "Sanırım. Neden soruyorsunuz?"

"Ona Mozart çalınmasını isteyeceğim. Mozart'ın müziğinin iyileştirici bir etkisi olduğunu biliyor muydunuz?"

"Bunu duymuştum."

"Bunu kanıtlayan araştırmalar var. Bunu kendi hastalarınızda da deneyin."

Jan omuz silkti. "Belki denerim."

Mehra'nın bembeyaz parlayan dişleri yeniden ortaya çıktı ve yanaklarında iki gamze belirdi. "Güzel. İnsan yapabileceği her şeyi denemeli."

Sonra asansöre binip gözden kayboldu.

Jan merdivenleri kullanmayı tercih etti. Şehir kliniğinin çıkışını gösteren tabelaları takip ederek yürüdü ve T şeklinde bir binanın cam koridoruna ulaştı.

Nöroloji yoğun bakım servisinin önünden geçerken şaşırarak durdu. Yanılmadığından emin olmak için cam kapıdan içeriye bir daha baktı.

Bu Hubert Amstner'di. Hasta odalarından birinden çıktı, kapıyı arkasından dikkatlice kapadı ve servisten çıktı.

Jan onun arkasından şaşkınlıkla bakakaldı. İnsanlardan bucak bucak kaçan Amstner kimi ziyaret ediyordu acaba? Jan merakla servise girdi ve Amstner'in çıktığı kapıdaki ismi okudu: WAGNER, ALFRED.

Amstner'in Alfred ile bağlantısı neydi?

Jan onu takip etti ve kliniğin çıkışında ona yetişti. Amstner Jan'ı gördüğünde büfede durmuş cebine iki tane içki şişesi yerleştiriyordu.

"Ah, genç Forstner," dedi Amstner. "Ben senin deli doktoru olduğunu sanıyordum?"

"Ben de sizin kalabalıklarla aranızın iyi olmadığını."

"Evet, çoğunlukla öyle."

"Konuşabilir miyiz?"

"Elbette." Amstner kayıtsızca başını salladı. "Ama dışarıda. Burası benim için çok karışık."

Jan onu takip etti. Amstner girişte yan tarafta bulunan bisiklet park alanına doğru yürüdü. Plastik duvarlar buz gibi rüzgârı biraz olsun kesiyordu, ama buna karşılık yaşlı adamın kokusu daha da belirginleşiyordu.

"Sen de ister misin?" Amstner Jan'a ufak bir şişe konyak uzattı.

Jan hayır anlamında başını salladı. "Alfred Wagner ile ne gibi bir bağlantınız var?"

"Seninki gibi delikanlı," dedi Amstner ve bir yudumda şişenin yarısını içti. "Ben de onu çocukluğundan beri tanıyorum." Konuşmaya devam etmeden önce şişenin kapağını kapadı. "O zavallı çocuğun ölmesine izin vermemeleri büyük bir utanç. O şekilde bir yaşam hayat

değil." Başını kaldırdı ve Jan'a kırmızı gözlerle baktı. "Alfred iyi bir çocuk. Deli olması onun elinde değil. Bu ona babasından geçti. Yaşlı Hartmut kendimi bildim bileli kaçıktı. Yüzde yüz değil, yüzde yüz elli Nazi olduğu söyleniyordu. Sonra savaş kaybedildiğinde Ruslar onu aldılar. Hartmut yıllarca bir çalışma kampındaydı. Geri geldiğinde aklını tümden yitirmişti. Sürekli olarak Rusların gelip kendisini alacağından korkardı. Süpermarketteki hâli hâlâ gözümün önünde –o zamanlar sadece bir tane market vardı– yaklaşan kıyamet gününden bahsediyordu. Sürekli olarak tımarhanede olduğu için zavallı Alfred hep bir başınaydı."

"Ve onunla siz mi ilgilendiniz?"

Amstner omuz silkti. "Başka kimse ilgilenmiyordu. Hartmut tüm parasını bu saçma sapan konservelere yatırdığında herkes onun hakkında konuştu ve yaşlı kaçığa güldü, ama oğlunu kimse düşünmedi. Sadece onunla alay ettiler." Yeniden şişeyi açıp bitirdi. "Hartmut kendini öldürdüğünde çocuğu yetimhaneye gönderdiler. O da onun sonu oldu."

"Daha sonra bağlantınız oldu mu?"

Amstner başını salladı ve boş şişeyi cebine koydu. "Bir süre sonra kapıma geldi. Parası, kalacak yeri ve işi yoktu. Bana tavşanlar konusunda yardımcı oldu. Hayvanlarla iyi anlaşıyordu. Bazen bizim için tarlalardan patates çaldı ya da ormandan yakmamız için çalı çırpı topladı. Orman onun eviydi. Orada bazen günlerce dolaşıyordu, hatta bazen haftalarca. Sonra yine kapıma geliyordu. Evet, bu böyle yıllarca devam etti. Evet, işte şimdi de..."

Amstner ikinci şişeyi aldı, bir süre baktı ve sonra yeniden paltosunun cebine koydu.

"Alfred bana Sven'den bahsetti," dedi Jan. "Sven'in şimdi... yeraltında olduğunu söyledi. Bununla ne demek istemiş olabilir?"

Amstner sırıtarak başını salladı. "Çocuğu ne kadar sevsem de kısa hayatı boyunca pek çok saçmalık yaptı. Kakasını tavşan ağılının arkasına yaptı, çünkü Hitler'in tuvalet sifonunun içinde yaşadığına inanıyordu. Bu aslında zararsızdı. Bir delinin konuşmaları işte."

"O zaman size yeraltındakilerden hiç bahsetmedi mi?"

Amstner neşeli bir kahkaha attı. Nefesi duman bulutu halinde ağzından çıkıyordu. "Elbette bahsetti. Yeraltındakilerden, uzaylılardan, Peder Pio, pençe elli Madonna, bunların hepsini bir yerde görmüş ya da duymuş olmalı. O kadar süre tımarhanede boş yere kalmadı ya."

Yıpranmış pantolonunun cebinden bir anahtarlık çıkardı ve bisikletinin kilidini açtı.

"Bu babaların mirası," dedi alaycı bir şekilde ve bisikletini kaldırıma itti. "Bazıları deli doktoru oluyor, diğerleri ise tımarhaneye düşüyor."

"Ruhsal hastalığı olan birinin bütün söyledikleri saçma olmak zorunda değil," diye itiraz etti Jan. "Bazen bu sözlerin içinde bir parça da olsa gerçeklik payı oluyor."

"Eğer öyle diyorsan." Yaşlı adam bisikletin selesine güçlükle oturabildi. "Ama dikkatli ol, doğru parçayı yakala. Yoksa kendini de delilerinin yanına kapatıp anahtarı atabilirsin."

Hubert Amstner nefes nefese pedallara bastı. O paltosunu savurup karanlıkta kaybolurken Jan arkasından baktı.

55

Geceyle birlikte rüyalar da sökün etti. Başlangıçta karmaşık ve anlamsızdılar, ama sonra giderek daha net ve anlamlı hâle geldiler. Dante'nin cehenneminden fırlamış gibi birbirini kovalayan sahnelerden sonra Carla kendini evinin banyosundaki mavi halının üzerinde, dizleri üstünde dururken buldu.

Yanında elinden düşürdüğü şarap şişesi vardı, ama bu sefer parçalanmıştı. Farklı büyüklükteki yeşil cam kırıkları parlıyordu. Karoların üzerine yayılmış ve araları doldurmuş olan şarap bu kez daha yoğun gibiydi. Şurup gibi ya da...

Kan!

"Merhaba Carla."

Tuhaf bir biçimde yabancı, ama aynı zamanda da tanıdık bir ses arkasından geliyordu. Cehennemin derinliklerine yaptığı seyahat nedeniyle başı hâlâ dönmekte olan Carla sesin geldiği yere döndü. Kalbi mutlulukla çarptı.

"Nathalie!"

Nathalie kapıda kollarını iki yana açmış, gülümseyerek duruyordu. "Bana gel."

Carla titreyen dizlerinin elverdiğince hemen zıplayıp kalktı. Birbirlerine sarıldılar.

"Ah Nathalie, seni öyle özledim ki!" diye içini çekti ve yüzünü Nathalie'nin saçlarına gömdü. Nemliydiler ve biraz odunsu kokuyorlardı. Tıpkı banyo penceresinin dışındaki sisin kokması gerektiği

gibi. Ya da kıyafetlerin üzerine yağan karın sıcak havada eridiğinde olduğu gibi.

Nathalie'nin sarılışını hissetti. Candan ve sıkı bir sarılıştı. Yine de tuhaf olan bir şeyler vardı. Nathalie'nin sesi daha kalındı ve daha uzun boyluydu. Belki de bunlar yanıltıcı anılardı. İnsan ölen birinin gerçek sesini ne kadar çabuk unutuyordu, ya da bu insana son kez sarıldığında ne hissettiğini.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Carla yanağı arkadaşının omzuna dayalıyken. "Sen öldün."

"Kalbinde hâlâ yaşıyorum," dedi Nathalie kalın bir sesle. "Önemli olan da bu değil mi?"

"Burada kal," diye fısıldadı Carla ve ona daha sıkı sarıldı. "Bir daha gitme olur mu?"

"Bunu yapamam," dedi Nathalie ve onun kollarından sıyrıldı.

Carla'yı kendinden biraz uzaklaştırdı ve ona gülümseyerek baktı. Carla güldüğünde onun yanaklarında oluşan gamzelere bayılıyordu. "Ama eğer istersen sen benimle gelebilirsin. İster misin?"

Hem de nasıl istiyordu. "Sen benim yanımda olan tek insansın," diye fısıldadı ve başını salladı. "Eğer şimdi senin gitmene izin verirsem yine yalnız kalırım."

Nathalie Carla'nın elini tuttu. "Sana yalan söylediler," dedi ve Carla'nın bileklerindeki bandajları çözmeye başladı. "Sana kafamın karışmış olduğunu, deli olduğumu söylediler."

Nathalie bandajları yere bıraktı ve Carla'nın gözlerinin içine baktı. "Bu yalandı. Ben sadece daha güzel bir yere gittim. Sevdiğim tüm insanların beni beklediği güzel yere."

Carla Nathalie'nin parmaklarının baskısını kollarında hissetti. "Benimle gel Carla, o zaman yeniden birlikte oluruz."

"Evet," dedi Carla. Sesi sanki uzaktan geliyor gibiydi. "Bunun için ne yapmam gerekiyor?"

Nathalie'nin eline bir şey koyduğunu hissetti.

Pürüzsüz bir şeydi. Bakışlarını indirdiğinde elinde kırık bir cam parçası olduğunu gördü.

"Bu sefer doğru yapacağız," diye fısıldadı Nathalie ona ve elini parmağının baskısıyla şişmiş olan damara doğru yönlendirdi.

"Korkuyorum," dedi Carla.

"Korkmana gerek yok."

Cam kırığının ucu Carla'nın kabuk bağlamış yarasını hafifçe delerek damara battı. Carla acı hissetmiyordu. Sadece tiz bir sesin yarattığı yumuşak bir titreşim hissediyordu. Nathalie onun elini yönlendirdi ve cam kırığını Carla'nın kolundan yukarı, dirseğine kadar çekti.

Açılan yarıktan kan akmaya başladı. Carla akan kanın sıcaklığını hissetti ve Nathalie'ye baktı.

"Benim gibi olmak istiyorsun," diye fısıldadı Nathalie. "Ama sen benim gibi değilsin. Alexandra gibi de değilsin, hele Carmen hiç değilsin."

"Kimden bahsediyorsun?"

"Şşşt!" dedi Nathalie.

Carla onun gizemli bir şekilde, sanki içinde ışığın kırıldığı değerli taş gibi parlayan gözlerine baktı.

Bana ne oluyor? dedi kafasının içinde yorgun bir ses. *Ben ne yapıyorum? Burası benim banyom değil. Başka bir oda. Burayı tanıyorum. Bir yerden tanıyorum.*

"Ben... istemiyorum," dedi Carla.

Bir şeyler yanlıştı, bunu hissediyordu. Hissettikleri ona ait değiller gibiydi. İçinde bir ses yapmakta olduğu şeyin doğru olmadığını söylüyordu, ama içindeki sesin ne demek istediğini anlamıyordu.

Bunun üzerinde düşünmek tarif edilemeyecek kadar zordu. Her bir düşünce sanki jelatininden sıyrılıyormuş gibi güçlükle geliyordu.

"Hiçbiriniz Carmen gibi değildiniz," dedi Nathalie ve sonra Carla'nın kafasındaki peruğu çekip aldı.

"Beni... bırak." Bu iki sözcük dudaklarından güçlükle döküldü. Yine de Carla'nın daha önce bu rüyada söylediği her şeyden daha nettiler. Sanki daha önce hiç konuşmamış gibiydi.

Bu bir rüya değil, diye çığlık attı içindeki ses. *Karşındaki de Nathalie değil*!

"Evet, böyle iyi," dedi derinden gelen ses ve arkasını döndüğünde yine Nathalie olmayan Nathalie'nin gülüşü karşısındaydı.

Diren! Tanrım diren!

Carla çaresizlikle kapıya doğru döndü ve kollarını uzattı, ama Nathalie onu tuttu.

Etrafındaki her şey bulanıklaşmaya başladı. Oda dönmeye başladı. Carla sendeledi, tutunmaya çalıştıysa da başaramayıp yere düştü.

Sonra bilincini yitirdi.

56

Jan'ın gözüne neredeyse hiç uyku girmemişti. Marenburg'un evi polis tarafından mühürlendiğinden Hotel Jordan'da bir oda tutmuştu. Bu odada saatlerce bir o yana bir bu yana yürüyüp durmuştu. Dört adım kapıya, oradan altı adım ufak banyoya ve sonra yeniden beş adım yatağa. Dayanılmaz sessizliği perdelemek için radyo açmıştı.

Ertesi sabah hemen şehir kliniğini aradı. Rudi yaşıyordu, ama görevli hemşire ona bilgi veremedi ya da vermek istemedi. Jan daha sonra yeniden arayacağını söyledi.

Biraz sonra Orman Kliniği'ne geldiğinde servis odasında boğucu bir sessizlik vardı. Jan bir şeylerin yolunda gitmediğini anladı.

"Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"12 numaralı servise sevk ettiğiniz hasta." Lutz Bissinger üzgün bir hareket yaptı.

Jan ona dehşetle baktı. "Bayan Weller mi? Ne oldu ona?"

"Yeniden bileklerini kesmeye çalışmış ve..."

"Öldü mü?" diye sözünü kesti Jan.

"Hayır. Duyduğum kadarıyla gece nöbetçisi olan hemşireler onu son anda bulmuşlar. Bayan Weller şimdi şehir kliniğinde yatıyor. Ondan sorumlu olan doktor Dr. Mehra..."

Jan bakıcı sözlerini bitirene kadar beklemedi. Ofisine gitti, telefonu aldı ve o gün bir kez daha aramış olduğu numarayı çevirdi.

"Bana Dr. Mehra'yı verin!" dedi hattın diğer ucundaki hemşireye.

Bir süre sonra tanıdık bir ses duyuldu. "Dr. Forstner merhaba. Bay Marenburg için arıyorsunuz sanırım?"

"Hem evet, hem de hayır."

"Anlamıyorum."

"Haklısınız. Durumu nasıl? Bay Marenburg'un geceyi iyi atlattığını öğrendim."

"Öyle," dedi Mehra, "durumu hâlâ istikrarlı."

Jan gözlerini kapadı ve yutkundu. Hiçbir zaman dindar olmamıştı, ama eğer bir güç varsa ona tüm ruhuyla teşekkür ediyordu. "Bilinci açıldı mı?"

"Hayır. Onu bir süre daha suni komada tutacağız. Yoksa acılan çok fazla olur. Bu yüzden size henüz Bay Marenburg'un beyninin darbeden zarar görüp görmediğini söyleyemem."

"Anlıyorum," dedi Jan ve yine yutkundu. "Aslında başka bir sebepten daha sizi aramıştım – Carla nasıl... yani Bayan Weller?"

Doktor duraksadı. Sonra, "Tanışıyor musunuz?" diye sordu.

"Biz... biz çocukluktan tanışıyoruz," dedi Jan biraz çekinerek.

"Demek öyle." Mehra duraksadı. "Bayan Weller'in durumu şartlar göz önüne alındığında iyi."

"Tam olarak ne olmuş?"

"Şey," diye içini çekti Mehra, "size bunu söylemek zorunda olduğum için üzgünüm, arkadaşınız bu gece kırık bir bardak parçasıyla bileklerini kesmeye çalışmış. Zamanında bulunmuş ama çok kan kaybetmiş ve banyodaki taşlara kafasını çarptığında beyin sarsıntısı geçirmiş."

"Bunu neden yaptığını söyledi mi?"

"Şey," diye yeniden içini çekti Mehra, "Bayan Weller'in depresyon nedeniyle kliniğinizde tedavi edildiğini biliyorum ve anladığım kadarıyla gerçeklik algısı da bozulmuş."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Bunu yaptığını reddediyor. Onunla biraz önce konuştuğumda onu öldürmeye çalışanın Nathalie olduğunu söyledi."

"Nathalie mi?" Jan kulaklarına inanamadı.

"Onu tanıyor musunuz?"

"Bahsettiği kadın öldü."

"Bakın," dedi Mehra. "Bir şey daha var. Açıklayamadığım bir şey."

"Nedir?"

"Kliniğinizin kayıtlarına göre Bayan Weller ilaç tedavisi görmüyormuş, bu doğru mu?"

"Evet, doğru. Neden soruyorsunuz?"

"Çünkü kanında çok güçlü bir uyuşturucu ilacın izlerini bulduk," dedi Mehra. "Hastalarınızın böyle ilaçlara erişimi olmadığını umuyorum."

57

Carla penceresiz bir odada yatıyordu. Metal çerçeveli yatağının yanında kontrol aleti bip'liyordu. Serum askılığının arkasındaki duvarda çerçevelenmiş bir poster asılıydı. Üzerinde ormanda bir bahar sabahı görülüyordu; kliniğin sıkıcı atmosferinde ve yoğun dezenfektan kokusu altında pek de rahatlatıcı bir etkisi olduğu söylenemezdi.

Jan onun yatağına yaklaştı. Genç kadın orada ölü gibi yatıyordu. Tıraş edilmiş kafasının bazı yerlerine yara bantları yapıştırılmıştı. Kolları bileklerinden dirseklerine kadar bandajlıydı. Uyuyor gibi görünüyordu.

Jan eliyle onun yanağını hafifçe okşadı. O anda Carla sanki bir kâbustan uyanır gibi gözlerini açtı. Bir an için nerede olduğunu anlayamadı ve etrafına panikle baktı. Sonra Jan'ı tanıdı ve bakışları yumuşadı.

"Jan," diye mırıldandı.

"Yok bir şey", diye fısıldadı Jan ve ona endişeyle baktı. "Ben yanındayım."

"Ben..." Yutkundu ve yüzünü acıyla buruşturdu.

"Şimdi konuşmamalısın," dedi Jan, ama Carla bir kez daha denedi.

"Bunu... ben yapmadım. Bu şeytandı." Gözlerinden yaşlar aktı.

Jan ürperdi. Şeytan.

Şeyto!

Carla öksürdü ve acıyla alt dudağını ısırdı. Sonra bir kelime daha fısıldadı. Jan onun ne dediğini anlamak için ona yaklaşmak zorunda kaldı.

"Rauh."

Kaşlarını kaldırdı. "Rauh? Şeytan o mu?"

"Randevu defteri," diye fısıldadı. "Nathalie'nin randevuları. Onların altında R harfi var."

"R," diye tekrar etti Jan. "Ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Başını ağır çekimde gibi bir o yana, bir bu yana hareket ettiriyordu. "Ona bunu sorduğumda... neredeyse kendini kaybetti."

"Rauh'un senin bileklerini kesmene neden olduğunu mu söylüyorsun?"

Yavaşça başını salladı.

Üflercesine "Tehlike," dedi.

Monitörde nabzının hızlandığı görülüyordu. Carla'nın gözlerinde dehşet vardı.

58

Jan Orman Kliniği'ne geri döndüğünde giriş holünde birinin kendisine seslendiğini duydu. Bu ona doğru hızla gelen Norbert Rauh'tu.

"Jan! Demek buradasınız. Sizinle konuşmam gerekiyor."

"Öyle mi? Bu iyi bir tesadüf oldu."

"Arkadaşınızın intihar girişimini duydum," dedi Rauh ve alçak sesle devam etti. "Şimdi durumu nasıl?"

Jan elinde olmadan ellerini yumruk yaptı. "Eğer bundan sıyrılacağınızı sanıyorsanız, çok yanılıyorsunuz Rauh." Adamın kolunu sertçe yakaladı.

"Hey, bu da ne demek oluyor?"

"Ne demek mi oluyor?" dedi Jan. "Bana bunun ne demek olduğunu mu soruyorsunuz?"

Yanlarından bir hemşire geçti ve Jan'a suçlayan gözlerle baktı. Jan ona selam verdi ve konuşmaya devam ettiğinde sesini alçalttı. "Carla'nın bunu yapmasını nasıl sağladınız bilmiyorum, ama o sizi tanıdı."

"Ne?" Rauh ona şaşkınlıkla baktı ve kolunu onun elinden kurtardı. "Siz neden bahsediyorsunuz? Herhalde benim bu işle bir ilgim olduğunu düşünmü..."

"Evet, düşünüyorum! Nathalie Köppler sizin hastanızdı ve dün gece Carla'ya olanlardan sonra, onun esrarengiz intiharı başka çehreye büründü. Kurbanlarınıza ne yapıyorsunuz? Hipnoz mu?"

Rauh'un yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Hayal gücünüz çok geniş Jan. Birini hipnozla intihara zorlayabileceğinize gerçekten inanıyor musunuz? Bu gerçekten de çok saçma."

"Bunu *nasıl* yaptığınızı bilmiyorum," dedi Jan kararlılıkla. "Belki de uyuşturucu madde kullandınız, ama bu önemli değil. Kesin olan bunu yapmak için iyi bir nedeniniz olduğu."

"Öyle mi?"

"Nathalie Köppler klinikte kaldığı dönemde hamile kaldı."

"Hamile mi?" Rauh gerçekten şaşırmış gibi görünüyordu.

"Bunu örtbas etmek istediniz ve onu kendini köprüden aşağı atana kadar etkilediniz," diye devam etti Jan. "Ama bu şekilde bitmedi, çünkü insanlar hoş olmayan sorular sormaya başladılar."

"Mesela siz."

Jan başını salladı. "Ama sadece ben değil. Hieronymus Liebwerk arşivde yolunda gitmeyen bir şeyler fark etti. Rudolf Marenburg da size rahat vermedi, çünkü kızının ölümüyle bir ilginiz olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden ikisini de öldürmeye çalıştınız."

"Bunlar önemli suçlamalar Jan. Ne dediğinizin gerçekten farkında mısınız?"

"Sonra Carla geldi," dedi Jan ona cevap vermeden. "Onu dosyalarınızı karıştırırken yakaladınız. Bu onun ölüm fermanı oldu. Maalesef Marenburg'da olduğu gibi onda da başarılı olamadınız."

Rauh Jan'a ciddi bir şekilde baktı. "Ben de bir şeyler söyleyebilir miyim?"

"Konuşun!"

Rauh derin nefes aldı. "Duygusal stres altındasınız Jan. Onun için bu asılsız ithamlarınızı görmezden geleceğim. Son günlerdeki olayların sizi çok etkilediğini anlayabiliyorum."

"Konuyu değiştirmeye çalışıyorsunuz."

Rauh yorgun bir şekilde gülümsedi. "Yanılıyorsunuz Jan. Benim bu olayla ilgim yok. Arkadaşınız Marenburg saldırıya uğradığında şehrin öbür ucundaydım. Ölçme Etüt Dairesi'ndeki memur bunu doğrulayacaktır. Dün geceye gelince benim kliniğin yakınında bile olmadığımı doğrulayacak bir tanığım var. Eğer isterseniz size bu hanımefendinin telefonunu verebilirim, ama konuyu gizli tutmanızı rica edeceğim. Anlıyorsunuz değil mi?"

"Ben de buna inanmalıyım, öyle mi?"

"Gerçek bu Jan," dedi Rauh kesin bir şekilde. Jan onun oldukça inandırıcı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Acaba yanılmış olabilir miydi, tabii Carla da?

"Şimdi sizinle neden konuşmak istediğime gelelim," diye devam etti Rauh. "Ölçme Etüt Dairesi'ne yaptığım ziyaret sizinle ilgiliydi, daha doğrusu kardeşinizin kayboluşuyla."

"Kesin şunu," dedi Jan. "Bana tanıklarınız olduğunu söylüyor ve konunun benim için öylece kapanmasını bekliyorsunuz."

Rauh omuz silkti. "Eğer suçlu olduğumu düşünüyorsanız, o zaman lütfen polisi arayın." Ellerini kaldırdı. "Evet. Polis gelene kadar burada bekliyorum."

Ciddi görünüyordu.

Jan Rauh'a kararsızlıkla baktı. Sonra kararını verdi. "Pekâlâ, ne buldunuz?"

Rauh ellerini indirdi. "Aslına bakarsanız emin değilim, ama babanızın o gece nereye gittiği ile ilgili bir şüphem var."

"Bir şüphe mi?"

Rauh kollarını kavuşturdu. "Uzun zaman önce bir avcının bana anlattığı bir şey aklıma geldi. Ormanın park yerinin yakınlarındaki arazinin bir bölümünün Wagner'lere ait olduğunu biliyor muydun?"

"Alfred Wagner'i mi kastediyorsunuz?"

Rauh başını salladı. "Aslında babası Hartmut Wagner'e. Orayı savaştan sonra üç beş kuruşa almıştı."

"Yeraltındakiler," diye mırıldandı Jan.

"Nasıl?"

"Alfred'in bir seferinde yeraltındakilerden bahsettiğini hatırladım, belki..."

Rauh'un gözlerinde bir şimşek çaktı. Jan'ın omzuna vurdu. "Benimle gelin, size göstereceğim. Terapinize olayların olduğu yerde devam edip biraz araştırma yapacağız. Ne dersiniz?"

Jan geriye doğru bir adım attı. Carla'nın uyarısı aklına gelmişti.

Tehlike.

"Bana güvenmiyor musunuz?"

"Bu bir tuzak olabilir," dedi Jan dürüstçe.

"Elbette", dedi Rauh. "Sizi ormana götürüp orada öldürebilirim."

"Kim bilir?"

"O zaman polisi arasanız iyi olur," dedi Rauh gülümseyerek. "Tanıklarım onaylandığında bu gezimizi yaparız. Anlaştık mı?"

Rauh'un sesindeki alaycı ton Jan'ın hoşuna gitmiyordu. Sanki bir çocukla, ya da ruh hastasıyla konuşuyor gibiydi.

"Kararınız nedir?"

"Belki şu anda büyük bir hata yapıyorum," dedi Jan.

Cep telefonunu çıkardı ve numarayı çevirdi. Telefona Konni çıktı. Jan ona Dr. Rauh ile gidecekleri yeri tam olarak anlattıktan sonra, eğer bir saat içinde dönmemiş olursa polisi haberdar etmesini söyledi.

"Çok akıllıca," dedi Rauh ve başını salladı. "Eğer sizin için uygunsa benim arabamı alalım. Hadi gelin hiç vakit kaybetmeyelim, yoksa bir saat içinde geri dönemeyiz."

59

Jan asistan hekimken araba kullanmaktan panik derecesinde korkan genç bir hastayı tedavi etmişti.

Dışarıdaki trafiği düşündüğüm anda hemen midem bulanıyor, diye açıklamıştı adam ve alnı terlemişti. *Ama daha da kötüsü,* diye eklemişti, *yan koltukta oturup sürücünün insafına kalmak.*

Jan Norbert Rauh'un arabasının yan koltuğunda oturmuş Fahlenberg çıkışına doğru giderken adamın neler hissettiğini anlayabilmişti.

"Size bir şey anlatmak istiyorum," dedi Rauh ve önlerindeki beton karıştırıcının sıçrattığı suyu silmek için sileceği çalıştırdı. "Orman Kliniği'nde işe başladığımda üniversiteden yeni mezun olmuştum. Henüz hastalarla ilgili özel incelemeleri sadece literatürden biliyordum. Hartmut Wagner ilgilendiğim ilk gerçek olaydı. Karmaşık bir anamnezi olan ilginç bir hasta. Onun hikâyesini duyduğumda bütün o teorik saçmalıkları çöpe attım. Bu dünyada gerçekten olanları dünyadaki hiçbir teorisyen hayal bile edemez. Hatta bir roman yazarının bile hayatın kendisi kadar yaratıcı enerjiye sahip olduğunu düşünmüyorum."

"Onun nesi vardı?" diye sordu Jan. Gerginliğini belli etmemeye çalışıyordu.

"Hartmut Wagner eskiden derli toplu genç bir adamdı büyük olasılıkla," dedi Rauh gözlerini yoldan ayırmadan. "Bana kalırsa her zaman hafif bir zekâ geriliği vardı. İkinci Dünya Savaşı'na kadar babası ormanda çalışıyormuş, sonra orduya alınmış ve Varşova'nın

işgali sırasında ölmüştü. Hartmut annesiyle birlikte yaşıyordu ve ikisi güçlükle hayatlarını sürdürebiliyorlardı. Sonra Hitler elinde kalan son erkekleri de savaşa göndermek gibi bir çılgın fikre kapıldı. Yani yaşlı erkekleri ve ufak erkek çocuklarını. Hartmut on yedi yaşına yaklaşmıştı ve annesinin karşı çıkmasına rağmen kendi isteğiyle başvurdu. Delikanlı zafer ideolojisinin ateşli bir savunucusuydu ve babasının ölümünün öcünü düşmandan almaya kararlıydı. Evet, dediğim gibi o zaman da pek akıllı değildi."

Bir trafik ışığına geldiler. Rauh sola, Fahlenberg'in etrafından dolaşıp orman kıyısındaki evlerin oraya çıkan dar yola saptı.

"Wagner bana, kliniğe geldiğinde Rusların elindeki tutsaklığının üzerinden yirmi yıldan fazla zaman geçmişti, ama travma onun şizofren olmasına yol açmıştı. Sıklıkla paranoyakça sanrılar görüyordu. O zamanlar 'mor kasaplar' kendisini kovalıyordu. Öğrendiğim kadarıyla, nöbetçilerin birkaç tutsağın penislerini kesip ölüme terk ettiklerini izlemek zorunda kalmıştı. O günden beri Rus komünistlerin ülkeye gelip kendisine aynı şeyi yapabileceğinden korkuyordu. Yetmişli yılların başlarıydı ve paranoyasını beslemesi için epey malzeme vardı."

Fahlenberg tabelasını arkalarında bırakmışlardı. Araba tren geçidi üzerinden zıplayarak geçerken Jan geriye dönüp Hubert Amstner'in yıkık evine baktı. Grimsi gün ışığında gece olduğundan daha da dökük görünüyordu. Burada artık tamiratların da faydası olmuyordu. Çok eski olan duvarlar Fahlenberg'den Ulm'e giden ilk buharlı lokomotifi bile görmüş olmalıydılar, üflesen yıkılacaklardı.

Rauh Jan'ın yirmi üç yıl önce yürüdüğü dar yoldan ilerliyordu. Amstner'in evinin arkasındaki virajdan hiç hız kesmeden döndüler. Yolda kar yoktu, kaygan değildi, ama Jan yine de alnının terlediğini hissetti.

... Ama daha da kötüsü yan koltukta oturup sürücünün insafına kalmak.

"Wagner kendini öldürmeden önceki bir akşam bir olay oldu," diye devam etti Rauh. "Bir hasta tuvalet kabinlerinin birinin altından kan aktığını gördü. Bakıcılar kapıyı kırdıklarında Wagner'i penisini kesmekten son anda vazgeçirdiler. Hayatı kurtuldu, ama artık çocuk sahibi olamazdı."

"Kendi kendini hadım etmeye mi çalıştı?" diye sordu Jan şaşkınlıkla. "Biraz önce bunun en büyük korkusu olduğunu söylememiş miydiniz?"

"Evet," dedi Rauh. "Ona bunu neden yaptığını sorduğumda, Kutsal Bakire'ye gizli yerini hayali takipçilerinden saklaması için kurban vermek istediğini söylemişti."

"Gizli yer derken ne demek istemişti?" diye sordu Jan ve kapının kolunu sıkıca yakaladı.

Rauh ona baktı. "Fazla mı hızlı gidiyorum?"

"Ah, hayır. Sorun değil."

Rauh alaycı bir şekilde güldü ve sonra anlatmaya devam etti. "Başlangıçta kliniği kastettiğini sanmıştım, ama sonra borçlarının sebebini öğrendim."

"Konserveler," dedi Jan.

"Evet. Onları satmış olamazdı, çünkü öyle olsa en azından borçlarının bir kısmını geri öderdi. Evinde de bir şey bulunmadı. O yüzden herkesten saklı tuttuğu bir gizli yeri olmalı."

Bernhard Forstner'ın kaza geçirdiği yere ulaştılar. Jan bir zamanlar yüksek çam ağaçlarının bulunduğu boş alana baktı. Şimdi orada üst üste dizilmiş odunlar ve turistlere Fahlenberg ormanlarındaki gezinti parkurları hakkında bilgi veren büyük bir tabela vardı. O kış gecesinin trajik olaylarını hatırlatan hiçbir şey yoktu.

"Nasılsınız?" diye sordu Jan'ın bakışlarını fark etmiş olan Rauh.

Jan ona cevap vermedi. Rauh'a zaten kendisi hakkında fazlasıyla şey anlatmıştı.

"Bu gizli yerin nerede olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?" diye sordu sonunda.

"Hayır," dedi Rauh. "Bir süre sonra bunu tamamen unutmuştum bile. Yurtdışına gittim, kariyerime odaklandım ve bir araştırma bursu aldım. Kısacası hayat devam etti, ama sonra siz ortaya çıktınız ve hikâye yeniden canlandı. Anılar geri döndü. Her ne kadar siz bana şimdi inanmayacak olsanız da, ben de seanslarımızdan sonra o zaman ne olduğunu öğrenmek istedim. Sizin için."

Bir kilometre daha ilerlemişlerdi. Rauh hızını düşürdü ve ormandaki park yerine saptı. Motoru durdurdu ve emniyet kemerini çözdü.

"Sorunuz aklıma takıldı," dedi, "o akşam babanız nereye gidiyor olabilirdi? Ve ben onun *buraya* geliyor olabileceğini düşündüm. Sanırım burada kardeşinizi kaçıran kişiyle buluşmak istiyordu."

Jan da kemerini çözdü. Rauh'a döndü ve ona şüpheyle baktı. "Bunu bana neden şimdi anlatıyorsunuz?"

"Çünkü şimdi bunu doğrulayacak kesin bir kanıt buldum," diye cevap verdi Rauh. "Birkaç gün önce eski bir tanıdıkla buluştum. Ormanda ava çıkıyordu. İleride, Kössingen'de yaşıyor. Ara sıra ondan av eti alırım. Aslında oğlundan alırım, ama geçen sefer oraya gittiğimde sadece babası vardı. Konuşmaya başladık ve arada ormanın bir kısmının satılığa çıkarıldığını söyledi. Sahibi kötü bir kaza geçirmişti ve büyük ihtimalle bir daha asla iyileşemeyecekti ve bu para çok pahalı olan tedavisi için gerekliydi."

"Alfred Wagner," dedi Jan ve Rauh'un daha önce söylediklerini düşündü.

Rauh başını salladı. "Hartmut Wagner'in ölümünden sonra ormanın mülkiyeti Alfred'e geçmişti. Yarısından biraz fazlasını babasının

borçlarını ödemek için bankaya sattı, ama bir kısmını sakladı, üstelik banka ona iyi bir rakam teklif ettiği hâlde, bu konuda çok takıntılıydı."

"O zaman orada kendisi için paradan daha değerli olan bir şeyler olmalı," dedi Jan.

"Elbette kimseye bundan bahsetmedi, çünkü babası ona bahsetmesi hâlinde komünistlerin gelip onu alacaklarını söylemişti. Bu yüzden kimsenin Wagner'in mal varlığından haberi olmadı." Rauh Jan'a doğru biraz eğildi ve onun gözlerinin içine baktı. "Arkadaşınız Marenburg saldırıya uğradığı sırada ben de Ölçü Etüt Dairesi'ndeydim. Daha doğrusu okuldan tanıdığım Daire Başkanının yanındaydım. Fahlenberg ormanının havadan görüntüleri ve haritalarını alıp Wagner'in arsasının yerini araştırdım. Torpido gözünü açın."

Jan kapağı açtı ve şeffaf bir dosya içindeki kopyaları aldı. O anda durmakta oldukları park yerini gösteren çizgilere ve işaretlere baktı.

"İkinci sayfaya bakın," dedi Rauh. "Özellikle de yolun gidişine."

Jan kâğıdı aldı ve yoldan ormana giren ve orada ikiye ayrılan orman yolunu tanıdı.

Rauh manikürlü tırnaklarıyla kâğıda dokundu. "Okul arkadaşım bana burasıyla ilgili çok ilginç bir şey anlattı. Sadece çok az Fahlenberglinin bildiği bir şey. Bu park yeri yıllardır var. Başlarda sadece bir odun depolama yeriydi, İkinci Dünya Savaşı'nın sonlarına doğru buraya beton döküldü ve askeri bölge ilan edildi. Kössingen'e giden yolun savaş uçakları için gizli bir kalkış pisti olarak düşünüldüğü sanılıyor. Buna benzer bir şey buradan yaklaşık yirmi kilometre uzakta, otobana yakın bir yerde de vardı. Bu büyük beton alan, onun zamanında üzeri muhtemelen kamuflaj amaçlı ahşap bir konstrüksiyonla örtülü olan bir çeşit hangardı."

Jan pencereden baktı. Birden ormanın ortasındaki bu dev park yeri ona bambaşka göründü. Önceleri buranın orman çalışanları ve turistler için yapılmış olduğunu düşünmüş ve büyüklüğünü bu şekilde

açıklamıştı. Şimdi ise gözünün önüne uçaklar ve görev yapmakta olan adamlar gelmişti. Pilotlar, askerler, uçak kılavuzları ve telsizciler.

"Hemen yan tarafında da Wagner'in arazisi var," dedi Rauh. Parmağıyla harita fotokopisini işaret etmeye devam ediyordu. "Park yerinin tam yanındaki bölümü Alfred elinde tuttu. Hâlâ oldukça geniş, ama en baştaki büyüklüğünün yanında bu hiçbir şey değil. Dediğim gibi sonunda elinde arazinin yarısından azı kalmıştı."

"Sanırım ne demek istediğinizi anlıyorum," dedi Jan ve park yerinin sonundaki çalılıklara baktı. Arkasında her çeşitten ağacın bulunduğu sık bir orman vardı. "Madem ki burası gizli bir askeri bölgeydi ve uçaklar için bir pist vardı, o zaman askerlerin kalacağı bir yer de olmalı. Bir... sığınak."

Bakışlarını ağaçlara dikmiş bu sözleri güçlükle duyulan bir sesle söylüyordu.

Rauh başını salladı. "Eğer iyi gizlendiyse, o zaman ormanda köpeklerle yapılan aramada kardeşinizin bulunmamış olması hiç şaşırtıcı değil."

60

Jan ve Rauh yürüyerek ormanın derinliklerine doğru uzanan yolu takip ettiler. Rauh'un arabasıyla fazla ileri gidemezlerdi, çünkü yol orman araçlarının lastikleriyle bozulmuştu, normal bir aracın geçmesi mümkün değildi.

İki adam yürümenin en kolay olduğu yerden, yolun ortasından yürüyorlardı. Etraflarında sadece ormanın sesleri vardı. Uzaklarda bir karga gaklıyor, dallardan karlar düşüyor ve arada sırada yerdeki dallar çatırdıyordu.

"Burada bir şeyler bulmak kolay olmayacak," dedi Rauh ve durdu. Ellerini cebine soktu ve etrafına baktı.

Jan Rauh'un sakladığı ellerine baktı. Rauh bunu fark etmiş olmalıydı. Burnundan nefes alıp verdi. Soğuk havada duman gibi görünüyordu.

"Hâlâ güvenmiyor musun?"

"Benim yerimde olsanız siz güvenir miydiniz?"

"Eğer kendinizi daha rahat hissedecekseniz üzerimi arayabilirsiniz." Rauh ellerini cebinden çıkarıp havaya kaldırdı. "Haritanın fotokopisi, bir paket naneli şeker ve araba anahtarlarım dışında bir şey taşımıyorum."

Jan işaret etti. "En iyisi haritadan Wagner'in arazisine ne kadar kaldığına bakın."

Rauh gülümsedi, ama sonra ellerini indirdi ve ceketinin cebinden katlanmış fotokopileri çıkardı. Yere gümüş rengi bir şey düştü. Donuk zemine düşen şey bir çakmaktı.

"Bir şey düşürdünüz."

Rauh eğildi ve hemen çakmağı aldı. "Ah, teşekkürler."

Çamurları temizledi.

"Güzel bir çakmak," dedi Jan.

"Evet." Rauh çakmağı ceketinin cebine geri koydu. Bu sefer iç cebine. "Eski eşimin hediyesi. Carmen. Önceki gün onuncu yılımızı kutlayacaktık."

"Üzüldüm."

"Uzun zaman oldu." Rauh Jan'a bakmadan haritayı katladı. "O zaman gidelim. Burada neredeyse donuyorum."

Bir süre sonra bir yol ayrımına geldiler. Yolun sol tarafı Alfred'in satmış olduğu araziye gidiyordu. Sağ tarafı ise paslanmış metal bir parmaklık kapatıyordu. Bir zamanlar kırmızı beyaz boyanmış olmalıydı ama artık pastan renkler seçilemiyordu. Sadece plastik tabela daha yeni görünüyordu:

ÖZEL ARAZİ

ARAÇLA VEYA YAYA OLARAK GİRMEK YASAKTIR!

"Sanırım bunu Alfred taktı," dedi Rauh.

"Öyle görünüyor," dedi Jan. "Sanırım buradan itibaren aramaya değer."

"Orada!"

Rauh üzerlerinde çamlar bulunan birkaç tepeciği işaret etti.

Jan doğal olarak oluşmuş gibi görünmeyen tepeciklere baktı. Bunun için fazlasıyla düzgün sıralanmışlardı. Aklına eski ilkokul öğretmeni geldi – Bay Haas. Vatandaşlık bilgisi dersi veriyordu. Jan onun Fahlenberg bölgesinin tarihi hakkında anlattığı hikâyeleri çok iyi hatırlıyordu.

"Bunlar Kelt mezarları."

"Erken Demir Çağı." Rauh başını salladı. "Orada dikkat çeken başka tümsek yok."

"Hadi o zaman."

Yarım saat sonra tepecikleri ve civarını gizli bir giriş bulmak için araştırdılar. Nafile. Görünüşe bakılırsa bu tepecikler gerçekten de üç bin yıl kadar öncenin mezarlarıydı.

"Çok kötü," dedi Rauh yeniden buluştuklarında. "Burada bir sığınak bulunduğuna yemin edebilirdim."

Ellerini ovuşturdu. Normalde solaryumdan bronzlaşmış olan teni soğuktan solgunlaşmıştı. Yanakları ve burnunun ucu bir palyaçonun maskesi gibi kıpkırmızı olmuştu.

Jan da soğuktan ellerini ve ayaklarını hissetmiyordu. "Fazla şansımız kalmadı. Eğer haritayı doğru yorumluyorsam yol buradan iki yüz metre ileride bir dönemeç daha yapıp komşu araziye ulaşıyor."

"Belki de sığınak yoktur," dedi Rauh ve çaresiz bir hareket yaptı.

"Bu mümkün." Jan hayal kırıklığıyla etrafına baktı. Sonra durdu "Bir dakika! Bence var."

Tepe mezarlardan yaklaşık elli metre ilerideki kalın bir kayın ağacına doğru yürüdü. Ağaç oldukça yaşlı olmalıydı. Çok sayıda çam ağacının arasında bir dev gibi duruyordu. Kökünün iki tarafında kalın yumrular oluşmuştu. Üzerlerini yıllardır yosun kaplamış ve taşlaşmıştı. Bu yumrulardan iki tanesi özellikle dikkat çekiciydi.

şekilleri Jan'a elleri hatırlatıyordu. Parmakları tehditkâr bir şekilde kıvrılmış çolak ellere.

"Pençe eller."

"Nasıl?" Rauh ona şaşkın bir şekilde baktı.

Jan ağacın etrafında dolaştı ve kökü inceleyip başını salladı.

"Bir tanıdık kısa bir süre önce bana Alfred'in sanrılarından bahsetti," dedi onun bulunduğu yere doğru ilerlemekte olan Rauh'a. Çalılıkların dikenleri kumaş pantolonundan derisine battığında yüzünü acıyla buruşturdu.

"Alfred ona yeraltındakilerden bahsetmiş ve pençe elli Madonna'dan. İşte o burada."

Jan ağacın gövdesine asılmış ve zamanla gövdeyle bütünleşmiş olan Meryem Ana resmini işaret etti. Yıllar içinde güneşten solmuş ve rengi maviye dönmüş olsa da Meryem'in yüz hatları hâlâ seçilebiliyordu.

"O zaman doğru yerdeyiz," dedi Rauh ve ceketini dikenli bir daldan kurtardı. "Bu yaşlı Wagner'in zamanından kalmış olmalı."

Jan ağacın gövdesini ovaladı. "Evet ve resmi görebilmek için bu tarafta durmak gerekiyor."

Rauh asık yüzle ellerini pantolonuna sildi. "Kimse bu çalıların arasından buraya kendi isteğiyle tırmanmaz. Onun için insanın iyi bir nedeni olması lazım.

"Zaten o çalıların dikilme sebebi be bu olmalı. O yüzden buraları iyice araştırmalıyız."

"Bu iş için belli ki yanlış kıyafet var üzerimde," diye içini çekti Rauh.

"Gerçek, fedakârlık gerektirir," diye cevap verdi Jan ve çalılıkların arasından devam etti.

Yerde neredeyse hiç kar yoktu. Karın çoğu çalılıkların üzerinde kalmıştı. Aşağı düşen kısmı zemini pudra şekeri gibi kaplamıştı. Jan yere düşmüş bir dalı alıp kökler, dallar, çam kozalakları ve kuru çam iğneleri arasını karıştırdı. Her adımda kıyafetlerine dallar ve dikenler takılıyordu. Jan sol tarafı araştırırken Rauh da sağ tarafa bakıyordu. Birkaç metre sonra Rauh durdu.

"Burada!"

Jan ona doğru ilerlemeye çalıştı. Paslı kapak kahverengi orman zemininde güçlükle seçiliyordu.

"Bunun bir kanal kapağı olmadığına her şeyine bahse girerim," dedi Rauh zafer kazanmış gibi.

"Ben de," dedi Jan. İçini tuhaf bir his kapladı, ama Rauh eğilmiş kapağı kaldırmaya hazırlanıyordu bile.

Jan ona yardım etti. Beraberce tutup çektiler. Kapak ağırdı, ama kolayca açıldı.

"Biri bunu kısa süre önce yağlamış olmalı." Jan parmaklarıyla menteşedeki yağa dokundu. Hâlâ kaygandı.

"Bunun anlamı, bu sığınak halen kullanılıyor," dedi Rauh. "Ne için olursa olsun."

Jan deliğin içine uzanan metal merdivene baktı. "Amstner Alfred'in günlerce, bazen haftalarca ormanda kaldığını söylemişti. Sanırım buraya saklanmış olmalı."

Rauh alnını kırıştırdı ve Jan'a doğru baktı. "Siz de benim düşündüğümü mü düşünüyorsunuz?"

Jan onun bakışlarına karşılık verdi ve içindeki tuhaf hissin şiddetlendiğini hissetti. "Eğer babam gerçekten de park yerine gidiyorsa ve Sven'i kaçıran kişi onu aşağıda sakladıysa... ve Alfred bu sığınağı bilen tek kişiyse..."

"O zaman onu kaçıran da o olmalı," diye tamamladı Rauh.

"Ama neden on iki yaşında bir çocuk altı yaşındaki bir çocuğu kaçırsın?" Jan rahatsız oldu ve elini saçında gezdirdi. "Bunun ne anlamı olabilir ki?"

"Maalesef bu soruyu ona soramayacağız," dedi Rauh karanlık deliğe bakarken. "Ayrıca zaten henüz böyle olduğu belli değil. Belki kardeşiniz burada değildir. Alfred onun burada olduğunu duyduğunu söyledi, ama bu bir sanrı da olabilir. En azından tahmin ettiğimizden çok daha fazla sayıda doğruyu söylediği artık ortada, ama yine de halüsinasyonlar görüyordu."

Hâlâ karanlık deliğe bakıyorlardı. Jan'ın midesi isyan ediyordu. Midesi bulanıyordu. En büyük korkusunun belirsizlik olduğuna inanmıştı, ama yirmi yıldan fazla bir süredir kendisine sorduğu sorulara şimdi yanıt alabileceğini düşündüğünde korkusu daha da artmıştı.

Belki de bu yanıt kesin olduğu için. Ondan sonra bir daha umut olmayacaktı. Eğer aşağıda Sven'in kemiklerini bulursa, kendisine kardeşinin belki bir yerlerde yaşamakta olduğunu artık asla söyleyemeyecekti.

Ama en azından o zaman kesin olarak bileceğim, dedi bilincinin mantıklı olan kısmı. *Hadi bitir şunu*, diye uyardı kendini, *ve sonra yeni bir hayata başla. Kâbusların olmadığı bir hayata.*

"Ne oldu?" diye sordu Rauh. "Aşağı inelim mi?"

Jan irkildi. Rauh'a baktı. "Önce siz."

Rauh omuz silkti ve ceketinin cebinden lambayı çıkardı. "Nasıl isterseniz."

Duraksayarak kenara bastı ve içeriyi aydınlattı. Metal merdiven iki üç metre derine iniyordu. Aşağıda beton zemin seçiliyordu.

"Dünya cesurlara aittir," dedi Rauh ve elini saçında gezdirdi. Sonra merdivenlerden dikkatlice aşağı indi. Aşağı vardığında Jan'a baktı. "Her şey yolunda. Gelin!"

Jan derin bir nefes aldı ve deliğe adımını attı. Aşağı doğru her adımda burnuna beton ve pas kokusu geliyordu.

Dar koridorda Rauh'un yanına ulaşıp yukarı baktığında sanki yukarıdaki dünyanın kendisi için erişilmez olduğunu hissetti. Karanlıkta çıplak ağaçlar ve kurşun grisi gökyüzü, delikten bakıldığında başka bir dünyadan resimler gibi duruyordu. Sanki içine toprak atılmak üzere olan bir mezardan dışarı bakıyor gibiydi.

"Ne kadar dar," dedi Rauh. Aynı şeyi hissettiği belliydi. "Bu nasıl askerler için olabilir? Eğer burada olmaya katlanamazsak biz her an geri dönebiliriz, ama yukarıda bombaların atıldığını düşünüyorum da..." Nefesini tuttu ve gergin bir şekilde öksürdü.

"Klostrofobiniz mi var?"

"Hayır, aslında yok." Rauh özür diler gibi bir hareket yaptı. "Sorun olmaz. Zaten çok merak ediyorum."

Yürümeye devam etti ve el fenerinin ışığını keskin kenarlı yarıklarla dolu beton duvarlarda gezdirdi. Koridor ancak iki kişinin yan yana yürüyebileceği kadar genişti. Jan askerlik günlerini hatırladı. Bu sığınağın girişini korumak için alınmış bir önlemdi. Giriş patlatılsa bile yaklaşık altı metre aşağıda bulunan ana kapı patlamanın şiddetinden korunmuş oluyordu.

"Karanlık geçmişe hoş geldiniz," diye mırıldandı Rauh ve kalın çelik kapıyı aydınlattı. Duvarda siyah harflerle şu sözler yazılmıştı:

DİKKAT!

SİGARA İÇMEK VE ATEŞ YAKMAK YASAKTIR!

Altında Nazi döneminin kartal sembolü ve gamalı haç vardı. Kapının ne kolu, ne de bir açma mekanizması vardı. Üzerinde yılların geçmesiyle pas birikmiş, düz bir çelik plakadan başka bir şey değildi.

Jan sol tarafta kapı ile çerçeve arasına sıkışmış bir ipin ucunda bulunan bir düğüm olduğunu fark etti

"Alfred kapıyı dışarıdan bu şekilde açıyor olmalı," dedi ve kapıya tekme attı.

Kapı paslı bir gıcırtıyla içeri doğru açıldı. İçerisi karanlıktı.

"Herhalde burada yağı bitti," dedi Rauh ve Jan'ın yanından geçti. Lambayla birlikte ilerledi.

Daha geniş bir koridora ulaştılar. Hemen giriş kapısının yanından kısa bir koridor sağa dönüyor ve birkaç adım sonra ufak bir odaya ulaşıyordu. Oda küçücüktü. Çoğunu bir elektrik jeneratörü kaplıyordu. Yerler fare pisliğiyle, kuru yapraklar ve çürümüş kâğıt parçalarıyla kaplıydı. Bir köşede paslı kapaklı iki şişe duruyordu.

"Fahlenberg Schlossquell birası," diye okudu Rauh. "Çok eskiler. Neredeyse antika gibi değer kazanmış olmalılar."

Jan şişelere baktı. Midesindeki tuhaf his yine şiddetlendi. Gözlerini kapadı ve duvara yaslandı.

Rauh ona endişeyle baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Rudi Marenburg'u düşündüm. Umarım atlatabilir."

Rauh fenerin ışığını şişelere doğru tuttu ve sonra boğazını temizledi. "Dinleyin Jan, size bir şey itiraf etmek istiyorum."

"Nedir?"

"Dün gerçekten de Marenburg'un yanındaydım. Ona saldırılmadan kısa süre önce."

Jan gözlerini kıstı. "Onun yanında mıydınız? Neden?"

"Marenburg insanları sürekli olarak kliniğe karşı kışkırtmaya çalışıyordu. Kızının ölümünün suçlusunun biz doktorlar olduğuna çok emin. Onu biz intihara itmişiz." Jan'a acıma dolu bir ifadeyle baktı. "İkinizin arkadaş olduğunuzu biliyorum, ama sanırım size iki kez hastaneye dava açtığından bahsetmedi. İki seferinde de başarısız

si
d
r

oldu. Ama bu onun umurunda bile değildi. Bizi basının önünde kötü duruma düşürmeyi başarmıştı sonuçta."

"Bunun için mi onun yanındaydınız?"

"Aslında arkadaşınız yüzünden," dedi Rauh. "Bayan Weller bana arkadaşının kaybı nedeniyle oldukça dengesiz göründü ve ben Marenburg'un bunu fırsat bilerek ona da komplo teorilerini aşıladığı izlenimini edinmiştim. Kızgındım ve onunla konuşmak istiyordum. Genç kadını bu şekilde ne zor duruma düşürdüğünü bilip bilmediğinden emin olmak istemiştim. Sonuçta hastanemize yatabilmek için bileklerini kesmişti. Böyle bir davranış çok şey anlatıyor. Ama Marenburg kapıyı hemen yüzüme kapadı." Rauh elini yüzünde gezdirdi. "Sadece bunu bilmenizi istedim Jan."

Birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Sadece yukarıdaki delikten rüzgârın uğultusu duyuluyordu.

"Pekâlâ," dedi Jan. "Eğer size inanmasaydım burada olmazdım. Hadi bakmaya devam edelim."

Rauh hafifçe gülümsedi ve ışığı yeniden küçük odaya doğru tuttu. Jeneratörün önünde üç bidon vardı. Benzin kokuyordu. "Acaba bu paslı şey hâlâ çalışıyor mu?"

Jan başını eğdi. "Olabilir. Çalıştığında havaya uçacak gibi görünüyor, ama eğer çalışmasa burada neden motorin depolansın ki? Bidonlar jeneratör kadar eski değil."

Rauh jeneratöre daha dikkatli baktı ve sonra onu kurcalamaya başladı. Jan onun bunu yaparken ne kadar becerikli olduğuna hayret etti. Bu şık adamdan bunu beklemezdi.

Biraz sonra makine sesler çıkarıp titreyerek çalışmaya başladı. Aynı anda kalın bir elektrik kablosunun ucuna asılı tavanda sallanan ampuller de yandı.

"Ne demiştim," dedi Rauh zafer kazanmış gibi ve pis ellerini yırtılmış pantolonuna sildi. "Fakir öğrencilik yılları bir gün geliyor işe yarıyor. Kaç gece eski paslanmış değirmenimle uğraştım, ama her seferinde çalıştırmayı başardım. Ne günlerdi! Ne kadar süre ışığımız olacağını bilmiyorum, o yüzden hızlıca dolaşsak iyi olur."

Jeneratör odasından çıktılar. Rauh gürültü ve kokuyu içeri hapseden kapıyı kapadı.

Aşağıda ışık olması çok iyiydi. Jan üzerindeki klostrofobik baskının azaldığını hissetti. Burada canlı canlı gömülmüş olma hissi tamamen geçmiş olmasa bile azalmıştı.

Sığınak tahmin ettiklerinden genişti. Geniş orta koridordan beş tane odaya ulaşılıyordu. İki tarafta ikişer tane, bir de koridorun sonunda. Sol ve sağdaki ilk odalar eski yatakhane odalarıydı. Her birinde iki paslı ranza bulunuyordu. Yataklar parçalanmış ve kemirilmişti. Fareler ya da sıçanlar yumuşak dolgu maddesinin içine yuva yapmış olmalıydılar.

Yataklardan birinde üzerinde Sünger Bob baskısı olan bir yastık ve Kızılderili motifli eski bir yün battaniye duruyordu. Yatağın üzerindeki duvarda gazete ve porno magazinlerden kesilmiş çıplak kadın fotoğrafları vardı. Üst taraftaki yatağın alt kısmına büyük bir sigorta şirketinin reklamı yerleştirilmişti. Üzerinde yeşillikler içinde güzel bir evin önünde iki çocuklarıyla birlikte genç bir çift vardı. Reklama bakanlara bu sigorta şirketi ile hayatın güvenli tarafında olacakları mesajı veriliyordu.

Burada bu reklam afişi düpedüz bir şaka gibiydi. Alfred kim bilir kaç gece bu yatakta yatıp bir karısı, çocukları ve kendine ait, eski bir Nazi sığınağı olmayan bir evi olmasını hayal etmişti.

"Ne kadar acıklı değil mi?"

Jan irkildi. Rauh'un yanına geldiğini fark etmemişti.

"Üzgünüm, sizi korkutmak istememiştim. Yan tarafa baktım. Orada sadece bir yatakhane ve ortak kullanım odası var. Koridorun sonundaki kapı ise kilitli."

Jan şaşkınlıkla koridora baktı. "Kilitli mi?"

"Evet, ben de şaşırdım. Üzerinde büyük bir kilit asılı. Oldukça büyük ve kesinlikle burası kadar eski değil."

"Peki, burada bir oda neden kilitli olsun ki?"

"Bilmiyorum." Rauh omuz silkti. "Yan taraftaki odalardan birinde eski aletler var, ama kilidi açabileceğimiz şeyler değil."

Rauh şimdi tam bir çözüm adamı olmuştu. Değişmiş gibiydi. Marka kıyafetlerini çöpe atmak zorunda kalacağı için pek de rahatsız olmuyor gibiydi. Manikürlü tırnaklı elleri şimdi bir işçininki gibiydi.

Eğer Jan'ı kandırmak istiyor olsaydı imajını korumak isterdi. Jan yine de rahatladığını hissetmiyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Rauh. "Bembeyaz oldunuz."

"İyiyim," dedi Jan. "Herhalde buradaki havadan olmalı."

Rauh başını salladı. "Fazlasıyla kuru. Aslında ben buranın nemli olacağını düşünmüştüm. Hatta ortak alandaki tuvalet bile kurumuş." Odayı işaret etti. "Ama şimdi Alfred'in neden Hitler'in sifonun içinden kendisiyle konuştuğunu söylediğini biliyorum."

"Öyle mi?"

"Şakacı biri çerçeveli bir resmini sifonun üstüne asmış."

Jan Rauh'un gülüşüne karşılık verdi. "İyi bir yer."

"Ama tuhaf olan bir şey var. Kapıdaki kilit... Orada daha önce başka bir kilit asılı olmalı. Sanki kırılmış ve sonra yerine yenisi takılmış."

Bir ses duydular ve irkildiler. Korkuyla koridora baktılar.

"O neydi?" diye fısıldadı Rauh.

"Silah sesi mi?"

"Ona benziyordu." Rauh ceketinin cebinden el fenerini çıkardı ve sanki ağırlığını görmek ister gibi elinde tarttı. Sonra kapıya doğru yürüyüp dışarı baktı.

"Ne var?" diye fısıldadı Jan ve aslında fısıldaması gerekmediği için kendini bir aptal gibi hissetti. Yan taraftaki her kimse onları çoktan duymuş olmalıydı.

"Hiç." Rauh bakışlarını koridordan ayırmadan cevap verdi. Sonra dışarı çıktı.

Jan onu takip etti. Yan odanın kapısı sadece biraz aralık duruyordu. Jan ve Rauh kapının iki yanında durdular ve şüpheyle bakıştılar. Eğer bu gerçekten bir silah sesiyse karşıdakine karşılık vermek için ellerinde el feneri dışında bir şey yoktu.

"Dışarı çıkın!" diye bağırdı Jan.

Rauh lambayı daha sıkı kavradı.

Sessizlik.

"Hadi ama, orada olduğunuzu biliyoruz."

Cevap yoktu.

Yeniden bakıştılar. Rauh kapı kolunu işaret etti. Jan başını salladı.

Aynı anda koridordaki ışık titremeye başladı. Jan jeneratörün biraz daha dayanması için dua etti. En azından aşağıda onların dışında kimin olduğunu görene kadar.

Duası kabul olmuştu. Titreme kesildi. Jan kapının kolunu tuttu ve kapıyı açtı.

Karanlık odada bir şey yoktu. Rauh lambayı yakıp içeriyi inceledi. Sonra gülmeye başladı. Jan onun yanına geldi ve Rauh'u bu kadar eğlendiren şeyi gördüğünde o da gülmeye başladı.

Rauh başını salladı ve sırıttı. "Burada eski bir ampul patlıyor, biz neredeyse altımıza yapıyoruz."

"Psikiyatristlerden kahraman olmuyor işte."

"Evet, pek olmuyor," dedi Rauh ve odayı aydınlattı.

"İnanamıyorum," dedi Jan ve konserve kutularının tavana kadar sıralandığı üç duvara baktı. "Demek Wagner'in deposu buradaymış."

"Binlerce olmalı," dedi Rauh. Konservelerden birini aldı ve kapağına lamba tuttu. Son kullanma tarihi Mart 1989'du. "Pek de taze sayılmaz, değil mi?"

Jan koridora geri döndü ve odanın ortasında büyük bir süpermarkette stok sayımı yapıyormuş gibi şaşkınlıkla etrafını inceleyen Rauh'a baktı.

"Hepsi düzgünce üst üste sıralanmış," dedi Rauh ve duvara ışık tuttu. "Bütün etiketler ön tarafta."

Jan konservelerin arasında etler, bezelyeler, havuçlar, sosis, ravioli, mercimek yemeği, yirmi kadar çorba çeşidi ile çok sayıda meyve kompostası olduğunu gördü.

"Alfred'in günler, haftalar boyunca ormanda kalabilmesine şaşmamak lazım. Son kullanma tarihi çoktan geçmiş, ama konservede bu pek de önemli değil."

"Onlar çok daha uzun dayanıyor," dedi Rauh. "Annem savaş sırasında yemek dağıtımında çalışmış. Neredeyse otuz yıl sonra kilerde konserve ekmek bulduk. İster inanın, ister inanmayın hâlâ..."

Tam sözünün ortasında Rauh durdu. Gözlerini açtı ve Jan'a sanki hortlak görmüş gibi baktı. Jan tam ona ne olduğunu soracakken arkasından bir ses duydu. Daha bir şey yapamadan kafasına sert bir şeyle vuruldu.

Gözlerinin önünde şimşekler çaktı. Sendeledi, ayakta kalmaya çabaladı, ama vücudunu kontrol edemiyordu. Yere düşmeden önce arkasında uzun boylu birinin durduğunu bulanık şekilde görebildi.

Son gördüğüyse konserve kutularıydı.

61

Meslektaşı servis odasına geldiğinde Rebecca Steinfurt başını elindeki dosyadan kaldırdı ve şakaklarını ovuşturdu.

"Hastalarımız ne yapıyor bakalım?"

Hemşire Edwina Sezcinsky yoğun bakımda yeniydi. Rebecca'nın hakkında işini son derece dikkatli yaptığı ve iş saati sonrasında katılacağı ilk maratona hazırlandığı dışında çok şey bilmediği yirmi beş yaşındaki kız masadan bir şişe maden suyu aldı ve memnun bir şekilde başını salladı.

"Her şey yolunda, sadece Bayan Weller biraz huzursuz. Nabzı hızlandı."

"Onunla konuştun mu?"

"Hayır, uyuyor. Sanırım rüya görüyor."

"Verdiğimiz ilaçlardan olmalı," dedi Rebecca ve yarım litrelik bir bardağa maden suyu dolduran iş arkadaşına baktı. "Sen günde ne kadar su içiyorsun?"

Edwina omuz silkti. "İki, üç litre kadar..."

Tiz bir alarm sesiyle irkildiler. Hemen gösterge panosuna baktılar.

"Bu Bayan Weller!" Rebecca yerinden kalktı.

"Ben doktoru arayacağım," dedi Edwina ve bardağını bırakıp telefonu eline aldı.

Rebecca Carla Weller'in odasına doğru yöneldi. Alarma göre hastanın tüm yaşamsal fonksiyonları durmuştu ve hemşire kendini

yeniden canlandırmaya hazırlıyordu. Ancak kapıyı açtığında meslek hayatı boyunca hiç görmediği bir şeyler karşılaştı.

Sık sık hastaların kontrol aletlerini vücutlarından söktüklerini görmüştü, ama yatağın yan demirini yere çaldıkları, ayağa kalktıkları ve odada bir aşağı, bir yukarı yürüdükleri görülmemişti.

"Aman Tanrım," diye bağırdı. "Ne yapıyorsunuz orada?"

Carla Weller onu duymamış gibiydi. Tüm vücudu titriyordu. Hemşire Rebecca ona sarıldı ve dikkatlice yatağına geri götürdü. "Ne yapmak istediniz böyle?"

Carla Weller anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Güçlü ağrı kesiciler yüzünden dili bir sarhoş gibi dolaşıyordu.

Tek bir cümleyi tekrar edip duruyordu. Sonunda hemşire onun ne demek istediğini anladı.

"Şimdi onun kim olduğunu biliyorum."

Rebecca onu yatağına oturttu. "Sakin olun Bayan Weller. Sadece rüya gördünüz."

"Evet." Carla ağır çekimde gibi başını salladı. "Ve onu tanıdım."

"Kimi tanıdınız?"

"Nathalie'nin sesi. *O adamın* sesi."

"Bu çok güzel." Rebecca hastanın kolunu tuttu serum hortumunu yerine takmaya çalıştı. "Şimdi yeniden yerinize yatabilirsiniz..."

"Hayır!" diye bağırdı Carla. Kolunu sert bir hareketle geri çekti ve hemşireye kocaman açılmış gözlerle baktı. Yüzü terden parlıyordu. "Anlamıyorsunuz! Jan'ın hayatı tehlikede!"

"Ne oldu?" diye sordu bir ses Rebecca'nın arkasından.

Dr. Mehra yanında Hemşire Edwina ile birlikte odaya girdi ve şaşkınlıkla önce hastaya, sonra Hemşire Rebecca'ya baktı.

Rebecca "Ayağa kalktı ve ..." diye açıklamaya çalışırken Carla hızlı bir hareketle onun elinden kurtuldu ve eliyle kadının ağzını kapadı.

"Polis çağırın," dedi nefes nefese. "Tehlike!"

62

Buz gibi soğuk sudan çıkmak gibi bir duyguydu. Ayıldığında Jan kendini pis beton zeminde yüzüstü yatarken buldu. Başı çok ağrıyordu ve bilinci açıldıkça ağrı daha da şiddetlendi.

Midesi bulanıyordu. Sağ yanağı betonun soğukluğundan uyuşmuştu, ama henüz sersemliği başını kaldırabilecek kadar geçmemişti. Gözlerini kırpıştırarak; ama yeniden kapadı, bayılma isteğine karşı koymaya çalıştı. Bakışlarını bir noktada sabitlemeye çalıştı, ama başaramıyordu. Sanki çok sarhoşmuş gibi çift görüyordu.

Beyin sarsıntısının sonucu olarak teşhis ettiği görme bozukluğuna rağmen konserve kutularıyla dolu bir odada olduğunu anlayabilmişti. Bu oda daha büyük ve aydınlıktı. Kesif bir benzin ve metal kokusu vardı.

Yeşil renkli metal kutular duvara üst üste sıralanmıştı. Tozluydular ve üstlerini örümcek ağları kaplamıştı. Jan ön yüzlerindeki beyaz baskıları belli belirsiz görebilse de, bunun gamalı haç olduğundan emindi.

Cephane sandıkları!

Şimdi nerede olduğunu ve odanın kapısına neden kilit asılmış olduğunu anlamıştı.

Bir cephane deposu. Bu sığınak neme karşı bu yüzden bu kadar korunaklıydı.

Kollarını yere dayadı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Sanki üzerlerinde karınca sürüleri geziyor gibiydi. İki başarısız denemeden sonra, nihayet başardı. Oturdu ve sırtını sandıklara dayadı.

Tüm vücudu titriyordu ve başının ağrısından şakakları zonkluyordu. Bir süre o şekilde oturduktan sonra ağrı ve zonklama azaldı. Gözlerinin önünde dans eden resimler durdu.

Yine de düşünmekte zorlanıyordu. Sonra kafasına arkadan birinin vurduğunu hatırladı. Kendine baktı ve dehşetle içini çekti. Elleri kanlıydı. Ceketinin göğüs kısmı da kırmızı boyaya yatırılmış gibi sırılsıklamdı.

Kalbi panikten deli gibi atarken profesyonel bilinci onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Bu kadar kan kendisinden geliyor olamazdı. Yoksa çoktan ölmüş olurdu.

Jan başını yana çevirdiğinde ondan bir metre kadar ileride yatan Norbert Rauh'u gördü ve kanın kimden geldiğini anladı.

Biri Rauh'un üzerinden ceketini ve kazağını çıkarmıştı. Psikiyatristin yarı çıplak vücudu dev bir kan gölünün içinde yatıyordu. Yerde ta koridordan başlayan sürüklenme izi görülüyordu.

Rauh kollarını açmıştı. Sanki sırtüstü düşmüş bir paraşütçü gibi görünüyordu. Jan açık kolların ortasındaki et yığınını gördüğünde boğazı düğümlendi. Bir zamanlar keskin hatlı, solaryumdan bronzlaşmış yüzünün bulunduğu yerde şimdi sadece kırmızıya boyanmış dişleriyle bir alt çene vardı. Kafadan geriye sadece kemik parçaları kalmıştı.

Jan kusma isteğini bastırmaya çalıştı. Ayağa kalkmaya çalıştı, ama ayakları ona itaat etmek istemiyordu. Titriyorlar, ama onun isteğini yerine getiremiyorlardı. Jan nefes nefese oturma pozisyonuna geri döndü.

Tam bir kez daha denemek üzereyken koridorda ayak sesleri duydu. Ona doğru yaklaşıyorlardı, ama kapı yarım açık olduğundan kimseyi göremiyordu.

Çaresizlikle etrafına baktı, kaçmak için bir yol ya da kendisini savunacak bir nesne bulamadı. Cephane sandıklarının arasında oturuyordu, ama tek başına onlarla ne yapabilirdi ki!? Yüzünden terler damlıyor, kendi yarasından gelen kan Norbert Rauh'un kanına karışıyordu.

Kaçış imkânı yoktu. Şimdi ölümle yüzleşmek zorundaydı.

Adımlar kapıya az kala durdu. Bir adamın derin nefes aldığı duyuldu. Jan bu sesi tanıdığını düşündü, ama diğer yandan bunun imkânı yoktu.

Bu olamaz, diye geçirdi aklından. *Olmamalı*!

Ancak kapı açıldığında Jan'ın korkuları gerçek oldu. Raimund Fleischer bir elinde jeneratör odasından aldığı bir bidon tutuyor, diğer eliyle de yüzüne düşen saçları geriye atıyordu. Pantolonunun beline takılı bir silah vardı.

Profesör yerdeki kanlı sürükleme izine basmadan geçip bidonu Rauh'un cesedinin yanına koydu. Sonra gözlüğünü düzeltti. Jan'ı fark etmemiş gibiydi. Sadece ölü adama bakıyordu. Sanki kaza yapmış bir arabayı ya da bir çocuğun attığı topla kırılmış bir camı inceler gibiydi.

"Bunların böyle bir şey yapabileceği hiç aklıma gelmezdi," diye mırıldandı ve silahı belinden çıkardı. Düşünceli bir şekilde silahı elinde tarttı ve Jan'a baktı. "Sen tahmin edebilir miydin?"

Jan kendini kâbuslarından birindeymiş gibi hissediyordu. Bir yanıyla bir an önce bu rüyadan uyanmayı umuyordu.

"Bunu yıllar önce burada buldum," diye açıkladı Fleischer. Jan dehşetle onun sanki klinikte karşılaşmışlar gibi rahat olduğunu dehşetle fark etti. "Bir Walther P38. Bir subaya ait olmalı. Düzgünce yağlı

kağıda sarılmıştı. Aslında bu eski şeyin çalışmayacağını düşünmüştüm. İşe bak." Silahı Rauh'a çevirdi. "Böyle görünmesini istemedim. Tam kafa bir adamdı. Öyle deniyordu değil mi? *Kafa adam*."

Fleischer içini çekti ve sonra üzerinde Rauh'un kıyafetleri bulunan sandıklardan birine doğru yürüdü. "Kazağını altına koymak ister misin? Yer çok soğuk."

Jan profesöre dehşetle baktı. Tek kelime bile edemedi.

"İstemediğine emin misin? Böbreklerini üşüteceksin."

"Bunu... bunu neden yaptınız?" Jan'ın sesi boğuk bir fısıltıydı. "O arkadaşınızdı."

"Evet öyleydi." Fleischer kazağın altından bir tişört çıkardı, sandığın üzerini bununla silip üzerine oturdu. "Biliyor musun Jan, ders verirken en başta konuyla ilgili bir alıntı yapmayı severim. Sanırım burada yaşlı Nietzsche'nin sözleri çok uygun olurdu: Tarih yaşayanlara üç farklı şekilde aittir. Aktif olan ve amaçlayan, koruyan ve onurlandıran, acı çeken ve kurtarılmaya muhtaç."

Jan yutkundu ve paniğini kontrol altına almaya çalıştı. Şimdi profesyonelce düşünmeliydi, korkusunun dizginleri ele geçirmesine izin vermemesi gerekiyordu. Geçmişte pek çok psikopatla karşı karşıya oturmuştu. Öldürmüş, işkence yapmış, tecavüz etmiş kadınlar ve erkekler. Haksızlık kavramı nedir bilmeyen ya da başkalarını suçladıklarından dolayı yaptıklarından pişmanlık duymayan insanlar. Jan onları muayene etmiş, teşhis koymuş ve kendileri ile çevrelerine zarar verme derecelerini belirlemişti. Onlarla uğraşmak işinin bir parçası olmuştu. Şimdi olan tam da buydu. Tabii tek bir farkla: Fleischer bir silah taşıyordu. Bir kez kullanmıştı ve bir daha kullanabilirdi.

Jan hummalı bir şekilde düşündü. Rauh ile birlikte yola çıkmalarının üzerinden bir saatten fazla zaman geçmiş olmalıydı. Eğer Konni'ye güvenebilirse şu sıralarda polisi haberdar ediyor olmalıydı. Rauh'un arabasını park yerinde bulacaklar ve ormanda onları arayacaklardı.

Muhtemelen Fleischer de oraya park etmiş olmalıydı. Jan'ın şimdi yapabileceği tek şey profesörü oyalamak ve polisi sığınağa getirecek kadar iz bırakmış olduklarını ummaktı.

"Hiçbir şey söylemiyorsun Jan." Fleischer ona soğuk gözlerle baktı. "Buradan nasıl çıkabileceğini mi hesaplıyorsun? Maalesef seni hayal kırıklığına uğratmak zorundayım. Burası son istasyon. İkimiz için de."

Jan derin nefes aldı, korkusunu bastırdı ve Fleischer'in camla kapalı bir odada oturduğunu hayal etti. Arkasında kameralar ve yan odada Fleischer saldırması durumunda hemen müdahale etmek üzere bekleyen iki nöbetçi vardı. Dikkatlice elini ceketinin cebine soktu.

"Hey, hey, hey!" diye bağırdı Fleischer ve silahını salladı. "İki elini de görmek istiyorum. Çıkar cebinden."

"Birini öldürdünüz, farkında mısınız?"

"Sana ellerini görmek istiyorum dedim!"

Jan bakışlarını silahın ucuna dikti ve dediğini yaptı. Ellerini Fleischer'e uzattı ve yeniden yere dayandı.

"Nietzsche'ye geri dönecek olursak," dedi Fleischer ve büyük bir topluluk karşısında konuşmaya alışık bir adamın ses tonuyla devam etti. "Sevgili Jan, sen üçüncü kategoriye giriyordun. 'Acı çeken ve kurtarılmayı bekleyenler'e."

"Öyle mi?"

"Rica ediyorum delikanlı!" Fleischer ona baktı. "Bunu en iyi senin bilmen gerek."

"Nasıl isterseniz," diye cevap verdi Jan. "Evet, geçmişim yüzünden acı çekiyorum."

"Bu acıyı senden almayı çok isterdim," dedi Fleischer. "Sadece sana uzattığım eli tutman yeterliydi. Yeni bir başlangıç senin için kurtuluş olabilirdi, eğer isteseydin. Ama hayır, sürekli eşeledin. Gi-

derek daha derinlere indin. Şimdi şu yaptığına bak." Rauh'u gösterdi. "Onu benim arkamdan iş çevirmeye zorladın. Onu susturmak için başka çarem kalmadı."

"Rudolf Marenburg, Carla Weller... onlara siz saldırdınız, değil mi?"

Fleischer başını salladı. "Nathalie Köppler, Alexandra Marenburg ve aptal bir fahişeyi de buna eklemek lazım. Hepsini ben yaptım." Silahı kucağına koydu, Rauh'un tişörtünü iki eliyle tutup yırttı. "Çünkü suçlu bulundular."

"Peki... Sven?" Jan'ın sesi kesiliyor gibiydi. Kendini toparlamaya çalıştı. "Ona ne oldu?"

Fleischer elindeki bez parçalarına baktı ve birini yere attı. "Biliyor musun Jan, Bernhard Forstner de Marenburg'dan ya da şu çokbilmiş gazeteciden daha iyi değildi. Öyle insanlar başkalarının geçmişini karıştırır ve sonra başlarına bir şey gelince de sızlanırlar."

"Sven'e ne yaptınız?"

"*Sven'e ne yaptınız?*" diye taklit etti onu Fleischer. "Tanrım tam bir sulugöz gibi davranıyorsun, biliyor musun? Sanki sadece senin kardeşin önemli, kendine hiç değer vermiyor musun?"

Jan onun saldırgan ses tonunu görmezden geldi. *Bir poker oyuncusu gibi davran,* demişti eski hocası ona. *Karşındakinin duygularını anlamasına asla izin verme. Kartlarını kapalı tut.* Profesöre uyanık bakışlarla bakarken buna bağlı kalıyordu.

"Sven nerede?"

"Ah Jan." Fleischer hoşgörülü bir şekilde gülümsedi. "Geçmişte kendine pek çok soru sordun, ama anlaşılan asla doğru olanları değil. Babanın kardeşine taparken sana karşı –nasıl söylesem– her zaman biraz mesafeli davrandığını hiç hissetmedin mi? Alexandra'nın ölümünden sonra yaşadıklarının onun için hiç önemi var mıydı? Seninle sevgi dolu bir biçimde ilgilenen annenin tam aksine." Öne doğru

eğilip dirseklerini dizlerine koydu. "Kendine seni neden Fahlenberg'e çağırdığımı hiç sormadın mı? Neden özellikle sana ikinci bir şans verdiğimi?"

"Nereye varmak istiyorsunuz?"

"Hadi ama Jan. Cevap ortada. Bernhard Forstner senin baban değildi. Kendisi de bunu anlamıştı herhalde."

Jan yutkundu. Her zaman yalan ile doğruyu ayırt edebilme yeteneğine güvenmişti, ama şimdi yanılmış olmayı umuyordu. "Yoksa bana demek istediğiniz..."

Fleischer'in gülüşü tüm yüzüne yayıldı. "Aynaya baktığında karşında kimi görüyorsun? Bernhard mı? Hayır, sanmam. Annene çok benziyorsun, pek çok başka şeyde olduğu gibi. Ama gözlerinin benimkilere benzediğini de inkâr edemezsin herhalde."

"Bu bir saçmalık!" diye devam etti Jan. "Annem babamı asla aldatmadı."

"*Aldatmak*. Ne kadar da çirkin bir kelime." Fleischer yüzünü buruşturdu ve Rauh'u işaret etti. "Bu onun için doğru olabilir ya da Marenburg veya Bernhard, bir anlamda da senin için. Ama annen için asla. Biz kimseyi aldatmadık." Fleischer Jan'a alaycı bir şekilde baktı. "Eğer senin ahlaki hassasiyetine iyi gelecekse söyleyeyim – annenle olan ilişki uzun sürmedi. Ayrıca sadece bir kaçamaktan başka bir şey değildi. Aslında buna layık olmasa da Bernhard'ı seviyordu. O da yıllarca anneni işiyle aldatmıştı. Kariyerini her şeyin üzerinde tutan genç ve hırslı bir doktor."

Elindeki bez parçasını salladı. "Sanırım annen için, benimle yaşadığı kısa ilişki adaletin yerini bulmasıydı. Tıpkı benim gibi, o zamanlar o da yalnızdı. Birkaç yıl önce hayatımdaki en önemli insanı yitirmiştim. Teselli arıyordum."

Fleischer bakışlarını Jan'dan kaçırdı. Başını öne eğdi ve ciddi bakışlarla yere baktı. Bir kan damlası ayakkabısından aşağı doğru

akıyordu. "Bugün benim için tesellinin asla olmadığını ve olmayacağını biliyorum. Bunun için evlenmemem ve iki kız çocuğu sahibi olmamam gerekti. Ne annen, ne karım, ne de kız kardeşlerin içine düştüğüm kara delikten beni çekip çıkarabildiler. Bunu sen bile yapamadın."

Fleischer sustu. Sessizlik soğuk cephane deposuna yayıldı. Sadece uzaklardan gelen rüzgârın sesi duyuluyordu.

Jan yıllardan sonra ilk kez sessizliğin kurtuluş olduğunu hissetti. Eğer aşağıda rüzgârın sesi duyuluyorsa Fleischer kapağı açık bırakmış olmalıydı. O zaman deliğin bulunabilmesi ihtimali de vardı. bu minik umuda tutunmak istiyordu – yaşamında yaptığı son şey olsa bile.

Onu konuşturmaya devam etmeliyim, dedi kendine. *Depresyonunun derinliklerine dalıp da her şeye bir son vermeyi asla düşünmemeli.*

"Soruma cevap vermediniz," dedi Jan.

"Öyle mi?" Fleischer başını kaldırdı. Jan onu başka bir diyardan geri getirmiş gibi görünüyordu.

"Size Sven'in nerede olduğunu sordum. Ona ne yaptınız?"

"Demek bilmek istiyorsun." Fleischer başını yana eğdi ve içini çekti. "Pekâlâ."

Silahı yeniden eline aldı, ayağa kalktı ve bezi sandığın üzerine bıraktı. Sonra Jan'ın yanından geçip odanın diğer ucuna gitti. Altında cephane sandığından başka bir şey bulunan bir örtünün yanında durdu.

"Biliyor musun Jan," dedi neredeyse sevinçli bir sesle, "daha önce tek bir kişiye bile anlatmadığım bir şey var, ama sanırım artık sessizliğimi bozmanın zamanı geldi. Aslında bunun için daha güzel bir yer düşünmüştüm, fakat duruma bakılırsa burası doğru bir yer gibi görünüyor."

Jan bir şey söylemedi ve Fleischer'in örtüyü dikkatlice kaldırıp yere bırakışını izledi. Fleischer'in örtünün altında ne sakladığını gördüğünde gözleri kocaman açıldı.

Yeşil renkli sandıklardan, birkaç mum ve beyaz dantel bir örtüden oluşturulmuş olan yapı bir kilise mihrabına benziyordu. En yukarıda Jan'ın gördüğünde dilinin tutulmasına neden olan bir resim asılıydı. Bu uzun, koyu renk saçlı ve anlamlı gözleri olan gülen genç bir kadının fotoğrafıydı. Alexandra Marenburg ve Nathalie Köppler ile olan benzerliği şaşırtıcıydı.

Bu portre Jan'ın daha önce gördüğü bir resimden büyütülmüştü. Aklına Fleischer'in bürosunda gördüğü sınıf fotoğrafı geldi – aynı fotoğraf odasındaki çalışma masasının üzerinde de duruyordu.

Çerçevenin altında Jan'ın ne olduğunu hemen anlayamadığı bir kabartma vardı. Yanında ise koyu gece mavisi kadifeden yapılmış bir gece elbisesi katlanmıştı.

"Bunların hepsinin anlamı ne?"

"Sana anlattığım Nietzsche alıntısını düşün." Fleischer parmaklarını nazikçe kabartmanın kıvrımlarında dolaştırdı. Kabartma Jan'a bir maskeyi hatırlatıyordu. "Buna göre ben koruyanım ve geçmişi onurlandıran."

Bir adım geri attı ve Jan'a baktı. "Sınıfıma yeni bir öğrenci geldiğinde on beş yaşındaydım. Hayatımı sonsuza kadar değiştirdi. Adı Carmen'di. Buradaki resim..." silahıyla resmi işaret etti, "onun gerçek güzelliğinin yanına bile yaklaşamaz. Güneşli günlerde okul bahçesinde uzun saçlarını açtığında koyu renk ipek gibi parlardı. Gözlerinin yeşilini ise şimdiye kadar sadece çok özel zümrütlerde bulabildim. O bir kraliçeydi Jan. Hareketleri karakterinin yansımasıydı – o gurur ve tek bir sözüyle dünyanın ona kul köle olacağına dair farkındalık."

Utangaç bir hareket yaptı. "Evet, abartılı geliyor biliyorum, ama hiç de abartmıyorum. Eğer onu tek bir kelimeyle anlatmam gerekse

mükemmel derdim. Elbette bununla sadece görünüşünü kastetmiyorum. Onun yakınında iken hissettiğim yakınlığı büyük bir şair, tek gerçek ve her şeyi içine alan bir aşk olarak tanımlardı. Bu sihirdi Jan. Onu ilk gördüğüm andan itibaren etkisi altına girmiştim."

Jan acı bir şekilde güldü. Fleischer ona rahatsız olmuş bir şekilde baktı. "Gülecek ne var?"

"Bana gerçekten işlediğiniz bütün suçların nedeninin bir aşk hikâyesi olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Senin hiçbir şey anladığın yok." Fleischer'in gözleri kızgınlıktan parıldadı. "Bir kadını uzun süre sadece uzaktan seyretmenin ne demek olduğunu bilmiyorsun anlaşılan. Onun için görünmez olmanın ne demek olduğunu. O zaman ben kimdim ki? Uzun boylu, sıska bir heriften başka bir şey değildim. Ama ne kadar uğraşsam da ondan kopamadım. Uğraştım, ama bu ufacık, anlamsız bir metal parçasının dev bir mıknatıstan kurtulmaya çalışmasına benziyordu. İmkânsızdı. Evet delikanlı, ona bağımlıydım. Bir an bile yanında olabilmek için her şeyi verebilirdim. Onsuz bir hayat benim için düşünülemezdi."

Elini cebine atıp gümüş rengi bir cisim çıkardı. Jan Rauh'un çakmağını tanıdı. Fleischer'in onunla mumlara yaklaştığını gördüğünde irkildi. Bunlar her ne kadar içe doğru yanan kalın mumlar olsa da burası bir cephane deposuydu ve mumlar içinde her çeşit patlayıcının olduğu sandıkların üzerinde duruyordu.

"Ben olsam bunu yapmazdım," dedi Jan. "Yoksa bizi havaya uçurmak mı istiyorsunuz?"

Fleischer ona gülümseyerek baktı. "Ölmekten korkuyor musun?"

Jan sustu. Fleischer çakmağı yeniden cebine koydu. "O zamanlar Carmen için canımı seve seve vermeye hazırdım, ama bu onu pek etkilemedi. Böylece spor yapmaya, dış görünüşüme dikkat etmeye başladım. Bunu yapmak zorundaydım, çünkü maddi anlamda diğer genç erkeklerle aşık atacak durumda değildim, bizimkiler zengin de-

şildi. Bunu bilgiyle dengelemeye çalıştım. Kendimi deli gibi bilgiyle doldurdum. Kütüphane ikinci adresim oldu."

Fleischer yine öğretmen rolüne bürünmüştü. Elleri arkasında tuhaf mihrabın yanında bir o tarafa, bir bu tarafa yürüyordu. "Bu hırs bana beklenmedik bir güç kazandırdı. Kısa zaman içinde her alanda sınıfın en iyisi oldum ve adım ayaklı ansiklopediye çıktı. Pek çok kişi soruları olduğunda bana geliyordu. Matematik, fizik veya yabancı dille ile ilgili ders almak istiyorlardı. Hepsine yardım ediyordum."

Jan onu dinlerken gözünü Fleischer'in elindeki silahtan bir an bile ayırmıyordu. Kıpırdamaması, adamın konuşmasını bölmemesi gerekiyordu. Şu anda yapması gereken tek şey sessizce oturup Fleischer'in konuşmaya devam etmesini sağlamak ve bir an önce yardım gelmesini ummaktı.

"Bu sınıf arkadaşlarının hiçbiri benim için bir şey ifade etmedi," diye devam etti Fleischer. "Bazıları bana arkadaşları içinde en iyisi olduğumu söylese de. Ben yaptıklarımı sadece onun için yapıyordum. Onun dikkatini çekmek fikrine saplanmıştım. Sonunda planım işe yaradı. Olgunluk sınavı öncesi bana bir öğrenme grubunda yer almak isteyip istemediğimi sordu. Arkadaşları arasında önümüzdeki sınavı başarma şansı çok düşük iki kız da vardı. Elbette hemen kabul ettim. Elimden geldiğince yardım ettim ve sınavı geçtiler. Carmen sevinmişti. Hatta bir seferinde bana insanlara gösterdiğim şefkate ve bilgimi aktarabilme yeteneğime hayran olduğunu söylemişti, ayrıca bir gün çok önemli konumlara geleceğimden emin olduğunu da."

Jan'a boş bakışlarla baktı. "O zaman kalbim o kadar hızlı atmıştı ki, aklımı yitireceğimi sanmıştım. Sonra sınav bitti ve ayrılık vakti korktuğumdan da çabuk geldi. Carmen'in hangi üniversiteye gideceğini çok geç öğrendim ve onsuz olmak zorunda kalacağım düşüncesi beni kapkara bir depresyona itti. Buna onun orada birine âşık olarak eski arkadaşlarıyla bağlantıyı koparabileceği korkusu da eklendi."

Fleischer sustu ve boşluğa baktı. Jan bunun kötü bir işaret olduğunu düşündü. Profesörün ifadesiz yüzü hayra alamet değildi, elinde sıkıca tuttuğu silah da.

Onu konuşturmalıyım. Ona bir şeyler sormalıyım, onunla konuşmalıyım!

"Bütün bunların ailemle ne ilgisi var?"

Fleischer bir an için sanki nerede olduğunun farkında değilmiş gibi ona baktı. Sonra silkindi ve şakaklarını ovuşturdu.

"Evet, evet," dedi yavaşça. "Anlatıyorum işte. Carmen ve benim aramda tesadüfi dokunuşlar dışında bir şey olmadı." Bu sanki bir özür gibiydi. "Aynı kitaba uzandığımızda veya selamlaşırken basit bir sarılış, ama ben onun yakınında olmaya bağımlı olmuştum. Bu benim için nefes almak kadar önemliydi. Sonra son akşamımızda, mezuniyet partisi son hız devam ederken bunu ona söyledim."

"O nasıl tepki verdi?" diye sordu Jan, ama profesör onu duymamış gibiydi.

"Hâlâ gözümün önünde," dedi Fleischer. "Sanki daha dün olmuş gibi. Koyu mavi elbisesi ile eski okulumuzun balo salonunun terasında duruyor. Düşüncelere dalmış park yerine inen taş merdivenlere bakıyor. Biraz üzgün görünüyor. Ne olduğunu sorduğumda salonun çok dumanlı ve boğucu olduğunu söylüyor. Temiz havaya ihtiyacı var. Etraf karanlık ve harika yüzünü sadece balo salonundan gelen ışık aydınlatıyor. Zümrüt yeşili gözlerindeki parıltıyı, dolgun dudaklarındaki parlatıcıyı ve kalın kaşlarına takılmış bir iki tel saçını görüyorum. Tatlı, ağır ve belli belirsiz odun kokan parfümünü içime çekiyorum; parfüm sanki o büyülü ana kendi özel kokusunu vermek ister gibi. Bu atmosferde sesi daha da dolu ve sıcak, kulağa neredeyse baştan çıkarıcı geliyor."

Fleischer Rauh'un yanındaki sandıklara doğru yürüdü ve içini

"Ona gerçek duygularımı anlatmak hiç de zor olmadı. Tam aksine. Yıllardır içimde taşıdığım şey dudaklarımdan kolayca dökülüverdi. Sonunda bunu söylemek ve söylerken gözlerine bakıp tüm dikkatini üzerimde hissetmek çok iyiydi. Bu bir kurtuluştu. Ama sonra..." Fleischer alnını kırıştırdı, "sonra hiç beklemediğim bir şey oldu. Ben konuşurken benim sözümü bir an için bile kesmedi. Onun beni gerçekten anladığını düşünmüştüm. Hatta bir an için onun da bana karşılık vereceğini ummuştum, ama onun yerine..."

Fleischer gözlerini kapadı ve dudaklarını ısırdı.

"Ne yaptı?" diye sordu Jan. Kritik bir noktaya ulaşmışlardı. Eğer profesörü şimdi konuşmaya devam etmeye ikna edemezse korkunç şeyler olabilirdi.

Fleischer gözlerini açtı. Jan'a bakarken, gözyaşları yanaklarına dökülmeye başladı. "Bana katıla katıla güldü, Jan."

"Güldü mü?"

Fleischer başıyla onayladı. "Bilincim açıkken tüm dişlerimi sökebilirsin, parmaklarımı kırabilir veya ellerimi kesebilirsin – hiçbiri o gülüşü duyduğumda hissettiğim acı kadar büyük bir acı veremez. Bu mutlu bir gülüş değildi Jan. Alaycı bile değildi. Daha çok bu gülüşün ardındaki tiksintiyi hissedebiliyordum. Bütün o yıllar boyunca onunla aynı seviyede olduğumu düşünürken şimdi bana ne kadar ufak ve önemsiz olduğumu hissettirmişti."

Fleischer ayağa kalktı. Ellerini yumruk yaparken öylesine sıkmıştı ki, eklem yerleri bembeyaz olmuştu. Jan silaha baktı, neyse ki yere doğru çevriliydi.

"Yoksa delirmiş miyim?" dedi Fleischer nefretle. "Yoksa gözlerim yok muymuş? Bir kör bile onun yanına bir erkek yaklaştırmayacağını görürmüş. O bir lezbiyendi Jan! Bu dünyalar güzeli, tek bir göz

kırpmasıyla her erkeği dize getirebilecek varlık lanet olası bir lezbiyendi! Sevgililerinden biri de benim yardım ederek sınavı geçmesini sağladığım kızlardan biriydi. Onda ne buluyordu ki? Ona öyle çok şey sunabilirdim ki. Sevgimi, bilgimi, hayatımı. Partneri ise çirkin, kalın kafalı bir şeydi. Bunu anlayamamıştım. Hâlâ da anlayamıyorum."

Yüzünden gözyaşlarını sildi. "Kekelemeye başladım, yalvardım yakardım, ama o anlamak istemiyordu. Belki de çok iyi anlamıştı ve o yüzden o kadar uzak duruyordu – benim için daha kolay olsun diye. Bilemiyorum. Çok kez üzerinde düşündüm, ama bir sonuca ulaşamadım. Geceler boyu kelimeleri beni rahat bırakmadı. Onu rahat bırakmalıymışım. Bağırmadı, sadece köşeye sıkıştırılmış bir hayvan gibi tısladı. Sanırım benden korkuyordu, iriyarı olmamdan korkuyordu. Belki fark etmemiştim, ama ona çok fazla yaklaşmıştım."

Birden Jan neler olduğunu anladı. "Onu öldürdünüz değil mi? Bu ilk cinayetinizdi."

"Bir kazaydı!" diye bağırdı Fleischer. "Bunu istemedim. Bana inanmalısın. İçimden öylece çıkıverdi. Ona fahişe dedim, paçavra..." Nefes nefese başını salladı. "Onu omuzlarından yakaladım ve hafifçe ittim. Çok hafif. Ama dengesini yitirdi ve sırtüstü merdivenlerden yuvarlandı. Son merdivene çarptığında boynunun kırıldığını duydum. Eğer refleksleri iyi olsa belki de kurtulabilirdi. Polis daha sonra kanında yüksek miktarda alkol buldu. Belki de ayık olsa bana bütün o çirkin şeyleri söylemezdi. Belki, belki..."

Fleischer ellerini yüzüne kapadı: "Neden Sven? Babamın bununla ne ilgisi var?"

Fleischer hâlâ ellerini yüzüne kapamıştı. Hıçkırıyordu. "Sana kâbusun ne demek olduğunu anlatmama gerek yok sanırım," dedi. "İnsanı güpegündüz takip eden kâbuslar. Onun düştüğünü görüyorum Jan. Tekrar tekrar. Sessiz olan her an. Geceleri yatakta, gündüz ofiste yalnızken, akşam park yerine doğru giderken. Ruhu beni takip

ediyor. Beni affetmek istemiyor. Herkes onun düşüşünün trajik bir kaza olduğunu düşündü. Kimse beni suçlamadı. Suçu alkole attılar. Ben de sustum." Omuz silkti. "Ben bir korkağım Jan. Onun için sustum. Her zaman sustum."

Jan mihrabın oradaki portreye baktı. "Sonra Alexandra Marenburg kliniğe geldi ve size Carmen'i hatırlattı."

"Sadece hatırlatmadı Jan. Carmen'le benzerliği inanılmazdı – neredeyse ürkütücüydü. Hatta onunla aynı yaştaydı. Sanki Carmen yıllar sonra ondan özür dilemem için bana dönmüştü."

Jan Fleischer'e baktı ve başını salladı. "Psikiyatrist olarak bu söylediğinizin kulağa nasıl geldiğini biliyor olmalısınız."

"Biliyorum Jan, biliyorum. Önce bu fikre karşı çıktım, deli olduğumu düşündüm – ama sonra bir gün Bernhard'ın hastalarına baktığım sırada bana gülümsedi ve ben Carmen'in gülüşünü tanıdım." Karşısında yeniden onu görüyormuş gibi gözlerini kocaman açtı. "Oydu Jan! Kısa bir an için o Carmen'di, buna yemin ederim. Ve yine ona karşı koyamadım."

"Ona ne yaptınız? Alexandra sizin yüzünüzden mi klinikten kaçtı?"

Fleischer üzgün bir ifadeyle elini kaldırdı. "Olayın bu kadar büyüyeceğini bilemezdim. Sadece meyve çayı ve ruhunu serbest bırakmak için biraz temazepam vermiştim. O lanet olasıca uyuşturucudan olmalı. Bünyesi kaldırmadı. Eminim öyle oldu."

Fleischer bidonu aldı ve ona doğru yaklaştı. Sonra Jan'a gözlüğünün üzerinden gülümsedi. Jan'a Gregory Peck'i hatırlatan her neyse, Fleischer'in yüzünden tamamen silinmişti.

"İkisi de o kadar istekliydi ki Jan. Nathalie'yi uyuşturucunun etkisi altında görmeliydin. Biraz hipnoz ve uyuşturucu erkek korkusunu unutmasına yetmişti. O vahşi bir kedi gibiydi. Eminim Carmen de öyleydi."

...ulaklarına inanamıyordu. "Ona uyuş-
...
...apı amaçlı olarak," diye cevap verdi Fleischer sanki
...en normal şeyiymiş gibi.

"Demek R... 'ın randevu defterindeki R harflerinin anlamı bu
... yerine siz bak... ...ızda hasta adının altına bir R harfi koy-
...da *Raimund*'un R'si."

"Rauh ve hipnozları sadece çekinceleri ortadan kaldırmanın bir yoluydu," dedi Fleischer. "Uyuşturucuyla birlikte ise ruhun ... serbest kalıyor. Bernhard da bunu biliyordu ama, sadece denemeye cesaret edememişti."

"Bu yüzden Nathalie hiçbir şey hatırlamıyordu," dedi Jan. "Aynı şekilde Carla da Nathalie tarafından ziyaret edildiğini düşünmüştü. Bunları siz yaptınız. O kadınları taciz ettiniz Fleischer. Bunu da sadece suçluluk duygusundan kurtulmak için yaptınız. İşlediğiniz cinayeti bu şekilde olmamış kılabileceğinizi mi sandınız?"

"Onlar Carmen gibi değildi!" diye bağırdı Fleischer ona. Yeniden silkelendi ve yüzüne o yenik ifade geldi. "Hiçbiri Carmen gibi değildi. Bunu anlamıştım. Hiçbiri bana kurtuluş getirmedi. Ne Alexandra, ne Nathalie, ne de o fahişe. Hepsi de ölüme isteyerek gitti. Kimse zavallı hayatlarına son vermeleri için onları zorlamadı. O fahişe hariç. Ona biraz yardım etmem gerekti."

Son sözlerini yüzünde nefret dolu bir ifadeyle söylemişti. Yeniden yüzü yumuşadı. Şimdi aklı başında profesör konuşuyordu: "Biliyor musun Jan, bazen ne yaptıklarının farkında olduklarını düşünüyorum. Carmen'in benim hayatımdaki yerini almaya çalıştılar ve bunun için ölümü hak ettiler. Hiçbiri için kendimi suçlu hissetmiyorum."

"Babam ne yaptığınızı anlamıştı değil mi? Alexandra'ya ne yaptığınızı, onun neden parka koştuğunu öğrenmişti değil mi?"

"Baban." Fleischer alaycı bir tavırla güldü. "Eğer baba demek istiyorsan ona, peki öyle olsun! Evet, Bernhard gerçeği öğrenmişti."

"Bu yüzden Sven'i kaçırdınız ve çenesini tutması için ona baskı yaptınız." Jan onun gözlerinin içine bakıyordu. "Bana ne olduğunu söyleyin artık. Sven öldü değil mi? Onu öldürdünüz."

Fleischer bir süre bir şey söylemedi. Sadece orada oturdu ve bakışlarını Jan'dan çekmedi. Sonra Jan'ın son yirmi üç yıldır korktuğu şey oldu. Fleischer başını salladı.

"Evet, Jan," diye fısıldadı. "Sven öldü."

Jan kanın beyninden çekildiğini hissetti. Ayaklarının altındaki zemin çekilmiş gibi oldu. Bayılacağından korktu.

"Ama cinayet değildi," dedi Fleischer. "Bir kazaydı. Trajik olaylar zincirinin bir halkası."

Jan yutkundu ve ağlamamaya çalıştı. "Trajik olaylar mı?"

"Alexandra'nın ölümünden sonra Bernhard onun dosyasında tutarsızlıklar fark etmişti," dedi Fleischer. "Şüphe çekmemek için terapi planını manipüle ettiğimi anlamıştı. Ayrıca bakıcılardan biri kızın hatırlamadığı anlardan şikâyetçi olduğu notunu düşmüştü. Bu yüzden Bernhard ölen kızın kanını incelemiş ve temazepam tespit etmişti. Aynı akşam bana ertesi gün klinik yöneticisine gideceğini söyledi. Beni şikâyet edecekti, anlıyor musun?"

"Bunu yapmak onun göreviydi"

"Tanrım ne kadar da kendini beğenmişsin," dedi Fleischer. "Tıpkı Bernhard gibi."

"Sonra ne oldu?"

"Bernhard dosyayı eve götürmüştü." Fleischer karanlık bir şekilde güldü. "Onu alacağımdan korkuyordu. O akşam ona gitmeye ve konuşarak şikâyetten vazgeçirmeye karar verdim. Onunla arkadaşça konuşmak istiyordum. Onu kesinlikle ikna edebilirdim."

"Babamı pek de iyi tanımadığınız belli oluyor," dedi Jan ve kollarını dayayarak doğruldu. Başının dönmesi azalmıştı. Gücünü toplamaya başladığını hissediyordu.

"Otur yerine!" diye bağırdı Fleischer ona ve silahı yüzüne doğrulttu. "Bir daha kıpırdarsan tetiği çekerim."

"Tamam, tamam," dedi Jan ve yeniden oturdu. "Babamın sizin için bu suçu örtbas edeceğine gerçekten de inandınız mı?"

"Konu ben değildim," diye bağırdı Fleischer ona. "Benim bir ailem vardı! Karım ilk kızımıza hamileydi. Bir daha asla iş bulamazdım. Hayatıma nasıl devam edecektim?"

Fleischer kızgın bir hareketle bidonun kapağını açtı. Benzin kokusu metal ve yağ kokusuyla karıştı.

Jan gergin bir şekilde koridora baktı, sonra da Fleischer'e. Zaman kazanmalıydı. Biraz daha zaman.

"O gece ne oldu? Bizim eve gelmemiştiniz."

"Geldim." Fleischer bezi bidonun ağzına sokuşturdu. "Ama evinize yaklaştığımda önce seni, sonra Sven'i parka doğru yürürken gördüm ve planımı değiştirdim."

Jan bu sözleri duyduğunda neredeyse kalbi duracaktı.

Eğer o çılgınca *ses kayıt cihazı fikrim olmasaydı bunların hiçbiri olmayacaktı*, diye geçirdi aklından.

Bu düşünce aklından o kadar çok geçmişti ki, şimdi ailesine bütün o üzüntü ve acıyı getiren adamın karşısında otururken bu suçlama taşın üzerine kazınmış gibi olmuştu.

"Sanki daha büyük bir güç bana Bernhard'la konuşarak bir şey elde edemeyeceğimi söylüyordu." Profesör bidonun ağzına tıkıştırdığı, benzini emmiş bez parçasına baktı. "Belki de dosyayı çok değer verdiği bir şeyle değiş tokuş edebilirdim. Bu yüzden sizi parka kadar takip ettim."

Jan'ın tüm bedeni titriyordu. Sonunda geceler boyu onu uykusuz bırakan o soruyu sordu. "Neden Sven? Neden ben değil?"

"Çok basit Jan." Fleischer başını yana eğdi ve ona acıyarak baktı. "Bernhard'ın gerçek oğlunu seçtim, her şeyden fazla bağlı olduğu oğlunu. Her şey çok kolaydı. Sven onu arabanın bagajına koyduğumda hiç direnmedi. Sonra onu buraya, sığınağa getirdim ve kapadım. Bu odaya. Sonra Kössingen'e gidip bir telefon kulübesinden Bernhard'ı aradım. Beklediğim gibi hemen yola çıktı." İçini çekti. "Her şey çok iyi olabilirdi, inan bana. Bernhard benimle konuşabilirdi ve ben onu beni ele vermemesi için ikna edebilirdim. Bundan kesinlikle eminim. Sven sadece beni dinlemesi için bir aracıydı. Sana yemin ederim ondan sonra olanlar benim suçum değildi. Kaderdi. Bernhard çok hızlı gidiyordu. Ölümü kendi suçuydu. Onu bulduğumda zaten ölmek üzereydi. Onun için dosyayı aldım ve o ölürken son dakikalarında yanında durdum."

"Onun ölümünü mü izlediniz? Neden yardım çağırmadınız?"

"Zaten onu bulduğumda ölü sayılırdı. Gerçek bu, Jan. Onun yapayalnız ölmesine izin mi verseydim? Ne olursa olsun o hâlâ benim arkadaşımdı."

"Arkadaşın mı?" diye bağırdı Jan ona. "Seni yalancı bok! Babamı ölüme terk ettin ve kardeşimi öldürdün, karşıma geçmiş bir de onun arkadaşın olduğunu mu iddia ediyorsun?"

"Sven'in ölmesini istememiştim. Bana inanmalısın Jan. Ama ne yapabilirdim? Onu bulunduğu yerde bırakmak zorundaydım. Orman ve tüm çevre arama birlikleriyle doluydu. Onun için ben de işi Tanrı'ya bıraktım. Eğer bulunsaydı teslim olacaktım. Evet, her şeyi itiraf edecektim." Fleischer parmağını havaya kaldırdı. "Bu Tanrı'nın adaletiydi. Sven'in ölmesini isteyen Tanrı'ydı, ben değildim. Alfred Wagner onun çığlıklarını duymuştu. Eğer Alfred'e inansalardı bulunabilirdi, ama paranoid şizofren birine kim inanır ki?"

"Altı yaşında birini kendi kaderine mi terk ettiniz?"

Fleischer başını salladı. "Başka çarem yoktu Jan."

Jan gözlerini kapadı. "Ne kadar?"

"O dondu Jan," dedi Fleischer alçak sesle. "Eğer hatırlarsan o kış çok soğuktu. Bu uyumak ve bir daha uyanmamak gibiydi. Sen doktorsun, biliyorsun ki..."

"Ne kadar süre olduğunu bilmek istiyorum!"

Fleischer derin bir iç çekti ve sonra omuz silkti. "Bir hafta."

"Bir hafta," diye tekrar etti Jan.

Fleischer kalktı ve sol elini cebine attı. Diğer eliyle silahı hâlâ Jan'ın kafasına tutuyordu. "Hepimiz huzur bulabilirdik Jan. Senin sinir krizi geçirdiğini duyduğumda her şeyi düzeltmek istedim. Sana yeni bir başlangıç için bir şans sundum. Sen benim oğlumsun. Senin acı çekmeni istemedim. Kim bilir belki ben de o zaman kurtuluşu bulmuş olurdum. Ama hayır sen mutlaka geçmişi kurcalamak zorundaydın. Sen ve kız arkadaşın. Marenburg'un sizi dolduruşa getirmesine izin verdiniz. Yaşlı bunağa haddini bildirmek zorundaydım."

Jan onun gözlerinin içine baktı. İçindeki tüm korku kaybolmuştu. İçinde sadece tek bir duygu vardı: Derin bir nefret.

"Hayatım boyunca çok sayıda psikopatla uğraştım," dedi ifadesiz bir sesle, "ama sen en mide bulandırıcı olanısın."

"Ben psikopat mıyım?" Fleischer'in sesi neredeyse eğleniyor gibi çıkıyordu. "Ne yaptığınızın farkında mısın? Marenburg, sen ve kız arkadaşın. Rauh, Liebwerk ve küçük fahişe sadece *sizin yüzünüzden* öldüler. Onların ölümü sizin suçunuz. Bunu öyle kolayca halının altına süpüremezsin Jan. Artık olmaz. Bunun hesabını vermek zorundasınız. Hepimiz suçlarımızın hesabını vermek zorundayız. Evet, bugün hesap günü."

Rauh'un çakmağını çıkardı ve Jan'ın görebileceği şekilde tuttu. Çakmağa işlenmiş C harfi ampullerin ışığında doğaüstü bir sembol gibi parlıyordu.

"Yine hayatın tuhaf bir ironisi," dedi ve silahın kabzasıyla çakmağa dokundu. "Norbert'in karısının adı da Carmen'di, bu ismi hiç hak etmese de. İroniden bahsetmişken burada olduğunuzu nereden öğrendim biliyor musun?"

Jan ürperdi. "Konni!"

"Evet, bu Konni iyi biri," dedi Fleischer. "Çok itaatkâr, tabii ona polise haber vermesine gerek olmadığını söylediğimde itiraz etmeden kabul etti."

Jan bakışlarını silahtan bir an bile ayırmadan kaslarını sıktı. "Peki, şimdi ne yapacaksınız?"

"Dediğim gibi Jan," Fleischer çakmağı çaktı ve ince bir alev belirdi. "Bugün büyük gün. Geçmişin izlerini tamamen yok etme günü. Rauh ihanetinin bedelini ödedi. Rudolf Marenburg da yakında sonsuza dek bana rahat verecek. Sanırım kalp krizi süsü verebilirim, ama önce kız arkadaşının hesabını ödemesini sağlayacağım."

"Bundan sıyrılmanız mümkün değil!"

Jan çıkış kapısına bir bakış attı. Çok uzaktı. Oraya ulaşana kadar Fleischer çoktan ona ateş ederdi.

"Merak etme delikanlı," dedi Fleischer. "Şimdi huzur bul. Takıntıların zamanı sona erdi."

Fleischer elindeki çakmakla bidona doğru eğildi. Jan tek bir karta oynaması gerektiğini biliyordu. Şimdiye kadar bu poker partisinde elindeki kâğıtlar çok kötü olmuştu. Fleischer'in elinde bir P38 vardı. İçindeki 9 mm'lik parabellum mermilerinin yaratabileceği korkunç hasar Norbert Rauh'un cesedinde açıkça görülebiliyordu. Jan'ın elindeki tek koz ise çaresizliğin cesaretiydi.

Fleischer alevi beze dokundurdu. Norbert Rauh'un tişörtünde kalanlar birden *pumm* diye alev aldı. Jan kendini yana attı. Aynı anda Fleischer de yeniden ayağa kalkıp silahını ona doğrulttu.

Jan omzuyla kan birikintisine düştüğünde iğrenç bir şapırtı sesi çıktı. Tek bir hareketle arkaya doğru tekme savurdu bir zincir reaksiyon yarattı. Tekmesi Norbert Rauh'un cansız sağ bacağına çarptı ve ölü adamın iki ayağı selam çakar gibi birbirine çarptı. Çarpmanın şiddetiyle Rauh'un sol ayağı yan tarafa savruldu ve bidona çarptı. Bidon Raimund Fleischer'e doğru devrildi içindeki yanan benzin Fleischer'in bacağına döküldü.

Profesör şaşkınlık, kızgınlık ve acının karışımı olan bir çığlık attı. O anda silah patladı.

Jan şakağında bir esinti hisseti. Sonrasında seken mermi sol bacağına saplandı. Sanki bir iğne yapılmıştı. Bir kurşuna daha hedef olmamak için yuvarlanmaya başladı.

Sonra Fleischer'in de yanan pantolonunu söndürmek için kendini yere attığını gördü. İnleyerek bir o yana, bir bu yana dönüyor, elleriyle bacaklarına vuruyor ve onları Norbert Rauh'un yarı pıhtılaşmış kanına bastırıyordu.

Jan'ın burnuna alev almış bakır kokusu geldi. Fleischer'den üç metre uzakta duran silahı gördü. Bidonun içindeki yanan benzin o tarafa doğru ilerlemiş Fleischer ile silah arasına alevden bir duvar örmüştü.

Jan ayağa fırladı. Neredeyse hemen yere devrilecekti –bacağında yakıcı bir acı hissediyordu–, ne var ki kendini toparladı, öne doğru atıldı ve alevler ulaşmadan silahı aldı. Topallayarak kapıya doğru ilerledi.

Gözünün ucuyla Fleischer'in de ayağa fırlamış, bağırarak peşinden geldiğini görebiliyordu. Jan koridora ulaştığında profesörün

acı ve sonsuz bir kızgınlıkla buruşmuş yüzünü gördü. Sonra çıktı ve kapıyı arkasından kapadı.

Fleischer tüm gücüyle kapıyı itiyordu. Jan karşı koymakta zorlanıyor, diğer taraftan da tek eliyle yerde birkaç santim ilerisinde duran asma kilide ulaşmaya çalışıyordu.

Fleischer kapıyı biraz aralayıp parmaklarını asma kilit deliğinin çevresine dolamıştı bile.

Jan bunu gördüğünde kapıyı biraz açtı ve sonra hemen tüm gücüyle kapadı. Fleischer bağırarak elini çekti. Kapının diğer tarafından korkunç bir çığlık duyuluyordu. Bir insandan çok hayvanın sesi gibiydi.

Jan kilidi yerden aldı, demirlere geçirdi ve kapadı. Nefes nefese sırtını kapıya yasladı ve koridora baktı. Ampuller yeniden titremeye başlamıştı. Muhtemelen jeneratör birkaç dakika içinde ruhunu teslim edecekti. Ama artık bunun önemi yoktu. Birkaç dakika sonra bu sığınak kalmayacaktı. Eğer alevler cephane sandıklarına ulaşırsa.

Buradan çıkmalıyım!

Fleischer'in kapıya vuruşları eşliğinde Jan kapıya doğru topallayarak yürüdü. Ama iki adım attıktan sonra arkasına döndü.

Fleischer artık bağırmıyordu. Ağlıyor, sızlıyor, hayatının bağışlanması için yalvarıyordu. Jan hızlı hızlı nefes alarak kapıya baktı ve profesörün yalvarışlarını dinledi.

"Lütfen Jan!" dedi Fleischer metal kapının arkasından. "Beni dışarı çıkar! Yoksa Sven'i nereye gömdüğümü asla öğrenemeyeceksin!"

Jan orada öyle şaşkına dönmüş bir şekilde durmuş, kapıya bakıyordu.

63

Silahın kabzasını daha sıkı kavradı. Bir anda çektiği tüm bedensel acıları unutmuştu - kafasının arkasındaki açık yara, sıyrılmış omuzlar ve baldırındaki kurşun yarası. Vücudu uyuşturulmuş gibiydi.

Şimdi içinde başka bir acı vardı. Bu acı onun için bir yol arkadaşı kadar tanıdıktı. Kalbini kavrayıp sıkıştıran çelik bir el gibiydi. Norbert Rauh buna takıntı demiş ve tam üstüne basmıştı.

"Jan! Lütfen, Jan!"

Fleischer'in ağlayan sesi sanki tüm sığınakta yankılanıyordu. "Jan!..." Bir öksürük. "Hâlâ orada mısın?"

Jan ne kadar geçtiğini bilmiyordu. Sanki ağır çekimde gibi kapıya doğru yürüyüp anahtarı kilidin içinde çevirişini ve kilidi demirlerden çıkarışını izliyordu.

Kapıyı açtığında profesör alevlerin arasından ona doğru geldi. Öksürüyor ve tükürüyordu. Saçları ve kıyafetleri yanmış, yüzü islenmişti.

Jan Fleischer'in yakasını tuttu ve sürükledi. Koridorun ortasına gelmişlerdi ki arkalarında ilk mermiler patladı. Yüksek sesli patlamalar çocukların yılbaşı gecesi sokakta patlattıkları çatapatların sesine benziyordu.

İki adam topallayarak çıkış kapısına doğru ilerlediler, sonra da ön odaya ve açık duran kapıya ulaşan merdivene. Jan güçlükle metal merdiveni tırmandı. Fleischer de hemen peşinden geliyordu. Arkalarında ilk büyük patlama zemini sarstı. Sonra bir diğeri.

"Daha hızlı!" diye bağırdı Fleischer.

Ormana ayak bastıkları anda koşmaya başladılar. Birkaç metre ilerlemişlerdi ki, zemin büyük bir şiddetle sarsılıp ayaklarını yerden kesti.

Kulakları sağır eden bir gürültü duyuldu. Toprak, ahşap ve taş parçaları etrafa saçıldı. Jan: İşte bu kadar. Şimdi öleceğim. Hem de başıma sığınaktan düşen parçalarla, diye düşündü.

Ondan birkaç metre ileride yer yarıldı. Beton ve çelikten oluşan bir ağızdan alevler dışarı yükseldi ve sonra içeri çekildi.

Sonra her şey bitti.

Jan öksürdü ve etrafına baktı. Orman sanki üzerinden buldozer geçmiş gibi görünüyordu. Ağaçlar dev mikado çubukları gibi birbirlerinin üzerine devrilmişlerdi. Eriyen karların üzerinden buharlar yükseliyordu.

Jan birkaç metre ileride profesörün öksürdüğünü duydu. Emekleyerek Jan'dan uzaklaştı ve devrilmiş bir kayın ağacının arkasına saklandı. Anlaşılan Fleischer de Jan gibi patlamadan fazla yara almadan kurtulmuştu.

Jan hâlâ elinde tuttuğu silaha baktı. Sol eliyle üzerini yokladı. Yeni bir kanama yoktu. Yaralanma yoktu. Sonra ayağa kalktı.

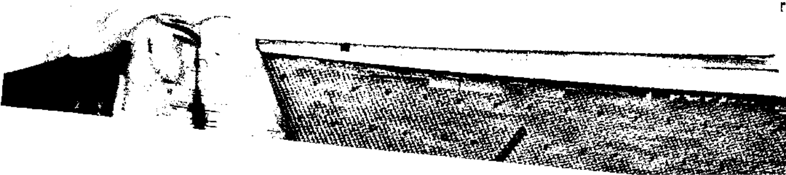
İki adam sendeleyerek karşılıklı durdular. Ağızlarından buhar çıkıyordu. Etraf çok sessizdi. Kargalar bile susmuştu.

Jan silahı kaldırdı ve Fleischer'in alnına tuttu. "Sven burada, ormanda mı?"

Fleischer öğürdü ve başını salladı.

"Hadi bana yerini göster!" Jan silahla ona hareket etmesini işaret etti.

Fleischer öksürerek yürümeye başladı. Jan onu birkaç adım geriden takip ediyordu. Tümsek mezarlara doğru yürüdüler, sonra Fleischer birden durdu.

"Burada," dedi nefes nefese. "İşte burası."

Jan şaşkınlıkla kayın ağacının düzgün gövdesine, yamuk ellere benzeyen mantar oluşumlarına baktı *-pençe eller* demişti Alfred Wagner- ve yıllar içinde gövdeyle bütünleşmiş olan Meryem Ana resmine.

"Carmen'in fotoğraflı mezar taşı," dedi Fleischer boğuk bir sesle ve sonra resmin altından girip yerin altında gözden kaybolan iki kalın köke baktı. "Tam burada yatıyor. Bir daha bulunmaması için onu..." Konuşmaya devam edemeden bir öksürük krizine tutuldu. "Kalsiyum oksit," dedi. "Kirece yatırdım. Bedeninden geriye bir şey kaldığını sanmıyorum."

"Peki ya iç çamaşırı?" diye sordu Jan bu soruyu duygusallaşmadan sorabildiği için şaşarak.

"Bunu ölümünden sonra yaptım," dedi Fleischer. "Bir süre arabayla gittim ve sonra camdan dışarı attım."

Jan artık öğrenmek istediği her şeyi öğrenmiş olduğu için hiçbir şey hissetmiyordu. Ne yas, ne rahatlama. İçinde derin bir boşluk oluşmuştu, kapkara bir hiçlik.

Bir şey hissetmem gerekmiyor mu? diye geçirdi aklından. *Bütün o yıllar boyunca gerçeği boşuna mı aradım?*

İçinden bir sesin *henüz bitmedi,* dediğini duydu. Bu ses kırmızı kadifeden duvarlı terapi odasında ahşap sandalyede oturup hastalarıyla Norbert Rauh'un sesine benziyordu. Şoktasınız Jan. Biraz bekleyin, sonra bir şeyler hissedeceksiniz. Hatta belki istediğinizden de fazla.

Uzaklardan gelen siren sesleri Jan'ı kendine getirdi. Görünüşe göre patlama Fahlenberg ve Kössingen'den de duyulmuş ve ormandan çıkan dumanlar görülmüştü.

Raimund Fleischer ellerini dizlerine dayamış, öne eğilmişti. Jan'a baktı ve sırıttı.

"Gerçekten komik olan ne biliyor musun?" dedi ve yeniden öksürdü.

"Hayır, söyle," dedi Jan monoton bir sesle.

Fleischer kirli elleriyle yüzünü sildi. "Şimdi gerçeği biliyorsun, ama bununla bir şey elde edemezsin. Elinde bana karşı hiçbir şey yok. Her şeyi reddedebilirim. Peki, kime inanırlar dersin: ünlü bir psikiyatri profesörüne mi, ya da çabucak sinirlenip hastalarına saldıran bir yeniyetmeye mi?"

Fleischer kısık sesle güldü, ama Jan silahı şakağına dayadığında birden sustu.

"Tek bir şeyi düşünmedin," dedi Jan, kendine bile yabancı gelen bir sesle. Yoksa bu yıllarca onun içinde saklanıp ortaya çıkmak için doğru anı beklemiş gerçek sesi miydi? "Belki de seni polise teslim etmek istemiyorum. Belki de seni sadece kendim için istiyorum. Hadi, diz çök!"

"Bunu yapma," diye yalvardı profesör. "Kendini mutsuz etme evlat!"

"Çök, dedim!"

Fleischer yere çöktü. Korkudan elleriyle çam iğneleri, yosun ve ağaç kabuğuyla kaplanmış orman toprağını avuçluyordu.

Jan şaşkınlıkla içindeki boşluğun bir duyguyla yer değiştirdiğini fark etti. Bu çok baş döndürücü bir duyguydu. Katilin üzerindeki gücünü hissediyordu. Bu onun anıydı. Jan silahın ağırlığını elinde hissetti. Derin bir nefes aldı.

"Hayır," dedi Fleischer nefes nefese. Ağzından hızlı hızlı buhar bulutçukları çıkıyordu. "Lütfen yapma. İkimiz de hâlâ bu işten..."

"Kes!" dedi Jan. Profesör hemen sustu. "Yanıldın Fleischer. Sana karşı elimde bir şey var. Çok büyük bir şey değil, ama her şeye bir nokta koymak için yeterli."

Jan bir süre yerde oturmuş tetiği çekmesini bekleyen Fleischer'e baktı. Yıllarca hayalini kurmuş olduğu anın tadını çıkardı. Sonra sol eliyle ceketinin cebine uzandı ve ses kayıt aletini çıkarıp profesörün yüzüne doğru tuttu.

"Sığınakta elimi cebime soktuğumda orada ne olduğuna bakmalıydın."

Jan "durdurma" düğmesine bastı. Fleischer sanki silah patlamış gibi irkildi.

64

Bu, Hans Auer'in şimdiye kadar yaşadığı en tuhaf cenaze töreniydi. Kırk beş yıldır Fahlenberg mezarlığında mezarcıydı ve pek çok gariplikle karşılaşmıştı – ki bunların arasında ileri derecede çürüme dolayısıyla tabutunda gaz çıkarıyormuş gibi sesler çıkaran ve papazı mezar başında konuşurken şaşırtan bir ölü gibi olaylar vardı. Ne olursa olsun Sven Forstner'ın cenazesi de aynı şekilde aklında kalacaktı.

Sadece çocuk tabutunun içinde bir ceset yerine birkaç kürek orman toprağı bulunduğu için değil, aynı zamanda cenazeye katılan konuklar da çok değişikti. Mesela Auer'in yıllardır gün ışığında hiç görmediği Hubert Amstner ve sadece *Fahlenberg Postası*'ndaki polis raporlarında bulunan fotoğraflardan tanıdığı Kröger gibi.

En çok da Sven Forstner'ın ağabeyi ile yanında bulunan kadına şaşırmıştı. Adam koltuk değnekleriyle yürüyordu. İkisinin de kafası sanki sakatlar yurdundan geliyormuş gibi bandajlıydı.

Yaşlı mezarcı başını salladı. Her zamanki gibi mezarın biraz uzağında duruyordu. Ufak kepçe arabasına yaslanmış kendi sardığı bir sigarayı içiyor ve papazın sözlerini yarım kulakla dinliyordu. Konukların mezarlıktan ayrılmaları sonrasında işini yapması için sıranın kendisine gelmesini bekliyordu.

Evet, hayat tuhaf bir şey, diye düşündü ve masmavi gökyüzüne baktı. Her yeni gün yeni şeyler getiriyordu. Hayat bu harika mavilikteki gökyüzü gibiydi. İnsan ne zaman havanın kararıp karın yağacağını bilemiyordu. Onun için her güzel anın tadını çıkarmak

gerekiyordu. Yarın çok geç olabilirdi. Bunu bir mezarcıdan daha iyi kim bilebilirdi ki?

Papaz mezarlıktan ayrıldıktan sonra Jan bir süre daha mezarın içine, Sven'in tabutuna baktı.

Belki içinde külleri vardır, diye düşündü. *Belki de yoktur. Belki Fleischer bana yalan söylemiştir.*

Eskiden olsa bu düşünceler ona huzur vermezdi, ama artık önemi yoktu. Sven'den kalanlar bu tabutun içinde olsa da, olmasa da artık bitmişti.

Jan başını kaldırdı ve mezarlığın sessizliğini dinledi. Yan taraftaki otoban bile bir an için susmuş gibiydi. Dal kıpırdamıyordu. Bu, Jan'a acı vermeyen bir sessizlikti. Onun yerine huzur doluydu. İlk defa.

"Biraz daha kalmak ister misin?" diye sordu Carla alçak sesle ve onun eline dokundu.

Jan başını salladı. Arkalarını dönüp yavaşça Hubert Amstner ve Kröger'in tuhaf bir çift gibi yan yana bekledikleri çıkışa doğru yürürken.

"Sizi otele bırakayım mı?" diye sordu Kröger.

"Hayır, teşekkürler," dedi Jan. "Biraz yürümeyi tercih ederim."

Kröger Jan'ın koltuk değneklerine baktı, ama sonra omuz silkti. "Nasıl isterseniz. Başka bilgiye ihtiyaç duyarsak ararım."

"Elbette. Numaram sizde var."

"Peki ya siz?" Kröger Carla'ya döndü. "Kliniğe geri mi döneceksiniz?"

"Hayır," diye cevap verdi. "Bir süre hastane görmek istemiyorum."

"Anlıyorum." Kröger onlara bir kez daha başıyla selam verdikten sonra arabasına doğru yürüdü.

Jan Hubert Amstner'e döndü. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Benim için onurdu," dedi Amstner. Jan gözlerinde derin bir rahatlama görür gibi oldu. Onun için de hayatının kötü bir sayfası kapanmış gibi görünüyordu.

"Bol şans," dedi Amstner ve Carla'ya döndü. "İkinize de."

Sonra o da gitti. Mezarlıktan yürüdü ve taşların arasında gözden kayboluverdi.

"İyi biri," dedi Carla. "Hiç tahmin etmezdim."

Jan başını salladı. "İnsan bir kez daha ne kadar yanılabileceğini görüyor."

"Umarım bunu artık Fahlenbergliler de anlarlar. Bunu çok isterdim."

Beraberce otobüs durağına doğru yürüdüler. Carla Jan'a baktı. "Peki şimdi Fleischer'e ne olacak?"

"Sanırım onu psikolojik rahatsızlığı olan suçluların bulunduğu bir kuruma yatıracaklar," dedi Jan. "Bence ait olduğu yer de orası."

"Peki ya sen? Fahlenberg'de mi kalacaksın?"

"Henüz bilmiyorum." Jan onun gözlerinde hayal kırıklığı görür gibi oldu. "Önce otele geri dönüp yüz yıl kadar uyuyacağım. Sonra Rudi'yi klinikte ziyaret edeceğim. Sonrasına bakacağız."

"Ah," dedi Carla, "neredeyse unutuyordum. Sana onun selamını söyleyecektim."

"Rudi'nin mi? O nasıl?"

"Aslında bayağı kötü yaralanmış," dedi omuz silkerek, "ama ne de olsa eski toprak. Klinikten çıkarken senin hastaneye mutlaka bira götürmeni istedi, yoksa delirecekmiş."

Jan gülümsedi. Anlaşılan eski dostu iyileşiyordu. Otobüs durağına geldiklerinde Carla ona doğru döndü.

"Baksana... otel odan..."

"Evet?"

Carla alnını kırıştırdı. "Odan tek kişilik mi?"

"Hayır, çift kişilik. Tek kişilik odaları yok."

"Yüz yıl uyuyacağım mı demiştin?"

"En az yüz yıl."

Carla başını yana eğdi. "Kulağa çok çekici geliyor. Üstelik otobüs de tam önünde duruyor."

"O zaman beraber gitsek iyi olacak."

Otobüse binmeden önce Jan bir kez daha parlak gökyüzüne baktı.

Ne kadar da huzurlu görünüyordu. Koyu maviydi ve hâlâ o huzur veren sessizlikle doluydu.

Sonsöz

İki ay sonra Heinz Kröger Jan'ı ziyaret etti. Şişman polis Jan'ın kapısına geldiğinde akşam olmuştu. Adam kapıda durmuş omuzlarındaki karları temizliyordu.

"Sizi bu kadar geç saatte rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi. "Ama iş sonrası unutmadan hemen size getireyim dedim."

"Sorun değil," dedi Jan ve Kröger'in elindeki eczane poşetine baktı. "İçeri gelmek ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler." Kröger koridordaki kartonları işaret etti. "Eminim çok işiniz vardır. Ayrıca evde beni fırında et kızartma bekliyor."

"Maalesef bununla yarışamam. Şu anda burada sadece mikrodalga fırın çalışıyor."

"Güzel bir ev," dedi Kröger. "Bay Marenburg bana yeniden komşu olduğunuzu anlattı."

"Evet, yeniden annem ve babamla yaşadığımız eve taşınmaya karar verdim. Eskiden bu benim için düşünülemezdi bile, ama şimdi... Gerçekten içeri girmek istemediğinize emin misiniz?"

"Hayır, hayır." Kröger Jan'a poşeti uzattı. "Bunu geri almak isteyeceğinizi düşündüm."

Jan poşeti aldı ve içine baktı. Başını salladı ve ses kayıt aletini çıkardı.

"Kaydı dijital ortama aktardık," diye açıkladı Kröger. "Bandın üzerindekiler silindi. Veri gizliliği, biliyorsunuz. Ama kaset hâlâ içinde."

Jan aleti elinde tuttu. Neredeyse yirmi iki yıl boyunca onu hep yanında taşımıştı. Çocukluk hatasının tanığıydı, Sven'in kaçırılmasına tanıklık etmişti ve sonunda Jan'ın suçluyu yakalamasına yardımcı olmuştu. Şimdi ise Jan'a geri dönüyordu. Bir sembol gibi.

Hayat bir çember, diye düşündü. *Nerede başlarsa orada sona eriyor.*

"Evet," dedi Kröger ve üşüyen ellerini ovuşturdu. "Gitsem iyi olacak."

"Teşekkürler." Jan ses kayıt aletini havaya kaldırdı. "Çok incesiniz."

"Polisin görevi bu." Kröger sırıttı. "Polis senin arkadaşın ve yardımcındır."

Polis gittikten sonra Jan mutfağa gitti ve masanın başına oturdu. Aleti önüne koydu. Yıllar sonra ilk kez korku duymadan ona bakabiliyordu.

"Başlat" düğmesine bastı ve ses duymayı bekledi, ama sadece silinmiş bandın sessizliğini duydu. Eskiden sessizlik alnında ter damlacıkları oluştururdu. Şimdi ise orada öylece duruyordu.

Jan tam ayağa kalkmış eşyalarını boşaltmaya hazırlanırken duyduğu sesle irkildi.

Tanıdık bir ses. Yirmi üç yıl önce sonsuza dek kaybolmuş olan altı yaşında bir çocuğun söylediği üç kelime.

Bant ses çıkararak bittiğinde Jan yeniden irkildi.

Masanın üzerindeki ses kayıt aletine baktı ve duyduklarına inanamadı. Dikkatlice alete yaklaştı ve sanki birden canlanıp üzerine atlayacakmış gibi bakışlarını ondan hiç ayırmadı. Tereddütle onu eline aldı ve "geriye alma" düğmesine kısaca bastı.

Jan yutkundu. Kalbi deli gibi atıyordu. Yavaşça minik mikrofonu kulağına yaklaştırdı ve "başlat" düğmesine bastı.

Sessizlik. Sonra silinmiş kaydın bitişini gösteren bir klik sesi.

Jan'ın duyduğu uzun zaman önce bir kış gecesinde yapılmış olan kayıttan kalanlardı. Bant bitmeden önce Sven'in ona söylediklerinden geriye kalanlar.

Şimdi o üç kelimeyi tek başına dinlediğinde ona küçük kardeşinden bir mesaj gibi gelmişti. Sven'in ona ölüler diyarından gönderdiği bir mesaj.

"Artık eve gitsek..."

Bitiş notu

Psikiyatrist adlı romanımı okuyanlar zaten biliyorlar ama benimle ilk kez Fahlenberg'e yolculuk yapanlar için bir kez daha belirtmek isterim: Bu yeri ben uydurdum. Aynı zamanda yakınındaki Kössingen'i de. Romanın bazı parçalarının içinde geçtiği Orman Kliniği de gerçekte yok. Yaşayan veya ölü insanlarla benzerlikler ise tamamen tesadüfidir. Gregory Peck ve Robert De Niro da umuyorum bu şekilde onları andığım için bana kızmayacaklardır.

Friedrich Jürgenson ve kasete alınan seslerle ilgili hikâye *Sprechfunk mit Verstorbenen (Ölülerle Telsiz Telefon)* isimli kitaptan alınmıştır. Bu seslerin gerçekten var olup olmadığı ise hâlâ tartışmalıdır.

Teşekkür

Kitabın fikir aşamasından bitimine kadar olan süre baba olmakla karşılaştırılabilir. Bu yüzden romanın doğumunda yardımcı olan şu kişilere teşekkür etmek isterim:

Markus Naegele, kendisine "tüm zamanların en havalı editörü" unvanını vermek isterim.

Tüm *Heyne ekibine* aile atmosferi, sorularıma gösterdikleri melek sabrı ve projeme duydukları heyecan ve birlikte geçirilen güzel zaman için teşekkür etmek istiyorum.

Artık fotoğraflı mezar taşı nedir öğrenmiş olan *Heiko Arntz* ve bu kitabın doğru inceliğe gelmesi için kullandığı kalın kırmızı kalemine,

Beni her zaman şaşırtan ve mutlu eden edebiyat temsilcilerim *Roman Hocke* ve *Uwe Neumahr*'a,

Ursula Poznanski ve *Andreas Eschbach*'a değerli yorum ve önerileri için,

Kerstin Jakob'a saman içkisi ve ev yapımı jelatin içinde et üzerine yaptığımız harika tartışmalar ve artık onlar olmadan yaşamak istemediğim öğretici dil önerileri için,

Şişman Şairler Kulübüne dev biftekleri yerken verdikleri ilham için,

Ve bunun dışında bana çeşitli sorularımda yardımcı olan herkese teşekkür ediyorum.